

Giới thiệu Đồ Bạc Chi Vương

Truyện Đồ Bạc Chi Vương của tác giả Vô Danh thuộc thể loại truyện kiếm hiệp hay với những tình tiết gay cấn, hồi hộp, hấp dẫn. Truyện có nội dung nói về Cờ bạc, sát phạt lẫn nhau trong cuộc đồ đen. . . Vô Lâm Đồ Thành giống như một bóng ma xuất hiện chấn động võ lâm thiên hạ. Cuộc đồ đen sát phạt như những con lốc cuốn hút theo toàn bộ giới giang hồ.

Trong Vô Lâm Đồ Thành ấy bài bạc sát phạt nhau bằng những gì? Tiền bạc? Sinh mệnh? Địa vị? Hoặc đến cả tình ái cũng đem ra đặt trên chiếu bạc? Kể chuyên đánh bạc thì sát phạt bằng tiền bạc Kể là cao thủ võ lâm thì sát phạt nhau bằng sinh mạng Còn những kẻ cầm đầu các môn phái lại sát phạt nhau bằng địa vị của mình. Các thanh niên nam nữ lấy ái tình ra sát phạt nhau. Bất cứ ai cũng có thể sát phạt bằng bất cứ cách nào mà mình thích. Vô Lâm Đồ Thành đã tạo thành một trận phong ba cuồng loạn trên giang hồ, phàm đã là nhân vật võ lâm đều phải nhúng tay vào muôn nghìn tội ác trong Vô Lâm Đồ Thành.

Mời các bạn đón đọc tiếp để có thể biết rõ hơn về những bí ẩn còn ẩn khuất trong Vô Lâm Đồ Thành nha.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bạc Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mưa gió trong Vô Lâm Đồ Thành.

Các lâu đài điện các của Vô Lâm Đồ Thành như một bóng ma trong đêm tối nằm thành từng hàng từng hàng từng lớp cao vút trong Thất Tuyệt Cốc giữa dãy núi Cửu Hoa Sơn, kiến trúc của nó rất tinh mỹ, hùng vĩ. Trong các gian nhà đèn đuốc sáng suốt đêm và tiếng cười nói ồn ào cũng thấu đêm. Ngoài cửa đại môn của Vô Lâm Đồ Thành thỉnh thoảng lại có vài bọn nhân vật võ lâm đi vào... khi họ đi khuất hẳn vào trong Vô Lâm Đồ Thành bọn thiếu nữ mặt đẹp như hoa liền ủa ra đón rước dẫn họ tới nơi sông bạc...

Trong đại sảnh rộng lớn đủ mọi loại sách đồ đen đã sẵn sàng: súc đĩa, bát cầu, đồ điểm... Tiếng thở dài, tiếng la hét, tiếng gào rống, tiếng cười nói, tiếng chửi rủa... trộn lẫn vào nhau thành một thứ âm thanh có sức hấp dẫn kỳ lạ mà chỉ có ở những nơi cờ bạc đồ đen mới có... Lúc ấy một trung niên quá bốn mươi bước vào cửa lớn của Vô Lâm Đồ Thành, một thiếu nữ áo lục điểm trang cực kỳ yêu mị vội chạy ra nghênh tiếp nở nụ cười như hoa hàm tiếu:

Trịnh đại hiệp, chào đón đại hiệp. Đại hiệp thích đánh bạc cách nào?

Bài cầu!

Thiếu nữ áo lục duyên dáng:

Chỉ sợ không ai chơi bài cầu hay hơn đại hiệp đó thôi!

Người nào chưa biết ắt sẽ dám chơi với ta.

Thiếu nữ áo lục cúi đầu dẫn trung niên vào đại sảnh, ai nấy đều đang chăm chú vào con bài của mình, không ai để ý đến người trung niên. Có một bọn cũng đang chơi bài cầu với nhau, thiếu nữ áo lục cất tiếng uyển chuyển:

Xin lỗi các bằng hữu, Trịnh đại hiệp đây muốn tham dự cuộc chơi với chư vị được không ạ?

Bọn con bạc quay lại nhìn trung niên nhân, vài người biến sắc, trong ấy có một lão nhân nói:

Trịnh đại hiệp, chúng tôi chỉ chơi nho nhỏ cho vui, hà tất đại hiệp...

Người trung niên cười nhạt tiếp lời:

Các người cứ chơi, ta không dám làm phiền.

Nói xong y chuyển thân đi sang hướng khác. Y rời đi rồi, trong sông bạc có người hỏi:

Là ai đó vậy?

Lão đầu tiên đáp:

Đó là Bài Trung Thánh Thủ Trịnh Thiết Nguyên, người này đã đánh bạc khắp đại giang Nam Bắc chưa lần nào thua cả, thủ pháp của y rất cao, ai cũng phải khâm phục, nghe nói có lần trong Vô Lâm Đồ Thành này y đã ăn tới mấy ngàn lượng bạc đấy!

Ồ! Chính là y đấy à?

Trong lúc mọi người đang ngạc nhiên, Trịnh Thiết Nguyên đã đi qua ba bốn đám đánh bài cầu, vẫn chẳng có ai dám đánh bạc với y. Thiếu nữ áo lục chạy lướt qua một vòng sông bạc rồi tiến lại gần Bài Trung Thánh Thủ nói:

Trịnh đại hiệp, chỗ kia có ba sông bài cầu đang thiếu một tay chơi kìa!

Bài Trung Thánh Thủ Trịnh Thiết Nguyên gật đầu bước tới sông bài cầu do thiếu nữ chỉ, sông bài ấy nằm trong góc cuối đại sảnh có một lão nhân áo đen và hai hán tử áo vàng chính đang sát phạt nhau. Thiếu nữ áo lục nói với lão nhân áo đen:

Xin lỗi bằng hữu. Trịnh đại hiệp muốn tham gia một tay có được không ạ?

Lão nhân áo đen mỉm cười:

Hoan nghênh, hoan nghênh, xin mời!

Mời!

Vừa dứt tiếng “Mời” Bài Trung Thánh Thủ đã ngồi xuống, y ngồi ngay cửa “Thiên môn” đưa mắt quét qua một vòng các con bạc, chợt nghe lão nhân áo đen hỏi:

Bằng hữu kìa, chúng ta đang chơi “tiểu bài cầu” bạn có chơi không?

Xin tùy tiện.

Ta chia bài nhé?

Vâng.

Bài lập tức được chia đều... Bài Trung Thánh Thủ Triệu Thiết Nguyên rút ra một viên ngọc dạ minh châu nhờ thiếu nữ áo lục đổi thành ngân phiếu trị giá một ngàn lượng. Lão nhân áo đen chia bài xong, trong tay lão nắm mấy con súc sắc, miệng hô lớn:

Đặt đi!

“Bài trung thánh thủ” nắm ngân tiêu mười lượng vàng, đối với môn cờ bạc này, Bài Trung Thánh Thủ là tay chơi cao thủ, y có thể nhìn thủ pháp, động tác, thần sắc của đối phương để phán đoán trình độ của đối phương, thế mà chỉ đánh có ván đầu y đã thua năm mươi lượng vàng... nhưng y đã nhận ra thủ pháp của đối phương chưa xứng là đối thủ của y.

Ván thứ hai, Bài Trung Thánh Thủ ăn được một trăm lượng... cuộc sát càng lúc càng quyết liệt... Trong đại sảnh tiếng hô hoán, tiếng cười nói la hét vẫn ồn ào hỗn loạn...

Bấy giờ Bài Trung Thánh Thủ đang gặp vận đen, y thua liên tiếp mấy ván trong tay chỉ còn ba trăm lượng, y đánh dồn một ván quyết định. Lão nhân áo đen lắc mấy con súc sắc... thần sắc Trịnh Thiết Nguyên đã hơi tái, y không còn đủ trấn định, y đã đặt ba trăm vào cửa “Yêu lục” và “Tiểu ngũ” trong khi con súc sắc lật ra mặt “Thiên bát”, thế là y thua sạch.

Ván bài thảm hại này từ khi y nổi tiếng là Bài Trung Thánh Thủ đến nay chưa bao giờ y thua thế thảm đến thế. Thua vàng bạc là điều nhỏ nhưng thế diện y mới là đáng kể, nếu việc này đồn đãi ra giang hồ cái biệt hiệu Bài Trung Thánh Thủ của y chẳng lẽ bị đổi thành Bài Trung Bại Thủ hay sao?

Lão nhân áo đen chia lại bài, lão đưa ánh mắt của kẻ thắng cuộc ngạo mạn nhìn y, quát to:

Thiên môn đấy, đặt đi!

Trịnh Thiết Nguyên giận tím người, trong tay y không còn một đồng một chữ, bất giác y đỏ mặt, lão nhân áo đen lạnh lùng cười mỉa:

Không chơi nữa ư?

Chơi chứ.

Đặt bao nhiêu?

Một ngàn lượng.

Ngân tiêu đâu?

Bài Trung Thánh Thủ chưa bao giờ bị lăng nhục như bây giờ, y giận đến độ không thốt lên lời, tên tuổi của y là Bài Trung Thánh Thủ ở Thiên Tinh Trang xưa nay ai mà không biết? Thiếu nữ áo lục hỏi:

Trịnh đại hiệp có cần mượn tiền trong ngân quỹ ở đây không?

Được.

Bao nhiêu ?

Một vạn năm ngàn lạng.

Thiếu nữ áo lục đi về chỗ quây đôi tiền, không lâu sau mang về một xấp ngân tiêu:

Trịnh đại hiệp thủ quỹ của chúng tôi điều tra gia sản của đại hiệp chỉ trị giá có một vạn lạng vàng nên không thể cho mượn một vạn năm ngàn lạng được. Đây là số ngân tiêu có giá trị một vạn lạng vàng đại hiệp có chịu vay không?

Lẽ nào Bài Trung Thánh Thủ không chịu vay? Đương nhiên là y vay. Y đặt một ngàn lạng vàng, thua! Ván thứ hai y đặt hai ngàn lạng, lại thua. Ván thứ ba đặt bốn ngàn lạng, vẫn thua!

Bấy giờ y chỉ còn ba ngàn lạng, y tự biết hôm nay vận số y rất đen, đáng lẽ không nên đánh tiếp vì đánh thêm một vài ván nữa coi như y đã thua sạch gia sản. Y không ngờ hôm nay lại gặp khắc tinh. “Cửa Thiên Môn đây đặt đi!” Tiếng lão nhân áo đen hô lên lanh lảnh. Bài Trung Thánh Thủ nghiêng chặt hai hàm răng:

Không chơi nữa.

Không chơi. Sợ rồi à?

Bài Trung Thánh Thủ bị câu hỏi khiêu khích ấy làm bốc lửa giận tới mặt, hai mắt y mở lớn, y đặt xấp “ngân tiêu” ba ngàn lạng vàng xuống mặt bàn. Đây là ván quyết định sự thắng bại của y, thắng thì vinh dự mà thua là mất hết gia sản.

Chia bài, lắc súc sắc... hai tay Bài Trung Thánh Thủ run bần bật... y do dự chưa biết nên rút con bài nào. Hai mắt y nhìn dán vào mặt lão nhân áo đen không chớp, nét mặt lão nhân ấy cũng hết sức căng thẳng... Bài Trung Thánh Thủ rút một con bài lật lên... đó là con “Thiên đối”. Với con bài này, trừ khi lão nhân áo đen kia rút được con “Hoàng đế”, lão không còn cách nào thắng y được nữa!

Rút được con “Thiên đối” y rất yên tâm, hai mắt y nhìn vào mặt lão nhân ấy vẫn lạnh lẽo hô lớn:

Ta rút bài đây.

Tay lão lạnh lén rút một con bài, lật lên. Đúng con “Hoàng đế”. Bài Trung Thánh Thủ chấn động, toàn thân y choáng váng như bị một trùy giáng trúng, mặt y biến thành trắng dã, mồ hôi tuôn ra đầm trán.

Thế là xong, y khuyñh gia bại sản. Đó là kết quả của một tay cao cường cờ bạc như y? Bài Trung Thánh Thủ tuy là một cao thủ trong làng cờ bạc cũng không tránh được cái thảm cảnh này?

Y lặng lẽ nhìn xấp ngân tiêu ba ngàn lạng vàng bị đối phương thu lấy như mạng sống của y đã bị cướp mất...

Trịnh bằng hữu, còn muốn chơi tiếp nữa hay thôi?

Trịnh Thiết Nguyên ủ rũ thê thảm hỏi lại:

Chơi nữa? Lấy gì chơi?

Lão nhân áo đen cười hiểm độc:

Trịnh bằng hữu, giang hồ đồn rằng quý phu nhân của bằng hữu là Bách Hợp Tiên Tử mặt đẹp như hoa nở, ta lấy một vạn lạng vàng đánh cuộc đôi lấy vợ bằng hữu, bằng hữu có dám không?

Nói bậy! Không chơi kiểu ấy!

Trịnh bằng hữu, một vạn lạng vàng có thể lật ngược thế cờ đấy, đây là một vạn lạng vàng đây này!

Bài Trung Thánh Thủ phần nộ đứng bật dậy, nhưng y không bước khỏi bàn sòng bạc này được, con ma cờ bạc níu lấy chân y không cho y nhấc chân lên. Trời hỡi! Y có nên tiếp tục chơi nữa hay không? Dem vợ con ra tiếp tục cuộc cờ bạc? Tất cả mọi con bạc trên đời này vẫn nuôi một hy vọng mỏng manh... hy vọng có thể lật ngược được thế cờ, giống như có tiếng ma quỷ gọi thầm vào tai y: “Đánh đi... biết đâu lần này được ăn thì sao?” Câu thúc giục ấy quả là dễ sợ, Bài Trung Thánh Thủ lại ngồi xuống ghế, y trộn bài rồi chia bài ra miệng nói:

Thì chơi, một vạn lạng vàng đánh với vợ ta!

Lão nhân áo đen mỉm cười, lão lắc mấy con súc sắc, rồi rút bài. Lần này Bài Trung Thánh Thủ đành phải dùng trò gian lận chút xíu vì hiển nhiên ván bài này có quan hệ trọng đại đối với y, y không thể nào thua được, y chỉ còn một con đường duy nhất: phải thắng! Tuy y hiểu rất rõ y đã rút trúng con bài gì nhưng tim y vẫn đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đột nhiên, lão nhân áo đen quát to:

Trịnh bằng hữu thua rồi!

Cái gì?

Mặt y sầm lại, hai con bài y vừa rút ra trong tay cơ hồ muốn rơi xuống bàn vì hai tay y còn run lẩy bẩy. Lão nhân áo đen cười gằn lật con bài trong tay lão, rõ ràng là con “Thiên địa”! Con “Thiên địa” đã rút từ ván bài trước, hiển nhiên ván này chỉ còn con “Địa đối” là con lớn nhất! “Bài trung thánh thủ” thắng thốt kêu lên:

Khoan đã!

Vừa kêu y vừa trộn bài, y không thể tin trên đời này có sự trùng hợp kinh khủng đến thế, y đã rút được con “Nga đối” tưởng là cầm chắc cái thắng thế mà đối phương rút được con “Địa đối” duy nhất lớn hơn con “Nga đối”! Y trộn bài hỗn loạn khiến tên hán tử áo vàng quát lớn:

Ngươi làm cái trò gì thế?

Xét bài!

Ngươi không chơi nữa thì để chúng ta chơi, xét cái quái gì chứ, cút đi đi!

Tiếng chưa dứt, hán tử đã đập một chương tới. Trịnh Thiết Nguyên không kịp phòng bị trúng liền chương ấy ngã lăn xuống đất...

Trong nháy mắt Trịnh Thiết Nguyên nhìn thấy hai tay thủ pháp của lão nhân áo đen như hai cánh chong chóng tráo bài cực kỳ nhanh và khéo, ngoại y ra không ai thấy được thủ pháp linh diệu của lão. Bài Trung Thánh Thủ lờ mờ đứng dậy, sắc mặt y lúc đỏ lúc thì trắng dã, người gần như phát điên, đột nhiên y bật cười điên dại:

Phải rồi, bằng hữu, ta có thể trả tiền...

Vợ ngươi cũng mất vì thua bạc rồi!

Các ngươi cho ta là đồ ngu à?

Lão nhân áo đen cười lạnh lẽo:

Bất kể ngươi là đồ gì ngươi cũng đã thua.

Ta không chịu thì sao?

Ngươi không bước ra khỏi cái Thất Tuyệt Cốc này đâu!

Hãy thử xem!

Dứt lời y bước nhanh ra phía ngoài bài môn Võ Lâm Đồ Thành, lão nhân áo đen cười gằn một tiếng cước bộ như tên bắn chặn đầu y lại quát to:

Ngươi muốn tìm cái chết ư?

Hai mắt Bài Trung Thánh Thủ phát hung quang gầm lên:

Tránh ra.

Vừa gầm y vừa phát chương, Trịnh Thiết Nguyên chẳng những giới về cờ bạc, mà võ công của y cũng rất cao, chương lực y phát mạnh như sóng gào. Lão nhân áo đen vội nghiêng thân tránh chương phong.

Thừa thế Bài Trung Thánh Thủ bật thân lên cao vọt luôn ra cổng Võ Lâm Đồ Thành, lão nhân áo đen vọt thân theo như bóng theo hình đánh tới một chương. Bấy giờ “Bài trung thánh thủ” như nổi điên, xuất chiêu nghênh tiếp... Lão nhân áo đen gầm to:

Trịnh bằng hữu, ngươi thực muốn chết ư?

Cùng lúc ấy hai hán tử áo vàng đã lướt thân đến, vây chặt lấy Bài Trung Thánh Thủ. “Bình” một tiếng lớn, Bài Trung Thánh Thủ bị trúng chương văng ra xa phun máu miệng, một hán tử áo vàng bước tới sắp đập tiếp một chương nữa. Lão nhân áo đen quát to:

Dừng tay!

Tên áo vàng vội thu chương sợ hãi nhìn lão nhân áo đen. Lão chửi:

Đồ ngu! Ngươi quên rằng y chưa viết giấy nhận thua vợ vì một vạn lượng vàng ư? Nếu chủ nhân trừng phạt liệu ngươi có chịu nổi không?

Vâng, xin tha tội. Nhưng đợi y viết xong sẽ xử trí ra sao?

Lão nhân cười hiểm ác:

Cho y uống mê dược sợ gì y không chết? Ha ha ha... không y về đi!

Vâng!

Tên áo vàng không Bài Trung Thánh Thủ lên đi về phía hậu viện Võ Lâm Đồ Thành. Trong chớp mắt ba bóng nhân ảnh đã khuất...

Đột nhiên trong khu rừng xuất hiện một bóng người áo gấm đeo kiếm, hần thờ dài lắm lắm.

Đáng thương thật... phen này có lẽ Trịnh Thiết Nguyên khó mà sống sót...

Bóng người áo gấm ấy nhanh như chớp biến mất ngoài Thất Tuyệt Cốc. Trong Võ Lâm Đồ Thành vẫn ồn ào tiếng những con bạc sát phạt nhau, đèn đuốc vẫn sáng rực rỡ...

Cờ bạc để ra biết bao chuyện bất hạnh? Xảy ra biết bao thảm kịch! Những thảm kịch trong Võ Lâm Đồ Thành kết thúc chưa? Không nó mới chỉ bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bặc Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nhà tan cửa nát

Ánh trăng vẫn khi mờ khi tỏ.

Thiên Tinh Trang như một con quái vật nằm ngủ say trong đêm, trong cảnh tĩnh mịch u trầm ấy, một ánh đèn lóe lên như ánh mắt con quái vật hé mở nhìn trộm trời sao. Một thiếu phụ đẹp diễm tuyệt ngồi trước cửa sổ. Xem ra nàng mới độ ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, hai con mắt đen láy mượt mà của nàng nhìn vào bóng đêm đen bất động... Trong ánh mắt của nàng vừa có gì u uất có gì như hoài niệm hồi tưởng lại những chuyện buồn bã đã qua. Nàng hồi tưởng những gì? Hoài niệm những gì?

- Mẹ ơi!

Tiếng kêu khiến nàng giật mình, nàng nhẹ nhàng nghiêng đầu, một thiếu niên tuổi mười bảy mười tám đã đứng sau lưng nàng từ lúc nào. Thiếu niên tuổi mười bảy ấy từ từ nói:

- Mẹ ơi, trời đã khuya lắm rồi sao mẹ chưa đi ngủ?

Thiếu phụ nở nụ cười buồn bã:

- Con hãy ngủ trước đi, mẹ ngồi đây một lát đã.

- Mẹ... mẹ đang suy nghĩ gì đấy?

- Ô, mẹ nghĩ lung tung vậy thôi mà...

- Mẹ, con biết mẹ đang nghĩ gì rồi...

- Đừng nói nhảm, mẹ chỉ đợi cha con về...

Thiếu niên nghe câu ấy mặt lộ vẻ chần chừ, buột miệng:

- Mẹ, mẹ dối con, mẹ đâu có đợi cha, xưa nay mẹ có đợi cha bao giờ... mẹ đâu có thương gì cha con...

- Con im miệng.

Thiếu niên bị mẹ quát từ từ cúi đầu xuống... Thiếu phụ lạnh lùng nhìn con, nàng thở dài ánh mắt như uồn uớt lệ u oán:

- Tây Bắc, con đi ngủ đi!

- Thưa mẹ vâng!

Chàng buồn bã rời khỏi phòng... Tây Bắc? Tên gì lạ lùng quái dị? Vì sao không gọi là Đông Nam? Nhìn theo bóng thiếu niên tuần mý khuất ngoài cửa, thiếu phụ diễm lệ thở dài u oán, nước mắt rơi xuống má nàng như nàng vừa nhớ tới chuyện gì rất thương tâm.

Đột nhiên, một bóng người mau như điện chớp rơi thân xuống ngoài song cửa sổ khiến thiếu phụ giật mình:

- Ai?

Bóng đen nhân ảnh ấy bước lại gần cửa sổ, thiếu phụ hoảng hốt nhìn hẩn nhận ra đó là người mặc áo gấm lưng đeo kiếm. Đối phương nhìn thẳng vào mặt thiếu phụ diễm tuyệt:

- Dám hỏi phải chăng phu nhân là Bách Hợp Tiên Tử vợ của Thiên tinh trang chủ nhân Trịnh Thiết Nguyên?

- Không sai, các hạ có gì chỉ giáo?

- Không dám chỉ giáo, bất quá tại hạ chỉ vì thuận đường đến báo cho phu nhân một tin này, Trịnh Thiết Nguyên trong Võ Lâm Đồ Thành...

- Làm sao rồi?

- Đánh bạc thua một vạn lượng vàng!

- A!

- Nhưng bất hạnh nhất là y đã đem phu nhân ra cá bạc và cũng thua luôn!

- Sao? Y... đem ta ra đánh bạc?

- Đúng vậy.

Bách Hợp Tiên Tử biến sắc mặt run giọng:

- Thật... thật thế chứ? Sao y nỡ đối xử với ta tệ bạc đến thế?

Âm thanh của nàng cực kỳ bi thương.

- Tại hạ tuy chưa quen biết tôn phu nhân bao giờ nhưng tại hạ tự tin bình sinh chưa hề nói điều gì khoát lác, nếu bây giờ tôn phu nhân muốn thoát vẫn còn kịp.

- Còn nếu ta không muốn đi thì sao?

- Phu nhân sẽ bị lăng nhục, thậm chí có thể mất mạng, phu nhân hãy suy nghĩ cho kỹ.

Bách Hợp Tiên Tử hỏi lại:

- Sao... sao y lại thua thê thảm đến thế?

- Bị bọn kia lừa đảo!

- Lừa đảo... ta hiểu rồi. Thành chủ Võ Lâm Đồ Thành đã lừa đảo y?

- Đúng vậy.

Tình hình không cho phép nàng suy nghĩ nữa, nàng lớn tiếng gọi:

- Tây Bắc, đến đây với mẹ.

Không lâu, Trịnh Tây Bắc hoảng hốt chạy đến hỏi:

- Thưa mẹ, có chuyện gì ạ?

- Chúng ta phải rời khỏi đây mau!

- Rời khỏi đây?

- Để thoát thân.

- Vì... vì sao vậy?

- Cha con...

Nàng thuật lại lời của người áo gấm cho Trịnh Tây Bắc nghe. Trịnh Tây Bắc nghe xong biến sắc run giọng:

- Mẹ... thực xảy ra chuyện như thế ư?

Người áo gấm tiếp lời:

- Đúng vậy, đó là chuyện hoàn toàn có thật.

- Mẹ... tại sao cha con lại nỡ đối xử với mẹ như thế?

- Cha con báo thù mẹ đấy.

- Báo thù? Vì sao lại báo thù chứ?

- Sau này... sau này có lẽ con sẽ biết... bây giờ chúng ta phải chạy trốn mau.

Bách Hợp Tiên Từ nắm lấy tay Trịnh Tây Bắc, nhanh như chớp bước ra cửa, người áo gấm nhìn theo bóng hai mẹ con nàng, hần thở dài não ruột rồi bỏ đi.

Đột nhiên một tiếng gầm dữ dội xé bầu trời vọng đến:

- Trịnh phu nhân vội vội vàng vàng định đi đâu thế?

“Bách Hợp tiên tử” chưa kịp than đã thấy mấy bóng đen chặn đường vây lấy nàng, tên cầm đầu là một lão nhân áo đen. Bách Hợp Tiên Từ biến sắc quát:

- Các ngươi muốn gì?

Lão nhân áo đen cười hiểm độc:

- Trịnh phu nhân, Bài Trung Thánh Thủ vay của Võ Lâm Đồ Thành chúng ta một vạn lạng vàng... và đem phu nhân ra đánh bạc thua, đây là tờ giấy nhượng vạ, mời phu nhân xem qua cho biết.

Vừa nói lão vừa đưa ra một tờ giấy. Bách Hợp Tiên Từ lạnh lẽo:

- Tiền vàng ta có thể trả được...

- Chính phu nhân bây giờ cũng thuộc về chúng ta rồi!

- Ta không đồng ý thì sao?

- E rằng phu nhân không có quyền tự chủ nữa!

Bách Hợp Tiên Từ lạt thản, mặt nổi sát khí. Trịnh Tây Bắc sau lưng mẹ bước tới quát lớn:

- Phụ thân Trịnh Thiết Nguyên của ta đâu?

- Y đang nghỉ ngơi trong Võ Lâm Đồ Thành.

- Nếu cha ta có mệnh hệ gì, Trịnh Tây Bắc ta quyết hủy diệt cả Võ Lâm Đồ Thành của các ngươi đó.

- Tiểu tử khẩu khí gớm thật!

Lão nhân áo đen lạnh lùng quay lại hướng Bách Hợp Tiên Từ:

- Trịnh phu nhân, lẽ nào phu nhân muốn chúng ta phải động thủ?

Bách Hợp Tiên Từ vẫn lạnh lẽo:

- Các ngươi cứ tiến đến thử xem!

- Rượu kính không uống muốn uống rượu phạt, Bách Hợp Tiên Từ nàng muốn chết làm chi cho khô?

Vừa nói thân hình lão vừa tung lên mau như chớp sấp gần đến Bách Hợp Tiên Tử, trào pháp xuất liền. Trào lão vừa xuất Trịnh Tây Bắc hét một tiếng lướt thân tới đánh chuông tà tà ra, lão nhân áo đen bị chuông phong chàng bức bách phải lùi lại.

Trịnh Tây Bắc chẳng có võ công cao cường gì, chuông ấy chỉ là do giận dữ đánh ra vì chàng không thể để ai lăng nhục mẹ chàng. Lão nhân áo đen lạnh lùng quát:

- Tiểu tử ngươi muốn chết?

Cùng với tiếng quát chuông lão đã tấn kích tới, chuông này mang hết kinh lực dữ dội bình sinh của lão nên mãnh liệt như bão táp.

Bách Hợp Tiên Tử quát:

- Tây Bắc, lui lại...

Nàng hơi động thân lướt tới trước mặt Trịnh Tây Bắc, tay ngọc nàng vẩy mạnh tiếp đón chuông thể của lão nhân áo đen. Song chuông chạm nhau nàng cảm thấy máu huyết lộn lại phải lùi ba bước mới ổn định được cước bộ. Lão nhân áo đen thừa thế lướt tới trước mặt “Bách Hợp tiên tử” chuông ảnh đảo lộn như bong bóng ảo ảnh tấn công liên tiếp ba chuông.

Ngay lúc ấy một lão nhân áo đen khác cũng nhảy tới gần Trịnh Tây Bắc đánh một chuông. Võ công của Trịnh Tây Bắc vốn chẳng có gì đáng kể huống gì chàng đang trong lúc cực kỳ hoảng sợ bị trúng chuông quét tới chàng phun ra một vòi máu lao đảo thối lui hơn mười bước, “Bình” một tiếng ngã vật xuống đất.

Lão nhân áo đen nhảy theo quát lớn:

- Tiểu tử ngươi hãy nạp mạng cho ta!

Chuông của lão sấp đập xuống chàng, Bách Hợp Tiên Tử gào lên:

- Không được đụng đến con trai ta.

Nàng xoay thân vọt tới xuất một chuông, chuông của nàng vừa đúng lúc chuông của lão nhân đập xuống người Trịnh Tây Bắc, nên đã đẩy được chuông của lão ra, nhưng cũng lúc chuông phong của lão nhân áo đen đầu tiên đã tới lưng nàng, “Bình”! Hai cánh môi anh đào của Bách Hợp Tiên Tử mở rộng vọt máu ra, nàng gục xuống đất.

Thương thay, chỉ vì cớ bạc đã tạo thành hậu quả bi thương, lão nhân áo đen lướt thân tới cùng lúc Bách Hợp Tiên Tử gượng ngồi dậy đưa mắt oán hận nhìn lão nhân:

- Ta đáp ứng bằng lòng theo ngươi... chỉ cần ngươi tha cho con trai ta.

- Được...

Trịnh Tây Bắc gào lên:

- Mẹ ơi, mẹ đừng bằng lòng... mẹ không được bằng lòng...

Bách Hợp Tiên Tử thê thảm khóc:

- Chuyện của mẹ con bắt tất xen vào, con đi đi!

- Mẹ!

- Nếu con chưa chịu đi thì đừng gọi ta là mẹ nữa!

Trịnh Tây Bắc đứng lên hai mắt đỏ hoe, ướt sũng thảm thiết kêu:

- Mẹ... mẹ ơi... thực sự mẹ muốn con đi ư?

- Đúng vậy!

- Mẹ... mẹ không yêu cha con... cũng chẳng yêu thương gì con... nhưng không trách mẹ đâu... con xin đi đây...

Chàng khóc như mưa như gió chuyển thân mạnh lại chạy như điên cuồng. Hai dòng lệ ướt đầm: “Sẽ có một ngày con hiểu cho lòng mẹ...” Nàng muốn khóc thật lớn nhưng lại không thốt một tiếng. Lão nhân áo đen đưa mắt ra hiệu cho mấy đồng bọn, lão hạ giọng:

- Cắt cỏ tận gốc, hãy đuổi theo giết chết tiểu tử ấy.

Bốn tên áo đen cúi đầu đuổi liền theo Trịnh Tây Bắc. Lão nhân áo đen khiêng Bách Hợp Tiên Tử lên vai, lão lay động thân pháp biến mất trong màn đêm đen tối.

Tâm tình Trịnh Tây Bắc đau đớn như dao cứa. Chàng chạy như điên. Chàng tự biết từ nay chàng không còn mái nhà êm ấm nữa, phụ thân chàng ham mê cờ bạc, mẫu thân chàng thì u uất, họ chẳng bao giờ nói với nhau một lời nào, bây giờ phụ thân nữ lấy mẫu thân làm vật đánh bạc... cảnh nhà gấp trăm kịch, mẹ chàng đâu còn cần tới chàng nữa...

Chàng vốn đã thụ thương, nếu không vì sự bị phản và đau khổ cùng cực có lẽ chàng chịu không nổi vết thương thể xác. Nhưng vì tâm hồn còn đau đớn gấp ngàn lần nên thể xác chẳng còn thấy đau đớn gì nữa. Chạy điên cuồng một lúc bỗng mất chàng tối sầm, cuối cùng chàng lao đảo ngã xuống...

Bốn bóng đen đã đuổi theo tới nơi, một tên nhìn chàng gục dưới đất, hần cười lạnh lẽo giờ chúng định đập xuống kết liễu đời chàng.

Đột nhiên, một âm thanh quát lớn:

- Bằng hữu, sao nữ ác độc đến thế?

Cùng với tiếng quát ánh sáng lóe lên, tên áo đen vọt tránh thân sang một bên thu chưởng, trước mặt hần đã xuất hiện một người mặc áo gấm và người ấy đã ôm Trịnh Tây Bắc trong tay tự bao giờ. Tên áo đen đứng bên hữu bật ra tiếng cười gằn:

- Bằng hữu, biết điều hãy bỏ tiểu tử xuống, nếu không chó trách chúng ta đành cam đắc tội.

- Xin các hạ cứ xuất thủ!

- Người thực sự muốn chết!

- Đúng.

- Xem chúng đây.

Tên áo đen phía hữu hét gầm lên, chưởng lực quét tới tấn công người áo gấm. Người áo gấm múa kiếm thành những đóa hoa đánh bật chưởng lực ra tấn công một chiêu “Bát vận kiếm thuật” nhắm ngay nách đối phương. Chiêu ấy chặn đứng đối phương nhưng còn ba tên áo đen khác cũng kịp xông đến, mỗi tên đồng thời xuất chưởng tấn công người áo gấm.

Bị quần công người áo gấm tỏ ra lúng túng, bất kể võ công y cao cường tới đâu cũng bị tấn công đủ mọi hướng, y lại còn phải ôm Trịnh Tây Bắc trong tay nên khó mà ứng phó nổi bốn đối thủ.

Trong khoảnh khắc y đã trúng một chưởng miệng ứa máu tươi. Tình thế rất nguy cấp, y cất tiếng hú dài, hoành kiếm thành chiêu “Phá sơn hoạch thủy” mở đường máu không kịp đưa mắt quan sát chung quanh y phi thân vọt ra khỏi vòng vây. Đứng trước có một cốc đá, trong đó mây mù mịt mịt. Người áo gấm tự biết nếu không chạy thoát khỏi trận này chẳng những Trịnh Tây Bắc chết đã đành mà tính mạng y cũng khó sống sót...

Đột nhiên có tiếng rú thảm thiết, hai tên hần từ áo đen xuất thủ như chớp đã đuổi kịp, người áo gấm quét đảo lộn ngược lại một đường kiếm, thân hình y vọt cất lên cao, chạy luôn vào miệng cốc mù mịt khói mây.

Khi thân hình y vừa cất vọt lên chưởng lực của tên áo đen đã quét tới chưởng lực vừa nhanh vừa mau, người áo gấm không kịp tránh đành chờ chưởng đập vào ngực y. “Bình” một tiếng dữ dội, thân hình y ngã chúi xuống, Trịnh Tây Bắc cũng tuột khỏi tay y lăn ra xa.

Bấy giờ một tên áo đen khác nhảy vọt lại chỗ Trịnh Tây Bắc đang nằm, hần giờ chưởng lên. Đột nhiên Trịnh Tây Bắc nhảy vọt lên biến trường kiếm thành ám khí bay vọt tới.

Một tiếng rú tàn khốc, tên ấy bị kiếm xuyên từ ngực ra sau lưng chết liền tại chỗ. Còn lại ba tên bất giác cũng giật mình. Trong lúc nhân cơ hội ấy, người áo gấm thu hết tàn lực búng thân đến gần Trịnh Tây Bắc ôm lấy chàng chạy luôn vào miệng thạch cốc. Bốn áo đen gầm to:

- Chạy đâu cho thoát.

Cả bốn vọt thân đuổi theo, mặc bóng người áo gấm đã chìm trong màn sương khói mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Đỗ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Quỷ phủ.

Người áo gấm cũng đã thụ thương, y tuy cố hết sức bình sinh phi hành chạy trốn vào trong thạch cốc đầy sương này nhưng ba bóng nhân ảnh vẫn bám sát theo sau lưng y. Đột nhiên, một bóng đen vọt tới trước mặt y quát lớn:

- Ngươi chạy tìm Diêm Vương đây ư?

Chưởng lực như sóng cuồng ập tới liền tức khác. Bấy giờ quả thực người áo gấm không còn sức đâu để tránh thân, y nghiêng rặng, hữu thủ giơ lên định nghênh tiếp chưởng lực của tên áo đen nặng như ngàn cân đang đập tới.

Nào ngờ vừa chạm vào chưởng y đã chấn động toàn thân, miệng ọc một tiếng lớn, máu tươi tuôn ra như suối, thân y dội ra xa hơn trượng ngã xuống đất. Một tên áo đen khác bắn thân tới bồi tiếp một chưởng.

Đột nhiên... một tiếng rú thê thảm. Tên áo đen vừa nhảy tới ấy bỗng như con diều đứt dây vừa rú lớn thê thảm vừa ngã xuống. Não óc hắn đã vỡ nát chết ngay lập tức. Hai tên áo đen còn lại kinh hoàng rú lên nhất tề lùi lại một bước, đưa mắt nhìn quanh, bốn bên vẫn trầm lặng như chết và người áo gấm vẫn nằm dưới đất bất tỉnh nhân sự. Hai tên áo đen lăm lét đưa mắt nhìn nhau, run rẩy”

- Chẳng lẽ có ma quỷ ư...

Tên áo đen bên hữu sợ hãi hỏi:

- Ngươi nhìn thấy cái gì không?

- Chẳng thấy cái gì cả.

- Thế ai giết thằng Tiểu Ly đây?

- Ta đâu có nhìn thấy ai!

Chuyện ấy phát sinh một cách đột ngột đích xác khiến người ta kinh dị. Không ai nhìn rõ vì sao tên áo đen kia lại đột nhiên chết thảm như thế, tên áo đen bên hữu cười lạnh lùng cổ gằn cổ:

- Tao không tin đời này có ma quỷ.

Nói xong hắn từ từ bước đến chỗ người áo gấm, hắn vận công vào song chưởng định bồi tiếp cho y chết hẳn. Đột nhiên, hắn lại gấm lên một tiếng thân hình đột nhiên bay vọt lên song chưởng nhắm người áo gấm đập xuống. “Ồi” hắn rú lên thân hình lơ lửng trên không như con diều đứt dây, óc não vỡ nát đầy máu tươi chết liền tại chỗ. Cái chết của hắn chẳng khác cái chết thê thảm của tên áo đen đầu tiên khiến tên áo đen duy nhất còn sống sót lại sợ hãi tái người, mặt xạm lại như xác chết. Hắn biết chắc phải có người võ công cao cường mới giết chết đồng bọn hắn trong chớp mắt như thế, nhưng hắn không thể tưởng tượng trong giang hồ ai có võ công cao siêu đến thế.

Đột nhiên hắn như tỉnh ngộ đưa mắt nhìn sâu vào thạch cốc, rải rác đầy những xương người chết trắng dã, ít nhất là hơn mười thi thể. Đột nhiên có một tiếng nói lạnh lùng cất lên:

- Đứng im đó!

Tiếng nói đầy ma lực khiến tên áo đen vừa định bỏ chạy, vội thu cước bộ đứng lại run lẩy bẩy... như đối diện với cái chết trước mặt...

Soạt soạt soạt... những bước chân từ từ tiến đến gần... Tên áo đen kinh dị từ từ xoay người nhìn tới, chỉ thấy trong đám sương khói mù mịt xuất hiện một bóng người cao lớn mặc áo xám... không nhìn rõ được mặt đối phương vì mái tóc y rất dài phủ kín cả mặt. Tên áo đen lấy bầy run sợ:

- Ngươi là ai?

Nhân ảnh phát ra một chuỗi cười lạnh tóc gáy:

- Ngươi có biết nơi này là nơi nào không?

Tên áo đen biến sắc loạng choạng thối lui ba bước không dám trả lời.

- Nói mau.

- Văn bối... không biết.

- Ngươi có thể dự đoán xem, nơi nào có mây mù, có thạch cốc, có nhiều xác chết, chẳng lẽ ngươi đoán không ra?

V- ẫn bối... vẫn bối đoán không ra.

- Nói nhảm, ngươi không chịu nói ta giết ngươi chết.

- Lẽ nào... lại là Ma Quỷ Phủ ư?

Quái nhân áo xám cười lớn:

- Đúng đó. “Ma quỷ chi phủ, kẻ nào vào ắt chết”.
- Xin tha cho văn bối không biết...
- Bất kể là người biết hay không biết, kẻ nào vào đây là phải chết, đó đã là định lệ, huống gì, các ngươi dám gan liều giết người đuổi vào Ma Quỷ Phủ này...
- Văn bối... thực sự chỉ vâng lệnh giết người!

Lệnh của người nào?

- Võ Lâm Đồ Thành...
- Cái gì? Võ Lâm Đồ Thành à?

Âm thanh của quái nhân áo xám hiển nhiên lộ ra sự kích động cực độ. Âm thanh ấy khiến người nghe dựng tóc gáy, tên áo đen run rẩy:

- Võ Lâm Đồ Khách trong Võ Lâm Đồ Thành... xin lão tiền bối tha mạng cho...
- Ta hỏi ngươi, tên áo xám kia là ai?
- Thưa, không biết.
- Còn tên tiểu tử kia?
- Tên y là Trịnh Tây Bắc.
- Cái gì? Trịnh Tây Bắc?

Quái nhân áo xám buột miệng kinh dị.

- Vâng, tên y là Trịnh Tây Bắc.

Về mặt quái nhân co giật như nhớ lại một chuyện... lâu lắm mới quát:

- Sự việc xảy ra như thế nào? Nói mau...
- Dạ thưa như thế này...

Tên áo đen đem mọi việc xảy ra kể lại. Quái nhân áo xám nghe xong trừng mắt nhìn hắn:

Các ngươi lừa bịp ăn gian một vạn lạng vàng của thân phụ y rồi cưỡng bức thân phụ phải viết giấy nhường vợ, sau lại muốn giết cả y nữa?

- Vâng... vâng...

Đồ thành chủ nhân là ai?

- Cái... cái ấy văn bối thực không biết.
- Được rồi. Các ngươi là thứ chó sâu, ta không thể tha được. Ngươi biết ta là ai không?
- Thưa... không biết.
- Báo cho ngươi biết, hai mươi năm trước ngươi có nghe qua tên Ma Quỷ Đồ Thủ chưa?
- A... là tiền bối ư?

Tiếng “ừ” vừa buột ra khỏi miệng nhân ảnh quái nhân đã vụt đen, một tiếng rú thê thảm, óc não tên áo đen vỡ nát chết liền tức khắc. Mức độ tàn độc như thế khiến người ta lạnh tóc gáy.

Phàm là người ai cũng sợ chết nhưng với các nhân vật võ lâm cái tên Ma Quỷ Đồ Thủ còn dễ sợ hơn cả tử vong, nhiều người đã vào chốn này chưa bao giờ có người nào quay ra được.

Nếu khi bọn áo đen kia đuổi theo người mặc áo xám đã nhìn thấy dòng chữ “Ma Quỷ chi phủ, kẻ nào vào ắt chết” khắc trên tảng đá ngoài cửa thạch cốc chúng chắc không dám chạy vào rồi.

Trong đám sương khói mù mịt, không khí chết chóc đã trôi qua... bốn bề lại cảm lạnh như chết. Quái nhân áo xám chính là Ma Quỷ Đồ Thủ im lặng nhìn Trịnh Tây Bắc, lão thở dài một tiếng náo ruột!

Giữa lúc ấy Trịnh Tây Bắc dần dần tỉnh con hồn mê, chàng đảo mắt nhìn thấy người áo xám đầm đìa những máu liền kêu một tiếng sợ hãi.

Ma Quỷ Đồ Thủ bước tới... Trịnh Tây Bắc quét mắt nhìn Ma Quỷ Đồ Thủ buột hỏi:

- Ngươi... ngươi là người hay là quỷ?

Ma Quỷ Đồ Thủ cười nhạt:

- Là người, nhưng cũng chẳng khác quỷ là mấy.

- Đây là nơi đâu? Tại sao ta lại ở đây? Người áo xám này là ai?

- Nơi này là Ma Quỷ phủ. Ngươi bị người ta đuổi giết, tên áo xám này cứu ngươi...

Quái nhân thuật lại lời tên áo đen cho Trịnh Tây Bắc nghe. Trịnh Tây Bắc roi lệ:

- Y vì cứu ta mà bị trọng thương thế này?

- Đúng đấy.

- Lão tiền bối mau cứu y... vẫn bối đầu nỡ nhìn y chết...

- E rằng ta không đủ sức, nhưng chỉ có thể giúp y tỉnh lại xem y có trăng trời gì không...

Dứt lời, lão vỗ liên tiếp vào mấy cái huyệt đạo trên người tên áo xám... lát sau, quả nhiên y dần tỉnh lại, y nhìn thẳng thốt Trịnh Tây Bắc, ấp úng hỏi:

- Chúng ta... chúng ta chưa chết ư?

- Vâng thừa ân nhân, chúng ta chưa hề chết.

- Đây... đây là nơi nào?

- Ma Quỷ phủ...

- Cái gì...?

Y thẳng thốt rú lên cơ hồ muốn bật dậy hoảng hốt:

- Ngươi... nói là Ma Quỷ phủ ư?

- Vâng.

- Mau chạy... mau chạy khỏi đây...

Ma Quỷ Đồ Thủ tiếp lời:

- Không cần chạy, ta không giết ngươi đâu.

Ánh mắt người áo xám run rẩy nhìn Ma Quỷ Đồ Thủ, y buột miệng:

- Là ngươi ư...?

- Là ta đã cứu các ngươi, hai mươi năm đây là lần đầu tiên phá lệ duy nhất, ngươi không nghĩ ra ư?

Người áo xám không thể tưởng tượng một nhân vật dễ sợ nhất giang hồ lại là ân nhân của y, thật khó tưởng tượng... nguyên nhân ấy là vì sao? Người áo xám nghĩ không ra, cũng không tưởng tượng... trong khoảnh khắc y như kẻ mất hồn từ từ nhắm mắt lại. Trịnh Tây Bắc kêu lên:

- Lão tiền bối...

Người áo xám thu hết tàn lực nói:

- Tên lão nhân hại ngươi chính là Vô Lâm Đồ Khách... ngươi hãy nhớ lấy...

- Lão tiền bối... vẫn bối xin ghi nhớ.

Người áo gấm còn định nói gì nữa nhưng một bùm máu lại ộc ra, Trịnh Tây Bắc hoảng sợ kêu lên:

- Lão tiền bối...

- Ta sắp chết rồi...

Y định rút cái gì trong áo nhưng tay y không còn sức nữa, y đành buông rũ hai tay:

- Ngươi... bằng lòng... giúp ta một việc chăng?

- Vẫn bởi bằng lòng...

- Trong người ta có một hộp sắt, ngươi đem nó giao cho Trình... Phụng dùm ta...

- Trình Phụng ư? Ở chốn nào?

- Ồ... Trình Phụng, nàng ở tại Hoàng...

Câu nói đứt đoạn ở đó vì y đã ngoặt đầu qua một bên tắt thở. Trịnh Tây Bắc gào lên:

- Ân nhân, Hoàng là cái gì?

Ma Quỷ Đồ Thủ thản nhiên tiếp lời:

- Y chết rồi!

- Không, y không thể chết được... không thể chết được...

Trịnh Tây Bắc ôm chầm lấy xác y khóc rống... tiếng khóc rất chân thành khiến Ma Quỷ Đồ Thủ cũng phải cảm động thở dài:

- Y đã chết thực rồi.

- Không...

Chàng thiếu niên cứ gào lên.

- Tiểu tử, y vì ngươi mà chết, ngươi đừng quên báo thù cho y!

- Vẫn bởi nhất định báo thù...

Chàng điên cuồng kêu to:

- Lão tiền bối có thể dạy cho vẫn bởi võ công không? Vẫn bởi sẽ báo thù...

Ánh mắt chàng lóe lên sát khí nhìn thẳng vào mắt lão nhân hung dữ nhất đời: Ma Quỷ Đồ Thủ...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chuyện xưa diễn lại

Ma Quỷ Đồ Thủ nhìn vào sắc mặt Trịnh Tây Bắc, lão lạnh lùng mỉm cười:

Được, ta sẽ truyền võ công cho ngươi và truyền cả các tuyệt kỹ cờ bạc, người khác đã vì ngươi mà chết ta đâu nỡ nhẫn tâm giết ngươi? Nhưng y trời đã cho ngươi gặp ta, ta muốn ngươi phải làm cho ta một việc, nếu không ta không để ngươi sống.

Trịnh Tây Bắc quỳ liền xuống đất nức nở khóc.

Ma Quỷ Đồ Thủ đỡ chàng dậy hỏi:

Người có biết vì sao tên người lại là Trịnh Tây Bắc?

Đồ đệ không biết.

Năm nay người bao nhiêu tuổi rồi?

Mười bảy.

Nhà người còn có ai nữa không?

Ngoài cha mẹ và đồ đệ ra không còn ai nữa cả, nhưng sư phụ biết không gia đình con rất lạnh lẽo, cha mẹ con một người ham mê cờ bạc, một người suốt ngày u uất, từ khi đồ đệ có trí khôn đến nay chưa bao giờ thấy cha mẹ thương yêu nhau một lần nào!

Vì sao vậy?

Đồ đệ không biết, hình như mẹ con không yêu thương cha con.

A... nhưng vì sao chứ?

Con không hiểu rõ vì sao...

Người tin chắc họ là cha mẹ của người chứ?

Vì sao lại không tin chắc?

Nếu là đúng chuyện này quyết không đơn giản, nếu không, cha người nữ nào đem mẹ người ra đánh bạc? Có lẽ trong chuyện này có uẩn khúc gì, cha người cần phải báo thù...

Báo thù?... báo thù...

Chàng cứ lầm bầm... chàng nhớ là mẹ chàng đã từng nói một câu... Ma Quỷ Đồ Thù lại nói:

Tình hình thực sự thế nào, sau này người sẽ còn có dịp tra xét, bây giờ hãy chôn cất ân nhân của người rồi chúng ta bắt đầu ở lại đây ba năm với nhau...

Ba năm... ba năm không được ra ngoài?

Đúng.

Sư phụ, xin cho con ra gặp một người...

Tình nhân của người?

Trịnh Tây Bắc gật đầu:

Vâng.

Được, nhưng ta khuyên người không nên lai vãng với nữ nhân nhiều...

Vì sao vậy?

Vì ta là tấm gương cho người, nếu không vì nữ nhân ta đâu đến nỗi phải ở đây tới hai mươi năm trời? Đòi ta hủy diệt chỉ vì nữ nhân!

Không thừa sư phụ. Lý Tiểu Quyên rất yêu con, khi nào con buồn bã, nàng an ủi con, khuyến khích con, khi nào con đau ốm nàng cho con hy vọng.

Có thể đó là sự thật, nhưng tình yêu của thiếu nữ cũng như viết chữ lên sa mạc ấy thôi, gió chỉ cần thổi qua là xóa hết, nếu thực cô nương ấy yêu con, ba năm chờ đợi cũng chẳng lâu gì.

Vâng! Ba năm... ba năm đối với kẻ yêu nhau thành thực quả chẳng dài gì, thời gian ấy đủ thử vàng đá lòng nhau!

Thôi! Chúng ta chôn cất người áo gấm này đi!

Trịnh Tây Bắc rút trong áo người áo gấm ra một cái hộp sắt nhỏ rất tinh xảo. Không biết bên trong có đựng gì, chàng cất luôn vào áo sau đó mới mai táng y. Khi đang lầm rầm khấn vái trước ngôi mộ mới đắp, đột nhiên Trịnh Tây Bắc hỏi:

Thưa sư phụ, phải chăng sư phụ vừa nói người bị nữ nhân hãm hại?

Đúng vậy!

Là nữ nhân nào?

Ba năm nữa ta sẽ cho con biết. Hiện tại không bàn chuyện ấy nữa, chúng ta...

Vâng thưa sư phụ.

Họ sánh vai đi sâu vào thạch cốc, từ từ mất dạng trong đám sương mù dày đặc, nơi ấy lại trở về với không khí trầm tĩnh... nhưng sự việc chưa kết thúc, thời gian thấm thoát ba năm sẽ tạo thành một sát tinh của võ lâm.

Ngày lại qua ngày, năm lại qua năm.

Ba năm không phải là thời gian quá dài trong kiếp nhân sinh... Nơi sâu thẳm trong thạch cốc mù sương có một gian thạch thất... Trịnh Tây Bắc quỳ trước Ma Quỷ Đồ Thủ kính cẩn hỏi:

Thưa sư phụ, con có thể xuất hiện giang hồ báo thù được chưa?

Được!...

Ma Quỷ Đồ Thủ thờ dài nói tiếp:

Con đã được ta truyền thụ toàn bộ võ công và tuyệt kỹ các môn cờ bạc cũng như Ma Quỷ thần công, Chiêu hồn thủ thám bài bí công... đồng thời ta đã đem nội gia chân lực suốt bốn mươi năm tu luyện của ta truyền cho con...

Đa tạ ân tài bồi của sư phụ.

Ma Quỷ Đồ Thủ cười rạng rỡ:

Con có nhớ ta đã từng nói với con ba năm sau ta sẽ kể cho con nghe chuyện của ta không?

Vâng.

Thế này nhé, hai mươi năm trước đây cái tên Ma Quỷ Đồ Thủ trong thiên hạ không ai là không biết, ta có võ công kỳ tuyệt nhất thiên hạ và tài cờ bạc kinh người. Võ lâm vì ta mà hoảng sợ, ta có yêu một nữ nhân có biệt hiệu Đồ Trường Nữ Nhân, chúng ta gặp nhau nơi sông bãi, và cũng chính nơi sông bãi ấy ta đã thắng đoạt được thân thể của nàng!... Một ngày đột nhiên nàng bỏ ta ra đi, té ra nàng có một tình nhân khác, ta nổi giận tìm nơi ở của nàng, tiếc thay tình nhân của nàng lại là Thiên Nam Cuồng Khách bằng hữu của ta... ta giận đến nổi mất hết lý trí. Chúng ta động thủ với nhau. Đám đá một đêm chưa phân thắng bại...

Võ công của Thiên Nam Cuồng Khách cao cường thế ư?

Thiên Nam Cuồng Khách thực là một cao thủ hiếm có trong giang hồ...

Sau đó ra sao thưa sư phụ?

Sau đó chúng ta đánh đánh bài với nhau để phân thắng bại...

Đánh bạc theo cách nào?

“Kiếm bài”, trước khi vào cuộc đã phân định rõ ràng nếu ai thua tất phải ở trong thạch cốc mây mù này vĩnh viễn không được xuất hiện trên giang hồ nữa!

Và sư phụ thua?

Đúng, ta thua, thua vì bị bịp...

Sao? Sư phụ bị đối phương bịp?

Chỉ tiếc lúc ấy ta quá sợ ý, đằng sau lưng chỗ ta ngồi có treo một tấm gương. Thiên Nam Cuồng Khách đã nhìn vào gương ấy thấy hết các con bài của ta.

Té ra là vậy, sư phụ có muốn báo thù hai tên nam nữ ấy không?

Phải, ta muốn con báo thù cho ta. Đồ Trường Nữ Nhân đã lừa bịp ta còn Thiên Nam Cuồng Khách cướp mất hạnh phúc đời ta.

Con sẽ thay sư phụ báo thù, họ ở nơi nào?

Trên ngọn Độc Giác phong Mông sơn, ngoài ra con nên truy tầm chủ nhân của Võ Lâm Đồ Thành là ai?

Con xin nhớ.

Cuối cùng con phải tìm Thiên Địa Huyết Bài.

Thiên Địa Huyết Bài?

Đúng, Thiên Địa Huyết Bài, hai bài này đang ở đâu hiện nay giang hồ rất ít người biết nhưng hễ nhắc tới Thiên Địa Huyết Bài không ai là không biết, may có một vài người biết nó hiện ở đâu...

Vài người ấy là những ai?

Thứ nhất là Huyền Phong Khách, thứ hai là Huyết Kiếm Thần, thứ ba là Cửu Chi Đồ Quỷ.

Cái Thiên Địa Huyết Bài ấy có công dụng gì?

Đến lúc ấy ta sẽ cho con biết. Trong vòng một năm nếu con không tìm được Thiên Địa Huyết Bài con hãy quay về đây gặp ta. Con hiểu chưa?

Trịnh Tây Bắc kinh ngạc:

Vì sao vậy thưa sư phụ?

Ma Quỷ Đồ Thủ quát to:

Hiện tại bất tất con phải hỏi vì sao, nói cho con biết, cái Thiên Địa Huyết Bài ấy có quan hệ cực trọng đại với con. Con phải tìm bằng được nó, hiểu chưa?

Con hiểu.

Bây giờ con đi đi!

Trịnh Tây Bắc tuy rất mơ hồ lo ngại nhưng chàng vẫn cung kính:

Thưa sư phụ, con sẽ tìm cho được Thiên Địa Huyết Bài...

Đi đi... chúc lành cho con. À! Còn một việc này ta cho con biết, nếu cần hãy đến Chung Nam Phái tìm Phân Quang Kiếm Khách, y đã có lần cứu mạng ta, có cơ hội hãy đền cái ơn ấy dùm ta. Con đi đi, ta không đưa tiễn con được đâu.

Trong câu nói ấy của Ma Quỷ Đồ Thủ như hàm chứa ít nhiều ngầm ngui xúc động, chàng cảm động gần rơi lệ, chuyển thân đi ra phía cửa thạch cốc.

Chàng tới trước mộ người áo đen cứu chàng năm nọ bái lạy một bái, rồi bắn thân vọt ra ngoài miệng cốc đầy mây mù. Cuối cùng một Vô Lâm sát tinh đã xuất hiện giang hồ.

Trịnh Tây Bắc phi hành một đoạn xa đột nhiên chàng dừng cước bộ, chàng suy tính nên đi đâu bây giờ, cuối cùng chàng sức nhớ đến Tiểu Quyên. Phải rồi, đã ba năm đằng đẳng không biết nàng ra sao, chàng phải tìm nàng...

Trịnh Tây Bắc tiếp tục phi hành về hướng Thiên Tinh trang. Thiên Tinh trang là nhà cũ của chàng, nơi này bây giờ hoang vu không còn ai, chàng đi vòng Thiên Tinh trang nầy vòng rồi chạy về bên phải ngọn núi gần đó. Trên núi có một thạch thất, dừng chân bên ngoài thạch thất chàng nhẹ đẩy cửa.

Mắt chàng quét một vòng kinh ngạc. Trong thạch thất bụi đóng một lớp dày và tơ nhện giăng tứ phía chứng tỏ lâu lắm không có ai ở đây, bao nhiêu hy vọng gặp Lý Tiểu Quyên của chàng đột nhiên tan như ảo ảnh. Chàng gọi lớn:

Tiểu Quyên ơi Tiểu Quyên!

Câm lặng không có một tiếng người hồi đáp. Chàng ngẩn người:

Chẳng lẽ nàng rời khỏi đây rồi ư?

Đúng, nàng đã đi rồi...

Giọng nói ấy vọng lại khiến Trịnh Tây Bắc giật mình chuyển thân nhìn ra ngoài cửa xuất hiện một nữ tử áo xám điểm lệ. Chàng hết sức ngạc nhiên vì chàng không hề quen biết nữ tử áo xanh ấy và cũng chẳng hiểu vì sao nàng lại xuất hiện nơi này. Chàng hỏi:

Cô nương... cô nương là ai?

Nữ tử áo xanh cười nhạt:

Câu hỏi ấy của các hạ e rằng đường đột quá chăng?

Làm sao... cô nương biết Tiểu Quyên đã đi rồi?

Ta có gặp nàng.

Xin cô nương làm ơn cho biết nàng hiện ở đâu?

Nữ tử áo xanh lạnh lùng hỏi:

Các hạ là tình nhân của nàng ta ư?

Vâng, ta rất yêu nàng.

Thế lỡ nàng chết rồi thì sao?

Chết ư?

Trịnh Tây Bắc buột miệng:

Không, nàng không thể chết... ai giết nàng?

Nữ tử áo xanh cười:

Ta chỉ ví dụ vậy thôi... có thể nàng đã chết...

Sự thực nàng đang ở đâu?

Lúc khác ta sẽ nói cho người biết, bây giờ thì chưa nói được...

Vì sao?

Chẳng vì sao cả.

Cô nương quen biết với Tiểu Quyên?

Không, ta chỉ nghe tên nàng ta thôi, hiện tại các hạ nên đi báo thù... lần sau gặp lại có thể ta sẽ bảo cho các hạ biết Tiểu Quyên ở đâu. Ta đi đây.

Dứt lời cô nương áo xanh lướt thân đi liền. Trịnh Tây Bắc cứ đứng ngẩn người một chỗ, chàng nghĩ mãi không biết nữ tử áo xanh là ai mà lại đột nhiên xuất hiện rồi đột ngột bỏ đi. Nàng ta là địch hay là bạn.

Ngửa đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, chàng lặng lẽ thờ dài... tự nghĩ: "Ta nên đến Vô Lâm Đồ Thành" báo thù cho phụ thân ta". Tâm niệm như thế chàng thi triển bộ pháp nhắm hướng Thất Tuyệt cốc trong dãy Cửu Hoa sơn.

Quang cảnh Thất Tuyệt cốc chẳng hề đổi khác, Vô Lâm Đồ Thành vẫn như xưa nằm giữa màn đêm, đèn đuốc sáng huy hoàng, tiếng người vẫn hỗn tạp la hét cười nói chửi mắng như kết thành một khối kỳ dị...

Trong thành hoàn toàn vẫn như cũ. Trịnh Tây Bắc bước đến trước cổng Vô Lâm Đồ Thành, chàng đưa tay vén tấm rèm cửa bước vào, một thiếu nữ áo lục đón ngay chàng. Thấy vẻ tuấn tú của chàng, thiếu nữ mỉm cười:

Các hạ đến đây đánh bạc?

Trịnh Tây Bắc quét mắt nhìn cảnh huyền ảo, chàng cười nhạt:

Có lẽ.

Các hạ đến đây lần nào chưa?

Chưa bao giờ.

Các hạ tính đánh loại bài gì?

Tùy ý, nhưng tại hạ chỉ muốn tìm một người...

Tìm ai?

Vô Lâm Đồ Khách.

Các hạ... các hạ tìm y ư?

Không sai.

Các hạ cứ chơi bài đi, tiểu nữ sẽ tìm y cho các hạ.

Được.

Có cần đổi lấy ngân tiêu không?

Ngân tiêu?

Tất cả mọi người vào đây đều đổi lấy ngân tiêu đánh bạc tiện lợi hơn sử dụng tiền mặt.

Trịnh Tây Bắc rút năm lạng vàng nhờ thiếu nữ áo lục đổi lấy ngân tiêu. Rồi đó, chàng bước tới sông bạc... Không ai để ý tới chàng vì tất cả mọi người đang mải mê trong cuộc sát phạt đỏ đen. Trịnh Tây Bắc vừa đi quanh sông bạc, đột nhiên có giọng hỏi:

Tiểu tử, đánh một ván được không?

Chàng dừng chân trước một lão nhân áo xanh, thản nhiên ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Huyết tẩy đồ thành.

Trịnh Tây Bắc vào cái Võ Lâm Đồ Thành này mục đích thực sự không phải để đánh bạc, chàng chỉ cốt tìm báo thù tên Võ Lâm Đồ Khách và tìm xem tung tích phụ thân chàng.

Không lâu sau nàng thiếu nữ áo lục đã trở lại đưa trả cho chàng số ngân tiêu giá trị năm lạng vàng mà chàng nhờ đổi, nàng còn dụ dăng báo tin:

Thưa các hạ, vô cùng xin lỗi các hạ, Võ Lâm Đồ Khách bận việc đã rời khỏi đây, xin các hạ cảm phiền chờ đợi.

Trịnh Tây Bắc cười gằn:

Ta sẽ đợi y...

Chàng quay sang lão nhân áo xanh mời chàng đánh bạc:

Các hạ muốn chơi cách nào?

Kiểm bài.

Tốt lắm.

Lão nhân ấy bắt đầu sóc bài rồi chia mỗi người năm con bài, lão nhân liếc nhìn năm con bài của lão vừa được chia rồi rút năm lạng vàng cầm nơi tay nói:

Ta đặt năm lạng!

Theo, thêm năm lạng nữa.

Chàng đặt luôn số ngân tiêu trị giá năm lạng vàng. Lão nhân tròn mắt:

Tất cả mười lạng ư?

Đúng!

Lão cười nhạt:

Ta theo! Lật bài đi!

Bài của lão gồm đôi “hồng kiếm”, đôi “hắc cầu” và một con hồng đao, Trịnh Tây Bắc cười khà:

Lão thua rồi, ta có ba con “Tam tuyệt kiếm” và một đôi “song đao” đây.

Chàng lật bài lên quả nhiên là ba con “Tam tuyệt kiếm” và đôi “song đao”. Chàng mỉm cười thu tiền... liên tiếp mấy ván sau Trịnh Tây Bắc đều thắng... lão nhân thua hơn một trăm lạng vàng chỉ trong khoảnh khắc và thêm một thời gian ngắn nữa Trịnh Tây Bắc ăn của lão nhân áo xanh đúng một ngàn lạng vàng, sắc mặt lão đã biến thành trắng nhợt, hai tay lão bắt đầu run lẩy bẩy. Chàng nhìn lão lạnh lùng cười gằn:

Muốn chơi nữa hay thôi?

Hết tiền rồi, không chơi nữa...

Trịnh Tây Bắc mỉm cười đứng dậy, chàng quay sang hỏi thiếu nữ áo lục:

Võ Lâm Đồ Khách?

Vẫn chưa về.

Chàng mỉm cười rất lạnh:

Phiên cô nương cho người đi tìm nếu không...

Không thì sao?

Ta chỉ đợi được hai mươi bốn giờ nữa thôi, sau đó e rằng không thể...

Dứt lời chàng tiến sâu vào đồ trường... thiếu nữ áo lục biến sắc nhìn theo chàng, nàng vội bước vào phòng thâu ngân. Lúc ấy Trịnh Tây Bắc đã tiếp tục tìm một sòng bạc chơi bài cầu. Từ lúc ngồi xuống đến lúc đứng dậy, chỉ trong một thời gian ngắn chàng đã ăn thêm ba ngàn lạng ngân tiêu... Đến khi trời vừa sáng toàn bộ số vàng trong đồ thành đã về tay chàng, trong người chàng hiện nay có đến hơn hai vạn ngân tiêu. Tất cả con bạc đều kinh dị đổ kỵ nhìn Trịnh Tây Bắc, không một ai biết lai lịch chàng là ai.

Giữa lúc ấy, ba lão nhân áo đen tiến lại gần Trịnh Tây Bắc, một trong ba lão cất tiếng hỏi:

Các hạ, chúng ta muốn chơi với các hạ...

Trịnh Tây Bắc cười nhạt:

Chơi loại bài nào?

Bài cầu!

Được, chia bài đi!

Bốn người ngồi xuống bàn, ánh mắt Trịnh Tây Bắc quét một vòng có linh tính tình hình hiện tại với tình hình của phụ thân chàng ngày trước chẳng khác gì nhau. Chia bài xong tay chàng cầm mấy con bài đảo mắt nhìn một lượt cười gằn:

Trước khi đổ súc sắc, ta có lời nói trước, nếu chư vị dùng thủ đoạn lừa dối mà bị ta phát giác, tất phải đền mạng đó!

Câu nói của chàng đầy sát khí khiến cho ba lão nhân áo đen biến sắc, một lão nói:

E rằng ngươi không làm nổi thôi.

Hãy thử xem, coi bài đây!

Lão nhân ngồi bên cửa “Thiên môn” đặt ngân tiêu trị giá một ngàn lạng, lão nhân ở cửa “Thiên môn” đặt ba ngàn lạng còn lão ở cửa “Phản môn hai vạn lạng. Họ giống như lập ý ăn sạch tiền của Trịnh Tây Bắc trong một ván này, nếu ván này, chàng thua quả thật sẽ hết sạch số tiền ăn được từ đầu đến giờ.

Chàng quét mắt cười nhạt buông mấy con súc sắc xuống... bầy điểm, lão ở cửa thiên môn được rút bài trước rồi tới Trịnh Tây Bắc rút hai con, chàng quét mắt nhìn họ luôn phiên rút bài, chàng quát to một tiếng lạnh:

Lật bài.

Cả ba chưa kịp đặt bài xuống ngay. Trịnh Tây Bắc cười gằn một tiếng, tay trái quét một vòng toàn bộ số ngân tiêu của ba lão lọt vào tay chàng cùng lúc, chàng lật bài hô to:

Con hầu tử!

Lão nhân ở cửa thiên môn biến sắc quát to theo:

Ta cũng có con hầu tử, tiểu tử nguoi không biết đây là đầu sao mà dám chơi gian lận, ta chẻ tan xác tiểu tử nguoi. . .

Chưa dứt hẳn câu, nói lão đã đánh tới một chương, hai lão kia cũng đứng bật dậy cùng gầm lớn xuất thủ chớp nhoáng tấn công Trịnh Tây Bắc. Chàng quát to:

Các nguoi muốn chết. . .

Thân pháp của chàng có nửa tiến nửa thoái, nhân ánh loáng qua đã có ba tiếng rú thảm thốt kêu, ba lão nhân áo đen cùng lúc nát óc não máu vọt ra ngã xuống đất. Đồ trường cực kỳ náo động. Đột nhiên một bóng nhân ảnh áo đen vọt đến bên Trịnh Tây Bắc đồng thời chương phong quét tới cũng lớn tiếng quát:

Tiểu tử nguoi dám vào Võ Lâm Đồ Thành giết nguoi, hãy tiếp chương!

Chương ấy đột ngột tấn công buộc Trịnh Tây Bắc phải lùi lại hai bước, chàng quát:

Đứng lại!

Đối phương thu chương lùi lại đứng cười lạnh lùng. Chàng đưa mắt thăm dò, đối phương ước độ sáu mươi mốt vàng như nghệ hai huyết thái dương cao cho biết võ công lão không tầm thường. Đối phương lạnh lùng hỏi:

Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Trong cái đồ thành này lão giữ chức vụ gì?

Phó tổng quản.

Ba vị áo đen này là môn nhân đệ tử của đồ thành ư?

Đúng, chẳng những nguoi đánh bài gian mà còn dám giết nguoi. . .

Trịnh Tây Bắc cười gằn, đột nhiên chàng chuyển cước bộ, vươn tay lật ống tay áo của ba lão nhân áo đen đã chết, trong cả ba ống tay áo đều có dấu năm sáu con bài. Chàng cười gằn:

Bây giờ lão đã nhận ra ai là người chơi gian lận chưa?

Lão phó tổng quản đỏ gay mặt, nhất thời không biết đáp ra sao. Bọn con bạc chung quanh kêu lên hỗn loạn:

Không sai rồi, ba lão kia chơi bài gian. . .

Đáng chết lắm. . .

Lão phó tổng quản gầm lên:

Chúng có chơi gian nguoi cũng không được giết chúng.

Trịnh Tây Bắc cười lạnh:

Ta đã nói rõ trước khi chơi bài rồi, lão còn muốn nói gì nữa?

Đối phương trừng mắt nhìn chàng rồi chuyển thân đi. . . sau cuộc náo nhiệt hôm ấy không ai còn lòng dạ đánh bài sát phạt tiếp nữa, toàn bộ ánh mắt chú ý tới Trịnh Tây Bắc, chàng cầm xấp ngân tiêu bước về phía phòng đối tiền. Chàng đặt xấp ngân tiêu ấy lên bàn lạnh lùng ra lệnh:

Đổi lấy vàng.

Lão giữ phòng đối tiền cũng là một lão mặc áo đen, lão nhìn xấp ngân tiêu ước lượng giá trị độ bốn vạn tám ngàn lạng, lão biến sắc lặc giọng:

Đổi toàn bộ ư?

Đúng, toàn bộ!

Thưa. . .

Lão chưa dứt lời, lão phó tổng quản đã bước vào hỏi lớn:

Bao nhiêu?

Bốn vạn tám ngàn lạng.

Phó tổng quản giật mình biến sắc nhìn qua Trịnh Tây Bắc. Từ khi Võ Lâm Đồ Thành có mặt trên giang hồ đến nay đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện này vì chưa hề có ai đủ bản lĩnh mang ra khỏi Võ Lâm Đồ Thành quá năm ngàn lạng vàng chứ đừng nói tới số vạn, thế mà hôm nay Trịnh Tây Bắc ăn đến số gần năm vạn lạng! Nếu thực đổi đủ số vàng cho chàng coi như Võ Lâm Đồ Thành đã bị đóng cửa. Lão phó tổng quản nhìn chằm chập chàng một lúc rồi lão thảng thốt lập lại:

Đổi toàn bộ?

Đúng, toàn bộ!

Được, nhưng số vàng quá lớn, và chẳng chỉ một mình các hạ không có cách nào mang theo hết được, các hạ có thể cho ta chỗ ở, sáng mai chúng tôi sẽ giao vàng đến tận nơi, được không?

Không được, ta muốn biết trong ngân khố các người còn bao nhiêu?

Phó tổng quản hỏi lão thủ quỹ:

Ngân khố còn bao nhiêu vàng?

Chỉ còn độ bốn vạn lạng

Trịnh Tây Bắc cười gằn:

Ta cần đủ số, các người không giao đủ bốn vạn tám ngàn lạng. . .

Thì sao?

Ta tiêu diệt tất cả, từ đồ đạc đến mạng sống.

Câu nói ấy đầy sát cơ khiến hai lão nhân biến sắc. Lão phó tổng quản lạnh lùng:

Người dám?

Chàng cả cười:

Dám hay không thời gian sẽ chứng minh. . . ta đếm tới mười nếu không nhận được số vàng sẽ động thủ đấy. . .

Chàng hơi dừng một chút rồi đếm lớn:

Một. . . hai. . . ba. . . bốn. . . năm. . .

Trong đó trường trầm tịch như chết.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lòng lang dạ thú

Sát cơ căng thẳng trong không khí đồ trường. . . bọn con bạc đã lui lại toàn bộ sang hai bên đồ trường. Một hai ba. . . mấy tiếng ấy khiến ai nấy lạnh tóc gáy, đến khi Trịnh Tây Bắc đếm đến “bảy. . . tám. . . chín. . .” đến số “chín” đột nhiên Trịnh Tây Bắc dừng lại, lúc ấy bảy lão nhân áo đen đã bước vào vây lấy chàng. Chàng quét mắt một vòng lạnh lẽo:

- Các người muốn gì? Tìm cái chết?

Bảy luồng chưởng lực đập đồng thời tới.

Trịnh Tây Bắc cười gằn một tiếng. Hữu thủ phong tỏa thân hình bắn vọt lên cao, tả thủ ra cực mạnh. Ba tiếng rú thê thảm, ba lão nhân chết liền tức khắc. Lúc ấy còn lại bốn người như điên cuồng nhào lại, nhân ảnh đảo lộn, chưởng lực như sóng gào, kinh phong như tên bắn.

Trịnh Tây Bắc gầm to:

- Các ngươi muốn chết chớ trách ta!

Nhân ảnh lướt qua, tiếng nói lại cất lên. Đột nhiên, giữa lúc Trịnh Tây Bắc đang dùng chưởng sắp giết thêm hai ba lão nhân áo đen nữa, tay hữu phó tổng quản vụt ra mười con cờ bằng sắt tới Trịnh Tây Bắc. Thủ pháp chớp nhoáng ra khó dự liệu, bọn chúng nhân quan chiêm cơ hồ chưa kịp rút lên... Trịnh Tây Bắc muốn tránh cũng không còn kịp nữa. Đột nhiên trong nháy mắt như sợi tóc bay qua ấy, nhân ảnh trắng xóa lướt qua, một luồng chưởng lực đánh rơi toàn bộ mười con cờ sắt xuống đất. Sự việc xảy ra đột ngột chẳng những khiến phó tổng quản kinh dị mà còn khiến cả Trịnh Tây Bắc cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú mặc áo bào trắng mỉm cười nhìn lại chàng. Thiếu niên áo trắng ấy điềm nhiên nói:

- Phó tổng quản, xin tha mạng tại hạ can thiệp vì lão nhân đánh lên sau lưng người như vậy thiếu sự quang minh nên buộc tại hạ phải can thiệp như thế!

Dứt lời, y bước lùi về một bên. Ánh mắt Trịnh Tây Bắc dán vào nét mặt y, chàng có cảm giác quen quen... Thu hồi thị tuyến quay lại, lão phó tổng quản chàng cười âm hiểm:

- Phó tổng quản, lão bản ám khí lên lút sau lưng tại hạ, thực là sai lầm...

Tiếng “lầm” vừa dứt thân ảnh chàng lại bắn vọt đến nhanh như điện chớp một chưởng tà tà theo thể Liễu Như Phong Dương đánh tới. Thân hình phó tổng quản bật lên tránh né chiêu thể chàng, vừa lúc Trịnh Tây Bắc gầm to một tiếng, tả thủ như chớp giật xuất trào quét qua.

Một tiếng rú thê thảm. Thân hình lão phó tổng quản ngã vật ra sau trong tay của Trịnh Tây Bắc đã nắm chặt một cánh tay đầm máu của đối phương, thủ pháp độc địa của chàng đã khiến chúng nhân đều kinh dị.

Trịnh Tây Bắc lùi về vị trí, thản nhiên cười mỉm:

- Đây chỉ là trừng phạt nhẹ lão đấy thôi.

Dứt lời chàng ném cánh tay đầm máu về cho lão phó tổng quản đang đau đớn quằn quại dưới đất, ai nấy nhìn thủ pháp bẻ gãy tay lão phó tổng quản của chàng đều thất thần trắng bệch sắc mặt.

Hai mắt Trịnh Tây Bắc đỏ ngầu sát khí nhìn lão thủ quỹ, lạnh lùng nói:

- Thủ quỹ, số “mười” ta sẽ đếm tới, nếu ngươi không giao đủ số vàng ta sẽ tiêu hủy hết mọi thứ ở đây!

Chàng dứt lời không khí im lặng đè nặng, đứng vật, vì thực sự chàng chưa đếm đến số “mười”, nếu thực sự Võ Lâm Đồ Thành không giao đủ số bốn vạn tám ngàn lượng cho chàng, ắt chàng sẽ tiêu diệt hết. Đột nhiên Trịnh Tây Bắc quát lớn:

- Mười...

Trong phòng đôi ngân tiêu vẫn câm lặng, lão phó tổng quản vẫn nằm quằn quại dưới đất. Trịnh Tây Bắc đưa cặp mắt đỏ ngầu quét một vòng, chàng “hừ” lạnh một tiếng, tay hữu từ từ đưa cao, đột nhiên chàng quát một tiếng ngắn, chưởng lực đầy mạnh như bão táp.

“Bình” tiếng dữ dội tiếp theo là tiếng gãy của bàn ghế trong đại sảnh, chưởng lực của Trịnh Tây Bắc quét tới đầu bụi cát bay mù mịt, ghế gãy là tả, toàn bộ đã bị hủy hoại dưới chưởng lực của chàng.

Trong đại sảnh này vốn bày ba dãy bàn đánh bạc... Đột nhiên có một tiếng quát thánh thót vọng lên:

- Hành vi của các hạ xem ra hơi ngông cuồng đấy!

Theo âm thanh vọng đến một bóng áo tía của một thiếu nữ diễm tuyệt từ hậu viện bước ra, nàng đi động gót sen từ từ bước tới đại sảnh, ánh mắt long lanh của nàng đảo một vòng đầy sát khí, nàng lạnh lùng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trịnh Tây Bắc cười đáp:

- Xin hỏi cô nương là ai?

Thiếu nữ áo tía phong độ rất nhàn nhã:

- Ta là con gái của Võ Lâm Đồ Khách, tổng quản ở đây...

Bốn tiếng Võ Lâm Đồ Khách như tiếng sét đánh ngang qua tai Trịnh Tây Bắc, chàng biến sắc lạnh lùng:

- Cô nương muốn biết việc gì?

- Các hạ tên gọi ra sao?

- Cô nương hỏi tên tại hạ quá sớm không sợ có phản đường đột ư?

Thiếu nữ áo tía hơi đỏ mặt, nàng giận dữ:

-Bọn người kia đều do các hạ giết chết ?

-Đúng vậy.

-Đồ đạc cũng do các hạ phá hủy?

-Không sai.

-Vì sao?

-Điều này cô nương có thể hỏi phó tổng quản.

Thiếu nữ áo tía bước mau đến chỗ phó tổng quản nằm dưới đất, rồi đỡ lão dậy, lão vội rú to:

-Đình...cô nương..

-Sự thực xảy ra việc gì ?

-Đình ... cô nương...là...là...

Lão cứ ấp úng nói mãi tiếng "là...là" không nói trọn câu. Thiếu nữ lạnh lùng :

-Lão cứ chậm chậm nói cho ta nghe.

Phó tổng quản cố nén đau đớn lâu lắm mới nói được:

-Đình cô nương, là thế này, các hạ kia canh tư qua vào đồ trường tìm thân phụ cô nương..

ánh mắt thiếu nữ nhìn qua Trịnh Tây Bắc, nàng hỏi lạnh lùng:

-Các hạ tìm phụ thân ta?

-Đúng.

-Để làm gì?

-Đương nhiên là có chuyện...

Thiếu nữ áo tía thu mục quang:

-Rồi sau đó?

-Các hạ ấy đánh bài với hầu hết các người có mặt ở đây cho đến sáng y ăn tới bốn vạn tám ngàn lạng vàng...

Lão đem câu chuyện kể lại cho thiếu nữ nghe. Nàng nghe xong biến sắc vì bốn vạn tám ngàn lạng vàng không phải là con số nhỏ, chẳng những trong "Võ lâm đồ thành" không có đủ số vàng ấy mà dù có đủ cũng không thể giao cho chàng được. Vì...

Thiếu nữ áo tía chuyển tâm niệm. ánh mắt nàng quay lại nhìn Trịnh Tây Bắc hỏi vặn:

-Đổi hết bốn vạn tám ngàn lạng vàng ư ?

-Đúng, đổi hết.

-Có thể sáng mai được không?

-Đừng nói sáng mai, chậm một giờ cũng không được.

Thiếu nữ biến sắc:

-Nhưng rất tiếc chúng ta không đủ...

-Không sao, ta đập nát hết mọi thứ rồi sẽ mang toàn bộ trong ngân quỹ đi.

Thiếu nữ áo tía lạnh lùng:

-Ta muốn đánh với các hạ vài ván bài !

Cô nương muốn đánh bài với ta?

-Đúng.

Cô nương lấy gì đặt bài?

-Vàng.

-Không đánh.

-Vi sao không đánh ?

Trịnh Tây Bắc cười lớn:

-Toàn bộ số vàng trong ngân quỹ chưa đủ trả cho tại hạ,cô nương còn lấy vàng ở đâu ra mà đánh ?

Thiếu nữ đánh sắc mặt:

-Ta lấy thân thể của ta ra đặt được chứ?

-Ô!Sao!... Thân thể của cô nương?

Trịnh Tây Bắc cơ hồ không tin vào tai mình nữa,chàng rùng mình,

một ý niệm đáng sợ đột ngột lướt qua trong đầu...chàng nghĩ đến chuyện báo thù. Thiếu nữ áo tía vẫn lạnh lùng:

-Đúng,ta lấy thân thể ta đặt bài, được hay không?

Trịnh Tây Bắc cười một tiếng tàn khốc đáp:

-Thân thể cô nương đáng giá bao nhiêu lạng vàng?

-Tuỳ người,hay là đặt một vạn lạng vàng?

-Trị giá tới số ấy sao?

Câu hỏi của chàng quá khinh mạn ngông cuồng,thiết tưởng thiếu nữ không tiếc thân ngọc ngà đem ra đặt bài đã là điều khổ tâm bất đắc dĩ rồi là Trịnh Tây Bắc còn đem nàng ta ra làm trò đùa châm chọc ?

Sự ngông cuồng khinh bạc của chàng khiến chúng nhân kinh dị. Nét mặt thiếu nữ không lộ một tình cảm gì, nàng lạnh lùng:

-Đúng đó.Ta cho rằng đáng giá tới số đó.

-Nhiều quá.

-Thế các hạ trị giá thân thể của ta bao nhiêu?

-Một vạn lạng vàng có thể mua được cả tram kỹ nữ...

-Ngươi...ngươi...nói cái gì?

Hai mắt thiếu nữ long lên dễ sợ nàng không thể ngờ Trịnh Tây Bắc dám so sánh nàng với hạng kỹ nữ, đó chẳng là sự lăng nhục nàng lớn nhất mà còn là sự tàn khốc đối với nữ nhân.

Câu nói ấy không ai dám nói với nàng trừ Trịnh Tây Bắc,vì chàng đang có ý báo thù ! Thiếu nữ áo tía hơi rung thân hình,nghe hai hàng răng như muốn ăn tươi nuốt sống chàng. Chàng vẫn cười thâm nhiên :

-Cô nương hà tất giận dữ ? Tại hạ chỉ ví dụ vậy thôi, đương nhiên cô nương khác bọn kỹ nữ chứ . Bất quá , chỉ có một câu tại hạ cần hỏi cô nương :

- Hỏi đi ?

- Phải chăng cô nương là gái còn trinh tiết ...

- Ngươi...

Thiếu nữ tức giận chỉ nói một câu “ngươi” chưa kịp nói tiếp gì nữa đã đánh tới một chưởng nhằm giữa ngực chàng . Trịnh Tây Bắc đã lảng nhục nàng.

Dùng ngôn ngữ tàn khốc miệt thị một thiếu nữ , thậm chí mang cả sự trong trắng ra làm trò đùa ! Chưởng của thiếu nữ đánh tới chàng tránh ra xa một trượng thoát khỏi chưởng lực , quát to:

-Sao ? Cô nương muốn động võ ?

Thiếu nữ áo tía thu chưởng nét mặt xanh xám đột nhiên nàng bật cười lớn. Tiếng cười nghe rất chói tai. Nàng thu tiếng cười, sắc mặt điềm nhiên :

- Còn trình tiết thì sao ? Không có trình tiết thì sao ?

Trịnh Tây Bắc cười tàn nhẫn :

- Đề tại hạ định giá .

-Nếu ta không còn trình tiết thì đáng giá bao nhiêu ?

-Khoảng ...một trăm lạng.

-Còn trình tiết ?

-Cái ấy còn tùy tâm tình của tại hạ, có thể cũng tới vài ngàn lạng vàng đấy.

-Thấp nhất là bao nhiêu ?

-Khoảng năm ngàn, nhưng tại hạ phải nói rõ trước khi đánh với cô nương, bất kể cô nương còn trình hay không, tại hạ chỉ mua cô nương với giá hai vạn lạng là cao nhất , nếu cô nương thua, cô nương phải theo tại hạ ...

- Được.

- Còn điều kiện phụ này nữa.

- Điều kiện gì ?

- Cô nương phải cởi quần áo...

- Cái gì ?

- Cởi quần áo, nhưng bắt tất phải cởi hết.

Điên cuồng ! Diên cuồng đến độ kinh người. Tàn nhẫn ! Tàn nhẫn đến độ đáng ghét. Chàng như hoá thân của ma quỷ muốn huỷ diệt một thiếu nữ trong sự tàn nhẫn điên cuồng của mình.

Thiếu nữ áo tía cười ngây dại,nàng đưa tay cởi liền chiếc áo tía bên ngoài. Toàn bộ chứng nhân ngẩn ngơ, không ai có thể tin nổi thiếu nữ dám cởi áo thật và chính Trịnh Tây Bắc cơ hồ cũng không tin . Chàng kinh ngạc...Bây giờ thiếu nữ đã cởi áo ngoài màu tía để lộ áo lót bằng lụa mỏng manh, trong tấm áo lót mỏng manh ấy ẩn hiện hai đầu vú đỏ hồng...Thân thể nàng rất gợi cảm hấp dẫn toả ra một luồng khí nóng ấm áp, nàng thật đáng gọi là tuyệt thế giai nhân.

Tất cả ánh mắt chứng nhân đều mở lên dán sát vào thân thể của nàng, đương nhiên trong những ánh mắt ấy đầy sự thèm muốn ... mê hoặc ...Nét mặt thiếu nữ vẫn chẳng có chút tình cảm , nàng lạnh lùng hỏi :

- Có cần cởi tiếp nữa không ?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đông Tây Nam Bắc

Trịnh Tây Bắc tàn nhẫn cười hai tiếng, chàng di động cước bộ đi chung quanh thiếu nữ một vòng, hai mắt không rời thân thể thiếu nữ...tự nhiên, đó không

phải chàng thương thức vẻ đẹp của nàng, mà là lẳng nhục, lẳng nhục tàn nhẫn... chúng nhân có mặt biến sắc, quả là Trịnh Tây Bắc có thái độ quá đáng. Đột nhiên trong đám chúng nhân có tiếng quát :

Tiểu tử, oan có đầu mối, tội lỗi có chủ, nguoi làm vậy thực quá đáng.

Trịnh Tây Bắc dừng chân lại, chàng quay về hướng tiếng quát, một lão nhân gầy gò đen thui bước ra, chàng cười nhạt :

Chuyện này có quan hệ gì đến lão?

Ta tức giận không chịu nổi ?

Sao ? Lão chịu không nổi rồi định làm gì ?

Lão già đen ấy tròn hai mắt đầy nộ khí hét lớn:

Tiểu tử, ta giết chết người !

Cùng với tiếng hét ấy lão đảo thân đến bên chàng tay hữu quét một chưởng . Chưởng ấy của lão mãnh liệt tuyệt luân, chưởng lực như sóng gào đập vào ngực Trịnh Tây Bắc, chàng gầm một tiếng :

Lùi Lại !

Tay chàng đảo lộn một vòng phản kích. Thế ấy Trịnh Tây Bắc dừng tới bảy thành công lực nên khi song chưởng chạm nhau cả hai đều lùi lại một bước mới định được cướp bộ. Chúng nhân đều kêu lên kinh ngạc vì bất quá Trịnh Tây Bắc chỉ là một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi mà dám ngang nhiên tiếp một chưởng của lão nhân mặt đen khiến ai lấy điều kinh hoàng. Mực quang Trịnh Tây Đức quét qua, đột nhiên chàng biến sắc tròn trừng lùi thân luôn hai bước... chàng đã vừa nhận ra tay hữu lão nhân mặt đen thui kia chỉ có bốn ngón tay, chàng thảng thốt kêu lên :

Lão là ai nói mau !

Lão nhân mặt đen thấy sắc diện Trịnh Tây Bắc biến đổi , lão kinh ngạc không kém, liền nhiên đáp :

Người không đáng biết tên ta !

Chàng lạnh lẽo quát to :

Phải chăng nguoi là “Cửu Chi Đồ Quý”.

Không sai.

Chàng chấn động không ngờ người sư phụ cần tìm lại gặp ngay ở đây. Chàng liền cười nhạt :

Không ngờ ta đang cần tìm lão...

Tìm ta có chuyện chi ?

Hỏi lão một câu truyện...

Nói mau đi.

Lão biết “Thiên Địa Huyết Bào” đang ở đâu không ?

Cái gì ?

A ! “Thiên Địa Huyết Bào”...

“Thiên Địa Huyết Bào” ...

Trong đám chúng nhân phát khẽ nhiều tiếng kêu kinh dị, hỗn loạn, bốn tiếng “Thiên Địa Huyết Bào” rõ ràng chẳng khác nào bốn tiếng sấm sét chấn động tận não chúng nhân. Toàn bộ chúng nhân đưa những ánh mắt dị dạng nhìn “Cửu Chi Đồ Quý” khiến lão rung mình buột miệng :

Đương nhiên.

Nó ở đâu, nói mau !

Không nói thì sao ?

Tan xác.

Người cử động thử xem !

Ánh mắt Trịnh Tây Đức loé lên sát khí. Chàng bật cười hai tiếng ác độc di động cước bộ đến gần “Cửu Chi Đồ Quý”... tình thế đồ trường căng thẳng cực độ. Mục quang mọi người đều chăm chú nhìn “Cửu Chi Đồ Quý” bất cứ ai cũng tự hỏi : “Chẳng lẽ lão “Cửu Chi Đồ Quý” này biết “Thiên Địa Huyết Bài” kia ở đâu ?...” Tâm niệm chưa xong, Trịnh Tây Bắc đã gầm lên một tiếng ngắn, thân hình như điện bắn tới hai chiêu sát thủ tuyệt luân “Chiêu hồn thủ” đột ngột công tới.

Giữa lúc Trịnh Tây Bắc xuất thủ, một thân ảnh lướt qua, một âm thanh thánh thót nói:

Dừng tay !

Cùng với tiếng nói là một luồng chưởng lực nội gia đánh tới Trịnh Tây Bắc buộc chàng phải dừng cước bộ lùi lại, mục quang quét qua nhận ra người xuất thủ là thiếu nữ áo tía, chàng biến sắc :

Cô nương thực muốn chết ư ?

Sắc mặt thiếu nữ xám ngắt quát to :

Các hạ thật khinh người thái quá, ta đã cởi hết áo ngoài, ta hỏi các hạ có cần cởi tiếp không ?

Bất tất...

Có đánh bài hay không ?

Đánh !

Vậy chúng ta bắt đầu đi !

Trịnh Tây Bắc liếc nhìn “Cửu Chi Đồ Quý” cười nhạt nói :

“Cửu Chi Đồ Quý” lão chó nên chạy nếu không ta quyết tìm bằng được lão.

Dứt lời, không đợi “Cửu Chi Đồ Quý” hồi đáp, chàng bước liền vào bàn chơi bài. “Cửu Chi Đồ Quý” lùi lại cạnh một lão nhân tóc trắng hạ giọng hỏi :

Sao ? Nhìn ra chưa ?

Lão nhân áo trắng ghé tai “Cửu Chi Đồ Quý” nói :

Không sai ! Y chính là đồ đệ của lão ấy !

A !

Y rất giống lão ấy về động tác xuất thủ, rất giống cả về ngôn ngữ, thủ đoạn, không thể có ai khác...

Câu nói của lão nhân áo trắng chưa dứt thì đã nghe Trịnh Tây Bắc hỏi thiếu nữ áo tía :

Cô nương muốn đánh bài gì ?

Tuỳ các hạ.

Xin cô nương chọn... nam nhân không nên chiếm tiện nghi của nữ nhân.

“Kiểm bài” được không ?

Được quá chứ !

Mời các hạ !

Trịnh Tây Bắc ngồi xuống bàn đánh bài, chàng liếc mắt nhìn “Cửu Chi Đồ Quý” thấy lão vẫn đứng chỗ cũ ... Chàng nghĩ thầm : “Thiên Địa Huyết Bài” sự thực là cái gì tại sao nó khiến cả bọn người này kinh dị đến thế, có thực “Cửu Chi Đồ Quý” biết nó ở đâu ? .. “Bây giờ thiếu nữ áo tía đã đem đến một bộ “Kiểm Bài” mới tinh, nàng trộn bài cực khéo rồi giao cho Trịnh Tây Bắc. Chàng nhìn cỗ bài quả nó còn rất mới. Chàng xào vài lần đưa ra trước mặt thiếu nữ :

Chia bài đi !

Sắc mặt nàng lạnh lùng bắt đầu nhận lấy chia bài ... Toàn bộ người có mặt vây quanh hai người ... Quả tình một thiếu nữ tự đem thân thể mình ra đặt bài như thế này trong võ lâm chưa từng có bao giờ. Thiếu nữ áo tía chia bài xong, Trịnh Tây Bắc nhìn thẳng vào mắt nàng, chỉ thấy nàng rút năm con rồi đặt xuống nhìn chàng lạnh lùng hỏi :

Đặt hai vạ lạng được chưa ?

Trịnh Tây Bắc mỉm cười :

Được.

Lật bài !

Khỏi cần ! Ta đã biết cô nương có con gì rồi !

Sao ? Các hạ biết ta... có con bài gì à ?

Không tin ư ?

Thân thể mềm mại của nàng như bị điện giật run lên :

Các hạ ... nói ta có con bài gì ?

“Liên hoàn kiếm” - là sáu bảy tám chín mười, đúng chưa ? Thiếu nữ áo tía biến sắc, nàng run run nhìn Trịnh Tây Bắc . Nàng không tin nổi đó là sự thật , đối phương đã biết hết các con bài của nàng.

Sau lưng thiếu nữ đột nhiên có người kêu to :

“Ma Quỷ Đồ Đồ” ... y là đồ đệ của “Ma Quỷ Đồ Thủ” đấy...

Một người đứng sau lưng Trịnh Tây Bắc kinh dị buột miệng :

Ồ ! Đúng thực là “Liên hoàn kiếm” ?

Không sai chút nào !

Thiếu nữ áo tía quát to :

Lật bài !

Cô nương chưa tin ?

Đúng ta không tin các hạ có con “Ngũ thiên vương” !

Cô nương hãy nhìn đây !

Trịnh Tây Bắc lật bài mình lên, quả nhiên là bốn con “nhất”, một con “vương” hoàn toàn chẳng sai tí nào, chính là “Ngũ thiên vương”. Thiếu nữ áo tía ngẩn mặt... cơ hồ nàng đã nhìn thấy cõi chết. Đám người hò hét hỗn loạn. Chúng lấy làm kinh dị vì mười năm nay chưa hề có ai có thủ pháp rút bài diệu nghệ như chàng. Trịnh Tây Bắc bật cười đắc ý :

Cô nương hãy lật bài lên xem !

Thiếu nữ đặt năm lá bài xuống, khi nàng đặt bài, tai phải nàng hơi đảo lật một chương rít gió quét tới ngực Trịnh Tây Bắc. Chiều này không ai ngờ tới, không ai ngờ thiếu nữ lại ngằm xuất chiêu lên lút đánh chàng. Chúng nhân cơ hội rú lên. Chợt nghe một tiếng kêu trầm uất, trong lúc không phòng bị Trịnh Tây Bắc bị chương lực của thiếu nữ đánh trúng ngực, miệng chàng ối máu, người nghiêng ngã xuống.

Đột nhiên, nhân ảnh áo trắng lướt tới, thiếu niên áo trắng đã vọt tới bên thiếu nữ, tay y đảo lộn miệng quát :

Cô nương không sợ thủ đoạn ấy quá độc ác ư ?

Thủ pháp của thiếu niên áo trắng ấy chẳng những mau như điện chớp mà chương lực còn cực mãnh liệt, trước mắt dám chắc thiếu nữ áo trắng bị trọng thương vì chương lực ấy của thiếu niên nào ngờ chương vừa tới nơi y đột nhiên thu lại. Vì sao thiếu niên áo trắng không đã thương thiếu nữ áo tía ? Y trừng mắt nhìn nàng rồi bước qua phía Trịnh Tây Bắc. Khi y vừa động cước bộ, lão “Cửu Chỉ Đồ Quý” khô đét như một thanh củi đột nhiên xuất hiện trào chụp lấy Trịnh Tây Bắc chạy ra phía ngoài “Võ Lâm Đồ Thành”... Thiếu niên áo trắng tựa hồ bị bất ngờ khi nhận ra “Cửu chỉ đồ quý” tung thân vọt ra xa hơn mười trượng y mới biến sắc găm to :

Đứng lại.

Vừa găm thân hình y nhanh như điện xẹt, chỉ thấy bóng trắng ánh lên, đã thấy thân hình y chặn ngay đường đi của “Cửu chỉ đồ quý”. Thân pháp y cực mau khiến “Cửu Chỉ Đồ Quý” kinh hoàng, lão bất giác lùi lại một bước ngẩng mặt nhìn thiếu niên áo trắng . Thiếu niên áo trắng lạnh lẽo quát :

Bỏ người xuống !

Đề làm gì ?

Sắc mặt thiếu niên đầy sát khí :

Ta bảo bỏ người xuống người có nghe không ?

Tiểu tử lớn gan lớn tiếng thật, người là ai ?

Lão muốn biết ta là ai ?

Không sai.

Thiếu niên áo trắng cười gằn, y rút trong lưng ra một tấm quạt rẽ gió,” Cửu Chi Đồ Quý” vừa thấy biến sắc trợn trừng thối lui một bước kêu lên :

Người là...

Bỏ người xuống lễ nào người muốn ta động thủ ?

Cửu Chi Đồ Quý gượng cười :

Bản lĩnh người dọa người khác thì được, nhưng không dọa được ta đâu !

Hai lông mày kiếm của thiếu niên dựng lên, sát khí bùng bùng, y cười lạnh một tiếng, cùng với tiếng cười ấy thân hình y đột nhiên bắn vọt lên lướt tới cạnh “Cửu Chi Đồ Quý” quát to:

“Cửu Chi Đồ Quý” tiếp chiêu !

Cánh quạt vừa khép vừa mở, một chiêu ba thức tấn công cùng lúc ba đại huyệt của “Cửu Chi Đồ Quý”, thủ pháp thiếu niên cực mau, chiêu thức biến ảo buộc “Cửu Chi Đồ Quý” phải lùi ba bước.

“Cửu Chi Đồ Quý” là nhân vật thành danh trên giang hồ, tuy lão đã biết thiếu niên áo trắng này là ai, nhưng lão cũng không thể không tiếp vài chiêu của thiếu niên áo trắng xem. Liền đó lão gầm to một tiếng thân hình tung vọt lên chớp nhoáng tránh ba chiêu tấn công của thiếu niên. Lão xuất thủ trả lại một chiêu.

Đột nhiên ... một tiếng rú rừng rợn, lão nhân tóc trắng đã bung người tới, thiết trượng quét qua nhắm tới thiếu niên. Lão nhân tóc trắng và “Cửu Chi Đồ Quý” bắt Trịnh Tây Bắc là có nguyên nhân, họ hợp lực với nhau, đương nhiên là phải lợi hại khó lường.

Thân pháp thiếu niên vọt qua, thiết trượng quét vào không, thiếu niên như bóng ma lướt tới “Cửu Chi Đồ Quý” quát to:

Dừng tay !

Cánh quạt đảo lộn, chuông tả đã đập theo. “Bình” một tiếng lớn,” Cửu Chi Đồ Quý” quả nhiên bị trúng một chuông, thân hình ngã xuống, Trịnh Tây Bắc cũng rơi xuống đất. Thiếu niên áo trắng khẽ đưa tay đã chớp trúng Trịnh Tây Bắc, y phi thân vọt tới vài trượng lạnh lẽo quát :

Tên nào không sợ chết cứ tiến lên thử xem.

Lão nhân tóc trắng cười nhạt :

Tên tuổi của “Tuyết sơn ma tử” quả danh bất hư truyền, ngày khác gặp nhau sẽ lĩnh giáo thêm !

Dứt lời lão vươn tay ôm lấy “Cửu Chi Đồ Quý” nằm dưới đất búng thân phi hành mất dạng.” Tuyết Sơn Ma Tử” cười âm lạnh hai tiếng đặt Trịnh Tây Bắc xuống đất, y lo lắng nhìn Trịnh Tây Bắc một lúc sau đó nhoen miệng cười. Y đưa tay vào túi sau đó móc ra một viên thuốc đặt vào miệng Trịnh Tây Bắc , sau đó vỗ vài cái vào các huyệt đạo của chàng. Không lâu, Trịnh Tây Bắc dần dần tỉnh lại.” Tuyết Sơn Ma Tử “ mỉm cười hỏi:

Có thấy dễ chịu hơn không ?

Trịnh Tây Bắc đứng dậy cung tay :

- Được huynh đại tương cứu, đệ suốt đời ghi nhớ, xin muôn vàn đa tạ.

-Chút việc còn con cần gì cảm tạ ?

Trịnh Tây Bắc đột nhiên nhớ tới thiếu nữ áo tía đột nhiên xuất thủ đánh chàng. Chàng tức giận nghiêng răng :

-Tiểu đệ phải giết chết con tiện tỳ đó.

Chàng búng thân quay lại” Võ Lâm Đồ Thành”. Tuyết Sơn Ma Tử chặn chàng lại mỉm cười:

-Huỳnh đài định đi đâu ?

-Đi giết chết con tiện tỳ độc ác lúc này !

-Việc gì phải gấp, quần tử báo thù ba năm chưa muộn, tại hạ có thể biết môn phái của huỳnh đài được không ?

Trịnh Tây Bắc thấy đối phương tươi cười dễ mến liền đáp :

-Tiểu đệ thực chẳng có môn phái nào cả.

Nét mặt Tuyết Sơn Ma Tử lấy làm lạ lùng liền hỏi tiếp :

-Tại hạ có thể nghe tôn tính đại danh của huỳnh đài ?

-Tiểu đệ Trịnh Tây Bắc.

-Cái gì ?

Tuyết Sơn Ma Tử kêu lên kinh dị nét mặt biến sắc,cấp thời lùi lại ba bước hải hùng nói :

“Trịnh Tây Bắc” ?

- Vâng, tên tiểu đệ là Trịnh Tây Bắc có gì lạ đâu ?

-Tên này kỳ quái lắm ...

Vâng, kẻ cũng hơi kỳ quái, xin hỏi huỳnh...

-Ta là Hàn Đông Nam..

-Cái gì ? “Hãm Đông Nam” ?

Trịnh Tây Bắc cũng buộc miệng kêu kinh ngạc. Chẳng tên là Trịnh Tây Bắc còn thiếu niên này tên là Hàn Đông Nam. Đó là vì tình cờ trùng hợp ? hay là cố ý ? Tuyết Sơn Ma Tử tiếp lời :

-Không phải là “Hãm” mà là “Hàn”, Hàn Đông Nam.

-Là thật hay là giả ?

-Đương nhiên là thật !

-Vì sao huỳnh đài lại là Đông Nam ?

-Vì sao huỳnh đài lại là Tây Bắc ?

... Đúng vậy, Đông Nam Tây Bắc là tên của hai người, thực là quái lạ , hình như nó còn có hàm ý khác nữa ...

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tuyết Sơn Ma Tử

Đương nhiên, đó cũng là trùng hợp ! Nhưng điều khiến “Tuyết Sơn Ma Tử” Hàn Đông Nam và “Ma Quỷ Đổ Đò” Trịnh Tây Bắc kinh ngạc. Lâu lắm Hàn Đông Nam mới hỏi :

- Cha mẹ của huỳnh đài ra sao ?

- Đều rơi vào tay của “Võ Lâm Đồ Thành”...

Chàng kể sơ lược cho Hàn Đông Nam nghe gia thế của mình rồi hỏi :

- Còn phụ mẫu huynh đài ?

- Không biết.

- Vì sao lại không biết ?

- Có thể chết rồi... ời, phải đó , huynh đài bao nhiêu tuổi ?

- Mười chín, còn huynh đài ?

- Hai mươi ba.

Một người mười chín còn một người hai mươi ba chênh lệch nhau bốn tuổi và một tên “Đông Nam” một tên “Tây Bắc”, có vẻ như không phải tình cờ trùng hợp. Cả hai đều nhớ đến một vấn đề... có thể họ cùng là huynh đệ cùng phụ mẫu... phát hiện ấy khiến cả hai đều kinh ngạc. Trịnh Tây Bắc hỏi:

Hàn huynh, tại sao huynh lại nói không biết phụ mẫu huynh là ai?

- Vì khi ấy ta còn quá nhỏ, trừ tên ra, ta chẳng còn biết gì nữa cả, ta chỉ nhớ ta là Hàn Đông Nam, có một ngày nọ xưa lắm rồi đột nhiên phụ mẫu ta thất tung..

- Mất Tích ?

- Phải đó, ta chẳng nhớ chuyện xảy ra như thế nào... đến khi ta có trí khôn, ta nhớ ta được sư phụ thu dụng truyền thụ võ công cho ta và nuôi nấng ta trưởng thành.

- Sư phụ huynh đài là ai?

- Điều ấy xin tha cho ta không thể nói được...

Y hơi ngập ngừng một chút nói tiếp :

- Trịnh huynh, ta xin hỏi huynh một việc.

- Hàn ân huynh cần gì xin cứ hỏi ?

Tuyết Sơn Ma Tử nở nụ cười có vẻ gì gian hiểm khó nhận ra, y hỏi :

- Vừa rồi huynh đài nhắc đến “Thiên Địa Huyết Bải”...

- Không sai.

- Lê nào huynh đài biết nó rơi vào tay ai?

- Cứ theo gia sư nói “Cửu Chỉ Đồ Quỷ” biết nó rơi vào tay ai.

- A !

Tuyết Sơn Ma Tử “A” lên một tiếng chau đôi mày hỏi vặn :

- Còn ai biết nữa không ?

- “Huyền Phong Kiếm Khách” và “Huyết Kiếm Thần Quân”.

- Chỉ có ba người ấy biết ?

- Điều đó đệ không rõ. Gia sư chỉ nhắc đến tên ba người ấy.

- Lệnh sư là ai?

- Xin tha thứ cho tiểu đệ không thể nói.

Tuyết Sơn Ma Tử cười nhạt, nụ cười của y có gì đó gian xảo nhưng Trịnh Tây Bắc không nhận ra. Tiếng cười của Tuyết Sơn Ma Tử chưa dứt bỗng nghe có tiếng áo bay phấp phất vọng đến, mấy tên hắc y hò hét xông lại. Trịnh Tây Bắc kinh ngạc nhìn tới, năm tên hắc y nhân đã hạ thân xuống, tên đi đầu là “Võ Lâm Đồ Khách”.

Chuyện ba năm trước hiện ra trước mắt chàng, mặt chàng hiện lên sát khí. Nét mặt “Võ Lâm Đồ Khách” rất khó nhìn, mục quang lão nhìn thẳng vào Trịnh Tây Bắc.” Tuyết Sơn Ma Tử” cười lạnh một tiếng :

- Đinh tổng quản, lần trước từ biệt vẫn an khang chứ ?

“Võ Lâm Đồ Khách” nhìn qua “Tuyết Sơn Ma Tử”, bất giác lão hơi biến sắc, hình như lão rất sợ người này. Lão cười nhún nhó:

- An khang, an khang. Hàn đại hiệp có khoẻ không ?

- May mắn, Đinh tổng quản có quen biết với Trịnh bằng hữu đây ư ?

- Quen biết.

- Ba năm trước các ngươi đã dùng thủ pháp không chính đáng thắng hàng vạn lượng vàng của phụ thân người ta rồi ép buộc phụ thân người viết giấy nhường vợ, có đúng có chuyện như thế không ?

- Có.

- Người ta đến tìm lão đó !

- Ta cũng chính là đang tìm y !

“Tuyết Sơn Ma Tử” cười nhạt :

- Thế ư, món nợ các người tự các người tính toán, bất quá, Đinh tổng quản đừng làm gì quá đáng kéo ta phải nhúng tay vào đây ...

Dứt lời, y chậm chậm bước lui. Hai mắt Trịnh Tây Bắc loé sát khí, chàng bước đến quát to :

- “Võ Lâm Đồ Khách” trước khi ta giết chết lão, ta muốn hỏi lão một việc...

- Việc gì ?

- Phụ thân Trịnh Thiết Nguyên của ta đâu ?

- Chết rồi !

- Chết rồi ? Ai giết người ? Nói mau ?

Thanh âm của chàng gần như điên cuồng, chàng hận không giết ngay được “Võ Lâm Đồ Khách” may ra mới nguôi oán hận phần nào.”Võ Lâm Đồ Khách” thản nhiên đáp :

- Sau khi viết xong giấy nhường vợ, hắn đã tự sát chết.

- Tự sát ? Thế còn mẫu thân ta đâu ?

- Có thể cũng đã chết rồi.

- Tại sao lại có thể ?

- Thoạt đầu chủ nhân ta bắt bà, sống chết ra sao, ta không biết rõ được !...

Lão hơi dừng lại suy nghĩ rồi nói tiếp :

- Kẻ giết người và lăng nhục con gái ta trong “Võ Lâm Đồ Thành” phải các hạ không ?

- Phải, ta hỏi lão, chủ nhân lão ở chỗ nào ?

- Ngươi muốn biết ?

Trịnh Tây Bắc trợn mắt quát :

- Thực lão không chịu nói ?

- Đúng.

- Muốn chết chăng ?

Kẻ thù ở trước mắt chàng thực không nhịn được nữa, gầm lên một tiếng, thân hình bắn tung lên, chưởng phong rít gió quét tới trước ngực đối phương .

Chương này Trịnh Tây Bắc vận dụng tám thành công lực khiến “Vô Lâm Đồ Khách” buộc phải lùi lại mấy bước mới ổn định được cước bộ.

Giữa lúc ấy thân ảnh Trịnh Tây Bắc như bóng ma, tuyệt chiêu “Địa Ngục Chiêu Hồn” trong “Chiêu Hồn Thủ” đập tới như vũ bão. Giữa lúc “Vô Lâm Đồ Khách” bị Trịnh Tây Bắc tấn công tới tấp không có khả năng chống trả, bốn lão hắc y đồng thời búng thân vậy lấy chàng.

Sự việc xảy ra trong chớp mắt khi bốn lão nhân vừa búng thân tới, “Tuyệt Sơn Ma Tử” chớp nhoáng giương phiến quạt ra. Y đang chuẩn bị xuất chiêu bỗng có tiếng quát to :

- Hàn đường chủ, xin dừng tay.

Nghe tiếng la bất giác “Tuyệt Sơn Ma Tử” thu hồi thân pháp nhìn lại đã thấy một lão nhân áo trắng đứng sau lưng y từ lúc nào.” Tuyệt Sơn Ma Tử” biến sắc :

- Có chuyện gì ?

- Bẩm đường chủ, xin chớ khinh di xen vào chuyện này .

“Tuyệt Sơn Ma Tử” hơi giật mình, đứng vậy, y không nên khinh thường xen vào việc thiên hạ... vì việc này xem ra có phần trọng yếu chứ chẳng tầm thường, nếu y đắc tội gây thù chuốc oán với “Vô Lâm Đồ Khách” sợ rằng hậu quả sau này khó mà liệu được. Lão nhân áo trắng hạ nhỏ giọng :

- Chúng ta lên đi, môn nhân chờ đã lâu xin đừng lãng phí thời gian.

“Tuyệt Sơn Ma Tử” lạnh lùng :

- Tất cả mọi chuyện chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ ?

- Thưa vâng.

- Vậy thì đi.

Y liếc nhìn Trịnh Tây Bắc một cái rồi cùng lão nhân áo trắng búng thân bay vọt mất dạng. Bấy giờ cuộc đấu giữa Trịnh Tây Bắc với năm lão nhân “Vô Lâm Đồ Thành” vẫn chưa phân thắng bại. Tuy Trịnh Tây Bắc võ công kinh người nhưng nhân số đối phương đông hơn trong nhất thời, chàng chưa thể thủ thắng. “Vô Lâm Đồ Khách” ha hả cười lớn :

- Tiểu tử, người ta gọi người là “Ma Quỷ Đồ Đồ” người định xuống âm ty đánh bạc với ma quỷ phải không ?

Cùng với câu khiêu khích chương song lão biến chiêu “thái sơn áp đỉnh” ép tới. Trịnh Tây Bắc nghiêng răng găm lên một tiếng tay hữu phát tới vận dụng hết công lực bình sinh đón chiêu của “Vô Lâm Đồ Khách”. Bấy giờ chàng quyết tâm liều mạng lên chiêu thể liều lĩnh không hề lui bước, hữu thủ vừa quạt chương ra, tả thủ chàng đồng thời vẽ một vòng quát to :

- Ngã xuống !

“Bình” một tiếng dữ dội, “Vô Lâm Đồ Khách” không tránh kịp chiêu thức ảo diệu của chàng, chương chàng đã đập trúng thân “Vô Lâm Đồ Khách”. Thân lão đồ xuống như một thân cây bị đốn, miệng lão đầy máu tươi. Trịnh Tây Bắc lướt tới, chụp lấy “Vô Lâm Đồ Khách” nhưng tay trần chưa kịp chạm vào lão đã bị một chương lực đột ngột quạt tới từ sau lưng, chàng không tránh thân, dù chàng có bắt được “Vô Lâm Đồ Khách” cũng bị trọng thương. Nhưng bây giờ chàng đã liều lĩnh không thêm tránh thân.

Lại “bình” một tiếng nữa , chàng bị trúng chương ấy , chàng lao đảo vài bước gằm to :

- Dừng tay !

Khi chàng mở miệng găm hai tiếng, máu tươi cũng vọt ra theo, bốn lão nhân hắc y quả nhiên cũng thu thân lùi lại. Trịnh Tây Bắc lạnh lùng quát :

- Nếu các ngươi xuất thủ ta sẽ giết chết lão tổng quản này trước không tin, các ngươi thử xem.

Lúc ấy chàng bị thụ thương nhưng đồng thời chàng cũng chụp được lão “Vô Lâm Đồ Khách” và đang khống chế lão trong tay, nếu chàng muốn giết lão không có gì làm khó, bởi vậy bốn lão hắc y không dám mạo hiểm cãi lời chàng .

Trịnh Tây Bắc đưa cặp mắt căm hờn nhìn “Vô Lâm Đồ Khách” :

- “Vô Lâm Đồ Khách” lão không ngờ một ngày lọt vào tay ta đấy chứ ?

“Vô Lâm Đồ Khách” xạm mặt đáp :

- Bây giờ ngươi muốn gì ?

- Mẫu thân ta ở nơi nào ?

- Không biết .
- Thực lão không nói ư ?
- Đúng vậy.
- Ta không tin lão không nói ...

Vừa nói chàng vừa đặt tay tả lên huyệt đạo của “Võ Lâm Đồ Khách” ấn xuống ba thành công lực, “Võ Lâm Đồ Khách” rên lên mấy tiếng thê thảm mồ hôi tuôn ra ướt trán. Trịnh Tây Bắc quát to:

- Lão nói hay không nói ?
- Ta...ta...ta...
- Mẹ ta ở nơi nào ?
- Ta... nói...

Trịnh Tây Bắc buông lỏng tay ra :

- Nói mau !
- Bà ta đang ở ...

Tiếng “ờ” mới thoát ra khỏi miệng bỗng lão rú lên một tiếng kinh dị óc não nát bấy máu huyết bắn phọt ra chết liền tức khắc. Trịnh Tây Bắc ngẩn người. Chàng nằm mộng cũng không thể ngờ đang lúc “Võ Lâm Đồ Khách” sắp nói ra tung tích mẫu thân chàng liền đột ngột bị người giết chết.

Đột nhiên,một tiếng cười lạnh lẽo vang lên :

- Phải chăng các hạ là người đại náo “Võ Lâm Đồ Thành” ?

Theo tiếng cười trịnh Tây Bắc nhìn sang, chỉ thấy hắc y nhân như bóng ma đứng sừng sững trong khu rừng cách đó ba trượng. Chàng nói sát khí gầm to :

- Đúng vậy, người là ai? Người giết “Võ Lâm Đồ Khách” ư ?
- Ta ấy à ? Ta là thủ hạ môn nhân của đồ thành chủ nhân, chủ nhân rất bội phục tài đánh bạc của các hạ nên đặc biệt sai ta đến đưa các hạ cái thiệp này.

Trịnh Tây Bắc rung động :

- Là thiệp gì ?
- Thiệp mời, xin các hạ xem qua.

Vừa dứt lời một tấm thiệp đỏ bay thẳng đến phía Trịnh Tây Bắc,chàng đưa tay đón lấy, quả nhiên là một thiệp mời, vừa lúc bóng đen ấy quát :

- Bốn vị sao chưa về đồ thành cho rồi ?

Bốn lão nhân áo đen nghe tiếng vội cung kính cùng “Dạ” một tiếng chuyển thân quay về hướng “Võ Lâm Đồ Thành “. Trịnh Tây Bắc mở tấm thiệp , trong ấy viết :

“Ma Quỷ Đồ Đồ” các hạ , Kính nghe kỹ cờ bạc của các hạ hơn người,Kính mong canh ba tối mai đến đồ thành cho tại hạ hầu tiếp. Đồ thành chủ nhân.

Trịnh Tây Bắc vút tấm thiệp xuống lạnh lùng nói :

- Về báo cho chủ nhân người biết Trịnh Tây Bắc ta đúng giờ sẽ tới, mong y chuẩn bị cho đủ bốn vạn tám ngàn lạng vàng đó !
- Như vậy rất hay, tại hạ xin cáo từ !

Bóng đen vọt lên chớp nhoáng mất dạng. Trịnh Tây Bắc buông ra một tiếng cười lạnh, chàng vút xác “Võ Lâm Đồ Khách” xuống đất, quét mắt một vòng không thấy “Tuyết Sơn Ma Tử” đâu nữa, bất giác chàng ngẩn người. Đột nhiên, chàng thấy một nhân ảnh áo tía phi hành như bay đến, chớp mắt đã đứng trước mặt chàng, mục quang đảo lộn, bất giác chàng biến sắc. Bóng người ấy chính là thiếu nữ áo tía đột nhiên xuất thủ đã thương chàng .

Thiếu nữ áo tía đưa mắt nhìn xác chết của “Võ Lâm Đồ Khách” bật kêu lên ai oán :

- Cha ...

Nàng nhảy vội đến xác cha bật lên tiếng khóc... tiếng khóc càng lúc càng lớn , bi thiết tuyệt luân khiến người nghe cũng muốn rơi lệ...

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nữ Tử Áo Xanh

Trịnh Tây Bắc ngẩn người nhìn nàng nước nức nở khóc... Đột nhiên thiếu nữ áo tía đột ngột búng thân dẩy găm to :

- Ngươi giết chết phụ thân ta phải không? Nói !

Nàng như điên cuồng nhảy đến Trịnh Tây Bắc đánh liền một chưởng.

Trịnh Tây Bắc cấp tốc hoá giải thế công của nàng, quát to:

-Nói bậy !

Thiếu nữ bị kinh lực của chàng đẩy lùi mấy bước, đột nhiên nàng bật cười điên dại :

- Thế nào ? Lẽ nào không phải người giết cha ta ?

- Đúng vậy, không phải ta giết .

- Thế ai giết ?

Sắc mặt nàng xanh tái dễ sợ, Trịnh Tây Bắc nghiêm giọng :

- Kẻ giết là môn hạ của đồ thành chủ nhân.

- Ha ha ha... môn hạ của đồ thành chủ nhân ? Ngươi định lừa bịp ai đây ?

Vừa dứt lời bỗng một âm thanh vọng lại :

- Không, y không lừa bịp cô nương đâu. Phụ thân của cô nương đúng không phải do y giết chết.

Âm thanh ấy khiến thiếu nữ cùng Trịnh Tây Bắc cùng giật mình theo tiếng nói nhìn tới, không hề có một thân ảnh ! Đột nhiên thanh âm ấy lại vọng tới :

- Phụ thân cô nương bị người ta dùng ám khí ...Thiệt ma tướng bài bản vỡ óc chết, không tin, cô nương cứ nhìn xem.

Thiếu nữ áo tía bán tín bán nghi cúi xuống xem kỹ vết thương của “ Vô Lâm Đồ Khách “ , quả nhiên nàng thấy sau nảo của phụ thân còn ghim sâu một mũi “ Thiệt ma bài” đen bóng. Nàng rút ra nhìn rõ đó là mũi ám khí có ba cạnh. Nàng biến sắc :

- Đúng rồi, đây là ám khí của “Đồ Trường Ma Nữ”...

Trịnh Tây Bắc cười nhạt :

- Cô nương bây giờ đã tin rồi chứ...thế nào, chúng ta trở về vấn đề chính, cô nương chẳng những thua ta mà còn nén xuất thủ đả thương ta nữa, thù của chàng ấy...

Đột nhiên thiếu nữ áo tía cười lạnh tiếp lời :

- Được ! Ta đã thuộc về ngươi, tùy ý người muốn làm gì thì làm .

- Vậy hãy tiếp ta một chưởng đây.

Dứt lời chàng phát chưởng liền. Thiếu nữ áo tía đứng bất động như không hề nhìn thấy chưởng chàng đánh tới. Trịnh Tây Bắc kinh ngạc, chàng không ngờ đối phương chẳng hề né tránh gì cả, vội vàng thu chưởng lại nhưng đã muộn.

“Bình” một tiếng, thân hình thiếu nữ áo tía lao đảo nghiêng ngã lùi lại, miệng ứa máu tươi. Trịnh Tây Bắc cười gượng :

- Cô nương đã đánh ta một chưởng, ta trả lại một chưởng, không còn ai nợ ai nữa. Cô nương hãy đi đi.

Dứt lời chàng chuyển thân bỏ đi. Thiếu nữ áo tía cũng động cước bộ nhưng nàng đi sát theo sau chàng, chàng dừng chân, ngạc nhiên :

- Cô nương... đi đâu đó ?

- Đi theo ngươi.

- Đi theo ta.

- Đúng, thân thể ta đã thuộc về ngươi là của ngươi rồi, người đi tới đâu ta cũng phải theo tới đó, ngươi đã từng hỏi ta còn trinh tiết hay không, ngươi cứ thử xem.

- Không cần phải thử.

- Không cần biết là ngươi cần hay không cần, dù sao ta cũng đã thuộc về ngươi. Ta cứ phải đi theo ngươi.

- Cô nương nhất định muốn chết ư ?

- Như vậy cũng được !

Chàng nổi giận :

- Nếu cô nương muốn chết, cứ bước lại gần đây.

Dứt lời chàng lại chuyển thân đi... quả nhiên thiếu nữ vẫn cứ theo sát chàng. Chàng không ngờ đối phương liều lĩnh như thế liền quát to :

- Muốn chết !

Chàng xoay thân tấn công, chưởng đảo ngược đánh lại phía sau. Thiếu nữ áo tía vốn đang thụ thương trầm trọng căn bản nàng không có đủ sức tránh né chưởng ấy của Trịnh Tây Bắc, sự thực nàng cũng không có ý muốn tránh né, nếu thêm một chưởng này e rằng nàng sẽ mất mạng tại đây.

Trịnh Tây Bắc nhìn đối phương hoàn toàn không chống lại, mặt nàng trắng xanh miệng ứa máu. Chàng thu chưởng lại, đúng lúc nàng hỏi như khiêu khích :

- Sao ngươi không hạ thủ giết ta luôn cho rồi ?

Chàng gào lên giận dữ :

- ...Cô nương đi đi, lẽ nào cô nương muốn chết thực sự ?

Tiếng gào của chàng dữ dội khiến thiếu nữ hoảng sợ lùi lại một bước buột kêu :

- Ngươi không cần ta nữa ư ?

- Đúng, ta không cần cô nương.

Đột nhiên nàng bật cười lớn :

- Được lắm, “Ma Quỷ Đỏ Đờ”, đó là ngươi không cần ta, chúng ta sẽ tạm biệt, ta suốt đời không quên đã từng bị ngươi lăng nhục, sẽ có một ngày nào đó ngươi biết tay ta.

Vừa dứt lời thiếu nữ xoay thân bỏ đi... tiếng cười đe dọa của nàng vẫn vọng lại rất khó nghe.

Trịnh Tây Bắc hoang mang giữa đường... chàng không hiểu mình vừa làm gì... tại sao chàng đã thương một thiếu nữ ... có lẽ cũng có phần quá tay.

Đột nhiên Trịnh Tây Bắc nghe sau lưng có tiếng nói :

- Thủ đoạn các hạ tàn nhẫn quá đấy nhé !

Chàng quay lại bất giác ngăn người vì người xuất hiện chính là thiếu nữ áo xanh mà chàng gặp ở nơi cư trú của Lý Tiểu Quyên, chàng buột miệng :

- Ủa cô nương...

Sắc mặt thiếu nữ áo xanh chẳng lộ chút tình cảm nào :

- Đúng rồi, là ta đây...

Gặp nàng bất ngờ ở đây khiến Trịnh Tây Bắc hoan hỉ, may ra nhờ nàng mà chàng có thể biết tông tích Lý Tiểu Quyên chăng? Chàng tươi cười :

- Cô nương, lần trước cô nương có nói lần sau gặp sẽ cho tại hạ biết tin tương của Lý Tiểu Quyên.

Thiếu nữ áo xanh lạnh lẽo :

-Trịnh Tây Bắc ta hỏi ngươi, ngươi báo thù xong chưa ?

-Chưa... chưa...

-Nếu chưa báo thù xong sao cứ nhớ tới Lý Tiểu Quyên làm gì ? Ta hỏi ngươi “Tuyệt Sơn Ma Tử” có phải tên là Hàn Đông Nam không ?

- Không sai.

-Ngươi biết y là người thế nào không ?

- Không biết.

-Ta khuyên ngươi nên tránh gặp y, y chẳng những là tên gian trá mà còn là kẻ giết người không gớm tay nữa đấy !

- Cái gì ?

Thiếu nữ áo xanh lạnh lùng :

- Ngươi ngạc nhiên ư ? Cái tên “Tuyệt Sơn Ma Tử” trong giang hồ ai nghe thấy cũng táng đờm kinh hồn, y đi đến đâu là chết chóc đến đó... nhiều môn phái đã bị y tiêu diệt...

- Cô nương ...nói sao ?

- “Tuyệt Sơn Ma Tử” là thủ hạ lợi hại, tàn ác nhất của chủ nhân “Tuyệt Sơn ma lâu” mấy năm nay y và các môn phái Điểm Thương, Chung Nam..

- Cô nương nói Chung Nam phái cũng bị “Tuyệt Sơn Ma Tử” tiêu diệt ư ?

- Đúng vậy...ta lừa ngươi có ích gì ? Y tuy có lần ra ân cứu mạng ngươi nhưng ta phải nói thực cho ngươi biết về con người ấy .

- Có thể y...

- Sao, ngươi định bênh vực gì cho y ?

- Cô nương à... cô nương có biết tại sao y tên là “Hàn Đông Nam” không ?

- Có thể là trùng hợp, có thể là...

- Huynh đệ cùng cha mẹ với ta chẳng ?

- Đúng.

Thiếu nữ áo xanh cười nhạt tiếp :

- Bất kể y có quan hệ gì với ngươi, ngươi cũng nên cẩn thận với loạn người đấy.

- Lời khuyên của cô nương ta xin ghi nhớ, nhưng tại sao “Tuyệt Sơn Ma Tử” lại tiêu diệt ba môn phái kia chứ ?

-“Tuyệt Sơn Ma Tử” có tham vọng độc bá võ lâm.

- A ! Độc bá võ lâm ? Dùng máu nhuộm giang hồ ư ?

- Đúng.

- Nếu như y thực có quan hệ với ta thì sao ?

- Ta cho rằng khó có khả năng ấy, cái tên Đông Nam Tây Bắc có lẽ là do trùng hợp, điều đó chính mẹ ngươi đã nói cho ngươi nghe...

- Nhưng mẹ ta đã rơi vào tay bọn “Võ Lâm Đồ Thành”...Phải rồi, ta phải cứu mẹ ta, để hỏi cho ra nhẽ...

- E rằng cứu không dễ lắm đâu.

- Vì sao ?

- Báo cho người biết chuyện “Tuyệt Sơn Ma Tử” dùng máu nhuộm giang hồ ai ai cũng biết và chuyện “Võ Lâm Đồ Thành” cũng nuôi mộng bá chủ võ lâm cũng rõ như ban ngày.

- A ! ?

- Chẳng lẽ người không biết chuyện gì à ?

- Đối với chuyện võ lâm giang hồ quả thật ta chẳng biết tí gì.

- Vậy thì ta cho người biết, hiện nay trong “Võ Lâm Đồ Thành” đang có ba người chưởng môn ba phái tranh đoạt ngôi vị chưởng môn...

- A... tranh đoạt ngôi vị chưởng môn ư ?

- Đúng vậy.

- Có nhưng môn phái nào ?

- Côn Luân, Nga Mi, Hoa Sơn...hiện tại chức vị chưởng môn ba môn phái đều do người của “Võ Lâm Đồ Thành” tạm giữ...Tình hình sẽ còn diễn biến đáng sợ hơn nữa, bốn đại môn phái khác là Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoàng Sơn, Hành Sơn đang hết sức lo lắng bất an tìm kế hoạch đối phó... Mấy hôm trước trong võ lâm đang hoang truyền một tin...

- Tin gì vậy ?

- “Thiên Địa Huyết Bải” xuất hiện trên giang hồ !

- Sao “Thiên Địa Huyết Bải” xuất hiện trên giang hồ? Xuất hiện ở nơi nào ?

- Điều ấy ta không biết, có thể chỉ là tin đồn vu vơ, hiện tại giang hồ đang tạm ổn định chính vì chưa ai tìm ra “Thiên Địa Huyết Bải”.

- Cô nương, cô nương biết gì về bốn cái “Thiên Địa Huyết Bải” ấy không ?

- Đúng ra nó chỉ có tên là “Thiên Địa Bải”, sở dĩ người ta thêm vào chữ “Huyết” nữa vì nó đã làm chết rất nhiều anh hùng nghĩa sĩ, xưa nay bất cứ ai giữ được “Thiên Địa Bải” nhất định trước sau gì cũng chết thê thảm...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bạc Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Xác Chồng Như Núi

- Tại sao vậy ?

- Theo lời truyền thuyết bốn cái “Thiên Địa Bải” ấy là do “Đồ Vương Chi Vương” và “Bà vương thần” lưu lại, hai mươi năm trước “Đồ Vương Chi Vương” có đồ công kinh người và rất tinh diệu thuật cờ bạc, uy trấn võ lâm, bây giờ có một dị nhân nữa tên là “Bà trung thần”. Người này về bản lãnh võ công và thuật cờ bạc chẳng kém gì “Bà trung thần”. hai người không phục tuyệt kỹ của nhau nên thi đấu một trận thư hùng phân cao thấp. Sau trận ấy, đột nhiên cả hai cùng mất tích trong giang hồ...

- Tại sao vậy ?

- Không ai biết họ thắng bại sống chết ra sao nhưng một năm sau biến cố ấy bốn cái “Thiên Địa Bải” xuất hiện...

- Lê nào “Thiên Địa Bải” do họ lưu lại ?

- Đúng vậy, bốn cái “Thiên Địa Bải” này được nhiều người minh chứng là vật của “Đồ Bạc Chi Vương”, có người nói trên bốn bài ấy có khắc tuyệt học của hai người, cũng lại có người nói trên đó có khắc địa đồ kho tàng nhưng sự thực ra sao chưa ai dám quả quyết. Bất cứ ai đoạt được “Thiên Địa Bải” đều lần lượt chết thảm. Hai mươi năm trước, hai “Thiên Địa Bải” lọt vào tay một kỳ nhân là “Ngọc kiếm thư sinh” rồi phụ phụ họ bị vây giết. “Ngọc kiếm thư sinh” chết ngay trong trận còn vợ y được cứu thoát...

- Được ai cứu thoát ?

- “Ma Quỷ Đồ Thủ” ...

- Sao “Ma Quỷ Đồ Thủ” ư ?

- Đúng vậy, họ lục hết thân xác “Ngọc kiếm thứ sinh” mà không tìm được cặp “Thiên Địa Bải” ấy, đương nhiên người ta tất phải nghi cho vợ “Ngọc kiếm thứ sinh” là “Ngọc hồ điệp” cất giữ, sau chuyện ấy “Ma Quỷ Đồ Thủ” và “Ngọc hồ điệp” đều thất tung, các nhân vật võ lâm đều đoán được rằng chỉ cần tìm được “Ma Quỷ Đồ Thủ” tất tìm được “Thiên Địa Bải” !

- “Thiên Địa Bải” có gì đáng sợ thế ?

- Hiện bây giờ người ta biết người là đồ đệ của “Ma Quỷ Đồ Thủ” rồi !

- A !

- Chúng đều là những người đang truy tìm “Ma Quỷ Đồ Thủ”, xem ra từ nay người khó mà yên thân với bọn chúng.

Trịnh Tây Bắc cười nhạt :

- Điều đó có hề gì.

- Không tin người cứ đợi đấy mà xem.

Chàng hỏi lại :

- Tại hạ có duyên gặp cô nương hai lần, lẽ nào cô nương không cho biết Lý Tiểu Quyên ở đâu ?

- Chỉ cần người báo thù xong, ta báo cho người biết liền.

- Vì sao phải đợi báo thù xong ?

- Vì ta sợ người không chịu nổi kích động...

- Sao ?

Trịnh Tây Bắc hoảng hốt buột miệng, chàng lo sợ nhìn thiếu nữ áo xanh :

- Cô nương.. nói vậy là có ý gì ?

- Sau này người sẽ hiểu .

Trịnh Tây Bắc hoang mang nhìn thiếu nữ áo xanh... đột nhiên buột miệng hỏi :

- Tiểu Quyên.. chết rồi chăng ? ...hay nàng đã có chồng ?

- Cũng chưa biết chừng .

Trịnh Tây Bắc ú ớ :

- Sao ! Nàng..

- Trịnh Tây Bắc bây giờ không phải lúc nghĩ ngợi quẩn quanh, tối mai người phải đối phó với ước hẹn của chủ nhân “Võ Lâm Đồ Thành”, người chưa cho ai nhìn thấy mặt thật bao giờ, võ công của y chẳng những tuyệt cao mà thủ đoạn còn hết sức lang độc !

- Điều ấy ta không quan tâm !

- Không quan tâm ? Đây là lần quyết định thắng bại, chẳng nhẽ người không quan tâm sao ?

- Lo cũng chẳng ích gì, phúc hay họa đều khó thoát được.

Thiếu nữ áo xanh cười nhạt :

- Trịnh Tây Bắc bây giờ người định đi đâu ?

Chàng nghĩ lướt qua mới nhớ ra mình còn nhiều việc cần phải làm, ví dụ như phải tìm “Thiên Nam Cuồng Khách” và đến Chung Nam phái tìm “Phân Quang Kiếm Khách” và tìm người áo gấm nhờ chàng đưa cái hộp sắt. Chàng suy nghĩ một lúc, cuối cùng đáp :

- Tại hạ xin phép được hỏi cô nương một việc.

- Cứ hỏi.

- Cô nương có biết trong giang hồ có nữ nhân nào tên Trần Phụng không ?

- Trần Phụng ? Hay là Trình Phụng ?

Chàng giật mình ngỡ ngàng :

- Có thể là Trần Phụng mà cũng có thể là Trình Phụng.

- Trên giang hồ có một nữ nhân tên Trình Phụng...

- Nàng ta ở đâu ? có phải nơi gì đó Hoàng ...

- Là chương môn nhân Hoàng Sơn phải đó !

- Phải rồi, đúng là nàng ta. Hoàng Sơn phải chương môn nhân tên là Trình Phụng ư ?

- Đúng vậy.

- Đa tạ cô nương, tại hạ xin cáo từ.

- Mời !

Trình Tây Bắc nhìn thiếu nữ một cái, chàng cảm thấy quyến luyến không muốn rời. Thiếu nữ cười gượng :

- Sao ngươi chưa đi.

- Tại hạ... tại hạ có thể biết đại danh của cô nương chăng ?

- Không cần, chỉ cần biết ta là một nữ nhân là đủ rồi, biết tên hay không chẳng quan hệ gì, đúng không ?

- Vâng, vâng, tại hạ đi đây. Mong lần sau gặp , cô nương cho tại hạ biết Lý Tiểu Quyên ở đâu.

Dứt lời chàng búng thân biến mất. Thiếu nữ áo xanh nhìn theo bóng chàng, nàng như thất thần lâu lắm mới thở nhẹ một hơi dài u oán rồi đi thẳng vào trong rừng.

Trình Tây Bắc lên đường đến Hoàng Sơn, tối hôm ấy chàng đã tới ngọn núi cao ngất ngưởng trong dãy Hoàng Sơn. Điện vũ nguy nga chập chùng nằm dưới đáy tà huy lưng chừng ngọn Hoàng Sơn cao ngất tận mây trời.

Khi chàng vừa bước lên sườn núi Hoàng Sơn, thình lình chàng nghe có nhiều tiếng rên rỉ vọng lại. Vừa nghe những tiếng rên rỉ ấy Trình Tây Bắc giật mình. Chàng vội bước mau lên núi. Bước vào một toà lâu , tiếng rên rỉ càng rõ, chàng đưa mắt nhìn vào thì kinh dị như muốn hoảng loạn. Trước mắt chàng là thịt xương máu me tung toé, xác người ngổn ngang khắp nơi, cảnh tượng rất rùng rợn vì ánh nắng chiều vẫn còn chiếu nghiêng trên các tử thi tàn phế . Trình Tây Bắc rùng mình buột miệng :

- Trời ơi ! Hoàng Sơn phải đã xảy ra chuyện gì thế ?

Chàng vọt thân chớp nhoáng vào “Đại Hùng Bảo Điện “. Trước thềm đã dẫn vào “Đại Hùng Bảo Điện” lại có hơn mười xác chết nữa. Máu đỏ loang lổ men theo những bậc cấp đổ chói cả một khoảng không.

Trọng “Đại Hùng Bảo Điện” không khí im lặng như chết. Trình Tây Bắc bước vào cất tiếng hỏi lớn :

- Còn ai trong ấy không ?

Im lặng , hoàn toàn im lặng ! Trình Tây Bắc cẩn trọng bước vào đại điện... Đột nhiên chàng nhìn thấy trong đại điện có bóng đen lay động. Chàng quát hỏi :

- Ai đó ?

Vừa quát thân hình chàng đã búng lên vọt tới, thân pháp chàng mau lẹ tuyệt luân, trong chớp mắt đã đến trước bóng đen ấy. Nhưng vừa nhìn rõ, Trình Tây Bắc đã giật mình trợn mắt bước lùi tới bốn bước mới ổn định được cước bộ vì đó là một người toàn thân đầm máu !

Chàng sợ muốn run lên đưa mắt nhìn kỹ người máu , một lúc lâu mà chàng không nói lên lời.

Hai mắt người đầm máu ấy nhìn chàng, đột nhiên hắt quát to:

- Ta liều mạng với ngươi !

Hắn nhảy lại gần chàng liền, nhưng thân hình hắn chưa kịp động đã ngã “bình” một tiếng, hắn ngã liền xuống đất. Trịnh Tây Bắc rùng mình, tại làm sao Hoàng Sơn phải lại xảy ra kiếp nạn thâm đường này ?

Thình lình những tiếng chân hỗn loạn vọng lại, Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn

(thiếu 1 trang)

nhắc đến, Tuyết Sơn Ma Tử ?

- Người đến đây làm gì ?
- Tìm người !
- Tìm ai ?
- Trình Phụng, chương môn nhân quý phái.
- Các hạ tìm người có chuyện gì ?
- Ta... được người nhờ đến đây !

Thình lình lão nhân xịu mặt xuống :

- Máy giờ trước đây Tuyết Sơn Ma Tử ...
- Sao ? Tuyết Sơn Ma Tử ...

Trịnh Tây Bắc run lên... trong lúc lão nhân nói tiếp :

- Vâng, Tuyết Sơn Ma Tử dẫn hơn trăm môn nhân đến đây với ý định tiêu diệt bản phái..

Hai mắt Trịnh Tây Bắc loé lên sát khí :

- Chuyện thực là như thế ?
- Đương nhiên là thực, bản phái môn nhân đã chết hơn nửa, chương môn nhân Trình Phụng đã bị bắt giữ.
- Sao ? Trình Phụng đã bị bắt giữ ?

Lão nhân rơm rớm nước mắt :

- Vâng, Chương môn nhân đã bị bắt giữ...

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Diễm Nữ Áo Đỏ

Trịnh Tây Bắc cơ hồ không tin vào tai mình nữa ... nhưng trước mắt chàng những xác chết vẫn chất đầy chứng tỏ lời lão nhân không phải là bịa đặt, người chàng run lên vì lửa giận, chàng quả không dám tin “Tuyết Sơn Ma Tử” lại là một người đáng sợ như thế. Chàng hỏi :

- Sự việc xảy ra vào lúc nào ?
- Trước đây có vài canh giờ.

Chàng sức nhớ ra lúc chàng không còn nhìn thấy Tuyết Sơn Ma Tử đâu, y đã dẫn môn nhân đến Hoành Sơn phái gây ra vụ huyết án kinh người này. Chàng nghiêng rặng :

- Chúng bỏ đi lâu chưa ?

- Chưa đến một giờ .

- Sự thực vì nguyên nhân nào xảy ra chuyện này ?

- Là thế này, mấy ngày trước đây, chủ nhân của Tuyết Sơn Ma Từ có gửi thiệp mời chương môn chúng tôi đến du ngoạn Tuyết Sơn, chương môn bản phải biết đối phương là người độc ác lên cự tuyệt. Sau đó chuyện liền xảy ra.

- Đệ tử quý phái có bao nhiêu người ?

- Hơn bảy trăm.

- Bây giờ tử thương mất bao nhiêu ?

- Hơn hai trăm !

- Còn lại tất cả ở đâu ?

- ở tại sau núi.

Chàng nghiêng rằng :

- Xin hỏi phải chăng ba năm trước quý phái có một người mất tích ?

- Vâng, đó chính là “Phi Hoa Thủ” đệ tử của lão phu... các hạ vì sao hỏi chuyện ấy ?

Trịnh Tây Bắc nghiêng rằng, ba năm trước nếu không có “Phi Hoa Thủ” mạo hiểm cứu chàng chắc giờ này chàng đã vùi thây trong núi hoang. Nhớ lại chuyện cũ, chàng trầm giọng :

- Tại hạ phải đi cứu chương môn quý phái... kéo mạng sống người khó bảo toàn.

Lão nhân áo gấm lấy làm lạ :

- Mỹ ý của các hạ, lão phu lấy làm thâm tạ, nhưng chỉ với sức lực của một người e khó mà làm được.

- Không được cũng phải được, tại hạ xin cáo từ.

Dứt lời chàng chuyển thân bước ra đại điện. Nhìn xác chết ngổn ngang đầy khắp mọi nơi chàng nghiêng rằng :

- “Tuyết Sơn Ma Từ” ! Trịnh Tây Bắc ta nếu không giết người thì không làm người nữa !

Chàng chuyển thân xuống thân núi phi hành như bay...

Đột nhiên... một tiếng gầm chặn chàng lại :

- Đứng lại !

Tiếng dứt người đã đến, một bóng đen như ánh chớp rơi xuống mặt Trịnh Tây Bắc, thì ra là một lão nhân đeo kiếm trên vai. Trịnh Tây Bắc cười nhạt :

- Định làm gì ?

Hai ánh mắt lão sáng rực dán vào mặt chàng, lạnh lùng hỏi :

- Người là “Ma Quỷ Đồ Đồ” ư ?

- Không sai !

- Là đồ đệ của lão “Ma Quỷ Đồ Thủ” chứ gì ?

- Đúng thì sao, không đúng thì sao ?

- Sư phụ người hiện ở đâu ?

Trịnh Tây Bắc giậm giữ đáp :

- Lão là ai, dám có khẩu khí lớn lối thế ?

- “Huyền Phong Kiếm Khách” !

Trịnh Tây Bắc chấn động :

- A ! “Huyền Phong Kiếm Khách “ . Ta chính đang muốn tìm lão đây, nghe nói lão biết “Thiên Địa Huyết Bải” đang ở đâu ?

“Huyền PHong Kiếm Khách” cả cười :

- Tiểu tử, ngươi định vu oan giá họa cho ta lừa bịp người khác ư ? Nhân vật giang hồ ai mà không biết mấy cái “Thiên Địa Huyết Bải” thần bí kia do sư phụ ngươi nắm giữ ?

- Nói bậy !

- Nói bậy ư ? Thế ta hỏi ngươi tại sao sư phụ ngươi không dám xuất hiện trên giang hồ ?

- Cái ấy ...

- Không cần cái ấy cái nọ gì nữa, hay ngoan ngoãn cho ta biết sư phụ ngươi đang ở đâu ?

- Ta không nói thì sao ?

- Ngươi không thoát khỏi tay ta đâu !

Trịnh Tây Bắc cười thâm nhiên :

-Chúng ta cứ thử xem !

- Tiểu tử, ngươi thực không nói sư phụ ngươi ở đâu ?

- Câm miệng !

“Soet” một tiếng , trường kiếm trên lưng Huyền Phong Kiếm Khách đã cầm trên tay, lão trừng mắt nhìn chàng. Trịnh Tây Bắc vẫn đứng ngao nghể, miệng chàng khẽ mỉm cười khinh mạn... Thành linh... một tiếng gầm to, Huyền Phong Kiếm Khách bùng thân tới, kiếm quang loé lên đâm thẳng vào ngực Trịnh Tây Bắc. Lão xuất thủ rất lợi hại, chiêu thức ảo diệu chỉ thấy ánh loé lạnh người trường kiếm rít lên vo vo như tiếng gió gào bao phủ lấy chàng.

Thân pháp Trịnh Tây Bắc lướt qua tránh khỏi thế chiêu tấn công của lão, tay hữu chàng phát ra một chưởng cuồng bạo. Song phương xuất thủ cơ hồ trong một nháy mắt, hai nhân ảnh chập lại rồi phân ra, trên trán Huyền Phong Kiếm Khách đã lấm tẩm mồ hôi.

Đột nhiên thân pháp Huyền Phong Kiếm Khách lại cất vọt lên, ba đoá hoa kiếm chia ba đại huyết tấn công trên người Trịnh Tây Bắc, chàng phát tay cùng lúc đánh ra ba chưởng.

Ba chưởng này phát hết công lực bình sinh của chàng, lập tức Huyền Phong Kiếm Khách bị bức phải lùi lại hơn mười bước , trường kiếm trong tay suýt nữa rơi xuống. Đột nhiên lúc ấy có một tiếng quát dữ dội :

- Huyền Phong Kiếm Khách, ngã mau cho ta !

Một kinh lực chưởng phong cực mạnh đột ngột đập tới Huyền Phong Kiếm Khách, lão không kịp tránh, chũng liền một chưởng, “bình” một tiếng dữ dội, lão rú lên thê thảm, trường kiếm bay vượt khỏi tay, lão đảo văng xa hơn mười trượng ngã xuống hôn mê bất tỉnh. Thanh âm vọng đến :

- Trịnh huynh đài, có sao không ?

Trịnh Tây Bắc xoay đầu lại nhìn, chàng chấn động choáng váng, trong hai mắt chàng nổi lên sát cơ vì người đến là “Tuyệt Sơn Ma Tử”, y mỉm cười dịu dàng đứng sau lưng chàng từ lúc nào.

Trịnh Tây Bắc quát :

- Là ngươi...

“Tuyệt Sơn Ma Tử” vẫn tươi cười :

- Một ngày không gặp chẳng nhẽ Trịnh huynh đài quên tiểu đệ ư ?

Chàng miễn cưỡng :

- Hàn huynh, xin hỏi huynh...

- Cứ nói thẳng ra.

-Huynh tiêu diệt Hoành Sơn phái ?

“Tuyết Sơn Ma Tử” có hơi kinh ngạc đưa mắt quét qua mặt chàng nhưng rồi y cười nhạt :

- Đúng vậy !

- Vì sao ? Hãy nói mau !

- Vì tông chi ?

- Tông chi ra sao ?

- Hoàng Sơn phái cậy là danh môn chính phái miệt thị lời mời của chủ nhân “Tuyết Sơn Ma Lâu”, vì vậy tiểu đệ vâng lệnh đến trừng phạt nhẹ cho biết !

- Hơn hai trăm nhân mạng mà nói là trừng phạt nhẹ ư ?

- Vài trăm cái mạng nhỏ nhoi ấy có đáng kể gì ?

Trịnh Tây Bắc cười lớn :

- “Tuyết Sơn Ma Tử” huynh thật là loài quỷ ngông cuồng..

- Nhưng tiểu đệ đối xử với Trịnh huynh thật là ngoại lệ !

Trịnh Tây Bắc chấn động, y nói khẽ ra cũng đúng và có lẽ y cũng đã nhắc tới việc mấy lần cứu mạng chàng. Chàng hơi mềm lòng liền hỏi :

- Chương môn nhân Hoàng Sơn bị huynh bắt giữ ?

- Đúng !

- Đệ muốn huynh thả người ra .

“Tuyết Sơn Ma Tử” đảo mắt mỉm cười :

- Trịnh huynh và Hoàng Sơn phái có duyên nguyên gì chăng ?

- Không sai !

- Nếu Trịnh huynh đòi cần điều ấy tại hạ nào dám trái lời, có điều ...

- Sao ?

- Có điều Trình chương môn đã được đưa về bản lâu, nếu Trịnh huynh muốn xin theo đệ về Tuyết Sơn, tiểu đệ sẽ đem Trình chương môn giao trả cho huynh, được chăng ?

- Hân huynh nói thật đấy chứ ?

- Điều ấy xin Trịnh huynh yên tâm..

- Được ! đệ sẽ theo huynh đi.

- Xin mời !

Trịnh Tây Bắc cố nhìn nét mặt “Tuyết Sơn Ma Tử” xem y có biểu hiện gì lạ nhưng thấy y vẫn tươi cười bình thường. Chàng thu hồi thị tuyến cất bước theo “Tuyết Sơn Ma Tử”, đột nhiên một âm thanh thánh thót vọng lên :

- “Ma Quỷ Đồ Đồ” đâu có đi dễ dàng vậy được !

Thanh âm ấy khiến Trịnh Tây Bắc cùng “Tuyết Sơn Ma Tử” Hân Đông Nam cùng biến sắc ngựa đầu nhìn tới, chỉ thấy một nhân ảnh áo đỏ uyển chuyển đi tới.

Nàng là một nữ nhân tuyệt điểm mặc áo đỏ, nhất thời Trịnh Tây Bắc cơ hồ mê mẩn vì sắc đẹp của nàng, chàng không cách gì rời mắt khỏi thân thể điểm lệ của nàng nổi. “Tuyết Sơn Ma Tử” nổi giận cười nhạt, gằn giọng :

- Cô nương nói vậy là có ý gì ?

Mỹ nữ áo đỏ không buồn trả lời câu hỏi của “Tuyết Sơn Ma Tử”, nàng nhìn qua Trịnh Tây Bắc mỉm cười điểm lệ hỏi :

- Người làm gì mà nhìn ta kỹ thế ? Ta ngó có được lắm không ?

Trịnh Tây Bắc đỏ mặt vội tránh ánh mắt đi chỗ khác, cười nhạt :

- Cô nương tuyệt đẹp dưới thiên hạ này có lẽ không có người thứ hai.

Nàng cười mỹ lệ :

- Chỉ với câu nói ấy cũng đủ cho ta cứu ngươi, “Ma Quỷ Đồ Đồ”, ngươi định đến Tuyết Sơn ?

- Không sai ?

- Đến đó chịu chết ?

“Tuyết Sơn Ma Tử” gầm lên :

- Cô nương có ý gì đó ?

- Ý gì à ?

Diễm nữ áo đỏ cười nhạt tiếp :

- “Tuyết Sơn Ma Tử” ngươi mưu kế hiểm độc không ai nhận ra nhưng ta biết rất rõ ...

Nét mặt “Tuyết Sơn Ma Tử” đầy sát khí, y gầm lên lồng lộn :

- Cô nương hiểu rõ cái gì ?

- Ngươi lừa “Ma Quỷ Đồ Đồ” lên Tuyết Sơn chủ yếu là truy hỏi sư phụ y ở đâu mà thôi !

- Nói bậy !

- Nếu thực ngươi thả người cần gì dụ y đến “Tuyết Sơn Ma Lâu” ?

(thiếu 1 trang)

Tuyết Sơn Ma Tử lùi lại, tình hình ấy khiến “Tuyết Sơn Ma Tử” kinh dị, từ khi y xuất đạo giang hồ đến nay, chưa hề đụng độ một cao thủ nào đến thế, Y quát lên một tiếng :

- Hãy tiếp một chiêu này xem sao ?

Cánh quạt trong tay y liền phát chiêu. Võ công “Tuyết Sơn Ma Tử” trên giang hồ ai lấy đều táng đẫm, võ công của y nổi tiếng là kì dị không ngờ hôm nay lại bị diễm nữ tuyệt đẹp này ép phải liên tục thối lui.

Chính lúc hai bên đang ác đấu bất phân thắng bại, bên tai Trịnh Tây Bắc nghe có tiếng nhỏ như muỗi :

- Trịnh Tây Bắc bây giờ ngươi chưa chạy thoát thân còn đợi đến bao giờ ?

Nghe lời ấy chàng choáng váng nhìn theo hướng phát ra âm thanh, trừ các cành cây bóng lá lay động, căn bản không có một bóng người. “Chạy thoát ư ? Việc gì ta phải chạy ?”. Trịnh Tây Bắc nghĩ như vậy nên chàng cứ do dự chần chừ. Âm thanh nọ lại vọng vào tai :

- Thế nào ? Ngươi chưa chạy ư ? Trịnh Tây Bắc, bất kể ai là kẻ thắng trong hai người kia ngươi cũng lên thoát thân đi vì chẳng ai tốt hơn ai đâu. Sao ? Ngươi không tin ư ?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Không Tên

Chàng nghe lời rúng động thắm, chẳng lẽ diễm nữ áo đỏ ấy đến đây cũng chỉ vì mục đích truy tìm “Thiên địa huyết bài” từ sư phụ chàng? Đương nhiên,

dù sao đó cũng là khả năng rất lớn. Tất cả bọn người trong giang hồ chỉ có một mục đích tìm cho ra nơi ở của sư phụ chàng để truy hỏi mấy cái “Thiên địa huyết bài” thần bí đang nằm ở chốn nào. Mấy cái “Thiên địa huyết bài” ấy có thực ở trong tay sư phụ chàng hay không? Đương nhiên, điều đó vẫn có thể có thực, (...chỗ này hình như bị thiếu.)

một tiếng Phật hiệu cất lên, một lão tăng đột ngột lướt thân đến, ông tay áo phất mạnh, một tiềm lực nội gia đẩy lùi lão nhân áo bào đó lại tới hơn mười bước.

Nhờ cái phát tay áo của lão tăng béo tròn, Trịnh Tây Bắc thoát được độc thủ của đối phương, liền đó chàng định thần, mắt chàng đỏ ngầu sát khí nhìn lão nhân áo bào đỏ, quát hỏi:

- Các hạ đánh lên sau lưng quả là chẳng hào hiệp chút nào, nhưng tại hạ cũng khen chiêu thể siêu tuyệt đó.
- Quá khen...
- Không biết tên các hạ là gì?
- “Huyết kiếm thần quân”!
- Thực không ngờ... tiếp chiêu đây!

Sau tiếng quát sung mãn sát khí, thân chàng như ánh chớp bắn tới thẳng gần đến Huyết kiếm thần quân, chàng xuất chiêu mau lẹ tuyệt luân, Chàng quyết hạ độc thủ với lão Huyết kiếm thần quân nên chưởng lực vận dụng tám thành công lực bức bách Huyết kiếm thần quân phải lùi lại mấy bước. Trong nháy mắt Trịnh Tây Bắc đã phát tới ba chưởng. Chưởng phong rít lên rợn người, chưởng lực gầm lên như sóng. Trong nhất thời Huyết kiếm thần quân bị bức bách không thể trả chiêu, lão không ngờ võ công chàng lại cao đến thế.

Lão ngấm ngầm nghiêng răng đưa chưởng lên đỡ chiêu thể tấn công tới của chàng, đồng thời tay tả đặt vào eo lưng định rút trường kiếm, nhưng chỉ trong một nháy mắt, Trịnh Tây Bắc gầm lên:

- Ngã xuống!

“Bình” một tiếng lớn Huyết kiếm thần quân bị chưởng của Trịnh Tây Bắc đập trúng giữ ngực, lão phun máu miệng, thân hình văng ra hai trượng ngã không dậy nổi. Trịnh Tây Bắc nhìn Huyết kiếm thần quân một cái, chàng bật tiếng cười âm lạnh lùi về chỗ cũ đưa mắt quét qua lão tăng béo tròn:

- Đa tạ ân cứu mạng của đại sư!
- Chuyện vặt ấy mà cần gì cảm tạ.
- Không biết pháp hiệu đại sư là gì?
- Lão nạp pháp hiệu “Nhất Chuyết” là đệ tử Thiếu Lâm, phải chăng thi chủ là “Ma Quỷ Đồ Đồ”?
- Không sai. Chẳng lẽ đại sư cũng vì chuyện của sư phụ tại hạ mà đến đây?
- Lầm rồi. Lão nạp đến đây chính vì thí chủ.
- Vì tại hạ? Tại sao?

- “Thiên địa huyết bài” sự thực có gì kinh người, tuy giang hồ chưa ai biết nhưng cứ lời đồn thì nó có ghi chép võ học tuyệt thế của Đồ Vương chi vương và Bài Trung thần, trừ lệnh sư ra không ai biết nó đang ở đâu, xin thí chủ vì đức hiếu sinh của trời đất chớ nên cho ai biết lệnh sư hiện giờ đang ở đâu.

- Chàng đáp:

- Điều ấy xin đại sư cứ yên tâm.
- Như vậy hay lắm, nơi đây không phải là nơi an lành, thí chủ nên đi mau!

Trịnh Tây Bắc liếc sang trận ác đấu giữa “Tuyệt Sơn Ma Tử” và diêm nữ áo đỏ vẫn đang kịch liệt, chàng búng thân lên cao, nhưng vừa động thân, một âm thanh thánh thót đã cất lên:

- “Ma Quỷ Đồ Đồ” vội vàng vàng như thế có ý đi đến nơi nào?

Trịnh Tây Bắc thu thân pháp chợt thấy một thiếu nữ áo đen như bong ma xuất hiện cách chàng một trượng. Chàng lạnh lùng hỏi:

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ áo đen cười diêm lệ:

- “Ma Quỷ Đồ Đồ”, ngươi thực mau quên, hôm qua ta mới trao cho ngươi một thiệp mời bây giờ đã quên sao?

Chàng vẫn lạnh lùng:

- Cô nương là “Đỗ Trường Ma Nữ”?
- Ngươi cứ gọi ta bằng tên ấy cũng được.
- Cô nương muốn gì?
- Phụng lệnh chủ nhân của ta mời ngươi đến “Võ lâm đồ thành”.
- Được! Chúng ta đi!

Nhất Chuyết đại sư nói:

- Thí chủ hãy suy nghĩ lại cho kỹ.

Trịnh Tây Bắc nhìn đại sư cảm kích:

- Tại hạ biết sẽ có nguy hiểm, thậm chí nơi ấy có là âm ty địa ngục, tại hạ cũng phải đến...
- Tại sao phải đến?
- Mẫu thân tại hạ còn trong tay bọn chúng. Ân đức của đại sư tại hạ vĩnh viễn không quên.

Dứt lời chàng chuyển thân bước tới trước mặt “Đỗ Thành ma nữ”, gương mặt nàng cực đẹp có vẻ gì quyến rũ khác thường, hai con mắt phụng mở lớn, hàng lông mi cong vút... thực là có ma lực lôi cuốn người khác.

Trịnh Tây Bắc nhận không ra đâu vẻ tàn ác của người đã dung “Thiệt ma tướng bài” bắn chết “Võ lâm đồ khách”, nụ cười của ma nữ rất hồn nhiên khiến chàng cũng phải động tâm. Bỗng ma nữ tắt nụ cười hỏi:

- Ngươi làm gì mà nhìn ta kỹ thế?
- Có lẽ tại hạ nhận ra cô nương quá đẹp...
- Quá đẹp? Mặt ta ấy ư?
- Vâng, mặt cơ nương quá đẹp chẳng ai ngờ được cô nương lại là một người hiểm ác...

Trịnh Tây Bắc chưa dứt lời bỗng có tiếng tà áo động. “Tuyết Sơn ma nữ” và diêm nữ áo đỏ song song phi thân tới nơi “Đỗ Trường Ma Nữ” đảo mắt lạnh lùng thúc giục:

- “Ma Quỷ Đỗ Đồ”, chúng ta đi thôi!
- Mời cô nương!

“Đỗ Trường Ma Nữ” cười nhạt một tiếng chuyển thân đi... Trịnh Tây Bắc cũng cất bước theo sau nàng... “Tuyết Sơn Ma Nữ” mau chân hơn đã chặn ngang đường. Trịnh Tây Bắc biến sắc:

- Hàn huynh định muốn gì?

Sắc mặt “Tuyết Sơn Ma Nữ” trắng bệch môi mấp máy lấy lần mà không nói ra tiếng, hiển nhiên sau trận ác đấu chân lực của y chưa hoàn toàn phục hồi. “Đỗ Trường Ma Nữ” quát:

- Hàn Đông Nam, hãy biết điều!

Sắc mặt nàng qua câu ấy lạnh như băng giá. Diêm nữ áo đỏ nhìn “Đỗ Trường Ma Nữ” lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai?
- “Đỗ Trường Ma Nữ”. Sao?

Không đợi nàng dứt lời, Trịnh Tây Bắc quát to:

- “Tuyết Sơn Ma Nữ”, huynh định làm gì?

Tuyết Sơn Ma Nữ có ý kéo dài thời gian để phục hồi công lực, nếu không nhất thời y không thể nào chịu đựng nổi nếu chàng tấn công y. Lâu lắm y mới dần lại:

- Trịnh huynh định đi đến đâu bây giờ?
- Điều ấy chẳng liên quan gì đến Hàn huynh.
- Không lên Tuyết Sơn ư?
- Sẽ lên, nhưng không phải ngay bây giờ...

Nhân ảnh chuyển động, nàng phát chuông tấn công “Tuyết Sơn Ma Tử” giải vây cho Trịnh Tây Bắc. Chàng gầm to:

- “Tuyết Sơn Ma Tử”, ngươi đã hạ thủ trước, chớ trách ta vô tình!

Thân ảnh chàng bật tung lên điên cuồng tấn công “Tuyết Sơn Ma Tử”. Giữa lúc ấy, thỉnh thoảng một tiếng khóc gào vọng đến từ sau núi... Thanh âm ấy khiến ai nấy rợn tóc gáy, tiếng khóc càng lúc càng gần...

Tất cả mọi người đều biến sắc, “Tuyết Sơn Ma Tử” dừng tay trong lúc “Đồ Trường Ma Nữ” kêu lên thất thanh:

- Đó là “Phong độc phụ” đó...

Ba Tiếng “Phong độc phụ” như ba tiếng sét giáng xuống đầu mọi người, tất cả lấy làm kinh dị ai nấy đều như nhìn thấy tử thần hiện ra trước mắt.

“Tuyết Sơn Ma Tử” lập tức bắn thân phi hành như bay đi... tiếp đó là diêm nữ áo đỏ cũng chạy như điên. Trịnh Tây Bắc ngăn người kinh ngạc, sự thực có chuyện gì? “Phong độc phụ” là loại người nào? Mấy tên hung đồ võ lâm đệ nhất tại sao đến nỗi hoảng sợ như thế? Đột nhiên Nhất Chuyết đại sư nói:

- “Ma quỷ đô đồ”, mau chạy đi thôi!

Tiếng “thôi” vừa dứt, lão hòa thượng đã bắn thân như bay chạy về hướng khu rừng trước mặt như sợ chậm chân chút nữa là chết liền vì tay “Phong độc phụ” vậy.

Bây giờ tiếng gào khóc đã biến thành tiếng cười điên cuồng... chói vào tai. Tiếng cười đến gần chỉ cách độ mười trượng... rồi tiếng quát lẫn tiếng cười:

- Tiểu tử, không chạy trốn hoặc đợi chết đây ư?

Tiếng nói ấy dần dần xa “Đồ Trường Ma Nữ” kêu lên:

- Trịnh Tây Bắc, ta đi thôi!

Nàng ta gấp rút vờn tay nắm tay chàng nhưng chàng đã tránh thân hồi lại:

- Tại sao gấp vậy?
- Nếu gặp “độc phụ” ấy quyết chẳng có hy vọng gì sống sót.
- A ! ?...
- Ngươi có chịu đi không thì bảo?
- Không đi!
- Tại sao?
- Tại hạ muốn gặp “độc phụ” ấy xem sao...
- Ngươi... có chết cũng đừng oán trách ta...

Chưa kịp hết câu, một nhân ảnh hắc y vọt tới như chớp. Trịnh Tây Bắc vẫn đứng yên một chỗ cũ... chẳng hề có chút gì sợ sệt nhưng đột nhiên một cảm giác lạnh lạnh chưa hề bao giờ có chạy dọc xương sống chàng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Độc Phụ Tìm Chồng

Tiếng cười ấy... cũng có thể gọi là tiếng khóc đang đến gần, đột nhiên tiếng cười lẫn tiếng khóc đều chấm dứt, chỉ còn tiếng gầm dữ dội:

Trả chồng cho ta... trả chồng cho ta...

Trịnh Tây Bắc càng lạnh người dựng tóc gáy vì tiếng gầm nghe rất thê thảm:

Các người là lũ ma quỷ... trả chồng cho ta... trả ta... trả con cho ta... ha ha.. hu hu... hu...

A ! Người cuối cùng đã về rồi... người là chồng ta... A, người là chồng ta đó ư?

Đột nhiên, người được gọi là “Phong Độc Phụ” xuất hiện ngay trước mặt Trịnh Tây Bắc, chàng quét mắt suốt nửa chết giấc vì kinh dị:

Quý !...

Đứng vậy! Chẳng khác gì quý dữ vì mái tóc rối bù xỏ tung và quần áo rách toi tả và gương mặt xấu xí như ma quỷ. Trịnh Tây Bắc sợ hãi lui lại ba bước. “Phong Độc Phụ” lạnh như băng đưa đôi mắt quý quái nhìn chàng, quát:

Con oi... con là con ta đấy phải không?

Bà ta điên cuồng nhảy lại gần chàng

Chàng kêu thét lên:

Không, không. Ta không phải là con của bà !

Chàng đẩy ra một chương chặn thân “Phong Độc Phụ” lại, chỉ nghe “Bình” một tiếng nhưng “Phong Độc Phụ” như không bị hề hấn gì, bà ta cứ lao tới. Trịnh Tây Bắc giật mình. Trào phảo “Phong Độc Phụ” như những móng vuốt ác quỷ đột nhiên ôm lấy chàng, chàng gào to:

Ta không phải, buông... buông ta ra...

Chàng vùng vẫy dữ dội nhưng không sao thoát khỏi vòng tay ấy được. “Phong Độc Phụ” quát:

Ngươi không phải con ta?... Đúng rồi... ngươi là chồng ta, chồng yêu quý của ta...

Trịnh Tây Bắc bị bà ta ôm chặt cơ hồ muốn nghẹt thở, chàng cố rên to:

Không, ta không phải... bà hãy nhìn kỹ đi...

Đột nhiên bà buông mạnh chàng ra, đôi mắt quý quái chú ý nhìn chàng một lúc, bật kêu:

Phải, ngươi không phải... ngươi không phải con ta, cũng không phải chồng ta... ngươi là ma quỷ, ta giết chết ngươi...

Tay hữu bà chụp lấy cổ họng Trịnh Tây Bắc, chàng muốn nghẹt thở... Sắc mặt biến dần... trắng dã... đỏ gay... Trong chớp mắt, chàng đánh ra một chương cực mạnh vào giữa ngực “Phong Độc Phụ”, chương ấy mang hết công lực bình sinh của chàng nên chương lực mạnh không thể tả. “Bình” một tiếng dữ dội. Chương của chàng đã trúng ngay ngực “Phong Độc Phụ” nhưng bà ta chỉ hơi ngán người liền quát lên điên cuồng:

Ngươi... dám đánh ta, ta giết chết ngươi.

Tiếng quá điên cuồng át khiến cho người nghe dựng tóc gáy, tay phải bà nhấc bổng Trịnh Tây Bắc lên điên cuồng ném chàng ra xa...

Chàng bị ném ngã lăn bốn vó xuống đất hôn mê lập tức... Trong lúc hôn mê bên chàng vẫn mơ hồ nghe tiếng cười dữ tợn... tiếng cười dữ tợn... lý trí chàng dần dần mất hẳn.

Không biết qua đã bao lâu chàng mới dần dần hồi tỉnh, chàng đưa mắt nhìn qua một vòng, chung quanh hoang vu như chết, chàng nhắm mắt lại, gương mặt xấu xí dễ sợ của “Phong Độc Phụ” hiện ra trong đầu chàng... tiếng khóc chói tai, tiếng cười xé như mơ hồ bên tai... chàng vẫn còn cảm thấy lạnh sau sống lưng.

Đột nhiên... một âm thanh thánh thót ghé vào tai chàng:

Có thấy khỏe chút nào không?

Thanh âm ấy vọng đến khiến Trịnh Tây Bắc hơi giật mình, chàng hơi động thân, chợt nhận ra chàng đang nằm trong lòng một nữ nhân... Trịnh Tây Bắc hết sức sợ hãi, chàng cố vươn thân dậy định nhảy ra xa... nhưng một cánh tay mềm mại đã ấn chàng xuống:

Chàng đã bị thương nặng chưa khỏi xin chó động thân.

Trịnh Tây Bắc hết sức kinh ngạc mở mắt nhìn nữ tử, chàng lại giật mình một lần nữa vì nữ nhân ấy chính là “Đồ Trường Ma Nữ”. Miệng nàng nở nụ cười đệp mê hoặc... Chàng không hiểu tại sao nàng lại cứu chàng, đột nhiên chàng chợt hiểu, nàng cứu chàng chỉ vì chủ nhân của nàng vốn đã có hẹn ước với chàng.

Chàng liền nhắm mắt tự điều vận chân khí trị liệu thương thế, khi hơi hồi phục chàng liền ngồi dậy.

Chàng nhìn nữ tử, sắc mặt diễm lệ của nàng như hơi thoáng qua nụ cười u oán... Trịnh Tây Bắc hỏi:

Vì sao cô nương cứu ta?

Không biết nữa!

Không biết? Chẳng lẽ không vì ta và chủ nhân của cô nương có ước hẹn, do đó cô nương buộc phải cứu ta...

Trừ lý do ấy ra ta không cứu chàng được sao?

Vâng

Ma nữ nhìn chàng với đôi mắt khá tình tứ nhưng thấy thoáng vẫn có gì oán hận... nàng khẽ cười:

Trịnh Tây Bắc ơi, ta hỏi chàng ta có về nữ nhân không?

Có

Ta cũng có tình cảm như một người bình thường chứ, phải không?

Chàng kinh ngạc, hai mắt nàng long lanh như có ngân lệ, thần sắc rất cảm động. Trịnh Tây Bắc không phải là người khô khan, bất kể “Đồ Trường Ma Nữ” gian xảo tới đâu, nàng vẫn là nữ nhân yếu đuối đầy xúc cảm... Chàng ngơ ngẩn nhìn nàng... muốn nói gì đó mà nói không ra lời, thân thể mềm mại của nàng dựa hẳn vào chàng, hai cánh môi anh đào của nàng động đậy đầy khát vọng kêu gọi chàng... Cuối cùng chàng không kiềm chế được nữa ôm xiết lấy nàng đặt môi lên má nàng. Tình hình ấy không nên xảy ra nhưng cuối cùng vẫn phát sinh, chàng hôn nàng là nữ nhân thứ hai trong đời...

Nàng ôm ghì lấy chàng... người nàng rướn lên... như sợ chàng đột nhiên biến mất... Thình lình Trịnh Tây Bắc đẩy nàng ra, tát một cái thật mạnh vào má nàng, “Đồ Trường Ma Nữ” ngẩn người. Nàng kinh dị nhìn chàng. Trịnh Tây Bắc giận dữ:

Cô nương là ma nữ vì sao dụ dỗ ta?

Không, em đâu dám dụ dỗ, em yêu chàng...

Yêu ta? Cô nương yêu bao nhiêu người rồi?

Câu hỏi của chàng như mũi châm đâm vào tim nàng, nàng ôm mặt bật khóc... Trịnh Tây Bắc quả có tàn nhẫn! Chàng nhận ra giữa họ không nên để xảy ra tình ái vì nàng cũng là một trong những kẻ thù của chàng, lẽ nào chàng lại yêu một trong những nhân vật đáng sợ nhất của “Võ Lâm Đồ Thành”? Nàng có dụng ý gì hay là yêu thật? Điều ấy chỉ mình nàng tự biết.

Đột nhiên “Đồ Trường Ma Nữ” ngừng khóc nhưng bao nhiêu nét oán hận buồn bã vẫn ẩn hiện trong ánh mắt, nàng đứng dậy áp ứng:

Vâng, có lẽ em không nên làm thế...

Nàng chuyển thân bước đi. Trịnh Tây Bắc thấy nàng đột ngột bỏ đi chợt cảm thấy có phần bất nhẫn, thực ra giữa chàng và nàng chẳng có thù hận gì, chàng nữ nào đối xử với nàng như thế? Chàng thờ dãi gọi theo:

Cô nương đi thật sao?

Nàng hơi dừng thân lại hỏi:

Chẳng lẽ chàng còn cần tới em?

Không

Thế chàng có chuyện gì muốn nói?

Trịnh Tây Bắc thực sự muốn nói xin lỗi nàng nhưng chàng vốn có bản tính cao ngạo nên không nói được... Chàng đổi giọng hỏi:

“Phong Độc Phụ” là ai vậy?

Em không biết.

Ai đã giết chết chồng bà ta?

Điều đó chẳng ai biết được.

Bà ta giết nhiều người lắm ư?

Vâng, phạm hễ ai gặp bà ta chưa ai thoát chết, theo em nhớ chỉ ít bà ta cũng đã giết hơn hai mươi người.

Hình như bà ta không sợ chưởng lực.

Đúng vậy, võ công của bà ấy được coi là thiên hạ vô song, không ít người giao đấu với bà đều bị bà giết chết, chỉ trừ chàng thôi, chàng biết điều ấy chứ?

Chàng cười gượng lắc đầu:

Không.

Nàng động dậy môi như định nói gì nhưng cuối cùng lại chuyển thân đi... Trịnh Tây Bắc nhìn theo nàng khuất bóng, chàng thở dài, trong lòng buồn bã, phải chi “Đỗ Trường Ma Nữ” biến thành Tiểu Quyên thì hay biết bao ! Tiểu Quyên nàng ở nơi nào? Chết chăng? Lấy chồng rồi chăng. Chàng tự nhủ thăm Tiểu Quyên không thể chết cũng chẳng thể lấy chồng, Tiết Quyên yêu chàng say đắm và thề nguyện chung thủy với chàng suốt đời. Nghĩ tới đó chàng mỉm cười, chàng búng thân phi hành về hướng “Vô Lâm Đồ Thành”...

Trong “Vô Lâm Đồ Thành” cảnh sắc vẫn như cũ, sát phạt vẫn tàn bạo như cũ. Trịnh Tây Bắc mở cửa bước vào. Vô số cặp mắt dồn vào chàng. Có nhiều tiếng người kêu lên:

“Ma Quỷ Đồ Đồ” lại đến kia...

“Ma Quỷ Đồ Đồ” đến đây làm chi?

...

Bộ con bạc ồn ào tự hỏi lẫn nhau, chỉ mới có vài ngày cái biệt hiệu “Ma Quỷ Đồ Đồ” của chàng đã làm kinh động giang hồ. Trong những tiếng ồn ào hỗn tạp đó, Trịnh Tây Bắc đã tiến vào đồ trường đi tới phía sau... Bấy giờ một thiếu nữ áo lục bước đến gần chàng:

Các hạ, bản chủ nhân có lệnh mời các hạ đợi một lát.

Chủ nhân của cô nương đâu?

Còn chưa đến!

Bây giờ là giờ nào?

Vừa mới qua canh hai.

Được, ta sẽ đợi hẩn.

Thiếu nữ áo lục quay đi, Trịnh Tây Bắc đưa mắt quét một vòng, đột nhiên bên tai như có lời nói:

Hãy cẩn thận đấy! Cuộc đấu hôm nay quan hệ trọng đại...

Trịnh Tây Bắc hơi giật mình đưa mắt tìm nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy quanh một song bạc có bốn lão nhân đang chỏ “đả ma tướng”, người nói câu ấy có lẽ lão nhân có đôi long mày trắng xóa. Trịnh Tây Bắc định tâm bước lại gần song bài lão nhân bạch mi nhìn chàng một cái lại cúi xuống mấy con bài.

Trịnh Tây Bắc nhận ra thần thái lão nhân ấy siêu phàm hiển nhiên phải là bậc cao thủ ẩn danh, chàng liền mỉm cười:

Dám hỏi lão tiền bối, phải chăng lão tiền bối vừa khuyên vãn bối?

Lão nhân bạch mi ngẩng lên, nhìn chàng kinh ngạc:

Ngươi là ai?

Trịnh Tây Bắc cũng kinh ngạc, lẽ nào lời nói vừa rồi không phải nói với chàng, chàng cười gượng:

Vãn bối làm phiền lão tiền bối quá phải chăng?

Dứt lời chàng chuyển thân đi... đột nhiên lão nhân bạch mi ấy tự nói:

Bốn tám vạn... xem ra chẳng có hy vọng gì...

Chàng chấn động, rõ ràng câu ấy đối phương ám chỉ "Võ Lâm Đồ Thành" còn thiếu chàng bốn vạn tám ngàn lạng vàng! Bất giác chàng chuyển thân nhìn lão nhân bạch mi, chỉ thấy lão đang xem mấy con bài, "bạch" một tiếng, lão đặt một con bài xuống bàn phần nộ:

Con đồ đây... đồ tượng trưng cho máu, không tốt, không tốt rồi...

Trịnh Tây Bắc ngăn người nhìn lão nhân bạch mi, cuộc đấu này quả quan hệ rất trọng đại, chưa đòi được bốn vạn tám ngàn lạng vàng, chẳng lẽ lại đổi thêm mạng sống nữa ư?

Bấy giờ, chàng động tâm lại bước quay về chỗ cũ đứng cạnh bên lão nhân bạch mi, lần này đến phiên lão nhân ấy chia bài.

Mọi người bắt bài, lão nhân lật mấy con bài xuống bàn, hô to:

Lấy máu phát tài... xem này... còn có chút hy vọng...

Mỗi câu nói của lão đều khiến Trịnh Tây Bắc chấn động, chẳng sai chút nào, lão nhân bạch mi này quả là nói chàng. Đột nhiên... Trong quầy đổi tiền vọng lại một âm thanh cực lớn:

Xin mời chư vị bằng hữu!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lấy Máu Phát Tài

Theo tiếng nói lớn ấy bao nhiêu ánh mắt mọi người đều nhìn tới một lão nhân hắc y, lão trầm giọng nói:

- Bản đồ trường phụng mệnh chủ nhân, tạm dừng không đánh bạc nữa!

- Tại làm sao?

- Không được chơi bất cứ bài bạc gì nữa!

- Không được, ta đã thua hơn ngàn lạng, phải cho ta gỡ chứ...

-

-

Đồ trường như ong vỡ tổ, tiếng người ồn ào, lão nhân hắc y vẫy tay:

- Vô cùng tệ lỗi, vì đêm nay bản chủ nhân có hẹn với "Ma quỷ đồ đồ" nên phải ra lệnh chư vị tạm dừng cuộc chơi...

- Họ đánh cược việc đánh, chúng ta chơi bài cứ việc chơi, đâu có liên quan gì đến nhau...

- Không được, chúng ta cứ chơi bài đi!

- Chơi... không cần dừng gì cả!

Lão nhân ấy lại nói:

- Nếu chư vị không thể không chơi ta cũng không cưỡng ép, thôi được, chỉ xin chư vị đừng gây phiền nhiễu.

- Yên tâm!

- Được, được!

Lão nhân hắc y đảo mắt một vòng:

- Xin mời “Ma quỷ đồ đồ” các hạ đến đây!

Trịnh Tây Bắc vẫn đứng yên chỗ cũ miệng chàng hơi mỉm cười nhưng chân vẫn bất động.

- Sao? “Ma quỷ đồ đồ” chưa đến đây sao?

- Đến rồi!

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng đáp gọn như thế. Ánh mắt mọi người nhìn về phái Trịnh Tây Bắc, lão nhân hắc y mỉm cười:

- Xin mời các hạ tới sau quầy đổi tiền.

- Để làm chi?

Lão nhân ấy ngạc nhiên:

- Không phải các hạ có hẹn với chủ nhân sao?

- Không sai!

- Vậy xin mời đến sau quầy đổi tiền.

- Chủ nhân lão đến chưa?

- Chưa

- Nếu chưa, hà tất ta phải gấp? Chỉ cần chủ nhân lão đã đến, ta liền y lời.

- Ta phụng mệnh mời các hạ trước...

- Lão là cái quái gì ở đây?

Trịnh Tây Bắc cố ý cuồng ngoa khiến mọi người có mặt đều kinh hãi, lão nhân hắc y biến sắc, nhưng rồi lão chỉ cười nhạt nói:

- Thôi được!

Trịnh Tây Bắc cười gằn nhìn lão một cái, chợt thấy lão chuyển thân đi vào hậu viện, chớp mắt đã biến mất. Lão nhân bạch mi đang đánh bài không biết hữu ý hay vô ý nhìn chàng một cái, có vẻ kính phục: đột nhiên, có nhiều tiếng chân vọng lại rồi một thanh âm truyền ra:

- “Đồ thành chủ nhân: giá lâm!”

Trịnh Tây Bắc ngẩng đầu nhìn ra, chỉ thấy một người bịt mặt được “Đồ trường ma nữ” và bốn lão nhân hộ tống bước vào đồ trường.

“Đồ thành chủ nhân” chưa có ai biết mặt thật hán ra sao, hiện giờ vẫn không cho ai thấy mặt. Ánh mắt mọi người lăm lét nhìn tên chủ nhân bí mật nọ không ai dám cất tiếng, các cuộc bài đều tự nhiên ngừng lại. “Đồ thành chủ nhân” quét mắt nhìn khắp lượt, lạnh lẽo buông tiếng:

- Vị nào là “Ma quỷ đồ đồ”?

Trịnh Tây Bắc cũng lạnh lẽo hỏi lại:

- Vị nào là “Đồ thành chủ nhân”?

- Chính là ta!

- Chính là ta?

“Đồ thành chủ nhân” cười gằn:

- Khí thế các hạ quả có hơn người...

- Chủ nhân quá khen!

- Xin mời các hạ đến sau quầy.

Trịnh Tây Bắc cười ngoa mạn bước lại... khi còn cách “Đồ thành chủ nhân” độ năm thước, chàng dừng chân. “Đồ thành chủ nhân” cười nhạt:

- Đã từng nghe tài danh bạc của các hạ chấn động giang hồ, bản nhân lấy làm kính phục, lần này mời các hạ đến đây để xin lãnh giáo một phen!

- Xin tùy ý, nhưng...

- Nhưng sao?

- Các người còn thiếu ta bốn vạn tám ngàn lạng vàng.

- Chúng ta đánh xong một ván, lập tức sẽ xin hoàn tiền đầy đủ.

Trịnh Tây Bắc cười lớn:

- Không được!

- Tại sao?

- Báo cho người biết, bốn vạn tám ngàn lạng không giao ngay không được, người đừng quên, trước mặt các võ lâm bằng hữu có mặt đây người đường đường là một vị chủ nhân!

- Điều ấy...

- Đối với người bốn vạn tám nghìn lạng chỉ là số nhỏ, chẳng lẽ người không đủ? Hãy trả hết số vàng ấy rồi sẽ tính sau, nếu không quyết không được!

“Đỗ thành chủ nhân” đành mặt:

- Không trả thì sao?

- Cũng không sao, bắt quá với thân phận chủ nhân đỗ thành như người, chẳng lẽ nào lại không trả?

Ngôn ngữ chàng rất linh hoạt, lý luận vững vàng khiến “Đỗ thành chủ nhân” không thể phản bác, đột nhiên sau lưng chàng vọng tới lời của lão nhân bạch mi:

- Thiếu tiền đương nhiên phải hoàn trả!

Câu ấy vừa buột ra hơn trăm con bạc ồn ào xao động la hét:

- Đúng đó, nên trả...

- Đỗ thành sao lại quịt tiền...

- Trả... trả người ta đi...

-

Tiếng kêu thét ồn ào khắp nơi, Trịnh Tây Bắc nói lớn:

- Cảm tạ chư vị bênh vực... đa tạ chư vị bằng hữu!

Tiếng ồn ào ngưng lại, Trịnh Tây Bắc cười đắc ý:

- “Đỗ thành chủ nhân”, không trả bốn vạn tám ngàn lạng vàng cũng được, nhưng có một điều kiện...

- Điều kiện ra sao?

- Ta lấy bốn vạn tám ngàn lạng vàng mua lấy chức vị chương môn ba phái.

- Ba phái nào?

- Côn Luân, Nga Mi, Hoa Sơn!

- Không được!

- Thế thì hãy trả vàng đi!

“Đỗ thành chủ nhân” giận run lên, thực sự hắn chưa gặp đối thủ nào ngạo mạn như chàng, hắn liền cười âm độc:

- Được, ta sẽ trả bốn vạn tám ngàn lạng vàng, người muốn hiện kim hay “ngân phiếu?”

- Hiện kim!

- Làm sao người mang nổi bốn vạn tám ngàn lạng vàng?
- Cái đó chủ nhân yên tâm!
- Chương quý!
- Thưa có đệ tử.
- Đã chuẩn bị bốn vạn tám ngàn lạng chưa?
- Đã chuẩn bị đủ.
- Đem ra đưa cho vị các hạ này.
- Vâng.

Trong phòng ngân quỹ vang một tiếng, từ trong ấy quang ra hai mươi bốn hòm gỗ, mỗi hòm bên trong đựng hai ngàn lạng vàng giao cho Trịnh Tây Bắc. Chàng mở nắp một hòm gỗ, quả nhiên bên trong đầy vàng nén.

Chàng đảo mắt nhìn “Đồ thành chủ nhân”:

- Chủ nhân giúp ta một chút được chăng?
- Giúp ra sao?
- Xin nhờ đem số vàng này đến một địa phương.
- Được! Trả công bao nhiêu?
- Hai ngàn lạng?
- Ít quá, tám ngàn lạng!
- Cũng được, miễn là không xảy ra chuyện gì.
- Yên tâm, đem đến địa phương nào?
- Hoàng Sơn phái!
- Ngươi với Hoàng Sơn phái có quan hệ ra sao?
- Điều đó ngươi không cần biết, có thể vì ta thiếu Hoàng Sơn phái bốn vạn lạng vàng.

“Đồ thành chủ nhân” liền hạ lệnh cho mười tên hắc y, mỗi người khiêng hai hòm vàng đem đến Hoàng Sơn phái, còn lại bốn hòm cất trữ lại vào ngân khố.

Trịnh Tây Bắc mỉm cười đắc ý. “Đồ thành chủ nhân” hỏi:

- Bây giờ chúng ta tính chuyện mới được chứ?
- Được!
- Có thể đánh bạc được nữa không?
- Được, nhưng phải trả lời trước mấy vấn đề.
- Vấn đề gì?
- Thứ nhất, “Bài trung thánh thủ” Trịnh Thiết Nguyên đâu?
- Chết rồi... tự sát chết rồi.

Trịnh Tây Bắc nổi sát cơ, chàng hỏi tiếp?

- Chưa hẳn.
- Ở đâu?

- Để làm gì?

Trịnh Tây Bắc quát to:

- Ta cần biết mẫu thân ta ở đâu!

- Điều ấy chúng ta sẽ dùng ván bài giải quyết.

Trịnh Tây Bắc nghiêng răng:

- Nếu quả mẫu thân ta có mệnh hệ gì, các người sẽ thấy ta thiếu rụi cái “Võ lâm đồ thành” này ra tro.

“Đồ thành chủ nhân” mỉm cười:

- Điều ấy chúng ta không quan tâm, chúng ta bắt đầu được chưa?

- Được, các người muốn chơi đánh cuộc cách gì?

- Người?

- Ta lấy mẫu thân ta đánh cuộc, nếu người thua, người phải trả mẫu thân ta ra ngay!

- Được lắm, còn nếu người thua thì đừng nhắc tới chuyện ấy nữa nhé!

- Hay lắm. Ta cuộc mẫu thân ta, còn người cuộc gì?

- Người tất biết ra cần gì rồi mà?

- Nơi ở của sư phụ ta?

- Có thể vậy, có thể không phải vậy.

- Hãy nói rõ, nếu không, ta không chơi!

- “Ma quỷ đồ đồ”, người thật là cuồng ngạo. Thôi được, thứ nhất là cuộc lấy tin sư phụ người ở nơi nào?

- Không cuộc.

- Vì sao? Sợ thua ư?

- Có lẽ thế, trừ điều kiện ấy ra, ta có thể cuộc bất cứ điều kiện gì.

- Thôi được, ta cuộc bản thân người. Nếu người thua, người phải gia nhập làm môn hạ ta!

Trịnh Tây Bắc cười ha hả:

- Yêu cầu của chủ nhân quá lớn đấy, thôi cũng được! Chúng ta nói rõ, nếu thua ta sẽ làm môn hạ người, ta sẽ vâng lời người toàn bộ mọi chuyện, còn nếu người thua, ngoài việc thả mẹ ta ra người còn phải làm một việc là hãy giao lệnh kỳ của ba phái Nga Mĩ, Côn Luân và Hoa Sơn cho ta!

- Cái ấy...

- Sao? Người cũng sợ thua ư?

- Thôi được!

- Hay lắm! Chúng ta một lời đã định.

Ngoài miệng Trịnh Tây Bắc tuy ra vẻ thần nhiên nhưng trong lòng chàng cực kỳ hồi hộp vì thắng hay bại ở ba ván bài này quyết định tới việc sống chết đời chàng. “Đồ thành chủ nhân” nói:

- Mời các hạ ngồi!

Không đáp, Trịnh Tây Bắc ngồi xuống cạnh một mặt bàn. “Đồ thành chủ nhân” cũng ngồi xuống, không khí đồ trường đột ngột căng thẳng. Bao nhiêu đồ khách gần như bu lại quanh hai người xem ba ván bài quyết tử. “Đồ thành chủ nhân” hỏi:

- Đánh bài loại nào?

- Khách xin theo chủ.

- Chúng ta sẽ đánh ba ván để phân thắng bại, nếu thắng hai ván là coi như thắng tất cả, được chăng?
- Hay lắm, có cần người chứng không?
- Như có càng hay, người tìm đi!

Trịnh Tây Bắc nhìn sang lão nhân bạch mi, chàng mỉm cười:

- Lão tiền bối, xin lão tiền bối làm giám chứng nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bắc Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ba Ván Bài Quyết Tử

Lão nhân bạch mi ấy giật mình:

- Ta ấy ư?
- Chính vậy.
- Tiểu tử, người việc gì nỡ đẩy ta xuống sông?
- Xin lão tiền bối giúp đỡ.
- Thôi được!

Lão nhân bạch mi ngồi xuống cạnh giữa Trịnh Tây Bắc và “Đổ Thành Chủ Nhân”, trong toàn bộ đồ trường, kể cả “Đổ Thành Chủ Nhân” không ai biết lão nhân bạch mi ấy là ai. Mời chư vị an vị, lão nói:

- Hai vị cứ yên tâm sát phạt, ta là kẻ chứng nhân quyết lấy sự công bằng làm đầu, huống gì xung quanh đây còn có bốn năm chục người chứng kiến nữa!

“Đổ Thành Chủ Nhân” nói:

- Được!

“Đổ Thành Chủ Nhân” sai “Đổ thành nữ” “đem đến mấy con súc sắc và một ống trúc. Trịnh Tây Bắc nói:

- Xin mời chủ nhân lắc trước.

- Xin mời các hạ trước!

Trịnh Tây Bắc cúi đầu, chàng cầm bốn con súc sắc bỏ vào trong ống trúc lắc nhanh, tiếng súc sắc kêu lóc cóc, chàng đổ xuống. Mấy con súc sắc lay động trên bàn... rồi dừng lại. Hoàn toàn không có điểm nào.

Trịnh Tây Bắc rất căng thẳng, chàng lại bỏ bốn con súc sắc vào ống trúc lắc vài lần cô trấn tĩnh tinh thần, lóc cóc mấy tiếng, chàng đổ xuống. Bốn con súc sắc lăn ra... có người kêu to:

- A! Năm điểm!

Đúng vậy! Chỉ có năm điểm, chàng biến sắc, mồ hôi rịn ra ướt trán. Sau lưng chàng có người kêu:

- Xem ra ván thứ nhất này tiểu tử thua rồi!
- Năm điểm! Quá ít, Dù đổ bậy cũng vẫn thắng năm điểm.

“Đổ Thành Chủ Nhân” cười nhạt:

-Có cần ta phải đồ nữa không?

Chàng đáp:

-Nếu người nhận thua thì khỏi cần đồ!

“Đồ Thành Chủ Nhân” mỉm cười đắc ý, hất bỏ bốn con súc sắc vào ống trúc lắc vài cái rồi đồ ra. Lắc cốc... bốn con súc sắc lăn vài vòng rồi đứng lại.

- Ô! Bốn điểm!

- Đồ quý!... thực chỉ có bốn điểm

- Thực... chỉ bốn điểm thôi ư?

Rõ ràng bốn con súc sắc ngửa mặt đến chỉ có bốn điểm!

-Thực là đồ ma quỷ, sao lại chỉ có bốn điểm?

“Đồ Thành Chủ Nhân” lăm bầm chửi, toàn thân y run lên. Thực là may cho Trịnh Tây Bắc, chàng đồ được năm điểm y cho là quá nhỏ, thế mà hắn chỉ đồ được bốn điểm!

Trịnh Tây Bắc lau mồ hôi trên trán, vẫn thứ nhất, chàng đã thắng, điều đó khiến chàng an tâm không ít, chàng hỏi!

Vấn thứ hai chúng ta chơi gì?

-Tùy người.

-Được chơi “Thập điểm bán” được chăng?

-Được, lấy bài đến đây!

“Đồ trường ma nữ” tức khắc đem bài tới. Hai người trộn bài rồi chia, Trịnh Tây Bắc rút một con trước, đó là con “tam đồng”. “Đồ Thành Ma Nữ” hỏi:

-Rút nữa không?

-Rút.

Chàng rút một con nữa, con “đồng phong”, chàng rút thêm con nữa, tổng cộng ba con được chín điểm. Chàng xua tay:

-Không rút nữa!

“Đồ Thành Ma Nữ” xoay qua chủ chân:

-Đến phiên chủ nhân rút.

“Đồ Thành Chủ Nhân” rút một con và nói liền:

-Đưa nữa.

Con thú bốn, hắn rút xong chẳng nói một lời, “Đồ Thành Ma Nữ” hỏi:

-Chủ nhân rút nữa chứ?

-Đợi một chút.

Tình hình khiến Trịnh Tây Bắc muốn vỡ tim, trong tay đối phương đã có bốn con bài, xem ra chưa đạt tới mười điểm. Nếu hắn rút thêm con nữa có khả năng đạt được “ngũ tử đăng khoa”? Hiển nhiên điểm số bài của đối phương chỉ mới đồ bảy, tám điểm gì đó. Đồ trường im phăng phắc không ai không căng thẳng, Trịnh Tây Bắc chỉ cần thắng ván bài này là coi như “Đồ Thành Chủ Nhân” đã thua toàn bộ. Đột nhiên “Đồ Thành Chủ Nhân” kêu to:

-Đưa ta rút một con nữa!

Tim Trịnh Tây Bắc đập thình thịch, tay “Đồ Thành Chủ Nhân” run run... hắn căng thẳng rút một con bài nữa, sau đó hắn thở phào... Có người kêu lên:

-“Ngũ tử đăng khoa” rồi!

-Đúng vậy!

Cả hai lật bài lên, quả nhiên chưa quá mười điểm rưỡi, một, ba, bốn và hai bốn, “đồng”... cộng là chín điểm! “Ngũ tử đăng khoa”! Trịnh Tây Bắc đẩy

mấy lá bài phía mình ra:

-Ta thua rồi!

Lão nhân bạch mi nói:

-Mỗi người thắng một thua một, thế là hòa, chỉ còn một ván tối hậu.

Trán của hai đấu thủ đều rịn mồ hôi, hiện tại cả hai đang hòa, thắng hay bại chỉ là một ván cuối cùng. Trịnh Tây Bắc giục:

-Chủ nhân hãy chọn loại bài đi!

“Đồ Thành Chủ Nhân” đáp:

-Bài cầu được không?

-Rất hay!

“Đồ Thành Ma Nữ” dọn hết bài trên bàn.

Chủ nhân hỏi:

-Đại bài cầu?

-Được!

Trộn bài, điệp bài, “Đồ Thành Chủ Nhân” xòe bài, tám điểm. Trịnh Tây Bắc rút bài trước. Chàng rút liên tiếp bốn con là: một con Thiên, một con “địa” và một đôi “lục yêu”, chàng đưa mắt nhìn đối phương, đối phương còn chưa nhìn bài của hắn.

Thắng hay bại là ở ván tối hậu này...Đột nhiên có âm thanh thánh thốt cất lên giữa bầu không khí im phăng phắc:

-Xin hỏi ai là “Ma Quỷ Đồ Đồ”?

Thanh âm vọng đến như một tiếng sét đánh khiến toàn bộ người có mặt phải quay đầu nhìn ra. Tất cả thấy mắt hoa lên một thiếu nữ áo đỏ hoa nhường nguyệt then đã dừng ngay cửa đồ trường.

Trịnh Tây Bắc nghe âm thanh nhưng không dám quay đầu lại nhìn vì chỉ sợ ý một chút “Đồ Thành Chủ Nhân” đã có thể tráo con bài. Thiếu nữ áo đỏ lại hỏi:

Xin hỏi ai là “Ma Quỷ Đồ Đồ”?

-Có chuyện gì?

Trịnh Tây Bắc buột miệng hỏi mà không hề quay nhìn.

-Ta cần tìm y.

-Để làm gì?

Thiếu nữ áo đỏ bước lại gần Trịnh Tây Bắc:

-Y đang ở đâu?

-Chính ta đây.

-Sao? Ngươi là... “Ma Quỷ Đồ Đồ” ư?

-Chính thị.

Tuy miệng nói nhưng mắt chàng vẫn dán vào tay cầm bài của “Đồ Thành Chủ Nhân” nên chàng chẳng biết nữ nhân kia là ai.

-Ta tìm ngươi đây.

-Để làm gì?

-Đánh cuộc với ngươi.

-Ta đang bận đánh bài, xin cô nương đợi một chút.

- Các ngươi cuộc gì?

- Sinh mạng!

- Sinh mạng ư? Thế ngươi thua thì sao?

- Ta sẽ phải tuân lệnh “Đồ Thành Chủ Nhân”.

- Thế thì hãy dừng lại!

Trịnh Tây Bắc nổi giận!

- Cô nương hãy im đi, ta đang rút bài đây!

“Đồ Thành Chủ Nhân” kêu to:

- Xem bài đây!

Trịnh Tây Bắc buông hai con “lục yêu” biến thành “Địa cửu” và “Thiên Cửu”, bài này tuy chưa phải tốt cực điểm nhưng cũng khó mà thua đối phương.

Mở bài “Đồ thành chủ nhân” rút được cặp ngũ và đôi “Thiên địa”. Hai người huề lần rút này. Khi trộn bài rút lại thiếu nữ áo đỏ lại xen vào:

- “Ma Quỷ Đồ Đồ”, chúng ta cuộc trước với nhau đã.

Trịnh Tây Bắc quét mắt nhìn thiếu nữ, chàng hơi giật mình vì chưa hề gặp vị cô nương này bao giờ.

Chàng kinh ngạc buột miệng:

- Cô nương nhất định cuộc bạc với ta?

- Đúng vậy.

- Đợi chút được không?

- Không được!

“Đồ Thành Chủ Nhân” lạnh lùng quát:

- Nữ tiểu tử đi mau! Nếu không ta đành phải động thủ đấy!

- Ngươi là ai?

- Cần gì biết ta là ai. Cút!

Thiếu nữ áo đỏ cười nhạt:

- Khẩu khí lớn lối thật, ngươi biết ta là ai chưa đã?

“Đồ Thành Chủ Nhân” gầm lên:

- Phó chủ nhân, tổng con bé này đi cho ta!

Một lão nhân hắc y ứng tiếng bước ra tiến gần đến thiếu nữ áo đỏ... lão lễ phép:

- Mời cô nương đi cho.

- Chỉ cần ngươi đừng đến ta là biết tay.

- Điều ấy đau khó khăn gì.

Tiếng “gừ” vừa dứt lão đánh liền một chương tấn công nàng liền. “Phó chủ nhân” đánh chương thứ nhất liền đánh tiếp chương thứ hai.

Chớp mắt lão đã tấn công luôn ba chiêu. Lão quyết hạ ngay thiếu nữ áo đỏ, nào ngờ thân hình mềm mại như tơ hoa của nàng vọt ra hơn trượng tránh luôn ba chiêu của “Phó chủ nhân”, thiếu nữ lại lướt thân về, cánh tay ngọc phản kích luôn ba chương. Ba chương ấy buộc lão nhân hắc y phải lùi luôn năm sáu bước, tình hình ấy khiến “Đồ Thành Chủ Nhân” cả kinh, đột ngột hấn đứng bật dậy. Trịnh Tây Bắc quát lớn:

- Dừng tay!

Thiếu nữ áo đỏ thu thân lui lại, ánh mắt đẹp mê người nhìn vào chàng, chàng lạnh lùng hỏi:

- Tại sao cô nương cần cuộc bạc với ta và việc gì phải vội đến thế?

- Vì nếu người thua, ta đâu còn dịp cuộc bạc với người nữa!

Chàng nổi giận:

- Cô nương muốn cuộc cái gì?

- Ái tình!

- Sao?... cuộc ái tình?

Tất cả người có mặt kinh dị như muốn kêu lên, đây là lần thứ nhất trong thiên hạ lại có nữ nhân đem ái tình ra làm trò đùa!

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thắng Bại Đã Phân

Trịnh Tây Bắc ngăn người nhìn thiếu nữ áo đỏ đẹp tuyệt điểm, chàng áp ứng:

- Cuộc ái tình ư?

- Đúng, cuộc ái tình.

Trịnh Tây Bắc cả cười:

- Đánh cuộc tiền bạc, địa vị, sinh mệnh thì dễ chứ đánh cuộc ái tình thì làm sao được?

Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười:

- Kể cũng đơn giản thôi, nếu người thua phải theo ta đi...

- Và phải yêu cô nương?

- Không.

Chàng càng kinh ngạc:

- Không phải yêu cô nương, thế sao gọi là đánh cuộc ái tình?

- Ta đến đây chỉ là đại diện cho người khác.

- Ai?

- Chủ nhân của ta.

- Chủ nhân của cô nương? Là ai?

- Đến lúc ấy người sẽ biết!

Chàng bật cười:

- Chủ nhân của cô nương ra sao Trịnh mỗ chưa hề biết qua dung mạo, làm sao dám đánh cuộc?

Thiếu nữ áo đỏ đáp:

- Chủ nhân ta là một giai nhân tuyệt sắc, điểm ấy ngươi cứ yên tâm!

Trịnh Tây Bắc vẫn cười:

- Điều ấy xin thứ cho tại hạ không thể vâng lệnh, Trịnh mỗ đang có ước hẹn, nếu may thắng được “Đồ Thành Chủ Nhân” tại hạ sẽ xin đánh tiếp cùng cô nương.

- Con như ngươi thua?

- Cái đó chưa thể nói trước...

Thiếu nữ áo đỏ chưa kịp trả lời, ngoài đồ thành bỗng vọng vào một âm thanh thánh thót:

- Tỷ tỷ cái cọ lỏi thôi với y làm chi? Hãy bắt y đi theo là xong chứ gì?

Trịnh Tây Bắc nhìn ra ngoài, dưới chân ngọn núi đã thấy điểm nữ áo đỏ đang đi về phía đồ thành. Chàng chấn động vì không ngờ điểm nữ áo đỏ nọ với thiếu nữ áo đỏ này là tỷ muội... “Đồ Thành Chủ Nhân” cất tiếng cười lớn:

- Các cô nương chớ quá phóng túng tự do, trong “Võ lâm đồ thành” này đâu phải là chỗ không người?

Thiếu nữ áo đỏ chau đôi mày liễu:

- Chúng ta phụng mệnh đến đây, “Đồ Thành Chủ Nhân”, hai chúng ta hãy thử đánh một ván được không?

- Đánh cuộc cái gì?

- “Ma quỷ đồ đồ”!

- Đánh cuộc y?

- Đúng vậy, nếu ngươi thắng, y với ngươi tiếp tục ván bài, nếu ngươi thua, phải để ta đánh cuộc với y trước.

- Ta không đồng ý thì sao?

- Xem ra ngươi muốn động võ!

- Động võ? Nữ tiểu tử, các ngươi có bao nhiêu bản lĩnh?

Nét mặt thiếu nữ lạnh như băng:

- Ngươi cứ thử xem ắt biết.

“Đồ Thành Chủ Nhân” không nhẫn nại được nữa, hân hoan động thân một cái đã lướt tới kề bên thiếu nữ áo đỏ, chưởng phong đánh liền về phái nàng.

Thế xuất chiêu của “Đồ Thành Chủ Nhân” mau lẹ khôn tả, thiếu nữ áo đỏ búng thân định né tránh nhưng chỉ trong nháy mắt “Đồ Thành Chủ Nhân” đã tấn công liên tiếp ba chiêu. Thân thủ của thiếu nữ áo đỏ siêu phẩm không kém nhưng bị lùi lại hơn hai trượng. Võ công “Đồ Thành Chủ Nhân” rất cao, thân thủ lại mau lẹ khiến ai nấy thất kinh... Đương lúc ấy Trịnh Tây Bắc quá to:

- Dừng tay lại!

Tiếng quát của chàng to như tiếng sấm sét khiến “Đồ Thành Chủ Nhân” đang động thủ phải thu thân lui lại, nếu không có tiếng quát ấy của chàng chắc thiếu nữ áo đỏ kia đã trọng thương dưới chưởng của “Đồ thành chủ nhân” rồi.

Trịnh Tây Bắc nhìn thiếu nữ áo đỏ, lạnh lẽo nói:

- Tại sao cô nương lại vô lý đến thế, tại hạ nếu quả thắng được “Đồ Thành Chủ Nhân” sẽ đánh cuộc với cô nương, nếu cô nương cứ ngang ngược, tại hạ không cần lý tới gì nữa!

Thiếu nữ áo đỏ chẳng biểu lộ tình cảm gì lạnh lùng đáp:

- Thôi được, các ngươi cứ tiếp tục ván bài đi!

Trịnh Tây Bắc quay sang “Đồ Thành Chủ Nhân”:

- Chúng ta tiếp tục chứ?

“Đồ Thành Chủ Nhân” cố ức chế lửa giận ngồi xuống bàn. Sau cuộc hỗn loạn, không khí lại im phăng phắc như cũ. “Đồ Thành Chủ Nhân” chia bài nhìn

chàng:

- Bắt đầu chứ?

- Được, rút bài đi!

“Đồ Thành Chủ Nhân” rút một con sáu điểm – Trịnh Tây Bắc rút tiếp. Hai mắt chàng dán vào mặt “Đồ Thành Chủ Nhân” không chớp... “Đồ Thành Chủ Nhân” rút tiếp bài...

Trong đồ trường im lặng như chết. Toàn bộ người có mặt nín thở nhìn hai người... chỉ thấy hai tay của cả hai cùng run run... do ấy có thể biết họ căng thẳng đến mức độ nào.

Trịnh Tây Bắc rút bài đột nhiên chàng lạnh buốt người, chàng than : “Xong rồi!”. Bài chàng có hai con thất, một con ngũ, một con lục. Mấy con bài ấy ra khỏi sờ liêu của chàng, chàng nhớ kỹ chàng không rút mấy con bài này. Nghĩ đến đó chàng nhìn “Đồ thành ma nữ” một cái, gương mặt nàng rất lạnh lùng nhưng chàng hiểu liền có cái gì khác lạ đã xảy ra do ma nữ chủ động.

Bây giờ “Đồ Thành Chủ Nhân” đã bỏ bốn con bài xuống, Trịnh Tây Bắc thấy tay hần run lấy bầy, hần chưa kịp hô to “Lật bài” Trịnh Tây Bắc đã ném bài xuống nó biến thành con ngũ thất, lục thất... Vừa lúc ấy “Đồ Thành Chủ Nhân” vẩy tay gầm lên:

- Con tiện tỳ! Ta giết chết ngươi!

Rít lên một tiếng, chưởng hần đánh ra. Trịnh Tây Bắc ngẩn người. Một tiếng rú thê thảm buột lên... Tiếng rú ấy rất đột ngột chấn động toàn bộ chúng nhân, chỉ thấy óc não “Đồ Thành Ma Nữ” vỡ nát chết liền tại chỗ. Trịnh Tây Bắc vẫn ngẩn người. Trong nhất thời không ai hiểu vì sao xảy ra chuyện ấy. Chàng đứng bật dậy quát lớn:

- Tại sao lại giết chết nàng? Nói!

“Đồ Thành Chủ Nhân” vẫn ngồi đáp:

- Các hạ chẳng những tài bài bạc rất cao mà nhân duyên còn cực tốt, ta thua rồi!

Hần lật bài của hần lên – chỉ nhỏ hơn chàng có một điểm. Trịnh Tây Bắc như bị tiếng sét đánh ngang mày, chàng chợt hiểu ra “Đồ Thành Ma Nữ” đã ngầm trao bài giúp chàng thắng ván tối hậu này. Vì thế mà nàng phải chết... chết thảm trong tay “Đồ Thành Chủ Nhân”.

Trịnh Tây Bắc lộ hung quang, hai chưởng định nhấc lên, nhưng chợt một ý lướt nhanh qua đầu, chàng có trấn áp sát khí xuống, cười gượng:

- Thủ đoạn thực là độc ác!

“Đồ Thành Chủ Nhân” cười lớn:

- Nếu như không vì nàng ta đau đến nỗi thua ngươi?

- Thế nghĩa là sao? “Đồ Thành Chủ Nhân”, ngươi không nên quên nàng là môn nhân của ngươi sao lại có lý giúp ta? Bây giờ ngươi thua rồi, chú theo ước định thi hành.

- Ván này không kể.

Trịnh Tây Bắc biến sắc quá to:

- Không kể? Ngươi định ăn gian? Ở đây có gần trăm vị bằng hữu vô lâm, nếu như ngươi không kể gì đến thể diện...

Chàng chưa dứt lời “Đồ Thành Chủ Nhân” quá to gọi:

- Phó tòa!

Lão nhân hắc y đứng sau lưng hần ứng thanh:

- Có đệ tử đây!

- Đem ba lệnh kỳ của ba phái đưa cho vị các hạ này...

Trịnh Tây Bắc trầm giọng:

- Thế còn mẫu thân của ta?

“Đồ Thành Chủ Nhân” lạnh lẽo:

- Ta sẽ trao mẫu thân ngươi cho ngươi nhưng chưa phải là lúc này.

- Tại sao?
- Vì hiện nay mẹ ngươi không có mặt ở đây.
- Thế thì ở đâu? Nói!
- Điều ấy ngươi không cần biết, trong vòng ba ngày sẽ trao người cho ngươi.

Lão nhân bạch mi ngồi kế bên đột nhiên cất tiếng:

- Chỉ sợ quý chủ nhân không có người để trao đây thôi!

Trịnh Tây Bắc gầm lên:

- Ta... mẫu thân ta chết rồi ư?
- Điều đó thực sự ta không được biết!

Nét mặt Trịnh Tây Bắc đầy sát khí, chàng gầm:

- “Đồ Thành Chủ Nhân”, mẫu thân ta phải chết hay chưa chết? Nói!
- Ta đã nói trong vòng ba ngày sẽ trao người cho ngươi. Sao? Không chịu ư?
- Ta cần ngươi trao ngay bây giờ.
- Không trao thì sao?
- Ngươi sẽ chết, chớ trách ta đắc tội!
- Thôi được, ta sẽ trả mẫu thân ngươi cho ngươi.

Sự chuyển biến của hắn khiến Trịnh Tây Bắc kinh ngạc, “Đồ Thành Chủ Nhân” quá:

- Phó tòa, đi đi!
- Vâng!

Lão nhân hắc y đi liền vào hậu viện. Trịnh Tây Bắc nhìn thi thể của “Đồ trưởng ma nữ” cảm thấy bị thiết cực độ, chàng bước tới sát cạnh thi thể nàng, “Đồ Thành Chủ Nhân” quát hỏi:

- Ngươi định làm gì đó?

Chàng nhìn lại hắn, thản nhiên:

- Mai táng cho nàng.
- Ngươi với con tiện tì ấy có quan hệ gì?
- Ta với nàng có chút tình!
- Thế ngươi có thừa nhận nàng ta đã giúp ngươi không?
- Đúng vậy, ta có thể thừa nhận.
- Trịnh Tây Bắc, ngươi chớ quên, đó là đệ tử bản môn, bản môn có quyền mai táng, nếu quả ngươi có cần chôn xác nàng phải có điều kiện...
- Điều kiện gì?
- Nói cho biết sư phụ ngươi hiện đang ở đâu?
- Còn không nói?
- Ngươi dám động đến thi thể nàng, ta sẽ động thủ!

Trịnh Tây Bắc tự nghĩ nếu xét về võ công chàng chưa phải là địch thủ của “Đồ Thành Chủ Nhân”, nếu động thủ, chàng tất phải chết dưới tay hắn. Nhưng chàng đâu nỡ bỏ mặc thi thể của “Đồ Thành Ma Nữ”? Nhưng chàng có nên tiết lộ nơi ở của sư phụ chàng hay không? Để “Đồ Thành Chủ Nhân” tìm

được sư phụ truy hỏi về “Thiên địa huyết bài”? với hai vấn đề này thật khó quyết định.

Đương nhiên chàng không thể chỉ vì một nữ nhân mà làm hại sư phụ, nghĩ đến đó chàng nghiêng răng:

- “Đồ Thành Chủ Nhân”, bao nhiêu nợ nần với người ta sẽ ghi nhớ, sẽ có một ngày thanh toán với người.

Chàng buồn bã nhìn xác “Đồ Thành Ma Nữ” nghiêng răng không nói gì nữa.

Tuy chàng đã thắng, nhưng thấy chẳng vinh quang gì, trong tâm khảm, chàng lại thêm một món nợ một người thiếu nữ đã vì chàng mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bắc Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đánh Cuộc Ái Tình

Nàng vì chàng mà chết, tại sao vậy nhỉ. Chỉ với một chữ mới giải thích được đó là chữ “Vi Tình”. Trừ ái tình ra, chẳng có động lực nào khiến “Đồ thành ma nữ” phản bội “Đồ thành chủ nhân”. Điều ấy khiến chàng thêm đau đớn, đương nhiên chàng không thể quên nàng... cũng không thể quên chàng đã từng hôn nàng say đắm và đánh nàng một bạt tai...

Giữa lúc Trịnh Tây Bắc đau khổ trầm tư, thiếu nữ áo đỏ đột nhiên lên tiếng:

- “Ma Quỷ Đồ Đồ”, bây giờ đã đến phiên người đánh cuộc với chúng ta rồi chứ?

Trịnh Tây Bắc uể oải đáp:

- Không đánh nữa!

- Tại sao?

Trịnh Tây Bắc lắc đầu, chàng không muốn bài bạc gì nữa... và cũng chẳng thích thú gì cờ bạc, sợ dĩ chàng học bài bạc chỉ vì muốn báo thù, hiện tại đã báo được thù, chàng đau còn bài bạc làm chi nữa? Huống gì vì “cờ bạc” mà một thiếu nữ đã chết vì chàng?

Thiếu nữ áo đỏ nói:

- Vừa rồi người chẳng đồng ý rồi đó sao?

- Đúng là vừa rồi các hạ đồng ý.

- Thế bây giờ... tại sao người lại đổi ý?

- Ý niệm và tư tưởng của người ta biến đổi tùy lúc, bây giờ với vừa rồi khác nhau...

- Mặc người nói gì thì nói, ta quyết phải đánh với người một ván.

- Sao vậy? Cô nương không thể tìm người khác ư?

- Ai? Tìm ai?

- Bất cứ người trẻ tuổi nào, cô nương cũng có thể đem ái tình ra đánh bạc với hắn.

- Chỉ có người mới xứng đáng!

- Chỉ có tại hạ mới xứng đáng, tại sao?

- Vì người tuấn tú như Phan An Tổng Ngọc, chỉ có người mới xứng đôi với chủ nhân ta thôi!

- Thiên hạ rộng lớn, lo gì không có nam nhân tuấn tú? Lẽ nào chủ nhân cô nương đã nhìn thấy tại hạ?

- Chưa hề!

- Nếu chưa thấy, tìm người khác cũng được!
- Không, không thể được!
- Ngoài ta ra không ai được nữa sao?
- Đúng vậy!
- Thế đánh cuộc cách nào? “Ái tình” làm sao đem ra đánh cuộc được?
- Ái tình vẫn có thể đánh cuộc. Nếu như thua, người phải theo ta về với chủ nhân của ta, bất kể người có yêu ai hay không, người cũng phải coi chủ nhân ta như một tình nhân.
- Điều ấy khó quá!
- Không khó. Chủ nhân ta tuy là giai nhân tuyệt thế và võ công tuyệt cao nhưng thân mang bệnh kỳ dị có thể chết bất cứ lúc nào...
- Cô nương đòi ta phải yêu một bệnh nhân?
- Đúng. Trước khi chủ nhân ta chết, chúng ta phải cho người hưởng thụ sự ấm áp của ái tình.
- Chủ nhân cô nương biết điều đó không?
- Không biết.

Trịnh Tây Bắc lấy làm kỳ dị đồng thời cũng cảm phục thiếu nữ này đã đối xử với chủ nhân quá tốt. Chàng mỉm cười:

- Không cần phải đánh cuộc nữa, tại hạ theo cô nương cũng được.
- Không. Vì như thế người cũng có thể bỏ đi bất cứ lúc nào.
- Không cuộc không được?
- Đúng.
- Nhưng tại hạ nữ nào khinh thường lừa dối một người sắp chết?
- Đó là chuyện không quan hệ gì đến người.
- Thôi được, tại hạ sẽ đánh với cô nương một ván.
- Hay lắm, đánh bằng cách nào?
- Do cô nương chọn lấy.
- Kiếm bài?
- Được!

Hai người ngồi xuống, thiếu nữ áo đỏ rút liền một bộ “Kiếm bài” xào mấy lần rồi đưa cho Trịnh Tây Bắc. Chàng nhìn kỹ rõ bài không phát hiện được gì lạ tuy chàng tin chắc bộ bài này phải có dấu vết gì làm sẵn nhưng không thể nhận ra. Chàng dự biết “Kiếm bài” là sở trường của cô nương ấy, nhưng chàng vẫn tự tin sẽ thắng nếu nàng không gian lận. Ván bài này chàng cũng không thể không thắng vì chàng không thể lừa dối tình cảm của một thiếu nữ sắp chết, huống gì chàng chưa hề yêu ai trừ Lý Tiểu Quyên.

Chàng trộn bài chớp nhoáng rồi chìa ra nói:

- Phát bài đi!

Thiếu nữ rút một con ngũ, mắt chàng nhìn thẳng vào mắt nàng, chợt thấy nàng lấy ngược con ngũ ấy về. Chàng bật cười:

- Cô nương thua rồi!

Thiếu nữ giật mình:

- Sao người biết?
- Đương nhiên biết, đôi bán đây này!

Thiếu nữ biến sắc:

- Nhìn lại bài người xem!

Trịnh Tây Bắc đưa bài mình lên nhìn, mặt chàng biến sắc, bài chàng vốn là tứ ngũ lục thất cửu, bỗng biến thành chẳng có điểm nào nữa cả. Chàng ngẩn mặt... thủ đoạn nằm trên con “cửu”, chàng biết con “cửu” là “kiếm bài” đúng ra là con “bát” mới phải... đó chính là liên hoàn kiếm. Chàng kinh ngạc, thiếu nữ áo đỏ lật bài quả nhiên nàng có một đôi “bán”, một đôi “câu” một đôi “đao” và một con “tiên”, nàng lạnh lùng nói:

- Người thua rồi!

Trịnh Tây Bắc đột nhiên tỉnh người.

- Gian lận!

- Gian lận ở chỗ nào?

Chàng ghen lời không thể nói được gian lận ở chỗ nào, chàng chỉ còn nước nhận thua tuy chàng rất phẫn nộ... vì đây là lần đầu chàng thất bại. Chàng đành cười gượng:

- Ta thừa nhận đã thua!

- Thế người đồng ý theo chúng ta đi chứ?

- Vâng!

Trịnh Tây Bắc chưa kịp dứt lời đột nhiên nhiều tiếng chân ồn ào vọng lại, vị lão nhân hắc y “Phó tòa” đã dẫn mẹ chàng “Bách hợp tiên tử” từ từ đi tới.

Hai mắt Trịnh Tây Bắc ứa lệ, chàng rất kích động... Giữa lúc ấy... hắc y lão nhân và “Bách hợp tiên tử” đã đến trước mặt chàng. Chàng buột kêu:

- Mẹ!...

Tiếng kêu vừa buột ra nước mắt chàng cũng đầm ướt... Cuối cùng chàng cũng gặp được mẫu thân, điều khiến chàng vui mừng nhất là mẫu thân chàng chưa chết vì tay “Đồ thành chủ nhân”. Lão hắc y nói:

- Các hạ, đây là lệnh kỳ ba môn phái, xin nhận lấy!

Trịnh Tây Bắc đón lấy lệnh kỳ ba môn phái. “Đồ thành chủ nhân” nói:

- Hiện tại ta đã giữ đúng lời hứa, các người có thể đi được rồi!

Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn mẹ, chàng thấy nét mặt mẫu thân chẳng biểu lộ tình cảm gì, bà cứ ngẩn ra nhìn chàng... Trịnh Tây Bắc quay sang lão nhân bạch mi:

- Lão tiên bối, đa tạ lão tiên bối giúp đỡ.

- Chuyện nhỏ ấy xá gì, đi mau đi!

- Lão tiên bối, vãn bối còn một điều muốn cậy nhờ...

- Điều gì?

- Đem ba lệnh kỳ này trao trả cho ba vị chưong môn.

- Cái ấy...

- Sao? Không được ư?

- Người có yên tâm không?

- Đương nhiên yên tâm, người ta tốt hay xấu đều do ý niệm mà ra.

- Được!

Trịnh Tây Bắc đưa ba lệnh kỳ cho lão nhân bạch mi, rồi quay sang “Bách hợp tiên tử”:

- Mẹ, chúng ta đi thôi!

Rồi chàng lại xoay sang “Đỗ thành chủ nhân”:

- Ta sẽ còn quay lại báo thù cho phụ thân nữa đó!

Dứt lời chuyển thân bước ra ngoài cửa. “Bách hợp tiên tử” gật đầu nhẹ nhẹ bước theo Trịnh Tây Bắc...

Lòng chàng ít nhiều đau khổ vì ba năm nay chàng thêm khát tình yêu của mẹ thể mà mẹ chàng vẫn y như cũ chẳng có chút gì thay đổi, mẹ vẫn lạnh băng băng như cũ. Chàng âm thầm gọi:

- Mẹ ơi!

- Hử!

- Mẹ biết cha con chết rồi chứ!

- Biết!

- Mẹ ơi... mẹ không yêu con nữa ư?

- Không, mẹ vẫn yêu con đấy chứ.

- Mẹ ơi...

Chàng như một đứa con hư hỏng xa nhà đã lâu đột nhiên gấp mẫu thân ôm chầm lấy mẹ nước nờ khóc... “Bách hợp tiên tử” vòng tay ôm chàng, mặt bà cau lại:

- Bắc nhi, không ngờ con lại đến cứu mẹ!

- Mẹ, con nhớ mẹ lắm, con kính yêu mẹ, ba năm nay mẹ chịu khổ nhiều không?

- Không sao đâu, chúng nhốt mẹ trong một nhà lao.

Hai mẹ con ôm nhau than khóc một hồi, “Bách hợp tiên tử” đẩy chàng ra hỏi:

- Bắc Nhi, con làm sao mà thoát chết lần ấy?

- Con được người cứu thoát...

- Là ai?

Chưa kịp trả lời bỗng có tiếng chân nhẹ nhẹ lọt vào tai, chàng ngẩng đầu nhìn là đã thấy một người áo trắng xuất hiện cách ba trượng. Chàng cất tiếng quát hỏi:

- Ai đó?

Bạch y nhân ảnh không đáp một lời. Trịnh Tây Bắc cất bước đến gần... còn cách hán độ một trượng chàng dừng lại chần động rung mình vì sắc đẹp nghiêng thành đổ nước của thiếu nữ áo trắng ấy.

Trịnh Tây Bắc rung động ngẩn người ra nhìn nàng, đột nhiên nàng cất tiếng yếu điệu:

- Người... người... người

Âm thanh ấp úng của nàng cơ hồ nghe không rõ, cứ bập bẹ mãi một tiếng “người” mà không nói tiếp được. Thiếu nữ áo trắng ấy lâu lắm mới hỏi một câu:

- Ca ca... quên tiểu muội rồi sao?

- Ô... là Tiểu Quyên?

- Vâng, tiểu muội đây!

Trịnh Tây Bắc chỉ kêu được hai tiếng “Quyên muội” liền điên cuồng chạy đến... ôm chầm lấy nàng, ôm chầm lấy tình nhân mà chàng yêu quý suốt đời. Lý Tiểu Quyên u oán kêu:

- Trịnh ca ca ơi!

Sự xuất hiện của Lý Tiểu Quyên khiến Trịnh Tây Bắc ngỡ chàng đang nằm mộng, hỡi ôi, chàng đã nhớ nàng tha thiết đến ngần nào? Yêu nàng đến ngần nào? Bây giờ đột nhiên họ tương phùng.

Sự tương phùng ấy xiết bao cảm động lẫn thê lương, chỉ thấy họ ôm chặt lấy nhau, chàng hôn như mưa gió vào mặt nàng... chàng hôn lên đôi môi anh đào của nàng, lên mũi nàng, lên tóc nàng, hôn cả những giọt lệ nàng. Tình yêu của họ tha thiết biết bao... Chàng thê thiết nói bên tai nàng:

- Đây không phải là mộng chứ?... Hay là ta nằm mộng gặp tiểu muội đây?

- Không, đây là sự thực.

- Quyên muội oi... Quyên muội...

Chàng kêu tên nàng như trong giấc mộng... kêu cái tên yêu quý của nàng, kêu tên chàng suốt ngày tưởng nhớ. Tiếng kêu tha thiết của chàng khiến Lý Tiểu Quyên ứa nước mắt. Nước mắt nàng đại biểu cho điều gì? Yêu chăng? Hận chăng? Hạnh phúc chăng? Hay hồi hận?

Đột nhiên... Tay phải Lý Tiểu Quyên quàng ôm sau lưng Trịnh Tây Bắc bỗng lóc lên một mũi trủy thủ sang bong đặt xuống ngay huyệt Mệnh Môn của chàng. Tình yêu đứt ruột ấy sắp biến thành cái chết? Hỡi ơi, nàng định giết chàng ư? Họ từng yêu nhau đến đâu bạc răng long, thế mà lúc này gặp nhau vì sao nàng lại định giết chết chàng?

Nàng không phải là Lý Tiểu Quyên? Hay nàng là một nữ nhân nào khác? Nếu không, nàng không thể giết chàng, nhân vì họ thực sự yêu nhau... yêu nhau điên cuồng sao lại đột nhiên giết người yêu?

Trịnh Tây Bắc hoàn toàn không biết từ thân sắp đến, chàng vẫn tha thiết nói:

- Quyên muội, Quyên muội biết không? Ca ca nhớ tiểu muội quá...

- Tiểu muội...

- Quyên muội oi, còn nhớ không? Khi ca ca lâm hiểm nguy, tiểu muội đã từng vỗ về an ủi ca ca?

- Tiểu muội... nhớ lắm chứ.

Nàng vẫn nắm mũi đao ngắn đặt ngay huyệt Mệnh Môn của Trịnh Tây Bắc nhưng cánh tay ngọc ấy run lên bần bật... Tình yêu nồng nàn chân thật của chàng há không làm nàng cảm động?

Trịnh Tây Bắc vẫn tha thiết:

- Quyên muội oi lâu lắm rồi ca ca vẫn nhớ tiểu muội, tình yêu với tiểu muội vẫn còn nguyên vẹn. Quyên muội, ca ca không thể thiếu tiểu muội...

- Trịnh ca ca...

Nước mắt nàng tuôn như nước xuống vai áo...

- Quyên muội nhớ ca ca không?

- Tiểu muội...

Nàng nức nở không nói nên lời...

- Quyên muội còn yêu ca ca không?

- Tiểu muội... tiểu muội...

Đột nhiên nàng bật khóc to lên.

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: ĐOẠN TRƯỜNG TÀN MỘNG

"Choeng" một tiếng, lưỡi đoản đao ẩn trên huyệt Mệnh Môn của Trịnh Tây Bắc buông rơi xuống đất, nàng nữ nào hạ thủ cho được với người chân thành

yêu nàng đến thế? Khi mũi trủy thủ rơi xuống, nàng ghi lấy chàng hét lên như điên cuồng :

-Trình ca ca, tiểu muội yêu ca ca, nhớ ca ca lắm...

Từng hàng lệ nhòa nhoẹt trên má nàng... Trình Tây Bắc vẫn ôm cứng nàng, đột nhiên nàng khóc to :

-Ôm tiểu muội đi, ôm lấy... Đừng rời tiểu muội nhé... Trình ca ca...

Đó có lẽ mới là tình cảm chân thật thuần khiết của nàng. Trình Tây Bắc cũng ứa lệ :

-Quyên muội ơi, ca ca không xa tiểu muội nữa đâu... vĩnh viễn không xa nữa...

Tương phùng đối với các cặp tình nhân là thì giờ quý báu nhất nhưng sự tương phùng của họ hình như vừa xảy ra một thảm kịch chết chóc nào đó. Hiện tại hay quá khứ đã xảy ra chuyện gì của họ?

Đột nhiên Lý Tiểu Quyên đẩy mạnh Trình Tây Bắc ra, chàng bị cái đẩy ấy bất giác giật mình bỗng "Bốp" một tiếng, Lý Tiểu Quyên tát chàng một cái này lửa vào mặt. Trình Tây Bắc ú ớ :

-Quyên muội... sao...

Nét mặt Lý Tiểu Quyên đột ngột giá lạnh, hỏi vặn :

-Ca ca nói yêu tiểu muội, nhớ tiểu muội?

-Thật vậy.

-Ca ca không lừa bịp tiểu muội?

-Không mà...

-Ba năm... Trong ba năm ấy, vì sao ca ca không báo cho tiểu muội một dòng chữ nào?

-Ca ca rất bận rộn.

-Vì sao bận rộn nói? Nói?

-Vì ca ca cần báo thù, ca ca phải tập luyện võ công... ca ca mong tiểu muội hiểu cho... Quyên muội, chẳng lẽ Quyên muội không tha thứ cho ca ca ư?

Nàng ngần người lâu lắm không nói gì. Thần sắc nàng từ lúc xuất hiện đến bây giờ thay đổi bốn năm lần, điều ấy cho biết nội tâm nàng rất kích động và mâu thuẫn. Nàng lại khôi phục vẻ bí thiết, áp úng :

-Tiểu muội hận ca ca lắm, ca ca biết không?

-Tại sao chứ? Tại sao lại hận ca ca?

-Khi đi, ca ca chẳng báo cho tiểu muội một lời cũng chẳng sao, nhưng ba năm trời đằng đằng, ca ca cũng nên nhờ người gửi cho tiểu muội biết chút tin...

-Quyên muội, hãy tha thứ cho ca ca.

-Chậm mất rồi... Chậm quá rồi...

-Sao... sao vậy?

Trình Tây Bắc nghe lời than của nàng chấn động cả tim gan đến độ phải bước lui một bước kinh ngạc nhìn người em thưở ban đầu buộc miệng hỏi :

-Quyên muội...

-Tiểu muội không còn là Lý Tiểu Quyên ngày xưa nữa.

-Tại sao vậy... Quyên muội ơi, vì sao?

Chàng gần như mụn lão đảo vì câu nói dị thường ấy... chỉ thấy nàng thỗn thức đẩy chàng ra xa, áp úng đáp :

-Vì Lý Tiểu Quyên đã chết rồi!

-Không, tiểu muội vẫn còn sống đây mà.

-Chỉ còn cái xác Lý Tiểu Quyên là còn sống, còn tâm hồn Lý Tiểu Quyên đã chết từ lâu.

-Quyên muội ơi, Quyên muội nói thế ta phải hiểu làm sao?

-Lòng tiểu muội đã chết... chuyện chúng ta chỉ còn là chuyện cũ ngày xưa...

-Quyên muội đã chẳng muốn ca ca không bao giờ rời xa tiểu muội nữa đó ư? Tình cảm chúng ta không cần đến quá khứ, thực sự nó mới bắt đầu...

-Tiểu muội lại cho rằng nó đã kết thúc, Trịnh ca ca ơi... tiểu muội đi đây.

Dứt lời, quả nhiên nàng chuyển thân bỏ đi... Trịnh Tây Bắc điên cuồng gọi :

-Quyên muội... sao lại đối xử với ca ca như thế?

Lý Tiểu Quyên chậm rãi dừng chân, nàng nhìn Trịnh Tây Bắc đáp :

-Trịnh ca ca, đừng nhớ gì đến tiểu muội nữa, tiểu muội là một nữ nhân không xứng đáng với tình yêu của ca ca đâu...

-Không, Quyên muội, ca ca chỉ yêu muội thôi...

Quả nhiên chàng như sự hiểu, kinh dị hỏi :

-Quyên muội... lẽ nào đã lấy người khác rồi?

-Có lẽ đúng thế.

Trịnh Tây Bắc ngẩn ngơ, chàng cảm thấy như tan nát con tim, chàng hoang mang nhìn nàng hỏi :

-Quyên muội... hiện ở nơi đâu?

-Ca ca muốn biết lắm sao?

-Đúng, ca ca muốn biết, ca ca sẽ đếm tìm Quyên muội.

-Ca ca dám đến ư?

-Dám chứ, nhất định ca ca sẽ đến, hãy cho ca ca biết Quyên muội ở đâu?

-Tiểu muội ở "Tuyết sơn ma lâu"...

-Sao?

Trịnh Tây Bắc bật kêu lên nhưng hình như Lý Tiểu Quyên không nghe thấy, nàng đã bán thân lướt đi xa mất rồi. Trịnh Tây Bắc bị cơn tiếng "Tuyết sơn ma lâu" như trùy giáng trúng đầu, lẽ nào Lý Tiểu Quyên lại ở trong "Tuyết sơn ma lâu"? Nhưng lẽ nào nàng lại nói dối chuyện ấy? Trịnh Tây Bắc hiểu ra rằng nàng đã biến đổi nhiều quá... tuy phong thái nàng vẫn như cũ, tư dung nàng vẫn diễm tuyệt nhưng lòng nàng đã biến đổi, tâm hồn nàng đã là người khác mất rồi. Trịnh Tây Bắc ấp úng nói thầm :

-Ta quyết sẽ tìm nàng... ta quyết sẽ tìm...

Chàng không thể nói hết nỗi bi thương trong lòng, thiếu nữ áo đỏ đứng cách chàng mấy trượng cũng buồn bã quay đi chỗ khác. "Bách hợp tiên tử" bước lại gần chàng, ân cần hỏi :

-Bác nhi, cô ấy là ai?

Trịnh Tây Bắc rùng mình hỏi lại :

-Mẹ, nàng là Tiểu Quyên, mẹ không nhận ra nàng sao?

Lời chàng vừa dứt, đột nhiên có tiếng cười lạnh bật lên đầu đó rồi lớn tiếng nói :

-Đương nhiên bà ta không biết nàng là ai đâu!

Thanh âm vọng đến khiến tất cả mọi người cùng kinh ngạc, theo hướng âm thanh nhìn tới chợt thấy một thiếu nữ áo xanh bí mật uốn chuyển bước đến...

Trịnh Tây Bắc kinh dị hỏi :

-Là cô nương đấy ư?

-Đúng, là ta.

Nàng bước đến cạnh bên Trịnh Tây Bắc, cúi xuống nhặt mũi đoản đao sáng loáng do Lý Tiểu Quyên đánh rơi lúc nãy, nàng đưa lên trước mặt Trịnh Tây Bắc lạnh lùng nói :

-Trịnh Tây Bắc, ngươi có biết ngươi vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc?

-Đúng đó, thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, khi Lý Tiểu Quyên ôm người nàng ấy đã đặt mũi chủy thủ này đúng huyệt mệnh môn của ngươi...

-Quyên muội... định giết ta ư?

-Đúng.

Trịnh Tây Bắc run người, lửa giận đột nhiên bốc lên trong lòng, không ngờ người chàng yêu qui lại có ý muốn giết chàng. Thiếu nữ áo xanh lạnh nhạt nói :

-Không nên oán hận nàng, nàng thật sự yêu ngươi đấy, nếu không ngươi đã chết rồi... thực ra bi kịch này do ngươi mà ra cả, nếu trong ba năm trước ngươi chịu khó gửi cho nàng tin tức về ngươi thì đâu đến nỗi có ngày hôm nay... nàng phải lấy người khác.

-Lấy ai?

-Lấy ai tương lai ngươi tự nhiên sẽ biết, bây giờ ta không nói đâu...

-Không đúng, nàng đã nói nàng sẽ đợi ta...

-Giả như ngươi chết, ngươi vẫn bắt nàng đợi mãi sao?

Trịnh Tây Bắc buồn rầu thê thảm. Đúng vậy, chàng nữ nào để nàng chờ đợi trong tuyệt vọng khi chàng nắm chắc phần chết... Nghĩ đến đó, chàng lạnh lùng đáp :

-Nhưng... vì sao nàng định giết ta?

-Nàng chỉ chịu lệnh người khác đó thôi.

-Chịu lệnh của lâu chủ "Tuyệt sơn ma lâu" phải không?

-Có lẽ đúng thế.

Đúng lúc ấy đột nhiên "Bách hợp tiên tử" lướt thân đến gần thiếu nữ áo xanh lạnh lùng hỏi :

-Xin hỏi cô nương, cô nương nói câu vừa rồi về ta là có ý ám chỉ gì?

Thiếu nữ áo xanh nhìn lại "Bách hợp tiên tử" đột nhiên nàng quay sang Trịnh Tây Bắc :

-Trịnh Tây Bắc, ngươi cho rằng người này là mẫu thân thật của ngươi ư?

-Chẳng lẽ...

Chàng chưa kịp nói hết câu, tay hữu "Bách hợp tiên tử" đột nhiên phát ra một luồng rít gió đập tới ngực chàng. Điều ấy xảy ra ngoài dự đoán, không ai dám ngờ "Bách hợp tiên tử" lại đột nhiên xuất thủ giết Trịnh Tây Bắc. Chàng không hề có chút đề phòng, mắt nhìn luồng lực của "Bách hợp tiên tử" đã quét tới gần mà chàng vẫn ngay người đứng yên. Thiếu nữ áo xanh quát lớn :

-Ngươi dám...

Thân hình nàng chớp nhoáng lướt tới, một luồng mãnh liệt đánh ra đỡ ngay luồng lực của "Bách hợp tiên tử". Trong chớp mắt luồng thứ hai của "Bách hợp tiên tử" tấn công tới, luồng thế lần này cực lợi hại khiến thiếu nữ áo xanh cơ hồ không kịp trở tay. Trịnh Tây Bắc đột ngột quát to :

-Dừng tay!

Tiếng gầm dữ dội của chàng đẩy hai người lùi lại, sắc mặt chàng sát khí bừng bừng, mục quang chực chỉ vào mặt "Bách hợp tiên tử" quát to :

-Bà là ai ? Nói!

-Bách hợp tiên tử!

Trịnh Tây Bắc cười lớn :

-Nếu không chịu nói ra bà thực sự là ai, ta sẽ xuất thủ...

Thiếu nữ áo xanh tiếp lời :

-Bà ta căn bản không phải mẫu thân của ngươi mà chỉ dùng thuật "dịch dung" hóa trang thành mẫu thân ngươi...

Lời nàng vừa dứt, thân pháp Trịnh Tây Bắc đã bắn tới, cuồng phong rít gió đập tới, đồng thời miệng quát :

-Ta giết chết con ác phụ này!

Chương lực của chàng như sóng gầm, "Bách hợp tiên tử" tránh thân vượt qua chiêu thế của chàng, xuất thủ trả lại một chiêu. Trong chớp mắt cực mau, chương thứ hai của Trịnh Tây Bắc đã quật ngược lại.

Bây giờ thật sự Trịnh Tây Bắc đã nổi sát cơ, không ngờ tên "Đồ thành chủ nhân" lại dám dùng một nữ nhân khác để hóa trang thành mẫu thân của chàng để thăm dò tung tích sự phụ chàng. Thóang chốc, nhân ảnh đảo lộn, hai người đã trao đổi với nhau ba chiêu .

Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc gầm lên dữ dội :

-Ngã xuống mau!

Thân hình "Bách hợp tiên tử" như luồng điện bắn tung lên, miệng ứa máu tươi, Trịnh Tây Bắc búng thân tới chụp lấy "Bách hợp tiên tử" nằm cứng trong tay. Mắt chàng đỏ ngầu quát hỏi :

-Ngươi là ai?

"Bách hợp tiên tử" mở mắt trừng trừng nhìn chàng, hơi thở hỗn hển không nói một lời. Trịnh Tây Bắc giọng cao bà ta lên quát hỏi :

-Ngươi chịu nói không?

-Nói... nói...

-Nói mau!

-Ta là môn hạ đệ tử của "Đồ thành chủ nhân" hóa trang thành mẫu thân ngươi... mục đích là để giết ngươi và tìm ra nơi ở của sự phụ ngươi...

Trịnh Tây Bắc nổi giận run cả thân :

-Ngươi nó thật chứ?

-Nói thực.

-Thế mẫu thân ta đâu?

-Ta không biết.

-Ta giết chết ngươi!

Chương chàng vung ra, một tiếng rú thảm khóc, chỉ thấy người giả mạo "Bách hợp tiên tử" đã vỡ nát óc não chết liền trong tay chàng. Chàng quăng xác kẻ giả mạo ấy xuống đất quay lại hướng "Võ lâm đồ thành". Thiếu nữ áo xanh mau hơn đã chặn đường chàng, hỏi :

-Ngươi định làm gì?

Lúc ấy Trịnh Tây Bắc đã như người lên cơn điên, bất kể người chặn đường là ai, chàng gầm lớn :

-Tránh ra!

Chương chàng cuốn tới như cuồng phong đập vào ngực thiếu nữ áo xanh. Chuyện bất ngờ đã xảy ra, thiếu nữ không kịp dự phòng cơ hồ bị chương ấy đánh trúng, may mà phản ứng nàng rất mau, nghiêng thân tránh kịp.

Nhưng khi nàng vừa nghiêng thân, Trịnh Tây Bắc đã bắn thân vượt qua, thiếu nữ hú lên một tiếng thánh thót, thân pháp như ánh sao xẹt, lại chặn đầu chàng, miệng quát lớn :

-Ngươi điên rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: PHÁ TAN PHẦN MỘ

Vừa quất cánh tay ngọc nằng vừa quay lộn một vòng đập chưởng vào giữa mặt Trịnh Tây Bắc. Chưởng lực buộc Trịnh Tây Bắc phải lùi lại năm sáu bước, mặt thiếu

nữ đánh lại như sắt lạnh lùng quát :

-Trịnh Tây Bắc ngươi định làm gì?

-Ta muốn tìm "Đồ thành chủ nhân" để báo thù!

-Ngay bây giờ ư?

-Đúng vậy, ngay bây giờ!

-Võ công ngươi địch nổi hãn không?

Trịnh Tây Bắc giật mình, lâu lắm không đáp được nửa lời.

-Nếu ngươi chỉ muốn đi để tìm chết thì cứ việc!

Dứt lời nàng tránh sang một bên, sắc mặt lạnh như tiền. Trịnh Tây Bắc không hề di động cước bộ, chàng hoang mang nhìn nàng :

-Chẳng lẽ cô nương bảo ta không được báo thù?

-Ai bảo ngươi không được báo thù? Nhưng muốn báo thù quyết không phải ngay bây giờ được, ngươi phải tìm cho được "Thiên địa huyết bài", nếu không ngươi sẽ chẳng bao giờ báo thù được...

Trịnh Tây Bắc nghiêng rằng :

-Đúng ta cần tìm được "Thiên địa huyết bài"!

-Trịnh Tây Bắc ngươi có muốn biết mẫu thân ngươi ở nơi đâu chăng?

Chàng động tâm hỏi lại :

-Chẳng lẽ cô nương biết mẫu thân ta ở đâu?

-Tuy ta không biết, nhưng trong giang hồ có người đã từng gặp mẫu thân ngươi sau khi xảy ra thảm biến ở nhà ngươi.

-Người ấy là ai?

-Người ấy là "Giang hồ đồ tử" ở tại Âm phong sơn...

Nói đến đó, người thiếu nữ áo xanh đột ngột dừng lời, thân hình bắn vọt lên một lùm cây cao quất to :

-Là người nào?

Vừa quất vừa tung chưởng đánh lên lùm cây, cành lá bay tứ tán, một bóng người áo đen vọt thân chạy mất dạng.

Trịnh Tây Bắc ngẩn người kinh ngạc, thiếu nữ áo xanh đảo thân trở về bên cạnh chàng thúc giục :

-Chúng ta mau đi thôi !

-Đi đâu bây giờ?

-Đi tìm "Giang hồ đồ tử", nếu không mau chân e rằng hãn sẽ bị độc thủ !

-Nào đi!

Dứt lời hai người song song búng thân lên, nào ngờ thiếu nữ áo đỏ đột nhiên đã chặn đường :

-Khoan đã!

Trịnh Tây Bắc dừng chân nhìn thiếu nữ áo đỏ hỏi :

-Cô nương...

-"Ma quỷ đồ đồ" hiện tại ngươi thuộc về ta, theo lẽ phải ngươi buộc phải theo ta mới đúng.

Trịnh Tây Bắc biến sắc, đúng vậy, chàng đã thua cuộc đối phượng, nhưng bây giờ chàng quá gấp biết số phận mẫu thân đâu thể theo họ được? Tâm niệm chuyển động chàng cung kính đáp :

-Cô nương, xin cho Trịnh Tây Bắc chậm lại ba ngày được chăng?

-Ba ngày à? Sau ba ngày tìm ngươi ở đâu?

-Cô nương cứ ước định địa điểm?

-Tại đây được không?

-Rất hay...

Chưa dứt lời, đột nhiên nổi lên một chuỗi cười điên cuồng chói tai, như xé rách bầu trời vọng đến rồi tiếp đó là âm thanh thê thảm :

-Trà chồng ta đây... Trà chồng ta đây...

Tất cả mọi người nghe âm thanh thảm khốc đó đồng thời biến sắc. Trịnh Tây Bắc kêu lên kinh dị :

-Phong độc phụ...

Tiếng kêu của chàng chưa dứt hẳn, hai thiếu nữ áo đỏ như tên bắn đi mất. Thiếu nữ áo xanh run giọng :

-Chạy mau!

Thân hình nàng như sao xẹt. Trịnh Tây Bắc cũng bắn thân theo nàng..Phi hành đi xa rồi vẫn còn nghe tiếng cười điên cuồng mơ hồ vọng đến..

"Phong độc phụ" là ai? _điều ấy không người nào biết, chỉ biết ai cũng kinh sợ võ công của bà ta và kinh sợ cả phải nhìn gương mặt xấu xí ấy.

Trịnh Tây Bắc theo chân thiếu nữ áo xanh phi hành, cuối ngày hôm ấy đã đến Âm phong sơn. Hoàng hôn họ đi vào tới Âm phong cốc. Trong cốc gió lạnh âm ỉm, hai người tiến vào hẻm núi không lâu chợt nghe có những tiếng hú dài xa xa xé bầu trời vọng đến. Bấy giờ họ đã xuyên qua Âm phong cốc, vào trong cốc nhìn thấy trong khu rừng có một gian nhà cỏ, chớp mắt hai người đã đến trước gian nhà.

Trong nhà im lặng như chết, Trịnh Tây Bắc quay hỏi thiếu nữ áo xanh :

-Là nơi đây phải không?

-Không sai.

Trịnh Tây Bắc định thân lớn tiếng :

-Có ai trong nhà không?

Trong nhà vọng ra tiếng chân người tiếp đó cánh cửa xịch mở, một người tráng niên trên dưới ba mươi bước ra nhìn Trịnh Tây Bắc và thiếu nữ áo xanh hỏi :

-Nhị vị có chuyện gì?

Trịnh Tây Bắc vội hỏi :

-Xin hỏi nơi này có phải nhà của "Giang hồ đồ tử" không?

Tráng niên ngạc nhiên hỏi :

-Các hạ muốn tìm người ấy có việc gì?

-Tại hạ muốn hỏi một câu chuyện.

-Hai năm trước gia sư đã chết rồi còn đâu!

-Sao? Lệnh sư... đã chết à?

- Vàng, đã chết.

Trịnh Tây Bắc rùng mình ngẩn cả người. Thiếu nữ áo xanh hỏi :

- Các hạn nói hai năm trước lệnh sư đại nhân đã chết ?

- Chính vậy.

- E rằng không đúng đó.

Tráng niên biến sắc :

- Nhị vị có cần tận mắt nhìn phần mộ của gia sư?

- Phiền các hạ dẫn đường .

Tráng niên gật đầu, liền dẫn hai người đi vào khu rừng, quả nhiên sau rừng ấy có một ngôi mộ. Bia trước mộ viết : Cố "Giang hồ đồ tử" Ngô Hưng chi mộ. Không sai, "Giang hồ đồ tử" đã chết, đây là phần mộ của hắn, tráng niên liếc nhìn Trịnh Tây Bắc và thiếu nữ áo xanh, y hỏi :

- Nhị vị đã tin được chưa?

Thiếu nữ áo xanh hỏi :

- Không biết lệnh tôn đại nhân chết vì lý do gì?

- Vì bệnh nặng.

Thiếu nữ buộc miệng :

- Như vậy thật phiền tới các hạ quá!

Dứt lời nàng cùng Trịnh Tây Bắc song song lướt thân ra khỏi khu rừng... Hai người leo lên một đỉnh núi, đột nhiên thiếu nữ áo xanh dừng chân. Trịnh Tây Bắc kinh ngạc :

- Ủa, chúng ta đi đâu đây ?

- Không đi đâu cả, người xem ai đến kia?

Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn xuống chân núi, quả thấy hơn mười bóng áo đen đang nhắm hướng gian nh2 cỏ, đi đầu bọn ấy chính là phó chủ nhân "Võ lâm đồ thành". Trịnh Tây Bắc giật mình :

- Đó là bọn môn nhân "Võ lâm đồ thành", chúng đến nơi này làm chi?

- Tìm "Giang hồ đồ tử" đấy, có lẽ cũng như người, chúng muốn hỏi về tung tích của Bách hợp tiên tử!

Nghe câu ấy chàng chấn động tâm thần, chàng là một người cực thông minh , bọn "Võ lâm đồ thành" này đến đây tìm mẫu thân chàng tất câu chuyện không đơn giản chút nào. Chỉ vì chàng không nghĩ ra nội tình thật sự ra sao? Bấy giờ đã thấy tên tráng niên dẫn bọn "Võ lâm đồ thành" đến trước mộ của "Giang hồ đồ tử", hình như y nói cái gì đó, không lâu sau cả bọn "Võ lâm đồ thành" liền đi khỏi Âm phong cốc.

Sau khi bọn ấy đi xong, thiếu nữ áo xanh hỏi :

- Chúng ta quay lại đó xem

- Quay lại đâu?

- Quay lại ngôi mộ xem trong ấy thực có thi thể của "Giang hồ đồ tử" không?

- Cô nương.. cho rằng "Giang hồ đồ tử" chết là giả mạo?

- Đúng vậy, cần phải khai quật phần mộ lên mới biết được thật giả.

Trịnh Tây Bắc nhận ra sự việc ngày càng phức tạp, nếu nói "Giang hồ đồ tử" thật chưa chết thì là cố ý lập nên phần mộ để ẩn tích mai danh, nguyên nhân tại sao? Tại mẫu thân chàng chăng? Đúng vậy, sự việc chẳng đơn giản chút nào, bấy giờ thiếu nữ áo xanh đã lướt thân phi hành tới khu mộ phần cũ. Không lâu, hai người song song đến trước mộ, đột nhiên có tiếng chân di động đến, quay đầu nhìn ra đã thấy tráng niên đột nhiên tới nơi, bắt giác y giật mình hỏi :

- Nhị vị sao lại quay lại làm chi?

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng hỏi lại :

-Ta hỏi ngươi, lẽ nào lệnh tôn lại chết thực?

-Các ngươi không nhìn thấy phần mộ của người đấy sao?

-Tuy nhìn thấy mộ phần, nhưng chắc gì trong ấy có người?

-Sao? Các ngươi không tin?

-Đúng vậy, không tin. Nếu quả ngươi nói là thực, ta sẽ đập vỡ ngôi mộ này ta sẽ biết có thực lệnh tôn đại nhân nằm ở trong này không?

Tráng niên nhợt nhạt, đại biến sắc quát to :

-Ngươi dám?

-Dám hay không dám rồi ngươi sẽ biết. Ta hỏi ngươi lần nữa, có thực lệnh tôn đại nhân đã chết?

-Không sai, chết thật.

Chàng lạnh lẽo :

-Thế thì ta muốn phá quan tài xem cho tận mắt.

Tráng niên trắng bệch sắc mặt :

-Ngươi xuất thủ thử xem!

Trịnh Tây Bắc cười gằn một tiếng, thân hình chàng đột nhiên bắn tới, tả chưởng giờ cao đâm mạnh tới một trường nhăm vào tráng niên. Chưởng này của chàng mang theo mười thành công lực, chưởng thế mãnh liệt, tráng niên không ngờ chưởng lực mạnh như thế nên bị bức lui lại hơn mười bước .

Trịnh Tây Bắc lại giờ tay hữu, chưởng thứ hai đập xuống ngôi mộ. "Âm" một tiếng dữ dội, cát đá bay tung mù trời, mặt đất bị khoét một lỗ sâu hoắm. Một cỗ quan tài lộ ra trước mặt mọi người. Cùng lúc ấy tráng niên hét to :

-Tiểu tử, ta liều mạng với ngươi!

Y nhảy chồm vào người chàng xuất thủ hết sức bình sinh tấn công Trịnh Tây Bắc. Võ công của y căn bản không phải là đối thủ của chàng, chàng chỉ cần đảo lộn tay tả đã giải khai thế tấn công của y, tay hữu chàng quạt luôn tới đập mạnh vào cổ quan tài.

"Bình" một tiếng, nắp quan tài bật tung lên, mục quang Trịnh Tây Bắc quét tới liền ngân người. Thiếu nữ áo xanh và tráng niên đồng thời giật mình.

Trong quan tài trống rỗng chẳng thấy thi thể của "Giang hồ đồ tử" đâu .

Trịnh Tây Bắc nổi giận nhìn thẳng vào mặt tráng niên lạnh lẽo quát :

-Thi thể của lệnh tôn đại nhân đâu?

-Cái ấy...

-Thi thể đâu? Nói !

-Ta không nói, ngươi làm gì được ta?

-Không nói ta sẽ xé xác ngươi.

-Ngươi cứ việc ra tay!

Trịnh Tây Bắc biến sắc gầm lên :

-Ngươi thực không nói chứ?

-Đúng vậy!

Trịnh Tây Bắc không thể nhẫn nại được nữa, thân hình chàng vọt tới tay hữu chụp vào mặt đối phương, chàng phát chiêu cực mau, trong hai chiêu ấy đồng thời còn ngầm chứa sự biến hóa khác nhau, đối phương vừa tránh thân, chiêu thứ ba của chàng đã đánh tới.

"Bình" một tiếng, chưởng của chàng đập trúng ngực y. "Bình" một tiếng nữa thân hình y văng lộn lên, Trịnh Tây Bắc búng thân tóm lấy thân y. Sau khi tóm

được y, chàng lạnh lẽo quát lớn :

-Người nói hay không nói?

-Không... nói.

-Ta không tin người không nói!

Vừa quát tay hữu chàng vừa vươn tới điểm vào máy đại huyết của y, y rú lên một tiếng thảm thiết, dẫy dựa hết sức đau đớn, Trịnh Tây Bắc lạnh lùng :

-Nếu người không nói ta sẽ bẻ gãy hết gân cốt người biến người thành suốt đời tàn phế!

Thần sắc đối phương cực kì đau đớn, trán y ướt đầm mồ hôi...

tiếng thảm thiết, dẫy dựa hết sức đau đớn. Trịnh Tây Bắc lạnh lùng :

- Nếu người không nói, ta sẽ bẻ hết gân cốt người biến người thành suốt đời tàn phế !

Thanh sắc đối phương cực kì đau đớn, trán y ướt đầm mồ hôi...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Giang Hồ Đồ Tử

Trịnh Tây Bắc lạnh lẽo quát :

- Người nói hay không nói ?

- Không nói !

Trịnh Tây Bắc cười gằn :

- Ta không tin người là sắt thép !

Vừa dứt lời tay hữu chàng điểm tới, một tiếng rú thảm khốc. Đột nhiên có tiếng quát :

- Dừng tay !

Thanh âm vọng đến khiến Trịnh Tây Bắc giật mình, nhìn lại chỉ thấy cách xa ba trượng có một bóng đen, chàng hỏi liền :

- Là ai ?

Đối phương lạnh lùng :

- Người là ai cái đã ?

- “Ma quỷ đồ đồ” !

- Người đến làm gì ?

- Tìm người.

- Nếu đến đây tìm người ta sao người lại dùng thủ đoạn ấy không sợ độc ác quá sao ?

- Ta chỉ muốn biết mẫu thân ta ở nơi nào ?

- Vì vậy người nở xuất thủ giết người ?

- Đúng vậy !

Đối phương im lặng một hồi lâu rồi di động cước bộ bước đến gần Trịnh Tây Bắc, bấy giờ chàng mới nhận ra đó là một lão nhân gầy ốm. Lão nhìn chàng hỏi :

- Ngươi tìm “Giang hồ đồ tử” để làm chi ?

- Hỏi một câu chuyện.

- Chuyện gì ?

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng :

- Nhưng ngươi là ai mới được ?

- Giang hồ đồ tử !

Bốn tiếng ấy khiến Trịnh Tây Bắc rung động, không ngờ lão nhân gầy ốm này lại là người chàng cần tìm gấp. Chàng đáp ứng :

- Lão...là...là...”Giang hồ đồ tử” ?

- Không sai. Ngươi tìm ta làm chi ?

- Tại hạ muốn hỏi tông tích một người...

- Là ai ?

- “Bách hợp tiên tử”.

- “Bách hợp tiên tử” ?

- Chính vậy.

- Ngươi hỏi bà ta làm gì ?

- Tại hạ là con của người Trịnh Tây Bắc.

- Sao ?

Đối phương bật kêu kinh dị, thân hình như muốn bước lui lại mặt biến sắc lạ lùng. Trịnh Tây Bắc bắt giác kinh ngạc :

- Có điều gì đáng lạ đâu ?

- Ngươi...ngươi là con trai của “Bách hợp tiên tử” à ?

- Đúng như vậy.

- Đúng

Đối phương hơi hoãn thần sắc nói :

- Lệnh đường đại nhân đã chết rồi !

- Sao ?

Trịnh Tây Bắc buột miệng kêu lên kinh dị :

- Mẹ ta chết rồi ư ?

- Đúng, người đã chết, sau khi bị “Đồ thành chủ nhân” cưỡng dâm liền bị hấn quăng xuống tuyệt nhai chết...

- Mẹ ôi, mẹ chết sao thảm thiết đến thế...

Chàng kêu than, thân hình lão đảo như sắp ngã, thân thể tên tráng niên đỏ xuống đất, thiếu nữ áo xanh vội vàng đỡ lấy chàng ân cần :

- Ngươi làm sao thế ?

Chàng đáp ứng :

- Mẹ ta đã chết...me ôi mẹ chết thảm quá.

Dứt câu than nước mắt chàng ứa ra. “Giang hồ đồ tử” nói :

- Trịnh thiếu hiệp, khi lệnh đường chết ta có gặp qua người, vì lẽ ấy mà ta phải giả chết để chôn vùi tên tuổi...

- Tại...tại sao vậy ?

- Trong giang hồ không ít người biết chuyện ta gặp lệnh đường trước khi người mất, cái chết của lệnh đường có liên quan đến một huyết án trong giang hồ...

- Sao ? Một huyết án trong giang hồ ?

- Đúng. Khi lệnh đường chết từng muốn biết tin một người, ấy chính là thiếu hiệp, bà nói nếu quả thiếu hiệp may mắn thoát chết thì nhờ ta nói cho thiếu hiệp biết một chuyện.

- Xin lão tiền bối cho biết đó là chuyện gì ?

- Bà nói, thiếu hiệp không phải là con ruột của bà.

- Sao ? Lão tiền bối...nói cái gì ?

- Thiếu hiệp không phải là con ruột của “Bách hợp tiền tử”, nếu thiếu hiệp thoát chết ta có bổn phận phải thuật lại lời bà là : Thân thể của thiếu hiệp chỉ có duy nhất một người biết rõ...

- Ai ?

- “Ma quỷ đồ tử” !

Trịnh Tây Bắc nghe câu trả lời ấy bất giác giật nảy người, chuyện này có liên quan đến cả sư phụ chàng. Đột nhiên chàng chợt hiểu ra chuyện của chàng càng lúc càng phức tạp rồi rắm. Sư phụ chàng thoát đầu đã không giết chàng, có thể vì có liên quan đến chuyện này. Khi chàng xuống núi rồi bỏ “Bạch vụ cốc” sư phụ chàng có từng dặn : “Nếu như con trong một năm không tìm được “Thiên địa huyết bài” hãy đem thân về đây gặp ta. Đại khái câu dặn ấy chàng vẫn nhớ rõ.” “Thiên địa huyết bài” có liên quan gì đến người ?

Ba chi tiết là mẫu thân chàng, sư phụ chàng và “Thiên địa huyết bài” đã tạo thành một huyết án ghê gớm gì ? Đó là một vấn đề cực kì phức tạp, muốn giải quyết vấn đề này chỉ có một cách giải quyết duy nhất là quay về gặp sư phụ “Ma quỷ đồ tử” !

Chàng cần phải quay về gặp sư phụ ! Nghĩ đến đó chàng nghiêng chặt răng nhìn “Giang hồ đồ tử” kính cẩn :

- Tại hạ trong lúc nhất thời nóng nảy đã mạo phạm tiền bối, mong được lão tiền bối hải hàm tha thứ.

- Người không biết là không có tội, nhị vị hãy đi đi !

Trịnh Tây Bắc vỗ vào huyết đạo giải khai cho tráng niên, đang định trị liệu thương thế cho y, “Giang hồ đồ tử” lên tiếng :

- Nhị vị có việc cần gấp cứ lên đường, việc trị thương cho người này cứ để ta lo liệu.

Trịnh Tây Bắc cảm tạ “Giang hồ đồ tử” một lần nữa rồi chàng cùng thiếu nữ áo xanh phi hành ra khỏi “Âm phong cốc”. Thiếu nữ hỏi :

- Bây giờ thiếu hiệp định đi đâu ?

- Trở về tìm sư phụ tại hạ.

- Thế thì xin chia tay ở đây.

Chàng ngạc nhiên :

- Cô nương đi đâu ?

Thiếu nữ áo xanh cười gượng một tiếng :

- Đến nơi cần đến, ta đã ở bên thiếu hiệp quá lâu tương lai e càng khổ hơn nếu bị chia lìa.

Nghe câu ấy chàng cảm giác có chút gì ngậm ngùi, chàng nhìn nàng, chợt thấy trong ánh mắt nàng long lanh như có nước, Trịnh Tây Bắc rùng mình, chàng hiểu hàm ý ẩn sau câu nói của nàng...theo thần sắc của nàng có thể hiểu được lòng nàng...

Chàng ấp úng nói :

- Tại sao vậy ?

Nàng cười khổ :

- Thiếu hiệp đã đem hết cảm tình dành riêng cho một nữ nhân, hiện nay thiếu hiệp lòng đã lạnh như băng đâu có thể yêu thương ai được nữa.

Trịnh Tây Bắc ngơ ngẩn :

- Vâng. Tất cả tình cảm tại hạ đã kho kiệt...nhưng Lý Tiểu Quyên đã bỏ tại hạ mà đi...tại hạ còn gì nữa đâu...

Lời của chàng cực kỳ âm đạm thê thiết khiến thiếu nữ áo xanh cũng buồn bã thờ dài :

- Thôi vậy, chúng ta chia tay.

Trịnh Tây Bắc khẽ gật đầu :

- Xin cô nương bảo trọng.

- Thiếu hiệp bảo trọng.

Nàng xoay thân uyển chuyển bước đi...Trịnh Tây Bắc nhìn theo bóng nàng, chàng khẽ thờ dài, nàng chưa hề ngờ ý gì biết nàng đặt hết tình cảm cho chàng. Trịnh Tây Bắc âm thầm tự nhủ: "Phải rồi, ta sống đây chỉ là cái xác giá lạnh...bao nhiêu tình cảm đã khô kiệt hết, Lý Tiểu Quyên đã bỏ ta mà đi...". Chàng vô cùng buồn bã, trên thế gian này chàng chỉ yêu mình Lý Tiểu Quyên thế mà Lý Tiểu Quyên nỡ phụ tình chàng, lẽ nào tình yêu của nữ nhân giống như mấy ngôi nhà xây trên cát, trên đời vốn chẳng có tình yêu chân chính vĩnh hằng sao ?

Chàng bắt đầu oán hận Lý Tiểu Quyên, chàn tự nhủ: "Sẽ có một ngày ta tìm gặp nàng...Lúc ấy nàng sẽ biết tấm lòng thành của ta...". Chàng thờ dài, tung thân bỏ đi...

Trịnh Tây Bắc rời "Âm phong cốc" trực chỉ đến "Bạch vụ cốc", đột nhiên giữa đường một bóng người đụng mạnh vào chàng, Trịnh Tây Bắc định tránh thân nhưng không kịp. "Bình" một tiếng người ấy đụng mạnh vào ngực chàng...bất giác chàng phải lùi lại mười bước mất gần như đồ lửa, lao đảo mấy cái mới miễn cưỡng đứng vững được. Bỗng lại nghe tiếng quát mắng :

- Tiểu tử, ngươi đi kiêu gì thế ?

Trịnh Tây Bắc bị va chạm mạnh đến choáng người còn bị vặn hỏi liên nỗi giận biến sắc, đưa mắt nhìn đối phương thì ra là một thư sinh ước độ tứ tuần. Trịnh Tây Bắc quát lại :

- Ngươi đi kiêu gì ?

Trung niên thư sinh mở tròn hai mắt :

- Tiểu tử, vì sao lại đụng vào ta ?

- Ngươi đụng ta mới phải chứ !

- Tiểu tử, do ngươi đụng ta trước chứ có phải ta đụng trước đâu ?

- Ta cho rằng ngươi đụng trước.

- Chỉ nói nhảm nhí. Ngươi đụng người còn cổ cãi, thực là bướng !

- Bướng thì sao nào !

- Thì ta xé xác ngươi ra chứ sao.

- Ta cũng đang muốn giết chết ngươi đây !

Trịnh Tây Bắc đã thật sự nổi giận, bất kể đối phương là ai nhưng thiết tưởng đối phương có sức đẩy chàng lùi tới mười bước tất võ công không phải tầm thường. Thực ra cái đụng ấy của đối phương là cố ý, chắc chắn cố ý. Trung niên thư sinh quát to :

- Tiểu tử ! Ngươi tên gì ?

- Tên ngươi là gì ?

- Mẹ nó ! Ta hỏi ngươi trước chứ !

- Ta cũng có quyền hỏi ngươi.

- Ha ha ha, được đấy, nói cho người biết tên ta là Trịnh Bắc Tây.
- Trịnh Bắc Tây ? Chỉ nói nhằm nhĩ chứ làm gì có tên ấy ?
- Có gì không được ?
- Người... biết tên ta là Trịnh Tây Bắc nên người cố ý xưng là Trịnh Bắc Tây... Mẹ nó, người định đùa ta hả ?
- Ai bảo ta đùa người ? Người là Tây Bắc ta là Bắc Tây, rất khác nhau, nếu người không phục cứ đánh thắng ta rồi ta nói thực cho biết.
- Không cần nói ta cũng biết người chỉ là tên nhằm nhĩ.

Hai mắt trung niên thư sinh tròn y quát :

- Tiểu tử “Thiên nam cuồng khách” ta sẽ giết người.

Vừa dứt lời chưởng y rút lên đánh tới trước mặt Trịnh Tây Bắc. “Thiên nam cuồng khách”, bốn tiếng ấy như tiếng sét đánh trúng đầu Trịnh Tây Bắc. Phải chăng sư phụ chàng yêu cầu chàng tìm người này ? Đây là người chiếm đoạt người yêu của sư phụ chàng và đây sư phụ chàng phải đau khổ sống trong cái “Bạch vụ cốc” sâu thẳm kia ?

Cực kì mau lẹ, chưởng lực đối phương đã tới gần, Trịnh Tây Bắc hóa giải chưởng lực ấy, miệng gầm lên :

- Dừng tay !

“Thiên nam cuồng khách” bị tiếng gầm chấn động lùi bước lại, y đưa mắt nhìn thấy nét mặt chàng đầy sát khí. Chàng gầm lên dữ dội :

- Người chính là “Thiên nam cuồng khách” ư ?
- Không sai !

Trịnh Tây Bắc bật cười điên cuồng :

- Ta chính đang muốn tìm người, không ngờ người lại dẫn thân đến cho ta gặp !

“Thiên nam cuồng khách” cười nhạt :

- Người tìm ta làm gì ?
- Giết người.
- Giết ta ư ? Ta với người không oán không thù...
- Sư phụ ta, “Ma quỷ đồ thủ” có mối thù không đội trời chung với người... xem chưởng đây !

Cùng với tiếng quát, chưởng chàng quét ra dữ dội. Tay hữu của “Thiên nam cuồng khách” vươn ra thủ kín thế tấn công của Trịnh Tây Bắc rồi y nhỏ giọng hỏi:

- Người định quay về gặp sư phụ người ?
- Đúng vậy.
- Nếu bây giờ người tiến vào “Bạch vụ cốc” thì chẳng những người chết ngay lập tức mà sư phụ người cũng khó sống sót.

Trịnh Tây Bắc chấn động bất giác thu hồi thế công...chưởng thế chàng dừng lại. “Thiên nam cuồng khách” hạ giọng thấp :

- Dừng tay...cứ tấn công đi !

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ma Tử Xuất Hiện

Trịnh Tây Bắc chân động run bắn người, từ khi “Thiên nam cuồng khách” xuất hiện y tỏ ra rất ư kì quái, tại sao y bảo chàng cứ tấn công tiếp ?

Đang lúc ấy “Thiên nam cuồng khách” lại hạ giọng

- Sao lại ngạc nhiên ? Mau mau xuất chiêu đi !

Trịnh Tây Bắc kinh ngạc chưa kịp lập tức xuất thủ, chàng suy tính đây là chuyện gì, dù chàng trí tuệ hơn người vẫn không hiểu thực sự diễn biến ra sao ?

Tiếng quát gầm lên, tay hữu “Thiên nam cuồng khách” đánh ra kinh lực ngàn cân, Trịnh Tây Bắc gầm to, phát chiêu phong tỏa thể tấn công. Sau khi khai giải chiêu lực của đối phương, thân pháp chàng vượt ra xa hơn mười trượng gầm lớn :

- Sự thực có chuyện gì ?

Nhân lúc chàng lùi lại, “Thiên nam cuồng khách” lại vượt thân đến xuất thủ như mưa gió, trong thoáng chốc đã tấn công ba chiêu xuất thủ cực mau lẹ độc ác. Trong nhất thời Trịnh Tây Bắc miễn cưỡng bị “Thiên nam cuồng khách” đẩy lùi mười bước, với công lực của chàng căn bản chưa thể là đối thủ của “Thiên nam cuồng khách”.

Bấy giờ “Thiên nam cuồng khách” cố tình đã thương Trịnh Tây Bắc nên nhân thân hình chàng chưa kịp ổn định, y đảo lộn tả thủ lại tấn công thêm liên tiếp ba chiêu. Trịnh Tây Bắc nổi giận quyết liều mạng nhưng chàng sức hiểu biết đâu “Thiên nam cuồng khách” chẳng có dụng ý gì khác ?

Nghĩ đến đó chàng phát mười thành công lực ra chiêu “Đảo hải hoành thiêu” hóa giải thể tấn công của “Thiên nam cuồng khách”, đồng thời miệng quát :

- Dừng tay !

Tiếng quát đấy khiến “Thiên nam cuồng khách” bất giác thu chiêu lại, sắc mặt y thay đổi mấy lần, cuối cùng y nghiêng răng đột ngột đánh ra một chiêu. “Thiên nam cuồng khách” cứ xuất thủ mà chẳng nói gì nên thể chiêu mau như chớp, thoáng cái y đã lướt tới trước mặt Trịnh Tây Bắc, chiêu lực tà tà đánh tới.

Trịnh Tây Bắc không ngờ đối phương phát chiêu liên tục như sóng cuồng, chàng giật mình xuất chiêu định phong khai thể công đối phương nhưng không kịp nữa. Trước mắt rõ ràng Trịnh Tây Bắc sắp thụ thương dưới tay “Thiên nam cuồng khách”, đột nhiên... một luồng nội gia kinh lực đầy mạnh tới chiêu lực của “Thiên nam cuồng khách” buộc y lùi lại, tiếp đó một âm thanh vang vọng đến :

- Bằng hữu, cạy lớn hiếp nhỏ thực chẳng hay ho gì !

Cả “Thiên nam cuồng khách” và Trịnh Tây Bắc đều ngừng đầu lên nhìn, chỉ thấy một lão nhân tròn mặt, thấp bé bộ râu xoắn đen như nhọ nổi đứng sừng sững ở giữa, “Thiên nam cuồng khách” biến sắc, còn Trịnh Tây Bắc cảm kích nhìn lão nhân, sau đó đưa mắt qua nhìn “Thiên nam cuồng khách”

- “Thiên nam cuồng khách” ngươi định có âm mưu gì ?

“Thiên nam cuồng khách” tức giận nghiêng răng... rất lâu y mới bình hòa sắc diện gầm to :

- Ta muốn ngươi đi theo ta !

Trịnh Tây Bắc thân nhiên :

- Để làm gì ?

- Tự nhiên rồi ngươi sẽ biết !

- “Thiên nam cuồng khách” đòi sự phụ ta là do ngươi hủy hoại...

- Im miệng !

“Thiên nam cuồng khách” quát tiếng ấy rồi tiếp :

- Ta và sự phụ ngươi chưa hề quen biết...

- Ngươi nói cái gì ?

- Căn bản ta chẳng biết sự phụ ngươi bao giờ !

Trịnh Tây Bắc cười nhạt :

- Hay lắm ! “Thiên nam cuồng khách”, sẽ có một ngày ta sẽ tìm người tính nợ, hiện tại ta không rảnh rồi, xin cáo biệt !

Dứt lời chàng chuyển thân định đi. “Thiên nam cuồng khách” vội gọi :

- Dừng lại !

Trịnh Tây Bắc dừng chân chuyển thân lại hỏi :

- Người còn chuyện gì nữa ?

- Người định đi đâu ?

- Người không cần biết !

“Thiên nam cuồng khách” cười lớn :

- Trịnh Tây Bắc, người ta đồn người có nghề cờ bạc rất cao, bây giờ ta nên đánh cuộc một ván chơi chứ ?

- Đánh cuộc cái gì ?

- Tính mạng !

- Đánh theo cách nào ?

- Người thua người phải để ta giết, ta thua ta sẽ để người giết.

- Ta không bằng lòng thì sao ?

- Nếu thế người không phải đồ đệ của “Ma quỷ đồ thủ”.

Trịnh Tây Bắc cười gằn lòng tự kiêu nổi dậy, chàng sẽ bào thù cho sư phụ chàng, đây chẳng phải là cơ hội tốt sao ? Tâm niệm chuyển động, chàng bật cười :

- Thôi được, nhưng đánh bằng cách nào ?

- Chúng ta đều không ai mang theo bài, vậy hãy lấy mấy cái lá khô dưới đất nắm trong tay, một bên đoán là “đơn”, một bên đoán là “song”, ai đoán đúng người đẩy thắng.

- Được !

Liền đó hai người cúi xuống đất, chớp nhoáng hai người lượm một nắm lá khô, đánh cuộc cách này phần nhiều chỉ dựa vào sự may rủi. “Thiên nam cuồng khách” giục :

- Người đoán trước đi !

- Mời người trước !

- Ta đoán là “đơn”!

- Vậy ta đoán là “song” !

- Mở tay ra !

Cả hai đều mở tay ra một lượt, “Thiên nam cuồng khách” quét mắt qua mặt liền biến sắc, trong tay Trịnh Tây Bắc là hai chiếc lá và trong tay mình cũng có hai lá, tất cả là bốn lá...”song”

Trịnh Tây Bắc cười nhạt :

- Người thua rồi !

“Thiên nam cuồng khách” tái mặt...y miễn cưỡng chấp nhận :

- Không sai, ta thua...đó là trời...được rồi...được rồi.

Trịnh Tây Bắc từ từ giơ chưởng hữu lên quát to :

- “Thiên nam cuồng khách” tính mạng người bây giờ thuộc về ta !

- Không sai !
- Ta có thể giết chết ngươi rồi chứ ?
- Đương nhiên có thể !

Hai mắt Trịnh Tây Bắc đầy sát cơ vừa tiến đến gần “Thiên nam cuồng khách” vừa gầm lên :

- “Thiên nam cuồng khách” , trước khi giết ngươi ta muốn hỏi ngươi một việc.
- Xin cứ hỏi
- “Đồ trường nữ thần” hiện đang ở đâu ?
- Ngươi muốn tìm nàng ?
- Đúng vậy !

“Thiên nam cuồng khách” thay đổi sắc mặt, y liền nghĩ ra một kế, liền lạnh lùng đáp :

- Chỉ sợ ngươi không giám !
- Vì sao ta không giám ?
- Nếu dám, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm nàng.
- Hiện tại ta không có thời gian

“Thiên nam cuồng khách” biến sắc, xem ra chàng đã quyết phải tới “Bạch vụ cốc” cho bằng được, nghĩ đến đó y mỉm cười buồn rầu :

- Hiện tại không có thời gian, sau này có thể vĩnh viễn không có dịp tìm nàng được nữa !
- Vì sao ?
- Điều ấy sau này tự nhiên ngươi sẽ hiểu rõ.
- Bây giờ ta phải đến “Bạch vụ cốc” trước đã...
- Im miệng !

“Thiên nam cuồng khách” quát to chặn lời chàng, lão nhân râu xoắn nọ đột nhiên phi thân bỏ đi khiến “Thiên nam cuồng khách” như nỏ con điên, y nắm chắc chàng không phải là đối thủ của y nếu không có ai can thiệp, y gầm lên :

- Tiểu tử ngông cuồng, ta giết ngươi đây/

Chưởng phong rít lên quét ngang ngực Trịnh Tây Bắc. Chàng vùng tay phong bế huyết đạo gần dữ :

- “Thiên nam cuồng khách” ngươi nuốt lời giao ước ư ?

“Thiên nam cuồng khách” thu chưởng lại hai mắt y đỏ ngầu :

- Trịnh Tây Bắc nếu như sư phụ ngươi vì ngươi mà chết, ta không thể tha cho ngươi được!

Vừa dứt lời thân hình y đã bùng lên cao vẽ thành vòng cung quay lại hướng “Bạch vụ cốc”. Trịnh Tây Bắc giật mình chàng cơ hồ cảm thấy rằng sự việc có gì đó không hay, hình như “Thiên nam cuồng khách” không giống người chàng tưởng tượng, chẳng lẽ...chẳng lẽ...Chàng không có thời gian để suy đoán nữa, cấp tốc bắn thân về hướng “Bạch vụ cốc”.

Trịnh Tây Bắc chưa đến trước cửa “Bạch vụ cốc” chợt đã thấy nhiều nhân ảnh phi hành như chớp chui vào cốc, tất cả đều có thân pháp cực mau chóng tỏ đều là cao thủ hiếm thấy trên giang hồ. Sắc mặt chàng đột biến.

Chàng cảm thấy sự việc không hay, lướt thân như cánh sao, chàng đến trước cửa cốc, bất ngờ một bóng nhân ảnh chặn ngay trước mặt chàng. Trịnh Tây Bắc dừng cước bộ đưa mắt nhìn nhân ảnh, chàng thay đổi liền nét mặt, kêu lên “

- “Tuyệt sơn ma tử”, lại là ngươi ư ?
- Đúng, đó là ta !

Trịnh Tây Bắc quát to :

- Người muốn làm gì ở đây ?

“Tuyết son ma tử” vẫn cười dịu dàng :

- Chẳng nhẽ Trịnh huynh đã quên chương môn Hoàng son phải đang còn nằm trong tay chúng ta sao ?

Trịnh Tây Bắc chấn động :

- Thế thì sao ?

- Đệ phụng mệnh của lâu chủ “Tuyết son ma tử” đến đây, nếu huynh đài cần lấy lại người xin hãy theo đệ đến Tuyết son, nếu không đệ chưa thể thả Trịnh chương môn ra được...

- Ta sẽ đến Tuyết son nhưng không phải ngay lúc này.

- Thế thì bao giờ ?

“Tuyết son ma tử” chưa nói hết câu, đột nhiên... một tiếng quát dữ dội truyền từ “Bạch vụ cốc” ra. Trịnh Tây Bắc nghe âm thanh liền biến sắc mặt, chàng giật giữ nhìn “Tuyết son ma tử” gầm lên :

- Tránh đường ra !

Vừa quát chàng vừa đánh một chương nhắm giữa ngực “Tuyết son ma tử”. Chiêu xuất thủ của Trịnh Tây Bắc phải nói là cực kì mau lẹ, chương ảnh biến ảo đã gần đến ngực “Tuyết son ma tử”. Hình như “Tuyết son ma tử” đã dự liệu trước điều ấy, tay tả hất phong bế trước ngực từ lúc nào hòa giải chương lực của chàng, tay phải hất vron liền cánh quạt tấn công một chiêu, đồng thời miêng quát :

- Trịnh huynh đài, rượu kính không uống, uống rượu phạt, đừng trách đệ cường ép !

Cánh quạt tấn công cực mau, Trịnh Tây Bắc buộc phải lui lại hai bước. Chàng nổi sát cơ gầm thét dữ dội xuất liền ba chương liên hoàn. “Tuyết son ma tử” là kẻ hung ác, võ công lại cao cường giang hồ hiểm có, chiêu pháp sử dụng quạt tinh diệu tuyệt luân, trong thoáng chốc, Trịnh Tây Bắc đã lâm vào thế nguy.

Bấy giờ có nhiều tiếng quát tháo từ trong “Bạch vụ cốc” truyền ra... Trịnh Tây Bắc nghe những âm thanh ấy trong lòng đã phát run vì chàng biết sự tình đang nguy khôn tới nơi.

Các cao thủ võ lâm vì “Thiên địa huyết bài” mà kéo đến đây và chính vì chàng đã lỡ miệng nói ra ba tiếng “Bạch vụ cốc” nên chúng mới tìm ra sự phụ chàng... Nghĩ đến đó chàng rống lên một tiếng, chương đang từ chiêu “Thái sơn áp đỉnh” biến thành chiêu “Bát vận kiến nhật đánh bạt chiêu quạt tấn công của “Tuyết son ma tử” rồi thân chàng búng cao lên phi thân vào luôn phía trong “Bạch vụ cốc”.

Hình như “Tuyết son ma tử” không dự liệu được hành vi liều lĩnh gấp rút của chàng, khi hất phát giác ra, Trịnh Tây Bắc đã đột nhập vào trong “Bạch vụ cốc” rồi.

Trong “Bạch vụ cốc” sương khói vẫn dày đặc, Trịnh Tây Bắc vừa vào trong cốc đã nghe thanh âm của sự phụ quát to :

- Không ngờ chư vị bằng hữu lại quang lâm đến “Bạch vụ cốc” ta đông thế này, thực là vạn hạnh...

Đang lúc ấy Trịnh Tây Bắc đã đến trước cửa thạch thất, trước cửa sự phụ chàng sừng sững đứng, kế bên là lão nhân râu xoắn đen đúa và một tên hắc y bịt mặt, chính là “Đồ thành chủ nhân”. Không thấy bóng dáng của “Thiên nam cuồng khách”.

Nhìn thấy Trịnh Tây Bắc ánh mắt của “Ma quỷ đồ thủ” lạnh băng nhìn chàng quát to :

- Người về đây làm gì ?

Trịnh Tây Bắc thấy sự phụ vẫn khang kiện mới yên tâm, chàng kêu lên:

- Sự phụ, đệ tử về đây vì có việc cần !

- Đã tìm được “Thiên địa huyết bài” chưa ?

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Máu Tắm Vụ Cốc

- Thừa chưa !

“Ma quỷ đồ thủ” thay đổi sắc mặt còn lão nhân râu xoắn cười lạnh :

- “Ma quỷ đồ thủ”, ai mà chẳng biết cái “Thiên địa huyết bài” thần bí đang ở trong người ngươi ?

- Thế sao ? Thế các ngươi đến đây là vì “Thiên địa huyết bài” sao ?

- Đúng vậy !

“Ma quỷ đồ thủ” bật cười lớn :

- Vì sao chư vị lại nói “Thiên địa huyết bài” đang ở trong người ta ?

- Ngươi cứu thoát vợ “Ngọc kiếm thư sinh” là “Ngọc hồ điệp”, ta nghĩ rằng thiên hạ vô lâm đâu phải là tất cả đều là đồ ngốc, trong thân xác “Ngọc kiếm thư sinh” không còn “Thiên địa huyết bài” nữa....

- Đương nhiên là do “Ngọc hồ điệp” cất giữ, nài vì ân cứu mạng của ngươi nên trao “Thiên địa huyết bài” cho ngươi rồi !

- Đó cũng là chuyện rất hợp tình hợp lý !

- Các vị làm rồi...

- Không thể làm được, ngươi chỉ vì “Thiên địa huyết bài” nên giả vờ sai đồ đệ xuất sơn đi tìm, ngươi tưởng tất cả giang hồ bằng hữu đều là một lũ ngốc hay sao ?

“Ma quỷ đồ thủ” biến sắc mặt quát to :

- Dù cho hai cặp “Thiên địa huyết bài” có ở trong tay ta đi nữa thì các vị định làm gì ?

- Chúng ta chỉ muốn lãnh giáo để nhìn thấy.

- Ta không muốn cho các vị thấy thì sao ?

- Xem ra ngươi không thể làm như vậy được !

“Ma quỷ đồ thủ” mỉm cười lạnh lùng :

- Các ngươi có bản lĩnh gì mà buộc ta giao ra được ?

Lão nhân râu xoắn gầm to :

- Ngươi thực không đưa ra ?

- Đúng !

Tiếng “đúng” của “Ma quỷ đồ thủ” vừa dứt, “Đồ thành chủ nhân” liền cười bật lên một tiếng, hấn búng thân sát tới, Trịnh Tây Bắc lắc thân chặn đường hấn lại, gầm lên :

- “Đồ thành chủ nhân” ! Ta chính muốn tìm ngươi thanh toán nợ nần đây !

Vừa quát Trịnh Tây Bắc vừa đẩy ra một chưởng quét ngang hông hấn nhưng chưởng chàng chưa tới mục tiêu “Ma quỷ đồ thủ” đã quát to :

- Quay lại đây !

Vừa quát lão vừa xuất trảo chụp lấy Trịnh Tây Bắc. Trảo pháp của “Ma quỷ đồ thủ” mau lẹ dị thường, tay phải Trịnh Tây Bắc đã bị lão chụp trúng. “Ma quỷ đồ thủ” nhắc bổng Trịnh Tây Bắc lên, sắc mặt lão đầy sát khí, ánh mắt “Ma quỷ đồ thủ” lạnh như băng nhìn “Đồ thành chủ nhân”

- Các vị, các người đã đến đây rồi thì xin chờ đợi chốc lát, sau khi ta thanh toán xong việc riêng rồi sẽ tính đến chuyện của các vị bằng hữu.

Dứt câu nói ấy ánh mắt đầy sát khí của lão quét qua Trịnh Tây Bắc lạnh lùng quát hỏi :

- Trịnh Tây Bắc, bọn người này có phải là do ngươi dẫn tới đây không ?

Trịnh Tây Bắc run bắn người, chàng không thể chối trước mặt sư phụ :

- Có thể nói đó là lỗi của con.
- Hay lắm, ngươi chưa tìm ra “Thiên địa huyết bài”, kẻ nào bảo ngươi quay về ?
- Sư phụ, con không thể không quay về.
- Nói nhảm, chẳng nhẽ lại có chuyện trọng đại hơn chuyện ta sai ngươi ? Bây giờ ta trực xuất ngươi ra khỏi môn phái, từ đây tình sư đồ coi như chấm dứt...

Trịnh Tây Bắc buột miệng kêu :

- Sư phụ...sư phụ không cần con nữa ư ?
- Đúng vậy, ngươi rút khỏi “Bạch vụ cốc” cho ta.

Dứt lời, lão ném Trịnh Tây Bắc rơi xuống đất, chàng không ngờ lại xảy ra việc này nên run rẩy người vội vàng nhảy lại gần “Ma quỷ đồ thủ” cầu van :

- Sư phụ...con có lỗi, xin sư phụ đừng trực xuất con...

Chưa dứt lời chàng đã bật ra tiếng khóc. “Ma quỷ đồ thủ” vẫy mạnh tay buộc Trịnh Tây Bắc lùi lại, lão quát :

- Trịnh Tây Bắc, ngươi muốn ta giết ngươi phải không ?

Hai mắt đầy lệ, chàng thưa :

- Sư phụ ơi...
- Ta không còn là sư phụ ngươi nữa. Rút !
- Sư phụ thực không cần con sao ?
- Đúng. Rút ! Rút khỏi “Bạch vụ cốc” cho ta !

Tiếng gầm thét của “Ma quỷ đồ thủ” vừa dứt, đột nhiên có tiếng nói xé không gian vọng đến :

- Môn phái chẳng có tiếng tăm gì, lẽ nào trong thiên hạ chỉ có ngươi mới xứng đáng làm sư phụ ?

Theo tiếng nói nhìn ra, đã thấy “Tuyết sơn ma tử” vào tới, “Ma quỷ đồ thủ” liếc mắt một vòng chung quanh :

- Các vị bằng hữu đã đến đông đủ, còn ai chưa lộ diện xin cứ ra hết không cần lén lút lút lút làm chi.

Vừa dứt lời tiếng tà áo bay phấp phật, mấy bóng nhân ảnh nữa rơi thân xuống, trong số ấy có “Cửu chỉ đồ tử” và lão nhân bạch mi, ngoài ra còn có một người cứng đờ như xác chết, một lão nhân áo bào đỏ đeo kiếm là “Huyết kiếm thần quân”. “Ma quỷ đồ thủ” cười nhạt :

- Hay lắm, không ngờ những bằng hữu qui ẩn giang hồ đã lâu là Địa linh quân, Mỹ nhiệm công, Cửu chỉ đồ quý, Thiên thi khách và Huyết kiếm thần quân đều có mặt ở đây, thực là vạn hạnh...

Ngũ thanh lão hơi dừng lại, trừng mắt nhìn “Đồ thành chủ nhân”, nói tiếp :

- Bằng hữu là ai ? Sao không cho thấy mặt thật ?

“Đồ thành chủ nhân” lạnh lùng đáp :

- Ta là “Đồ thành chủ nhân”...
- Ta biết là “Đồ thành chủ nhân” rồi, có điều, tại sao bộ mặt thật hai mươi năm trước không chịu để lộ ?
- Ngươi...ngươi biết ta là ai ?
- ta cho ngươi tự nói đó !
- Biết hay không mặc kệ, bắt tất nói nhiều !
- Thôi được, chúng ta trở về vấn đề chính, các vị bằng hữu đến đây đông đảo thế này nếu như “Thiên địa huyết bài” có trong người ta thật, ta biết trao cho ai bây giờ ?

“Đồ thành chủ nhân” cướp lời :

- Trao cho ta !

Lão râu xoắn Địa linh quân gầm lên :

- “Đồ thành chủ nhân” ngươi đâu xứng đáng ?

“Đồ thành chủ nhân” lạnh giọng :

- Lẽ nào ngươi xứng đáng ?

- Đúng vậy, chính ta mới xứng đáng !

- Cứ hãy thử xem đã !

Vừa dứt lời “Đồ thành chủ nhân” động thân chớp nhoáng lướt tới trước mặt Địa linh quân, xuất thủ đánh liền một chiêu. Địa linh quân là môn chủ Địa linh môn võ công cao cường, giang hồ hiếm có, lúc bị “Đồ thành chủ nhân” lướt thân tới xuất chiêu, lão đã kịp đánh một chiêu trước. Hai bên động thủ đều cực mau, chỉ trong nháy mắt nhân ảnh đã vụt qua, hai người đã tấn công ba chiêu, theo chiêu thức mà luận định thì Địa linh quân đành ở thế hạ phong. Đột nhiên...

Một âm thanh vọng đến :

- Hai vị quả là đồ ngốc, chưa nhìn thấy gì mà đã động thủ giết nhau sao ?

Tiếng nói vọng đến cảnh tỉnh Địa linh quân và “Đồ thành chủ nhân”, cả hai dừng tay lùi lại, đứng thế, “Thiên địa huyết bài” sự thực ra sao họ chưa hề nhìn thấy đã vội sinh tử với nhau đâu còn nghĩa gì ?

Đưa mắt nhìn nhau, người phát ra câu nói đấy vẫn là “Tuyệt sơn ma tử”, “Đồ thành chủ nhân” biến sắc quay lại hướng “Ma quỷ đồ thủ” quát to :

- Ngươi mang vật đấy ra đây, các võ lâm bằng hữu sẽ thi triển bản lĩnh xem ai xứng đáng

!

“Ma quỷ đồ thủ” quét mắt một vòng hỏi lại :

- Các vị đồng ý để ta trao cho hãn chủ ?

Không một ai lên tiếng hiển nhiên trước khi tận mắt nhìn thấy “Thiên địa huyết bài” hãy để “Đồ thành chủ nhân” tranh đoạt với “Ma quỷ đồ thủ” cũng là đều có lợi cho toàn bộ chúng nhân ở đây, do đó không ai lên tiếng đáp. “Ma quỷ đồ thủ” lạnh lùng nói tiếp :

- Không ai trả lời có nghĩa là các vị không bằng lòng ?

“Đồ thành chủ nhân” gầm lên, chưởng pháp đánh luôn kinh lực quét tới mãnh liệt phi thường, “Ma quỷ đồ thủ” quát một tiếng, tay tả vung ra quét một chưởng, tay hữu thừa cơ xuất chiêu “Oan hồn bất tán”. Song phương xuất thủ đều mau lẹ trong nháy mắt, khi “Ma quỷ đồ thủ” phát chiêu, “Đồ thành chủ nhân” đã mau lẹ tuyệt luân đập liền ra ba chưởng.

Chớp nhoáng, cả hai đã thi triển qua mười chiêu. Trịnh Tây Bắc ngẩn người đứng một bên, hai mắt chàng nhòe lệ, nếu chàng không vô ý nói ra ba tiếng “Bạch vụ cốc” há đâu xảy ra thảm kịch này ?

Đột nhiên... một tiếng “Hự” trầm uất từ không khí vọng lại, bỗng thấy “Ma quỷ đồ thủ” loạng choạng lùi lại mười bước. Miệng ngậm máu tươi cuối cùng phải phun ra. Trịnh Tây Bắc cả kinh hét lên... đúng lúc chàng vừa bật tiếng hét, “Đồ thành chủ nhân” đã lướt tới vung trảo chụp tới trước mặt “Ma quỷ đồ thủ”, trảo của “Đồ thành chủ nhân” mau không thể tả, vừa lúc ấy Trịnh Tây Bắc gầm lên một tiếng, thân pháp như điện chớp phi đến bên “Đồ thành chủ nhân”. Thân hình chàng chưa phi tới, nhân ảnh áo trắng đã vụt tới. “Tuyệt sơn ma tử” đột nhiên xuất thủ phát chưởng đánh tới ngực Trịnh Tây Bắc.

Chàng bất ngờ vì sự xuất thủ ấy của “Tuyệt sơn ma tử” nên không tránh kịp. “Bình” một tiếng chưởng đã đập trúng ngực chàng, thân chàng như con diều đứt dây ngã liền xuống đất.

“Tuyệt sơn ma tử” quát to một tiếng nhảy theo Trịnh Tây Bắc đã ngã xuống vron trảo định bắt chàng. Nhưng hãn chủ chưa kịp tới một luồng kinh lực đã đẩy tới buộc hãn chủ lùi lại. Nhân ảnh lướt qua như chớp, Trịnh Tây Bắc đã bị đối phương nắm lấy trong tay, người cứu Trịnh Tây Bắc chẳng ai khác chính là “Thiên nam cuồng khách”. “Tuyệt sơn ma tử” nổi giận gầm thét :

- Bỏ y xuống !

- E rằng không dễ như thế...

“Thiên nam cuồng khách” chưa kịp nói dứt tay hữu Trịnh Tây Bắc đã đánh một chưởng đồng thời quát to :

- Ai cần người cứu ta ?

Chương ấy quá bất ngờ khiến “Thiên nam cuồng khách” phun máu miệng cơ hồ loạng choạng muốn ngã, thỉnh linh “Đồ thành chủ nhân” gầm lên :

- “Ma quỷ đồ thủ”, người có đưa huyết bài ra hay không ?

Mọi người quay lại chợt thấy “Ma quỷ đồ thủ” đã bị “Đồ thành chủ nhân” nắm giữ trong tay. Trịnh Tây Bắc sợ đến thất sắc buột miệng kêu lên “

- Sư phụ...

“Ma quỷ đồ thủ” đưa tay chùi máu loang đầy miệng nhìn Trịnh Tây Bắc, lòng chàng đau như cắt, nếu sư phụ chàng không dồn hết chân lực bốn mươi năm khổ luyện cho chàng, chưa chắc “Đồ thành chủ nhân” đã đáng là địch thủ của người. Hiện tại sư phụ chàng bị đối phương bắt giữ đều là do tội lỗi của chàng gây nên khiến chàng càng đau khổ lo lắng. “Ma quỷ đồ thủ” cố gượng cười gằn :

- Võ công của người cao hơn hai mươi năm trước rất nhiều, khiến ta rất khâm phục, bất quá nếu ta quyết không nói ra “Thiên địa huyết bài” ở đâu người làm gì ta ?

Câu nói ấy của “Ma quỷ đồ thủ” khiến chúng nhân thất sắc vì chẳng khác nào lão tự nhận đúng là “Thiên địa huyết bài” đang do lão nắm giữ. Câu ấy càng khiến Trịnh Tây Bắc cả kinh, chàng không hiểu sao sư phụ lại lừa bịp chàng, sai chàng hạ sơn tìm “Thiên địa huyết bài”. Bấy giờ “Đồ thành chủ nhân” lập tức quát :

- Người không nói ta giết chết người liền !

- Ta đưa ra thì không thể chết ư ? Do đó ta nhất định không đưa ra.

- Chỉ cần người đưa ra cho ta, ta sẽ không giết người.

- Thực chứ ?

- Không sai !

“Ma quỷ đồ thủ” cười nhạt :

- Thôi được, ta sẽ đưa cho người.

Dứt lời lão đưa tay vào áo lấy ra một ống trúc, mọi người chú ý nhìn vào cái ống trúc ấy. “Đồ thành chủ nhân” định chụp lấy ống trúc, “Ma quỷ đồ thủ” quát giật giọng :

- Khoan đã !

“Đồ thành chủ nhân” rút tay lại, “Ma quỷ đồ thủ” lạnh lùng nói :

- Trong ống trúc này có chứa bốn miếng “Thiên địa bài”, nhưng xin các vị chờ quên vì bốn miếng “Thiên địa bài” này mà hai mươi năm trước đã xảy ra một huyết án kinh người, đúng vậy, “Ngọc hồ điệp” được ta cứu thoát, nhưng các vị biết “Ngọc hồ điệp” còn sống hay đã chết ?

“Đồ thành chủ nhân” hơi run giọng :

- Chết hay sống ?

- Đương nhiên còn sống, nàng nhờ ta báo cho các vị biết, cuối cùng sẽ có một ngày nàng tìm mấy vị bằng hữu hai mươi năm trước để thanh toán ân cừ.

Lão hơi dừng lại, quăng ống trúc xuống đất :

- Ta trao mọi vật cho các vị đó !

Ống trúc vừa rơi xuống đất, Địa linh quân chớp nhoáng vươn tay chụp lấy... cùng lúc ấy “Đồ thành chủ nhân” giơ “Ma quỷ đồ thủ” lên cao ném mạnh ra xa. Trịnh Tây Bắc chỉ kịp hô to :

- Sư phụ..

Rồi phóng tới chỗ thân sư phụ bị ném ra...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thiên Địa Huyết Bài

Chàng đầu có ngờ trước khi “Đồ thành chủ nhân” ném “Ma quỷ đồ thủ” ra hắn đã điểm vào huyết Mệnh Môn của lão. Thiết tướng Mệnh Môn huyết là một trong mười hai từ huyết trong thân người, bị điểm trúng huyết này làm sao “Ma quỷ đồ thủ” còn sống nổi ?

Độc thủ của “Đồ thành chủ nhân” ra khỏi ý liệu của mọi người. Trịnh Tây Bắc phóng tới kêu thảm thiết :

- Sư phụ...

Chàng giao động mạnh thêm khi nhìn thân xác sư phụ

- Sư phụ ôi... sư phụ...

“Ma quỷ đồ thủ” nhắm nghiền hai mắt, mí mắt lão giật giật mấy cái nhưng không mở ra nổi. lâu lắm “Ma quỷ đồ thủ” không cất được lên lời. Trịnh Tây Bắc ôm lấy sư phụ nghiến răng :

- Sư phụ...

Chỉ thấy lão thở một hơi mạnh đứt quãng nói lắp bắp:

- Tim...Bạch mi...tiên ông...hỏi...

Lão đứt đoạn nói từng tiếng, chưa hết câu lại phun ra một bùm máu tươi. Trịnh Tây Bắc gào to :

- Sư phụ...

Nhưng “Ma quỷ đồ thủ” đã giật mạnh một cái chết hẳn. Chàng gào thét thảm thiết :

- Sư phụ ôi...sư phụ

Chàng bật lên tiếng khóc...tiếng khóc cực kỳ thê thảm khiến ai nấy đều ngẩn người xúc động. Bên cạnh chàng tiếng quát tháo đầy sát khí ồ ào vì mấy cao thủ giang hồ đang tranh nhau ống trúc đựng “Thiên địa huyết bài”. Trong không khí căng thẳng đang diễn ra một cuộc đấu đẫm máu. Hai mắt “Thiên nam cuồng khách” đỏ ngầu sát cơ dễ sợ bước lại gần Trịnh Tây Bắc chụp lấy chàng nhấc lên rồi hét lớn :

- Trịnh Tây Bắc, ta giết chết ngươi ! Tay hữu y từ từ đưa lên cao, chỉ cần y đập chưởng xuống là Trịnh Tây Bắc tan xương nát thịt liền. Chưởng thế “Thiên nam cuồng khách” thỉnh linh đập xuống...đột nhiên khi chưởng lực sắp đập vào chàng y thu mau tay lại đồng thời y quát lên giận dữ :

- Ngươi có biết chính ngươi đã hại chết sư phụ ngươi không ?

Y ném Trịnh Tây Bắc xuống đất, thỉnh linh y quỳ hẳn xuống bên thi thể của “Ma quỷ đồ thủ”, hai mắt y đầm đìa lệ :

- Ân huynh ơi ân huynh, lúc đầu vì muốn cứu ân huynh nên đệ lập mưu với Bạch mi tiên ông ép ân huynh ẩn cư trong “Bạch vụ cốc” này, nào ngờ cuối cùng ân huynh cũng không thoát được số kiếp...

Trịnh Tây Bắc lồm cồm ngồi dậy người trơ ra như khúc gỗ, chàng không rõ nội tâm chàng đang suy nghĩ những gì ? Chàng chỉ biết đầu óc chàng trống rỗng, lòng lạnh như băng. Thỉnh linh chàng hét lên điên cuồng :

- Ta là một tên giết người...ta hại chết sư phụ ta...trời ơi, ta hại chết sư phụ ta...

Chàng đập mạnh một chưởng vào đầu mình. Bây giờ chàng chỉ hận sao mình không chết luôn đi cho rồi... Lúc ấy “Thiên nam cuồng khách” đã ôm thi thể “Ma quỷ đồ thủ” lên, đồ dần bước về phía rừng rậm... Trịnh Tây Bắc hoang mang khôn xiết, tự nhiên chàng cũng di động cước bộ bước theo sau “Thiên nam cuồng khách”. Y chuyển thân hỏi :

- Ngươi định làm gì ?

- Lão tiên bối, ta làm lẫn, nếu trước ta hiểu rõ dụng tâm của lão tiên bối, ta sẽ không quay về “Bạch vụ cốc” nữa, ta đã hại chết sư phụ...

- Có hối hận cũng quá muộn rồi !

- Lão tiê bối hãy để ta điếu khóc cho sư phụ lần cuối.

“Thiên nam cuồng khách” thở dài gật đầu :

- Ngươi cứ việc khóc điếu lão... nhưng ngươi có biết tại sao sư phụ ngươi muốn trục xuất ngươi ra khỏi môn phái và đoạn tuyệt tình sư phụ với ngươi không ?

Trịnh Tây Bắc buồn bã lắc đầu.

- Nếu như lão không trục xuất ngươi khỏi môn phái làm sao ngươi còn sống đến giờ này ? Bọn cao thủ võ lâm kia đâu tha chết cho ngươi ? Ngươi không hiểu tâm trạng đau khổ của sư phụ ngươi sao ?

Trịnh Tây Bắc hoảng nhiên đại ngộ, thì ra sư phụ chỉ vì an toàn của chàng nên mới cố ý đuổi chàng ra khỏi môn phái, nhưng còn chuyện sư phụ giữ “Thiên địa huyết bài” biết giải thích ra sao ? Trịnh Tây Bắc ngăn người một lúc rồi mới theo chân “Thiên nam cuồng khách” bước đi. Họ mai táng cho “Ma quỷ đồ thủ”. Đứng trước phần mộ của sư phụ Trịnh Tây Bắc khóc thảm thiết, lâu lắm chàng mới cố nén tiếng khóc, chàng nghĩ đến báo thù

Liên đó chàng ngồi tĩnh tọa trị liệu thương thế một hồi, khi sức lực đã có phần hồi phục chàng đứng bật dậy chạy thẳng vào “Bạch vụ cốc”

Trong cốc cuộc tranh đoạt “Thiên địa huyết bài” vẫn chưa kết thúc. Trịnh Tây Bắc phóng thân tới bên “Đồ thành chủ nhân”, bao nhiêu lửa giận dồn vào chưởng lực, chàng gầm lên một tiếng dữ dội :

- “Đồ thành chủ nhân”, chúng ta thanh toán nợ nần hết đi !

Trong tiếng gầm chàng đánh mạnh tới, chưởng thế giận dữ mau lẹ phi thường trong lúc “Đồ thành chủ nhân” tập trung hết tinh thần vào ống trúc đựng “Thiên địa huyết bài”, cơ hồ sắp bị chưởng chàng đánh trúng. May nhờ bản lĩnh cực cao, hãn chuyên thân rất mau, phát chưởng ra đánh bật chưởng của chàng qua bên, ánh mắt “Đồ thành chủ nhân” đỏ lửa, hãn quát :

- Ngươi tìm chết ư ?

Trịnh Tây Bắc cười điên cuồng :

- “Đồ thành chủ nhân”, ngươi hại chết cha mẹ ta rồi lại dùng thủ pháp tàn khốc giết sư phụ ta, hôm nay ngươi không chết thì ta chết !

Vừa quát chàng vừa xuất thủ như mưa gió tấn công luôn ba chiêu. Bấy giờ Trịnh Tây Bắc đã bị lửa giận đốt cháy hết lý trí, chàng chỉ muốn sống chết với “Đồ thành chủ nhân” báo thù cho cha mẹ và sư phụ. Ba chưởng vừa thi triển thế mạnh như sóng gào buộc “Đồ thành chủ nhân” phải lùi lại ba bước, điều ấy khiến hãn kinh ngạc khôn xiết.

Hãn không ngờ võ công nội lực của Trịnh Tây Bắc hình như lại còn cao hơn cả sư phụ nữa, hãn nào biết được “Ma quỷ đồ thủ” đã đem hết công lực tu luyện bốn mươi năm trút hết sang người Trịnh Tây Bắc ? Do vậy công lực chàng chặn những không thua kém “Ma quỷ đồ thủ” mà còn có phần cao hơn, điều ấy thực ra khỏi dự liệu của “Đồ thành chủ nhân”.

Sau khi thi triển liền ba chưởng lòng can đảm tăng lên, Trịnh Tây Bắc lại xuất luôn ba chiêu đá liền hai cước liên tiếp. Trong nhất thời “Đồ thành chủ nhân” bất giác bị chấn động vì sự liều lĩnh của Trịnh Tây Bắc liên tục lùi lại sáu bước mới miễn cưỡng ổn định cước bộ.

Thình lình “Đồ thành chủ nhân” gầm lên một tiếng, thân hình bay vọt lên đánh ra một chiêu đẩy lùi thế công của Trịnh Tây Bắc. Trong chớp mắt cực mau tay hữu Trịnh Tây Bắc xuất chiêu “Ma quỷ dương trào” quét ngang mặt “Đồ thành chủ nhân”. Tất cả những chiêu thức của chàng bấy giờ đều là những chiêu liều mạng dù cho “Đồ thành chủ nhân” có võ công kinh người cũng không thể không chế chàng trong nhất thời.

Thoáng chốc hai bên đã đánh hơn mười chiêu. Đạo của võ học tới kỳ giao chiến mà nóng nảy liều mạng. Bất kể dù là người bằng sắt thép đi nữa mà kéo dài sự liều mạng chắc chắn chân lực cũng bị hao tổn, đó cũng là lý do khiến Trịnh Tây Bắc không thể kéo dài trận ác đấu. Chỉ thoáng chốc trán chàng đã ướt đầm mồ hôi và sắc mặt nhợt nhạt như mất hết máu.

“Đồ thành chủ nhân” thấy Trịnh Tây Bắc tiếp được năm mươi chiêu của hãn mà vẫn chưa bại cũng lấy làm sợ, hãn không ngờ võ công của chàng cao cường đến thế.

Đột nhiên... “Đồ thành chủ nhân” quát lên một tiếng, tay hãn múa đao lộn một vòng đánh ra ba chiêu tấn công ba nơi thượng, trung, hạ của đối phương. “Bình” một tiếng tiếp theo là tiếng “hự” trầm uất phát ra từ Trịnh Tây Bắc, chưởng ấy của “Đồ thành chủ nhân” đã đập trúng lưng chàng, chàng ối liền máu miệng. “Đồ thành chủ nhân” lao thân đến định đánh tiếp luôn một chưởng bỗng một kinh lực đánh bật chưởng hãn ra. “Thiên nam cuồng khách” cười ha hả :

- “Đồ thành chủ nhân” thủ đoạn ngươi độc ác quá. Đến đây lão phu tiếp ngươi vài chiêu thử xem...

Câu nói của “Thiên nam cuồng khách” chưa dứt, thình lình... một tiếng hô hoán vọng đến, tất cả mọi người bất giác xoay thân nhìn lại chợt thấy ống trúc đã bị ai đó đập vỡ, bốn mảnh “Thiên địa huyết bài” đen bóng văng ra dưới đất. Mọi người đều lộ vẻ thèm muốn... Bấy giờ Trịnh Tây Bắc đã kịp đứng lên nhìn theo bốn mảnh “Thiên địa huyết bài” chàng như nổi điên nhảy lại, “Đồ thành chủ nhân” quát to lên :

- Muốn chết ư ?

Chưởng hãn đập theo Trịnh Tây Bắc còn tay trái chụp vội một miếng “Thiên địa huyết bài”. Trịnh Tây Bắc lại trúng một chưởng nữa, miệng chàng lại ối máu lao đảo ngã xuống đất. Lần này chàng nằm bất động. Cả bọn cao thủ đều không biết bỏ mảnh “Thiên địa huyết bài” kia là thật hay giả nhưng ai nấy

đều có lòng tham chiếm đoạt. Đột nhiên... “Địa linh quân” cười nhạt một tiếng :

- Hay cho tên “Ma quỷ đồ thủ” dám đem toàn là vật giả lừa chúng ta, ai mà không biết “Thiên địa huyết bài” là màu đỏ chứ không phải màu đen ?

Tất cả nghe câu ấy bất giác đều chấn động, không sai gang hồ đòn đại bốn miếng “Thiên địa huyết bài” có màu đỏ chứ không phải màu đen... bốn miếng đen bóng này đương nhiên là giả

Tất cả không ai biết đầu đuôi ra sao, chẳng lẽ “Ma quỷ đồ thủ” cất dấu vật thật còn đem vật giả ra đây lừa bịp mọi người ? Đúng điều ấy có thể lắm chứ ! Mọi người vì bị lừa đều vô cùng tức giận “Đồ thành chủ nhân” lạnh lùng nói :

- Không sai, đây đúng là vật giả, vật thật ta tưởng chỉ có một người biết rõ.

- Ai ?

- Đồ đệ của lão !

“Đồ thành chủ nhân” nói câu ấy hoàn toàn là có mụn đao giết người, vì bất cứ ai cũng dễ hiểu rằng cái “Thiên địa huyết bài” kia Trịnh Tây Bắc chẳng biết ắt giáp gì cả. Nhưng đang cơn giận dữ vì bị lừa, mọi người đổ dồn mắt nhìn Trịnh Tây Bắc. “Địa linh quân” mau lướt tới bên chàng, “Thiên nam cuồng khách” vội chặn lão lại :

- Bằng hữu định làm gì đó ?

- Hỏi y “Thiên địa huyết bài” cất ở đâu ?

- Các ngươi nghĩ rằng y biết ư ?

- Đương nhiên.

- Không sai, vật “Ma quỷ đồ thủ” đưa cho các ngươi là vật giả, nhưng đó là do ta xúi giục, vì ta biết trước sẽ có ngày hôm nay, còn “Thiên địa huyết bài” thật e rằng không ai biết nó ở đâu !

“Đồ thành chủ nhân” lạnh lẽo :

- Ta nghĩ rằng ngươi biết !

- Bằng hữu, các ngươi hôn ám vì tham lam mất rồi, nếu quả Trịnh Tây Bắc biết “Thiên địa huyết bài” ở đâu, y đâu đến nỗi bị thê thảm như ngày hôm nay !

- Đó là y lừa dối tai mắt mọi người đó thôi !

“Thiên nam cuồng khách” cười lớn :

- Nếu các ngươi quyết động thủ, lão phu ta xin tiếp các ngươi vài chiêu thử xem !

- Hay lắm, xem chừng đây !

Tiếng vừa dứt chuông đã phát, “Đồ thành chủ nhân” vừa quét chuông ra Huyết kiếm thần quân cực mau lẹ đã nhảy đến bên Trịnh Tây Bắc đập luôn một chuông...

Tại lạc nhạt Hoàng sơn phái Huyết kiếm thần quân đã từng bị Trịnh Tây Bắc đánh bại do đó lão ôm hận đến tận bây giờ, thừa cơ mọi người không có chú ý lão nhảy đến cố giết chết chàng.

Chuông của Huyết kiếm thần quân.... (Bị mất một trang)

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Quái nhân trong mộ

Khi thiếu nữ áo xanh phát chuông tấn công Huyết kiếm thần quân thân hình nàng đồng thời bắn vọt lên về một vòng trên cao rơi gần xuống Trịnh Tây Bắc. Chẳng có cảm giác cánh tay mình bị thiếu nữ chụp trúng, bất giác chàng cả kinh, trong khoảnh khắc cực mau, thiếu nữ áo xanh đã nhắc bóng chàng lên phi hành về hướng sơn lâm.

Hành động của nàng mau lẹ và vượt khỏi dự liệu của mọi người. Huyết kiếm thần quân, Cửu chỉ đồ thủ, Mỹ nhiệm công và Địa linh quân liên tiếp bật thân đuổi theo. “Tuyệt sơn ma tử” nhìn Tiên thi khách thấy lão vẫn đứng yên bất động, hân hoan giật mình nhưng rồi lập tức bắn thân đuổi theo.

Khi hân vào đến sơn lâm chợt nghe tiếng hò hét vọng ra, phóng mắt nhìn tới chỉ thấy thiếu nữ áo xanh bị cả bốn tên Cửu chỉ đồ quý vây đánh. Thiếu nữ áo xanh đã bị trúng một chuông, đôi môi anh đào của nàng hé mở phun ra một búng máu, nàng ngã xuống kéo luôn theo Trịnh Tây Bắc đang ở trong tay nàng.

Trường kiếm của Huyết kiếm thần quân ánh lên chém xuống Trịnh Tây Bắc, thế kiếm ấy của lão nhanh như ánh sao xẹt, khí lạnh chớp qua, lưỡi kiếm sắp chém xuống ngực chàng. Đột nhiên một tiếng quát lạnh lạnh, kinh phong quét tới, Huyết kiếm thần quân bị cuốn văng ra xa ba trượng hồn mê bất tỉnh. Tất cả giật mình đưa mắt nhìn ra, không xa trên một tảng đá có một thiếu nữ áo đỏ xoã tóc dài ngồi yên, sắc mặt nàng trắng bệch.

Nàng xoã mái tóc dài ngồi im không hề động đậy, ánh mắt như vô hồn nhìn quét qua Địa Linh quân, Mỹ Nhiệm Công và Cửu chỉ đồ quý, sau đó nàng đưa mắt nhìn Trịnh Tây Bắc. Mỹ Nhiệm Công, Cửu chỉ đồ quý và Địa Linh quân đưa mắt nhìn nhau như có ý ngầm nói: “Người đã thương Huyết kiếm thần quân là thiếu nữ áo đỏ này đó sao?”.

Cửu chỉ đồ quý, Mỹ Nhiệm Công và Địa Linh quân cùng đề vận hết công lực lên song chuông từ từ lướt thân tới bên thiếu nữ và Trịnh Tây Bắc... Thành linh thiếu nữ tóc dài ấy hét lên lạnh lạnh:

- Cút đi mau!

Tay ngọc nàng vung lên, Cửu Chỉ Đồ Quý, Mỹ Nhiệm Công và Địa Linh Quân cùng như bị một chùy giáng vào giữa ngực, không nén được phun máu văng ra xa hơn trượng. Tình hình trước mắt khiến “Tuyệt Sơn Ma Tử” đứng ngoài xa ba trượng sợ hãi thất thần, hân không ngờ trong võ lâm lại có thiếu nữ võ công kinh thiên đến thế. Hân sợ đến đứng ngất người ở đó, rất lâu sau mới có thể chuyển thân bỏ chạy.

Bấy giờ Trịnh Tây Bắc cũng đã gượng đứng lên, chàng nhìn bốn võ lâm cao thủ nằm ngổn ngang dưới đất, kinh ngạc một lúc sau đó chàng mới chuyển thân sang thiếu nữ tóc dài nói:

- Là cô nương cứu tại hạ đây ư?

Sắc mặt nàng trắng dã chẳng biểu lộ tình cảm gì, nàng chỉ hơi nhẹ gật đầu, Trịnh Tây Bắc vội vàng cung tay:

- Được cô nương ra tay cứu mạng, tại hạ Trịnh Tây Bắc vô cùng cảm tạ.

Sắc mặt thiếu nữ vẫn chẳng biểu lộ chút cảm tình nào, hai mắt nàng vô thần nhìn chàng... Trịnh Tây Bắc lạnh người, cuối cùng nàng cất tiếng hỏi:

- Cô nương kia là tình nhân của người ư?

Chàng không ngờ đối phương lại hỏi câu ấy, mặt chàng ngẩn ra một lúc mới đáp được:

- Không!

- Không phải?

- Vâng, không phải.

- Thế sao nàng ta lại xả thân cứu người?

Trịnh Tây Bắc mỉm cười:

- Chỉ với hành vi cứu tại hạ mà cô nương đoán định đó là tình nhân của tại hạ sao?

- Đúng, giữa nam và nữ không thể có tình bạn!

- Tại hạ e rằng cô nương quá võ đoán, nàng là bạn của tại hạ, bạn rất tốt của tại hạ!

- Ồ... tên người là Trịnh Tây Bắc ư?

- Vâng.

Nàng không nói gì nữa, thân thể mềm mại của nàng đứng bất động, nét mặt biểu lộ sự u uất, ánh mắt vô hồn nhưng không kém vẻ thâm trầm quét qua nhìn chàng rồi lẳng lặng bỏ đi. Trịnh Tây Bắc ngẩn người nhìn theo bóng nàng. Giữa lúc ấy một bóng nhân ảnh lướt vọt qua nhắc bóng thiếu nữ áo xanh lên phi hành mất luôn.

Trịnh Tây Bắc nhìn lại không thấy thiếu nữ áo xanh đâu nữa, chàng lại ngẩn người một lần nữa vì không biết ai mang thiếu nữ áo xanh đi mất?... Chàng

thở dài một hơi chân khí chậm chậm bước xuống đỉnh núi...

Trịnh Tây Bắc hoang mang đi mãi, đầu chàng ngổn ngang muôn ngàn câu hỏi nhưng chẳng có cách nào giải đáp. Vợ chồng trang chủ “Thiên Tinh trang” không phải cha mẹ ruột của chàng ư? Thế thì sự thực phụ mẫu chàng là ai? Bây giờ sự phụ chàng đã chết, chàng chỉ còn cách gặp Bạch Mi Tiên ông, nhưng Bạch Mi Tiên ông là ai mới được chứ?

“Thiên địa huyết bair” có gì có gì kinh người? Nếu không có gì kinh người tại sao bọn cao thủ kia lại buộc sự phụ chàng phải đưa ra? Vì bốn miếng “Thiên địa huyết bair” ấy mà sự phụ chàng đành chết thảm. Nghĩ đến đó, chàng nghiêng chặt hai hàm răng tự nhủ: “Sẽ có một ngày Trịnh Tây Bắc ta phải giết sạch bọn người gian ác ấy”... Chàng bật cười, tiếng cười nghe thật tàn khốc.

Đột nhiên chàng tắt hẳn tiếng cười vì vừa phát giác ra mình đã lạc vào giữa vùng mộ địa hoang vắng, bốn bề vắng lặng tĩnh mịch như chết, mấy ánh lân tinh ma trơi lơ lửng càng tăng thêm không khí khủng khiếp. Cảnh vật hình như khiến Trịnh Tây Bắc cảm khái, chàng than lớn:

- Vinh hoa phú quý, công danh tài lợi chỉ như đám khói trôi qua đời người, cuối cùng rồi bất cứ người nào cũng đến chôn xương dưới ba tấc đất như thế này sao?

Thực là thê lương... Đột nhiên một âm thanh vọng đến:

- Đúng vậy, ai tránh được ngày phải chôn xương cốt nơi đây, người sống mà cũng bị chôn nữa là kẻ chết!

Trịnh Tây Bắc nghe câu ấy giật bắn người, theo tiếng vọng tới, chỉ có mộ địa chập chùng, không hề có bóng một nhân ảnh, chàng run rẩy hỏi:

- Ai đó?

- Một người chưa chết mà bị chôn sống!

Trịnh Tây Bắc chỉ nghe tiếng chứ không thấy người, bất giác chàng sợ lạnh tóc gáy, hoảng hốt hỏi:

- Người ở chỗ nào đấy?

- Ở dưới đất!

- Ở dưới đất? Còn sống ư?

- Đương nhiên còn sống.

- Người có nhìn thấy ta không?

- Đương nhiên nhìn thấy.

- Sao ta không nhìn thấy người?

- Ta đã nói vì ta ở dưới đất.

- Người là ai?

- Tên ta ta quên mất rồi, tiểu tử, sao ngươi lại lạc vào đây? Ngươi định chết ư?

- Không!

- Ngươi bị thương nặng lắm phải không?

- Vâng.

Đối phương trầm mặc một lúc rồi hỏi:

- Tiểu tử, ngươi muốn nhìn thấy ta không?

- Đương nhiên là muốn.

- Ngươi bước lại đây, trước mặt ngươi sẽ thấy một ngôi mộ to nhất, ta ở dưới ngôi mộ ấy đấy!

Trịnh Tây Bắc run rẩy bước tới, quả nhiên cách đó ba trượng có một ngôi mộ rất to, chàng dừng chân trước ngôi mộ ấy.

Mắt trang 17 - 18

- Cứu ta!

- Vâng, xin chờ tại hạ trị liệu thương thế xong. . .

Dứt lời, chàng không đợi hồi đáp, liền ngồi xuống điều vận chân khí trị thương một lúc, khi chân khí đã phục hồi, chàng mới đứng dậy.

Song chưởng đặt trên mộ bia, người trong mộ bật hỏi:

- Tiểu tử định làm gì đó?

- Đập vỡ mộ bia này cứu lão bá ra!

Đối phương cười ha hả:

- Tiểu tử cứ thử xem sao?

Trịnh Tây Bắc dùng toàn lực giáng xuống, chàng hỏi:

- Lão bá là người tốt hay xấu?

- Người xấu.

- Người xấu ư?

- Không sai! Ta là kẻ giết người không góm tay!

Trịnh Tây Bắc hỏi:

- Vì lão bá là người xấu nên bị nhốt dưới mộ địa ấy?

- Có thể đúng thế, có thể không đúng thế.

Trịnh Tây Bắc nghiêng răng nói:

- Bất kể lão bá là người tốt hay xấu, ta không thể thấy người sắp chết mà không cứu. . .

Dứt lời, chàng dùng toàn bộ công lực giáng xuống bia mộ một chưởng. . . chưởng lực của Trịnh Tây Bắc ít nhất cũng nặng tới ngàn cân nhưng mộ bia vẫn tro tro hoàn toàn không hề lay chuyển chút nào khiến chàng cả kinh. Quái nhân trong mộ bật cười ha hả:

- Tiểu tử, đừng phí sức vô ích, đừng nói công lực hiện nay của ngươi không thể lay chuyển mà dù có tăng thêm một trăm năm công lực nữa cũng vô ích mà thôi.

Trịnh Tây Bắc kinh hãi lùi thêm ba bốn bước nữa, kinh ngạc nhìn vào bộ mặt quái nhân trong tiểu động. Quái nhân trong mộ ấy nói:

- Tiểu tử, vì sao ngươi muốn cứu ta?

- Tại hạ. . . không biết tại sao nữa.

- Tiểu tử, ngươi bao nhiêu tuổi?

- Mười chín.

- Sư phụ là ai?

- “Ma Quỷ Đồ Thủ”.

- A. . . tiểu tử. . . ta hỏi ngươi, ngươi có biết trong võ lâm thiên hạ ai là người có võ công cao nhất không?

- Hiện tại ấy à?

- Cứ coi như kẻ tên người hiện tại đi.

- “Đồ Thành Chủ nhân” hoặc đại khái là lâu chủ “Tuyết Sơn Ma lâu”.

- Võ công chúng cao cỡ trình độ nào?

- Cái ấy. . . tại hạ biết nói sao bây giờ?

- Tùy ngươi cứ việc thí dụ đi!

- Công lực của “Đỗ Thành Chủ nhân” ước độ tám mươi năm trở lên... Đối phương bật lên cười ha ha... Trịnh Tây Bắc ngạc nhiên hỏi: Lão bá cười cái chi?
- Tám mươi năm công lực mà ra quái gì? Bảo cho ngươi biết, theo ta biết, kẻ có võ công tối cao trong thiên hạ là “Thần Bí Chủ nhân”...
- “Thần Bí Chủ nhân”? Sao tại hạ chưa hề nghe tên này?
- Vì ngươi còn quá nhỏ!
- Võ công của “Thần Bí chủ nhân” so với “Đỗ Vương chi vương” ra sao?
- Ha ha ha... trước đây ba mươi năm ta có xếp những người có võ công cao nhất thì đệ nhất là “Thần Bí chủ nhân”, sau đó mới tới “Huyết Trì chủ nhân”, “Thông Thiên thần quân”, “Âm Hồn minh quân”, “Độc Ma”, “Huyết Ma thủ”, “Huyết Thần tử”, “Bạch Mị tiên ông”...
- Còn “Đỗ Vương chi vương” và “Bà Trung thần” thì sao?
- Võ công của hai người ấy chỉ bằng một nửa so với những tên mà ta vừa kể.
- Nói nhảm!
- Ta mà nói nhảm?
- “Đỗ Vương chi vương” có tài thông thiên...
- Phải đó, “Đỗ Vương chi vương” cũng là một cao thủ một thời... nhưng mà, tiểu tử ơi, chúng ta không cần bàn đến chuyện ấy, tương lai sẽ có một ngày ngươi sẽ phải tin lời ta, ngươi có biết ta là nhân vật nào không?
- Là nhân vật nào?... Làm sao tại hạ biết được?
- Đúng vậy, ngươi không biết được đâu... Ta sẽ cho ngươi biết ta là nhân vật nào.
- Nghĩa là sao?
- Ngươi không hiểu à? Tiểu tử, ta sẽ truyền võ công cho ngươi...
- Ồ! Truyền võ công cho tại hạ ư?
- Đúng, truyền võ công cho ngươi, ta chỉ cần một điều kiện...
- Điều kiện gì?

Bạn đang đọc truyện *Đỗ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Giáo chủ bịt mắt

- Tìm “Thiên địa huyết bài” cho ta!

Trịnh Tây Bắc chấn động toàn thân, chàng bật cười:

- Tìm “Thiên địa huyết bài”? Lão bá không nói lộn đây chứ?
- Sao ta lại nói lộn?
- Lão bá biết “Thiên địa huyết bài” của nhân vật nào không?
- “Đỗ Vương chi vương”.
- Chẳng phải lão bá vừa nói rằng võ công của “Đỗ Vương chi vương” chỉ bằng một nửa lão bá đó sao?

- Đúng vậy.

- Vậy còn tìm “Thiên địa huyết bài” làm chi nữa? Chẳng phải “Thiên địa huyết bài” là ghi chép võ công của “Đỗ Vương chi vương” và “Bà Trung thần” đó sao?

- Làm rồi. Hiện tại ngươi chưa hiểu gì về sự ảo diệu của “Thiên địa huyết bài” cả, nếu nó chỉ ghi chép võ công thôi, ta bảo ngươi tìm nó làm quái gì?

Trịnh Tây Bắc ngẩn người, càng lúc càng thấy cái “Thiên địa huyết bài” ấy thần bí, nếu bốn miếng bài ấy không ghi chép võ công thì ghi chép cái gì? Trịnh Tây Bắc mơ hồ ngạc nhiên hỏi:

- Thế nó ghi chép cái gì?

- Điều ấy ngươi không cần biết, bất quá trong giang hồ đồn đãi nó ghi chép võ công là hoàn toàn lầm lẫn, căn bản nó chẳng ghi chép võ công gì cả...

- Làm sao lão bá biết?

- Ta suy đoán... Sao? Ngươi có bằng lòng điều kiện ấy không?

- Tìm bốn miếng “Thiên địa huyết bài” ấy cho lão bá?

- Đúng vậy! Ta sẽ biến ngươi thành người nổi danh trong thiên hạ.

Trịnh Tây Bắc nghĩ lướt qua một chút rồi đáp:

- Có thể được.

- Không hối hận sau này chứ?

- Không!

- Tuyệt lắm, ngươi hãy ngồi xuống trước cửa động đi.

- Để làm chi?

- Ta muốn biến ngươi thành danh chấn thiên hạ.

Trịnh Tây Bắc có phần hồ nghi, chẳng hiểu đối phương làm thế nào biến chàng thành kẻ danh chấn thiên hạ được, liền đó chàng bước lại ngồi xuống ngay trước cửa tiểu động. Tay phải của quái nhân trong mộ vươn ra từ cửa nhỏ ấy đặt lên “Thiên linh cái” của chàng. Đối phương trầm giọng:

- Tiểu tử! Ta sẽ đem bí công tu luyện cả đời truyền cho ngươi một nửa, khi ta hành công rót chân lực vào “Thất tinh tinh mạch” cho ngươi, tối kỵ không được phân tâm đó nhé!

Trịnh Tây Bắc gật đầu, cho đến bây giờ chàng vẫn chưa biết sự tao ngộ này là họa hay phúc, chàng tự nghĩ, nếu là họa cũng không thể tránh được, nghĩ ngợi làm quái gì cho một?

Tâm niệm chuyển động, chàng bất giác an nhiên. Liền đó chàng nghe quái nhân trong mộ nói nhỏ:

- Nhắm mắt thu thần, tối kỵ phân tâm, ta đẩy công lực xuyên qua chiếc cầu trời đất tẩy rửa ô uế truyền vào “Thất tinh tinh mạch” của ngươi toả ra hai tay...

Một luồng chân lực nóng như hoà thiêu chạy vào toàn thân Trịnh Tây Bắc, toàn thân chàng đỏ mồ hôi, chàng say mê vì nóng... Cuối cùng qua độ nửa giờ, luồng nóng từ từ biến mất... Tay hữu của quái nhân trong mộ cũng buông rời khỏi “Thiên linh cái” của chàng.

Mồ hôi của Trịnh Tây Bắc ướt đầm cả ra ngoài, chàng không hiểu qua thời gian đó chàng đã đạt được cái gì. Quái nhân trong mộ nói:

- Bây giờ ta đã truyền một nửa võ công của ta cho ngươi, sau đây ta truyền cho ngươi thêm ba thế võ công, chiêu thứ nhất “Đã hoà thiêu thiên”, chiêu thứ hai “Hồn đoạn thiên nhai”, chiêu thứ ba “Vạn quỷ sách mệnh”. Tuy chỉ có ba chiêu nhưng mỗi chiêu ngầm chia ba loại biến hoá khác nhau, với cách sử dụng bí công của ta nó có uy lực vô cùng vô tận!

Liền đó quái nhân trong mộ hướng dẫn cho Trịnh Tây Bắc tập luyện ba chiêu võ công...

Đêm hết rồi trời lại sáng, đến hoàng hôn ngày thứ hai, Trịnh Tây Bắc mới miễn cưỡng học hết ba chiêu võ công tinh ác ấy, quái nhân trong mộ gật gù khen:

- Không ngờ chỉ trong một ngày ngươi đã học xong ba tuyệt chiêu của ta, thực là kỳ tài võ lâm... Với võ công ngươi hiện nay ta cho rằng ngươi có muốn đánh hết thiên hạ cũng chẳng thành vấn đề!

Trịnh Tây Bắc hỏi:

- Võ công của tại hạ thực cao đến thế ư?
- Người sẽ được chứng minh ngay bây giờ, hiện tại người đi được rồi đó. Nhớ kỹ hãy tìm “Thiên địa huyết bài” đến đây cho ta!
- Tại hạ... bỏ đi sao được?
- Chẳng lẽ người còn muốn biết gì nữa?
- Không, tại hạ không có ý ấy, chỉ là tại hạ may có cơ duyên gặp lão bá, được lão bá truyền võ công, như thế giữa chúng ta gọi là gì?
- Bằng hữu.
- Bằng hữu?
- Không sai! Chúng ta là bằng hữu, bây giờ người đi đi, bắt quả ta muốn yêu cầu một điều cuối cùng...
- Xin lão bá dạy bảo.
- Chớ nên nói cho bất cứ ai biết việc người gặp ta, nếu có ai hỏi đến tốt nhất hãy nói ta đã chết rồi!

Trịnh Tây Bắc gật đầu nói:

- Tại hạ xin ghi nhớ!

Trong hai mắt chàng dường như ướt nước... Bất kể người này là ai, lão đã truyền võ công cho chàng, bây giờ chia tay thực là khó chịu. Chàng âm thầm nói:

- Lão tiền bối, tại hạ đi nhé!

- Khoan chút, ta còn ba viên dược hoàn đây, ta tặng cho người, bất kể người bị thương hay bị trúng độc, chỉ cần uống nửa viên, tất cả sẽ được khôi phục lại như thường.

Trịnh Tây Bắc nhận được hoàn, nước mắt như muốn ứa ra, cuối cùng lệ cũng rơi xuống... chàng không biết làm sao bây giờ? Quái nhân trong mộ gương cười:

- Xúc động làm chi? Đi đi! Hoặc giả sau này có một ngày bao nhiêu trách nhiệm an nguy của giang hồ đều do người đảm nhiệm. Đi đi, sau này chúng ta sẽ gặp lại!

Trịnh Tây Bắc cảm kích không nói nên lời, chàng cất dược hoàn vào ngực, không nở rời, lâu lắm chàng mới bản thân ra đi.

Trịnh Tây Bắc vẫn chưa biết sự gặp gỡ ấy là họa hay là phúc. Chàng chỉ thấy mới bung thân nhẹ một cái đã xa hơn mười trượng, thân thể có cảm giác nhẹ như chim én khiến chàng kinh ngạc. Chỉ bung thân vài cái đã xuống đến chân núi.

Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc dừng chân, bên tai chàng phảng phất có tiếng áo động rất mau... đưa mắt nhìn ra, bóng cây lay động. Chàng phân biệt âm thanh ấy ở cách xa khoảng nửa dặm, chàng không ngờ mình lại có công lực ấy, âm thanh ở xa tới nửa dặm mà chàng vẫn nghe thấy khá rõ.

Thân hình chàng vọt lên, nhắm hướng có âm thanh tiến tới, chợt thấy nhiều bóng nhân ảnh phi hành vào một khu rừng rậm. Thấy thân pháp đối phương cực mau như có việc khẩn cấp gì đó, Trịnh Tây Bắc nổi tính hiếu kỳ bèn đuổi theo.

Xuyên qua khu rừng rậm là một dãy lầu gác cũ kỹ, chàng không ngờ giữa rừng rậm hoang sơn này lại có lầu gác trùng lớp như thế này.

Năm bóng nhân ảnh mặc áo xanh phi thân vào đại môn. Ngoài cửa đại môn vẫn là cảnh hoang tịch. Trịnh Tây Bắc ngẩn người nhìn một lúc lâu vẫn chưa hiểu chuyện gì, chàng bèn động thân vọt lên cửa lớn thò đầu nhìn vào, đại sảnh cực lớn nhưng không một bóng người.

Quái lạ thật, rõ ràng Trịnh Tây Bắc thấy có người vào đây sao đại sảnh lại chẳng có ai? Chàng lấy làm khó hiểu bèn cất bước tiến luôn vào đại sảnh.

Đột nhiên... có nhiều tiếng chân hỗn loạn từ trong nội thất vọng ra. Trịnh Tây Bắc cau mày suy nghĩ chớp nhoáng, thân hình chàng vọt lên cao tới trần đại sảnh ẩn thân vào mấy cái cột bắc qua giữa mái nhà.

Tiếng chân đã kéo ra ngoài đại sảnh, hơn mười nam nữ đều mặc áo xanh, khi vào đại sảnh phân ra đứng hai bên như sắp sửa thi hành một典禮 gì vậy. Đêm càng lúc càng sâu. Hơn mười người áo xanh chẳng khác nào những bức tượng đứng nghiêm cẩn hai bên không hề động đậy. Trịnh Tây Bắc không hiểu họ định làm gì.

Thình lình một loạt tiếng chân nữa, bốn lão nhân áo xanh tay cầm đuốc bước vào đại sảnh... Sau khi đặt bốn ngọn đuốc lên bàn đá sau một cái ghế thái sư rộng lớn không có ai ngồi.

Bốn lão nhân đặt đuốc xong đầu đẩy lại lui về phía bậc thềm chia ra đứng hai bên. Lão nhân đứng đầu tiên phá tan bầu không khí căm lặng ấy bằng tiếng hô to:

- Tất cả mọi người đã đông đủ chưa?

Có tiếng người đáp:

- Còn thiếu một người.

- Ai?

- Thâm Bí Thám...

Lời chưa dứt, một bóng áo xanh nửa phi thẳng vào đại sảnh, mắt Trịnh Tây Bắc vừa nhìn thấy người ấy chàng giật mình suýt kêu thành tiếng. Thì ra đó là Thiếu nữ áo xanh đã mấy lần cứu mạng sống chàng. Điều này thực sự ra khỏi sở liệu của Trịnh Tây Bắc, đây thực sự là bang hội nào và tại sao Thiếu nữ áo xanh lại có mặt ở trong này?

Đột nhiên có tiếng người nói:

- Bản môn đệ tử đã có mặt đông đủ!

Âm thanh vừa dứt, không khí lại trở về tĩnh mịch. Bóng mấy cây đuốc lay động chiếu mờ ảo lên những bộ mặt nghiêm như đá khiến người ta ghệt thở. Thời gian từ từ trôi qua trong cảnh nghệt thờ ơ...

Trịnh Tây Bắc không biết họ định làm gì... hoặc là chờ đợi ai đó. Thành linh...

Một luồng gió lạnh thổi rít qua bốn ngọn đuốc tắt phụt, tiếp đó tức thì lại bùng sáng lên, ánh mắt Trịnh Tây Bắc quét qua một lượt, kinh hoàng, trong khoảng chớp nhoáng bốn ánh đuốc tắt phụt ấy, trong chiếc ghế thái sư rộng lớn đã có một người bịt mặt ngồi chễm chệ, thân pháp hần mau lẹ bậc ấy thực khiến đủ đáng sợ. Cả bọn người trong đại sảnh đồng loạt quỳ xuống:

- Đệ tử khấu kiến giáo chủ!

- Được, được, đứng lên!

- Đa tạ ơn giáo chủ.

Toàn bộ người đứng dậy chia ra đứng hai bên, giáo chủ bịt mặt có âm thanh rất lạnh:

- Trừ phi có việc trọng đại bản giáo rất ít khi hội họp. Mấy ngày trước đây, ta sai người bí mật đi tra xét, việc ấy ra sao rồi? Lâm Bí Thám!

- Thưa, có đệ tử!

Bên hữu có một trung niên phụ nhân bước ra cúi đầu:

- Xin tha tội đệ tử không thu được tin tức gì!

- Thâm Bí Thám!

- Thưa, có đệ tử!

Bên tả, Thiếu nữ áo xanh bước ra kính cẩn cúi đầu:

- Xin tha tội, đệ tử tra xét không ra!

- Cốc Bí Thám!

- Thưa, có đệ tử!

Một lão nhân áo xanh bước ra, giáo chủ bịt mặt hỏi:

- Người có tra xét được gì chăng?

- Đệ tử chưa tra xét được toàn bộ nhưng cũng tìm được ít đầu mối.

- Người cứ nói ta nghe.

- Vâng!

Lão nhân áo xanh kính cẩn kể:

- Mười mấy năm trước Ngọạ Long trang ở Phong Hoả cốc xảy ra một huyết án... “Ngọc Kiếm thư sinh” bị giết chết...
- “Thiên địa huyết bài” có ở trong thân hân không?

Trịnh Tây Bắc vừa nghe đến “Thiên địa huyết bài” liền giật mình, không ngờ vị giáo chủ bịt mặt kia cũng đi tìm bốn miếng “Thiên địa huyết bài” ấy, thật khó mà tưởng tượng.

Lão nhân áo xanh nói:

- “Ngọc Kiếm thư sinh” rất giỏi loại bài “Ma tướng”. Ngày nọ, Ngọạ Long trang chủ Vụ Thiên Tông mời “Ngọc Kiếm thư sinh” đến chơi bài, cùng chơi trong cuộc bài ấy có “Cửu Chỉ Đồ Quý”, “Huyết Kiếm Thân Quân”, “Huyền Phong Kiếm khách”. Cứ nghe nói lần ấy, “Ngọc Kiếm thư sinh” thua lớn, thua đến nỗi hân phát hoảng buột miệng nói một câu: “Thua tiền thì ăn thua gì, chỉ cần không thua ”Thiên địa huyết bài” là đủ rồi...” . Vì đó mà tất cả mọi người ở Ngọạ Long trang lúc đó gồm cả “Mỹ Nhiệm Công” Vụ Thiên Tông đều nổi máu tham muốn chiếm “Thiên địa huyết bài” nhưng chưa ai dám xuất thủ, vì võ công của “Ngọc Kiếm thư sinh” cực cao. Cuối cùng, tại Phong Hoả cốc đã xảy ra một trận vây giết “Ngọc Kiếm thư sinh” nhưng cứ theo truyền thuyết thì người thực giết hân lại là một người mặc áo tía bí ẩn. Người đó là ai không người nào biết, họ chỉ thấy bóng áo tía chớp loé qua, “Ngọc Kiếm thư sinh” liền chết thảm. Nhưng trong thân “Ngọc Kiếm thư sinh” lại không tìm ra bốn miếng “Thiên địa huyết bài”, có người nói rằng chắc là do vợ hân là “Ngọc Hồ Điệp” cất giữ, nhưng khi tìm tới vợ hân, “Ngọc Hồ Điệp” đã phát điên cuồng mất rồi!

Giáo chủ bịt mặt hỏi:

- Tại sao phát điên?
- Vì trúng độc thủ người khác. Bọn người kia lúc hết nhà ở của “Ngọc Hồ Điệp” vẫn không thấy “Thiên địa huyết bài”, chính đang định hạ thủ giết “Ngọc Hồ Điệp” thì “Ma Quý Đồ Thủ” xuất hiện cứu “Ngọc Hồ Điệp”... Sau đó tung tích hai người thế nào không rõ...

Giáo chủ bịt mặt lại hỏi:

- Còn “Thiên địa huyết bài” thì sao?
- Không ai biết nó lưu lạc nơi đâu, cho đến mấy năm trước, cứ theo lời đồn thì có một tên tiểu phu đón củi trước nhà cũ của “Ngọc Hồ Điệp” phát hiện được một hộp sắt nhỏ trong gốc cây khô, có thể hộp sắt nhỏ này chính là hộp đựng “Thiên địa huyết bài”! Vừa lúc ấy có người đi ngang qua nhìn thấy đã đem hai mươi lạng vàng mua cái hộp sắt đựng bốn miếng “Thiên địa huyết bài” ấy...

Giáo chủ bịt mặt ấy hỏi:

- Người mua được ấy là ai?
- Là đệ tử của Hoàng Sơn phái “Phí Hoa thủ”.

Trịnh Tây Bắc nghe câu ấy trong đầu bật kêu lên mấy tiếng “ong ong” rất dễ sợ, thân chàng lay động cơ hồ suýt rơi khỏi cái rường nhà đang ẩn thân. Chợt nghe giáo chủ bịt mặt hỏi:

- Người ấy hiện giờ ở đâu?
- Đã thất tung từ ba năm trước...

Trong tai Trịnh Tây Bắc vẫn kêu “ong ong”, thân chàng run lên, bao nhiêu câu nói của họ, chàng chẳng còn nghe thấy gì nữa... Trời ơi! Chẳng lẽ cái hộp sắt nhỏ do “Phí Hoa thủ” giao cho chàng lại đựng “Thiên địa huyết bài” mà cả võ lâm đang điên cuồng tìm kiếm đó ư?

“Thiên địa huyết bài” vẫn ở trong thân chàng mà chàng hoàn toàn nào biết? Chưa bao giờ chàng cảm thấy căng thẳng như bây giờ, chàng đưa tay mò vào ngực tìm cái hộp sắt nhỏ... tay chàng run lên bần bật...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Huyết bài lộ hé

Tay Trịnh Tây Bắc run lên bần bật, run đến nỗi cơ hồ chàng không thể mò được vào trong ngực áo nữa. “Phí Hoa thụ” đã đưa cho chàng cái hộp sắt, thực có đựng bốn miếng “Thiên địa huyết bài” sao? Cuối cùng chàng cũng rút được cái hộp sắt ra, hai tay chàng run lấy bầy cơ hồ không nắm được cái hộp, chàng run rẩy mở nắp hộp và đưa mắt nhìn vào, chàng biến sắc, trong tay nằm ngay ngắn bốn miếng sắt đỏ như máu phải chăng là “Thiên địa huyết bài”?

Trịnh Tây Bắc hết sức kinh dị, chàng giữ vật báu trong tay đã mấy năm rồi mà lại không hề biết, nào ngờ võ công thiên hạ điên cuồng đi tìm “Thiên địa huyết bài” lại nằm trong thân chàng?

Chàng hoang mang đóng nắp hộp lại rồi đút vào trong ngực áo. Trịnh Tây Bắc cố trấn tĩnh tinh thần, chàng bắt đầu cảm thấy việc này quá sức tương trọng của chàng. Dưới kia, đột nhiên vị giáo chủ bịt mắt bỗng cười lạnh một tiếng gọi:

- Vị bằng hữu nào trên tường nhà đó? Sao chưa xuống đây đàm luận?

Trịnh Tây Bắc giật mình, ai ngờ vị giáo chủ bịt mắt lại phát giác ra chỗ chàng ẩn thân. Giáo chủ bịt mắt vừa dứt lời, bao nhiêu ánh mắt của các môn nhân đệ tử đều ngược lên nhìn. Trịnh Tây Bắc muốn ẩn thân cũng không được nữa, chàng buông thân rơi xuống. Vừa chạm chân xuống đất, bọn môn nhân đệ tử kinh ngạc giật nảy người. Thiếu nữ áo xanh buột kêu:

- Là thiếu hiệp đấy ư?

Trịnh Tây Bắc cười gượng:

- Vâng, là tại hạ!

Chàng xoay lại hướng giáo chủ bịt mắt nói:

- Tại hạ vì có chút máu hiếu kỳ nên mạo muội vào nơi đây, xin giáo chủ (mắt chữ) hàm.

Giáo chủ bịt mắt lạnh lẽo gọi:

- Thâm Bí Thám!

- Thưa, có đệ tử!

- Người quen biết vị các hạ này?

- Vâng.

- Y là ai?

- Y là Trịnh Tây Bắc, là đồ đệ của “Ma quỷ đồ thủ”.

- A!

Giáo chủ bịt mắt nhẹ bật kêu “A” một tiếng rồi nhìn Trịnh Tây Bắc, lạnh lẽo nói:

- Còn vị bằng hữu của các hạ sao chưa mời xuống luôn?

Trịnh Tây Bắc lại kinh dị lần nữa. Sao? Chẳng lẽ trên rường nhà lại còn một người nào nữa ẩn thân? Chàng cảm thấy cực kỳ hoang mang. Bỗng có tiếng cười lớn bật ra lạnh lạnh, một bóng nhân ảnh phiêu thân rơi xuống vừa nói:

- Công lực của giáo chủ quả nhiên siêu phàm. Lão phu bội phục!

Trịnh Tây Bắc rất kinh ngạc, chàng đưa mắt nhìn lòng thẳm chấn động vì đó chính là lão nhân bạch mi mà chàng gặp ở trong “Võ lâm đồ thành”. Giáo chủ bịt mắt lạnh lùng hỏi:

- Xin hỏi...

- Xin hỏi lão phu tên là gì phải không? Bất tất, lão phu chỉ vô ý vào nơi này làm phiền chư vị, xin được nguyên xá, bây giờ lão phu xin cáo từ.

Dứt lời, lão nhân chuyển thân định phi ra ngoài. Giáo chủ bịt mắt quát lên lạnh lạnh:

- Đứng lại!

Lão nhân bạch mi dừng chân xoay người lại hỏi:

- Giáo chủ còn muốn dạy bảo điều gì ư?

- Người tương có thể bỏ đi một cách dễ dàng đến thế ư?

Lão nhân bạch mi kinh ngạc:

- Ý của giáo chủ muốn sao?
- Các ngươi đã vào nơi cấm địa giáo đường chẳng có chút quang minh lỗi lạc là mục đích định làm gì?

Lão nhân bạch mi kinh ngạc, đột nhiên lão xoay lại hỏi Trịnh Tây Bắc:

- Mục đích tiểu tử là gì?
- Tại hạ ư? - Trịnh Tây Bắc ngẩng người đáp - Tại hạ đến đây chỉ vì tính hiếu kỳ.

Lão nhân bạch mi khẽ mỉm cười quay về phía giáo chủ bịt mắt:

- Đúng vậy, chúng ta chỉ đến đây vì tính hiếu kỳ!
- Nếu đã vì tính hiếu kỳ mà đến đây thì các ngươi càng không có quyền bỏ đi!

Lão nhân bạch mi cười ha ha:

- Sao? Giáo chủ muốn giữ người ư?
- Đúng vậy.
- Lão phu vốn như một xác gỗ giữ lại nào có ích lợi gì? Trịnh Tây Bắc đây còn thiếu niên trẻ tuổi đáng bị giữ lại...

Lão lại xoay qua Trịnh Tây Bắc:

- Tiểu tử, ngươi bảo có phải vậy không?

Trịnh Tây Bắc kinh ngạc:

- Tại hạ không thể lưu lại tại đây.

Lão nhân bạch mi lại cười ha ha:

- Ngươi không ở, ta cũng không ở, đi, chúng ta đi thôi!

Dứt lời bước dài tiến ra cửa đại môn, Trịnh Tây Bắc đang định bước theo bỗng giáo chủ bịt mắt bật lên cười lạnh lẽo:

- Chỉ sợ nhị vị không đi được đó thôi!

Lời vừa dứt, nhân ảnh đã lướt tới chắn ngay đường đi của lão nhân bạch mi và Trịnh Tây Bắc, chàng nhìn thẳng vào giáo chủ bịt mắt lạnh lùng hỏi:

- Giáo chủ thực sự muốn gì?

Giáo chủ bịt mắt lạnh lùng đáp:

- Như để các ngươi thích đến thì đến, thích đi thì đi, các ngươi sẽ cho ta là kẻ bất tài, bây giờ có hai con đường cho các ngươi lựa chọn...
- Hai con đường nào?
- Một là gia nhập bản phái, hai là dùng võ công phân định thắng bại!

Lão nhân bạch mi nhìn Trịnh Tây Bắc:

- Tiểu tử, ta sống gần này tuổi đã nhiều lắm rồi không tội vạ gì đem đầu cho người ta thử, ngươi hãy thay ta chọn con đường nào đi!

Trịnh Tây Bắc hơi biến sắc:

- Giáo chủ các hạ, các hạ chớ khinh người quá lắm, cũng được, tại hạ xin lãnh giáo xem các hạ có tuyệt học gì kinh người hay không.
- Nếu ngươi thua thì sao?
- Nếu thua sẽ xin gia nhập quý giáo, còn nếu giáo chủ thua thì sao?
- Cho các ngươi đi tự do.

- Được lắm!

Lão nhân bạch mi giặt mình:

- Tiểu tử, nếu lỡ ngươi thua chúng ta biết làm sao?

Trịnh Tây Bắc quả thật cũng có phần hồi hộp, nếu quả chàng thua thật, hậu quả rất khó tưởng tượng và chàng cũng không nắm chắc được mình có thắng vị giáo chủ ấy không. Chàng nhìn vị giáo chủ bịt mặt lạnh lùng mời:

- Xuất thủ đi!

- Xin mời các hạ trước!

- Khách không thể qua mặt chủ, mời giáo chủ!

- Xin phép các hạ!

Tiếng “hạ” chưa dứt hẳn, hẳn đã đưa tới một chưởng, chưởng ấy xem ra cũng bình thường nhưng sự thực biến hoá vô cùng. Trịnh Tây Bắc phát mạnh hữu thủ tấn công hoàn chiêu. Chỉ thấy hai bóng nhân ảnh lướt chập vào nhau rồi tách ra nhưng sự thực chỉ qua một nháy mắt, hai người đã thi triển ba chiêu, thân pháp người nào cũng cực mau khiến ai nấy kinh hoàng. Trịnh Tây Bắc chỉ biết chàng phát chiêu theo sự truyền dạy của quái nhân trong mộ chứ hoàn toàn không biết tên của chiêu thức ấy ra sao. Hai người vừa dừng tay, giáo chủ bịt mặt lạnh lùng bật tiếng:

- Xin mời nhị vị tự do ra đi!

Trịnh Tây Bắc hết sức kinh ngạc, lão nhân bạch mi cũng kinh dị nhìn chàng. Lão hỏi:

- Tiểu tử, ngươi ...gặp lão ấy rồi ư?

- Gặp lão nào?

- Thế chiêu “Đã hoá thiêu thiên” do ai dạy ngươi vậy?

Trịnh Tây Bắc lắc đầu, chính chàng cũng đâu biết quái nhân trong mộ là ai. Giáo chủ bịt mặt lạnh lùng:

- Sao? Nhị vị chưa đi đi!

Trịnh Tây Bắc ngạc nhiên hỏi lão nhân bạch mi:

- Lão tiền bối, tại hạ thắng rồi ư?

- Tuy chưa hẳn thắng, nhưng công lực của hai người tương đương.

Lão quay về hướng giáo chủ bịt mặt:

- Chúng ta không đi nữa!

Câu nói của lão nhân bạch mi chẳng khiến giáo chủ bịt mặt lấy làm lạ. Trịnh Tây Bắc hoang mang chẳng hiểu gì cả. Giáo chủ bịt mặt lạnh lùng:

- Lẽ nào các người lại muốn ta xuất thủ thêm một lần nữa?

Lão nhân bạch mi cười ha ha:

-Ta không muốn đi, ngươi có mời ta cũng không đi, giáo chủ phải chăng là đệ tử truyền nhân của Huyết ma tử?

Giáo chủ bịt mặt kinh ngạc lùi một bước:

- Ngươi... làm sao ngươi biết?

- Hiện nay Huyết ma tam thức trong thiên hạ không ai nhận ra được trừ lão phu!

- Ta biết ngươi là ai rồi, phải chăng ngươi là Bạch mi tiên ông?

- Không sai!

Trịnh Tây Bắc nghe lời xác nhận ấy, bất giác chấn động cả người, chàng bật kêu lên:

- Lão tiền bối, chính tại hạ đang muốn tìm lão tiền bối đây!

- Ta biết người đang muốn tìm ta.

Lão nhân ấy chuyển lời qua giáo chủ:

- Giáo chủ, hôm nay lão may gặp cuộc hội họp ở đây chỉ là do vô ý may mà cũng không lấy gì làm uổng công, “Thiên địa huyết bài” cuối cùng lão phu đã biết ở đâu rồi!

Trịnh Tây Bắc nghe câu ấy càng kinh hãi, Giáo chủ bật mặt hỏi:

- Nó ở đâu?

- Tại đây, nhưng giáo chủ không nên tìm hiểu vì vật ấy đã có chủ ...

Lão hơi dừng một chút rồi tiếp:

- Mọi việc còn lằng nhằng, trước khi đi khỏi đây, lão phu cần báo cho giáo chủ biết một điều...

- Xin lão tiên bối cứ dạy!

- Giáo chủ cứ an tâm chờ đợi, sau này chúng ta còn có dịp hợp lực với nhau.

Tiếp đó, Bạch mi tiên ông quay sang Trịnh Tây Bắc:

- Tiểu tử, chúng ta đi được rồi đó!

Nói dứt lời, lão bước ra đại môn. Trịnh Tây Bắc vẫn hoang mang chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, chàng ngơ ngẩn nhìn giáo chủ bật mặt rồi liếc nhìn Thiếu nữ áo xanh, chỉ thấy nàng tha thiết nhìn theo chàng. Trịnh Tây Bắc đành cười gượng bước ra ngoài.

Đưa mắt nhìn Bạch mi tiên ông đã ở xa hơn mười trượng, chàng chạy theo gọi lớn:

- Lão tiên bối ơi!

Bạch mi tiên ông hơi quay lại nhìn chàng cười gằn:

- Tiểu tử theo ta định hỏi gì? Phải chăng định hỏi kỳ lĩnh của ba phái ta đã đưa trả cho họ chưa?

- Lão tiên bối, còn một việc khác... lão tiên bối biết sư phụ của tại hạ chết rồi ư?

- Biết... hôm qua ta mới biết, nhưng may ta đã đoán sớm hơn.

- Lão tiên bối vừa rồi thấy tại hạ có “Thiên địa huyết bài”?

- Đúng vậy!

- Lão tiên bối, cứ theo đồn đãi thì phu phụ Trịnh Thiết Nguyên không phải là cha mẹ ruột của tại hạ? “Giang hồ đồ bác” nói sư phụ tại hạ biết phụ mẫu thật của tại hạ là ai...

- Bây giờ sư phụ người chết rồi, trước khi chết hấn dặn bảo người đi tìm ta?

- Vâng. Thân sinh phụ mẫu của tại hạ thực sự là ai?

Bạch mi tiên ông đáp:

- Ủa, lúc này người chưa nghe sao?

- Sao? “Ngọc Kiếm thư sinh” và “Ngọc Hồ Điệp” là cha mẹ của tại hạ ư?

- Đúng đó. Họ mới thực sự là cha mẹ của người.

- Thế sao tại hạ lại lớn lên trong nhà phu phụ Trịnh Thiết Nguyên?

- Việc ấy khó mà nói cho rõ ràng được, sự việc là như thế này, vụ huyết án hơn mười năm trước ta khỏi cần phải kể dài dòng, bắt quá có một việc ta cần bổ sung, “Bách Hợp tiên tử” và “Ngọc Hồ Điệp” là hai chị em, khi thảm án xảy ra, trừ ca ca của người ra...

- Ca ca tại hạ? Là ai?

- Hàn Đông Nam.

- Sao? “Tuyết Sơn ma tử” là ca ca của tại hạ ư?

Trịnh Tây Bắc kinh ngạc đến toát mồ hôi.

- Đúng, hần là ca ca của người. Khi thảm án xảy ra, Hàn Đông Nam không có mặt tại nhà, hần được lâu chủ “Tuyết Sơn ma lâu” cứu thoát...

- Còn tại hạ?

- Bấy giờ, người ở nhà người bác là “Bách Hợp tiên tử” của người, vì vậy mà thoát nạn.

- Thế vì sao tình cảm giữa hai vợ chồng Trịnh Thiết Nguyên hình như không có?

- Đó chỉ là lầm lẫn mà thôi, Trịnh Thiết Nguyên tưởng “Bách Hợp tiên tử” là vợ “Ngọc Kiếm thư sinh”, thực sự là họ có giai đoạn yêu nhau thật.

Trịnh Tây Bắc gật đầu:

- Tại hạ hiểu rồi, thế ra giết chết phụ mẫu tại hạ chính là bọn “Cửu chi đồ quỷ”, “Huyền phong kiếm khách” và “Mỹ Nhiễm công” Vụ Thiên Tông?

- Còn có một người áo tía bí mật!

- Thân mẫu của tại hạ cũng bị người áo tía làm cho phát điên chứ gì?

- Không sai, lúc ấy bọn người võ lâm cao thủ ấy định giết mẹ người, được “Ma Quỷ đồ thủ” cứu thoát, nhưng lúc ấy người áo tía xuất hiện, hần hạ thủ định giết “Ngọc Hồ Điệp” nhưng ta đã kịp cứu bà, sự thực người cứu “Ngọc Hồ Điệp” là ta chứ không phải “Ma Quỷ đồ thủ”. Bấy giờ ta bảo sư phụ người nên tìm chỗ ẩn cư, nếu không sẽ bị tai họa, sư phụ người không tin, ta không còn cách nào bèn hợp cùng “Thiên Nam cuồng khách” dùng (mắt 2 chữ) lừa bịp sư phụ người buộc lão phải về Bạch vụ cốc, căn bản “Đồ trường ma nữ” chẳng có dính dáng gì đến “Thiên Nam cuồng khách”, vì đó chỉ là mưu kế, bởi vì hiện nay chẳng ai biết “Đồ trường ma nữ” đi đâu nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Trên bàn “Ma tướng”

- Tại hạ hiểu rồi, nhưng bây giờ thân mẫu tại hạ bây giờ ở đâu?

- Bấy giờ, bà ta bị đối phương hủy hoại dung mạo, sau khi ta cứu tỉnh bà vài ngày thì thừa cơ ta không chú ý, bà ta đã trốn mất.

- Trốn đi đâu?

Bạch Mi Tiên Ông lắc đầu:

- Ta không biết!

- Nói vậy hung thủ vẫn là người áo tía?

- Cái đó còn mơ hồ... đến nay vẫn chưa ai hiểu rõ, nhưng chính vì thảm án ấy mà liên lụy đến bao cái chết.

- Sao liên lụy tới bao cái chết?

- Ta hỏi người, vừa rồi chiêu thức mà người thi triển là do đâu?

- Không biết!

- Không biết?

- Vâng. Và dù có biết tại hạ cũng không thể nói ra!

- Người biết người dạy người chiêu thức ấy là ai không?

- Ai?

- “Thông Thiên Thần Quân”!

- A! Là người ấy ư?

- Đúng vậy! Ba mươi năm trước, xảy ra một vụ án ly kỳ và đáng sợ, có vô số cao thủ giang hồ đột nhiên theo nhau biến mất, bấy giờ luận về võ công trong thiên hạ, tất cả đều suy tôn “Thần Bí chủ nhân” là đệ nhất, đệ nhị là “Huyết Trì Thần Quân” và sau đó mới là “Thông Thiên Thần Quân”, “Âm Hồn Ma Quân”, “Độc Ma”, “Huyết Ma Quân”, “Huyết Thần Tử” và ta nữa là sáu người, mỗi người đều có võ công sở trường riêng nhưng ai cao hơn ai thực sự không thể chứng minh được. Thế mà tất cả những người ấy, trừ ta ra, chỉ trong vòng một năm đều liên tiếp mất tích trong một đêm tối trời.

- Họ đi đâu?

- Đó là điều mấy chục năm nay không ai giải thích được, họ đi đâu? Ai cũng chú ý đến họ mà chưa có lời giải đáp.

- Kể cả “Thần Bí chủ nhân”?

- Đúng, kể cả “Thần Bí chủ nhân”.

- Trước khi “Đồ Vương Chi Vương” mất tích, còn có cao thủ nào mất tích không?

- Đương nhiên trong vòng một năm các cao thủ mất tích, “Đồ Vương Chi Vương” và “Bà Trung Thần” cũng mất tích luôn.

- Các việc ấy có liên quan gì đến “Thiên Địa huyết bài”?

- Có liên quan gì đến “Thiên Địa huyết bài” ư? Điều ấy mỗi người suy đoán theo một cách, nhưng các cao thủ võ lâm mất tích đều là những người có võ công trứ danh nhất trong thiên hạ, sau đó hai mươi năm nữa mới xuất hiện hai kỳ nhân là “Đồ Vương Chi Vương” và “Bà Trung Thần”, hai người này vì ấn chứng võ học mà mất tích chỉ để lại bốn miếng “Thiên Địa huyết bài” nên nhiều người hoài nghi trong “Thiên Địa huyết bài” ấy chép lại việc các cao thủ vì sao mất tích.

Trịnh Tây Bắc cúi đầu trầm tư, chàng cố suy luận xem vì sao câu chuyện lại xảy ra như thế... nhưng không có cách nào nghĩ ra, chàng liền hỏi :

- Lão tiên bối có cần tại hạ đưa “Thiên Địa huyết bài” ra?

- Cái ấy còn tùy.

Trịnh Tây Bắc lắc đầu :

- Bất kể “Thiên Địa huyết bài” có giá trị gì hay không, tại hạ cũng phải trao cho Chương môn Hoàng Sơn phái, vì đó là vật do ân nhân tại hạ giao phó dù cho cha mẹ tại hạ chết vì cái “Thiên Địa huyết bài” ấy đi nữa!

Bạch Mi Tiên Ông gật đầu :

- Đó là điều khả thủ của ngươi, bất quá đối với nó, Trình chương môn coi bốn miếng “Thiên Địa huyết bài” chỉ như phế vật, biết đâu chính vì nó mà Trình chương môn phải gặp họa vong thân.

Đó chính là lời thành thực, nhưng Trịnh Tây Bắc có nên chiếm “Thiên Địa huyết bài” làm của riêng mình không? Hay là trao lại cho quái nhân trong mộ? Đương nhiên không thể được, dù chàng có mất mạng cũng phải giao nó đến tận tay Trình Phụng để không phụ lòng tin cậy của “Phi Hoa Thủ”. Bạch Mi Tiên Ông nói tiếp :

- Trịnh Tây Bắc, chỉ cần ngươi biết rằng bốn miếng “Thiên Địa huyết bài” ấy có quan hệ cực lớn tới an nguy giang hồ là đủ rồi, bây giờ ta phải đi trước để chứng minh một sự việc, ta chia tay nhé!

- Chứng minh việc gì?

- Sau này ngươi sẽ hiểu!

Vừa dứt lời, lão đã tung thân ra hơn mười trượng, Trịnh Tây Bắc nhìn theo bóng lão khẽ thờ dài. Trước đây chưa bao giờ chàng cảm thấy sợ hãi, nhưng sau khi biết “Thiên Địa huyết bài” ở trong tay, chàng mới cảm thấy bản thân mình có thể gặp tai họa bất cứ khi nào. Bây giờ chàng nên đi đâu?

- “Võ lâm Đồ thành”! Chàng sẽ phải báo thù, tiêu diệt “Võ lâm Đồ thành”, giết kẻ thù mà chàng cần phải giết! - Nghĩ đến đây, chàng lạnh lẽo cười gằn, búng mình phóng vút đi.

“Võ lâm Đồ thành” vẫn y như cũ. Trịnh Tây Bắc vén tấm màn cửa bước vào... thỉnh thoảng có tiếng người kêu lên :

- “Ma Quỷ Đồ Đồ” lại đến kia!

- Y đến làm gì vậy?

-

Mặc cho bọn con bạc kêu thét vì kinh ngạc, chàng cứ tiến vào trong... Nét mặt chàng đờ đờ sát khí. Đột nhiên Trịnh Tây Bắc dừng chân lại, mắt chàng nhìn thấy chung quanh một bàn đánh bạc có “Huyết Kiếm Thần Quân”, “Cửu Chi Đồ Quỷ”, “Huyền Phong kiếm khách” và một lão nhân lạ mặt đang sát phạt nhau trên bài “Ma tướng”.

Trịnh Tây Bắc nghĩ bụng: “Không ngờ có đủ mặt bọn chúng ở đây, càng đỡ phải mất công tìm kiếm...”. Tâm niệm như vậy, chàng bước liền tới bàn chơi bạc. Bọn “Cửu Chi Đồ Quỷ” nhìn thấy Trịnh Tây Bắc lập tức biến sắc nhưng lão “Huyền Phong kiếm khách” vẫn cố gượng cười :

- Các hạ thực sự có số sống dai đây!

Trịnh Tây Bắc không đáp, mục quang chàng lướt qua lão nhân lạ mặt, chàng lạnh lùng quát :

- Nhường cho ta chơi!

Lão nhân ấy lạnh lùng không kém :

- Không!

Trịnh Tây Bắc biến sắc quát to :

- Ngươi muốn chết lắm sao?

Tiếng quát của Trịnh Tây Bắc đầy sát khí khiến người nghe hoảng sợ, đột nhiên “Cửu Chi Đồ Quỷ” đứng bật dậy gầm to :

- Tiểu tử, ngươi không chết trong Bạch Vụ cốc, bây giờ cũng không thể sống thêm được nữa đâu!

Trịnh Tây Bắc nhìn qua “Cửu Chi Đồ Quỷ” :

- “Cửu Chi Đồ Quỷ”, ngươi khôn hồn hãy ngồi xuống!

“Cửu Chi Đồ Quỷ” gầm rống dữ dội, chưởng lực phát liền đánh thẳng vào ngực Trịnh Tây Bắc, chiêu ấy đánh rất đột ngột uy thế mau vô kể.

Đột nhiên... một tiếng rên lạnh gáy, đưa mắt nhìn kỹ đã thấy cánh tay phải của “Cửu Chi Đồ Quỷ” đứt lìa khỏi thân đầm máu nằm trong tay Trịnh Tây Bắc. Tất cả mọi người có mặt đều giật mình kinh hoàng. Mặt “Cửu Chi Đồ Quỷ” trắng bệch như xác chết, trán đổ mồ hôi trong khi Trịnh Tây Bắc cười lạnh lẽo :

- “Cửu Chi Đồ Quỷ”, ta chặt đứt một cánh tay ngươi để cảnh cáo vì ta chưa muốn giết ngươi ngay bây giờ, ngươi hãy ngoan ngoãn ngồi xuống đi!

Tình hình như thế không chỉ có một mình “Cửu Chi Đồ Quỷ” sợ đến lạnh tóc gáy, mà bạn cùng đánh bạc với hắn là “Huyền Phong kiếm khách” và “Huyết Kiếm Thần Quân” cũng lạnh run. Mục quang Trịnh Tây Bắc lại quét qua lão nhân lạ, chàng lạnh lùng hỏi :

- Lão có nhường ta chơi hay không?

Lão ấy vội đứng dậy hoảng sợ nhìn chàng :

- Lão phu xin nhường... nhường!

- Cút!

- Vâng!

Lão như con chó bị cắt đuôi, vội vàng phóng thân chạy mất, Trịnh Tây Bắc cười gằn đe dọa ngồi xuống ghế trống, “Huyền Phong kiếm khách”, “Huyết Kiếm Thần Quân” và “Cửu Chi Đồ Quỷ” đều sợ run. Chúng không ngờ Trịnh Tây Bắc lại chưa chết, chẳng những thế công lực còn có vẻ hơn hẳn lúc trước. “Huyết Kiếm Thần Quân” hỏi :

- Nếu như chúng ta không bằng lòng đánh bạc với ngươi thì sao?

- Ai dám đứng lên, ta lấy mạng tên đó liền!

Cả ba lão hung đồ lạnh run.

Thực ra, Trịnh Tây Bắc chỉ cần vung tay một cái là đã có thể giết chết cả ba nhưng chàng không muốn thế, vì chàng cần dùng thủ đoạn tàn khốc nhất từng trị chúng... trước khi chết chàng phải cho chúng nếm đủ mùi vị khổ đau! “Huyền Phong kiếm khách” hỏi :

- Ngươi muốn chơi cách nào?

- Chơi cách nào cũng được!

- Đòi ngân tiêu chứ?

Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn thiếu nữ áo lục đứng sau sợ hãi đến trắng nhợt mặt hoa, chàng lạnh lẽo :

- Mời cô nương bước lại đây một chút!

Thiếu nữ áo lục ríu ríu bước đến, cung kính :

- Thiếu hiệp cần gì?

- Cho ta mượn một ngân lạng “ngân tiêu”, ngoài ra xin báo cho chủ nhân cô nương, có ta muốn tìm hân, trong ba giờ hân chưa đến, “Võ lâm Đồ thành” này sẽ biến thành đồng gạch vụn!

Thiếu nữ áo lục vội quay vào phòng ngân quỹ... một lát sau đem tới đứng một ngân lạng “ngân tiêu” đến trao cho chàng :

- Tiểu nữ đã báo cho Tổng quản biết để bắt lại chủ nhân, xin thiếu hiệp hãy đợi!

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng :

- Cảm ơn cô nương.

Ngồi âm chàng xoay qua ba tên trong bọn “Cửu Chi Đồ Quý” :

- Ba vị làm gì ngăn mặt ra thế? Trộn bài đi!

Bọn “Cửu Chi Đồ Quý” như nằm trong mộng chợt dậy vội quơ tay trộn bài...

“Huyết Kiếm Thần Quân” hỏi :

- Đánh bao nhiêu? Một vạn năm lạng được không?

Trịnh Tây Bắc gạt đầu. Cả ba tên không biết từ thần đang ở trước mặt, chúng trộn bài, chồng bài, rút bài...

Trong đồ trường im lặng như chết, đột nhiên Trịnh Tây Bắc gằn giọng hỏi :

- Mười tám năm trước, ba vị cũng đã chơi bài như thế này một lần, có nhớ không?

Ba tên nọ chấn động, cùng buột miệng một lúc :

- Ngươi hỏi cái gì vậy?

Trịnh Tây Bắc thấy tay chúng run lên bần bật... Chàng mỉm cười, nụ cười rất tàn khốc, gằn tiếng :

- Ta hỏi, mười tám năm trước ở Ngọa Long trang, ba vị cũng từng chơi ván bài như thế này với một người có phải không?

- Ai... người ấy là ai?

Trịnh Tây Bắc đặt con bài xuống, quay về hướng “Huyết Kiếm Thần Quân” :

- Đây là con “Tứ đồng”, có vị nào theo chứ?

“Huyết Kiếm Thần Quân” nuốt nước bọt, nhìn con “Tứ đồng” một cái, lão đưa tay định rút bài... Trịnh Tây Bắc tựa như có ý kéo dài cuộc giỡn, chàng lạnh lùng nói :

- Cút từ từ mà rút, việc gì gấp gáp quá thế? Đừng có rút bài lộn đấy nhé!

“Huyết Kiếm Thần Quân” rút một con bài, liếc nhìn một cái rồi lật lên, đó là con “Bạch bản”... Trịnh Tây Bắc lạnh lùng hỏi :

- Xin hỏi ba vị, mười tám năm trước ở Ngọa Long trang, cùng chơi bài với ba vị là ai?

Sắc mặt cả ba xạm tím... đột ngột, một sự hoảng sợ dấy lên trong lòng cả ba. “Cửu Chi Đồ Quý” gượng gạo đáp :

- Chúng ta không hiểu câu hỏi của các hạ!

- Không hiểu? Ba vị có biết “Ngọc Kiếm thư sinh” chăng?

- A!

Cả ba cùng kinh hoàng bật kêu lên một tiếng, Trịnh Tây Bắc vẫn mỉm cười :

- Ba vị có gì mà căng thẳng thế?

- Ngươi... ngươi hiểu biết những gì?

- Ta chẳng hiểu biết điều gì cả... Xin hỏi, tình hình lúc ấy như thế nào? Có giống như bây giờ không? “Ngọc Kiếm thư sinh” cũng ngồi dưới tay “Cửu Chi Đồ Quỷ” như chính tay bây giờ chứ?

- Đúng vậy!

- Nhưng tình hình hiện nay giống hẳn khi ấy?

- A!

- Ta nói sai rồi, không giống hẳn khi ấy vì Trịnh Tây Bắc đã thay cho “Ngọc Kiếm thư sinh” có phải không?

Sáu con mắt ba tên ấy như sáu ngọn đèn lồi ra, sắc mặt biến hẳn. Quang cảnh mười tám năm trước đây như đột nhiên hiện ra trước mắt chúng. Trịnh Tây Bắc nói không sai, tình hình rất giống như bây giờ, chỉ có một điểm khác duy nhất là Trịnh Tây Bắc đã ngồi đúng chỗ “Ngọc Kiếm thư sinh”. Câu chuyện năm xưa ấy, cực ít người biết, hiện tại... hiện tại Trịnh Tây Bắc lại nói đúng tình hình của ván bài năm xưa... há chẳng khiến chúng kinh hoàng sao được!

“Cửu Chi Đồ Quỷ” áp ứng :

- Ngươi... ngươi là ai?

- Sao? Các ngươi không biết ta là ai ư? Thôi, đánh bài đi!

Sự kinh khủng lên tới đỉnh cao mà chúng chưa từng trải qua trong đời, sự kinh khủng ấy kéo dài còn khó chịu hơn cả sự chết chóc. Ba tên ngồi cứng đờ như gỗ không động đậy. Trịnh Tây Bắc cười nhạt :

- Sao? Ba vị không tiếp tục chơi nữa à?

“Cửu Chi Đồ Quỷ” hét nhả nạt nôi, hẳn đứng bật dậy quát hỏi :

- Ngươi... thực sự là ai?

Trịnh Tây Bắc cười nhạt một tiếng, chàng cũng đứng dậy âm hiểm nói :

- Các ngươi muốn biết lắm ư?

- Đúng vậy!

- Thôi được, báo cho các ngươi biết, “Ngọc Kiếm thư sinh” rất thích chơi bài “Ma tướng” thế thì con trai của hắn có tên là “Đông Nam” hay là “Tây Bắc” cũng là điều tự nhiên... vì đó là tên của mấy con bài ma!

- A! Ngươi... là con trai của “Ngọc Kiếm thư sinh”?

- Đúng!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tàn sát Đồ thành

Cả ba run lập cập, “Huyền phong kiếm khách” lạnh giọng hỏi:

- Ngươi... muốn gì ở đây?

- Lấy máu trả nợ máu!

Tiếng “máu” vừa dứt, tay hữu chàng đã vung lên, ba tiếng rú thê thảm đồng thời rống lên, chỉ thấy “Huyền phong kiếm khách”, “Huyết kiếm thần quân” và “Cửu chi ma quỷ” đồ gục xuống, não óc vỡ tan, tuôn máu lênh láng.

Hơn một trăm con bạc có mặt trong đồ trường hoảng sợ đến nỗi mặt cắt không còn một sắc máu. Thủ đoạn của Trịnh Tây Bắc thật là độc ác, chàng đưa mắt quét qua Đồ trường một vòng, miệng vẫn mỉm cười nhưng nụ cười ấy đầy vẻ kinh dị. Đột nhiên, một tiếng quát trầm dội đến:

- “Đồ thành chủ nhân” giá lâm!

Bốn lão nhân hắc y hộ vệ “Đồ thành chủ nhân” tiến vào đồ trường. Bấy giờ bọn con bạc đã lùi hẳn về một góc như sợ bị vạ lây vì cuộc sát phạt sắp xảy ra. “Đồ thành chủ nhân” vừa nhìn thấy ba xác chết, hắc hơi biến sắc nhưng kịp thời trấn tĩnh, cười gằn:

- “Ma quỷ đồ đồ”, mạng người kẻ cũng dài đó!

- Hừ, cũng không lấy gì làm ngắn lắm!

- Ba vị bằng hữu này...

- Chết rồi!

- Chết dưới tay các hạ à?

- Đại khái là thế!

“Đồ thành chủ nhân” hơi giật mình, điều ấy hẳn chưa bao giờ tưởng tượng được. Trịnh Tây Bắc lẽ nào có võ công kinh người đến thế? “Đồ thành chủ nhân” cười lạnh:

- Người muốn gì bây giờ?

- Lẽ nào quý chủ nhân quên chuyện chúng ta cần gặp nhau để thanh toán nợ nần?

Dứt lời, chàng bước lại gần “Đồ thành chủ nhân”... khi chàng di động cước bộ, cả đồ trường không khí căng thẳng thêm lên. Bốn lão hắc y đột nhiên bước tới chặn đường chàng lại. Trịnh Tây Bắc dừng cước bộ, đôi mắt dữ dội:

- Tránh ra!

- Không tránh thì sao?

- Chết ngay lập tức!

- Các hạ cứ xuất thủ thử xem! Trịnh Tây Bắc cười gằn:

- Các người muốn chết thì đừng trách tại hạ!

Lời vừa dứt, chưởng lực của chàng xuất ra liền. Hai lão hắc y đứng đầu bật cười lạnh, cùng xuất thủ mau như điện, tuy chưởng lực chặn chưởng của chàng lại, nhưng chưởng lực của họ chưa kịp phát ra, tay tả Trịnh Tây Bắc đã quét về một vòng tròn mang theo công lực toàn thân tấn công liền chiêu thứ hai.

- Oa... bốn tiếng rú thảm khốc cùng cất lên. Bốn lão nhân hộ giá chết liền tại chỗ... Chẳng một ai nhìn rõ Trịnh Tây Bắc đã dùng thủ pháp gì mà đã giết sạch chúng, thậm chí cả “Đồ thành chủ nhân” cũng không nhìn kịp chiêu thức của chàng. Trịnh Tây Bắc cười lạnh lùng:

- Các người tự tìm đến cái chết, còn gì để trách ta?

Không đợi chàng nói hết câu, “Đồ thành chủ nhân” rống lên:

- Tiểu tử! Ta xé xác người...

Chưởng phong như bão cuốn, hắc tung thân tấn công Trịnh Tây Bắc, chàng phát nhẹ tay quát:

- Ta chưa muốn giết người chết mau quá, lùi lại...

Bị cái phát tay của chàng, “Đồ thành chủ nhân” buộc phải loạng choạng lùi lại ba bốn bước mới ổn định được thân hình. Hắc cả kinh thất sắc, ánh mắt Trịnh Tây Bắc lộ đầy sát khí:

- “Đồ thành chủ nhân”, trước khi người chết, ta muốn hỏi người một việc, thứ nhất, người không phủ nhận việc phụ phụ Trịnh Thiết Nguyên bị các người giết chết chứ?

- Đúng vậy!

- “Ma quỷ đồ thủ” cũng chết vì tay các ngươi?
- Đúng vậy!
- Phu phụ Trịnh Thiết Nguyên có oán thù gì với ngươi?
- Không có!
- Còn “Ma quỷ đồ thủ”?
- Cũng không có!

Trịnh Tây Bắc cười nhạt... như đang hỏi tưởng điều gì đó... “Đồ thành chủ nhân” quát hỏi:

- Ngươi định làm gì vậy?
- Ta đang suy nghĩ.
- Suy nghĩ cái gì?
- Suy nghĩ nên giết ngươi bằng cách nào cho xứng đáng.

“Đồ thành chủ nhân” kinh hãi thẳm. Thình lình, Trịnh Tây Bắc quát to lạnh lẽo:

- Trước hết, hãy lột cái mặt nạ của ngươi đã!
- Không!
- Sao? Ngươi thích động thủ?
- Đúng! Ngươi cứ xuất thủ thử xem!

Trịnh Tây Bắc bật cười:

- Điều đó có khó gì?

Vừa dứt lời, thân hình chàng bắn vọt tới hướng “Đồ thành chủ nhân”, trao pháp chàng quét tới chiếc khăn bịt mặt của hắn nhưng khi chàng vừa bắn thân lên, chương phong của “Đồ thành chủ nhân” đã đập tới hết sức đột ngột. Trịnh Tây Bắc quát lên một tiếng, tay tả phong bế huyết đạo, ngay lúc ấy, cả mấy chục ánh loé lên vây chụp lấy chàng khi “Đồ thành chủ nhân” xuất thủ, hắn đồng thời bắn ra một loạt ám khí “Thiết ma tương”.

Thủ pháp bắn ám khí của hắn cực mau, bọn con bạc có mặt đều thất thần coi như Trịnh Tây Bắc đã táng mạng, nhưng chỉ thấy thân ảnh chàng uốn một vòng, hai bóng nhân ảnh đó tách ra, bao nhiêu ám khí của “Đồ thành chủ nhân” đều rơi vào khoảng không còn chiếc khăn bịt mặt của hắn đã bị Trịnh Tây Bắc kéo tuột xuống.

Đột nhiên có tiếng người kêu sừng sốt:

- Hắn không phải là trang chủ Vưu Thiên Tông ở Ngoại long trang đó ư?

Trịnh Tây Bắc nghe tiếng kêu sừng sốt ấy, lòng chàng chấn động buột miệng kêu:

- Sao? Hắn là Vưu Thiên Tông à?

Người ấy độ tuổi ngũ tuần, mặt dài tai lớn. “Đồ thành chủ nhân” run rẩy:

- Không sai! Ta chính là Vưu Thiên Tông đây!

Sắc mặt Trịnh Tây Bắc càng dữ dội vì sát khí:

- Vưu Thiên Tông, không ngờ lại chính nhà ngươi! Ngươi có biết ba tên “Cửu chỉ đồ quỷ”, “Huyền phong kiếm khách” và “Huyết kiếm thần quân” vì sao mà chết không?
- Không... không biết!
- Báo cho ngươi biết, năm xưa, cái chết của “Ngọc kiếm tiên sinh”, ngoài chúng là thù phạm ra, còn có ngươi nữa, đúng không?
- Ngươi... ngươi là ai?
- Hãy nhớ, tên ta là Tây Bắc, đương nhiên phụ thân ta phải rất mê chơi bài “Ma tướng”!

“Đồ thành chủ nhân” run giọng hỏi:

- Ngươi là con trai của “Ngọc kiếm thư sinh”?
- Đúng!

Sắc mặt của Vu Thiên Tông đại biến, hắc lão đảo lùi lại ba bước, Trịnh Tây Bắc cười lạnh:

- Vu Thiên Tông, ngươi sợ cái gì? Ngươi đã giết quá nhiều người và hãm hại không ít người ngay, bây giờ ta hỏi ngươi thích chết bằng cách nào?

“Đồ thành chủ nhân” Vu Thiên Tông run lấy bầy không đáp.

Trịnh Tây Bắc quát:

- Hai tay ngươi đã tanh mùi máu, trước tiên ta phải bẻ tay ngươi cái đã!

Dứt lời, thân hình chàng bắn nhanh tới, một đạo kinh phong theo chân pháp chàng quạt luân tới, trào pháp chàng quét ra... “Đồ thành chủ nhân” một thời từng là hung nhân nhưng giờ chẳng khác gì con gà vừa bại trận, sự thực hắc có muốn phản kháng cũng không có khả năng phản kháng.

Một tiếng rú thê thảm cất lên... Trịnh Tây Bắc đã búng thân lùi về sau một trượng. Trong tay chàng là một cánh tay đầm đìa đầm máu, mọi người có mặt đều run lên. Sắc mặt của Vu Thiên Tông trắng dã, thân hình của hắc lão đảo cơ hồ đứng không vững, Trịnh Tây Bắc cười hiểm độc:

- Ta bẻ gãy cánh tay thứ hai của ngươi.

Lời chưa dứt hắc... thân hình chàng lại vọt tới như sao xẹt. Đột ngột khi chàng vừa định xuất thủ bỗng một bóng áo vàng lướt tới đụng mạnh vào thân chàng. Trịnh Tây Bắc bị cái đụng ấy phải lùi ba bước, đưa mắt nhìn lên chợt thấy một nữ nhân tuyệt đẹp đã đứng trước mặt chàng.

Gương mặt nàng tươi nhuận như hoa mới nở, da dẻ non nót trắng như bột... toàn thân nàng toát ra một ma lực quyến rũ khiến bất cứ ai thấy nàng cũng phải động tâm. Trịnh Tây Bắc biến sắc quát to:

- Cô nương muốn gì?

Thiếu nữ mỉm cười để lộ hàm răng như ngọc chuốt, nụ cười nàng chẳng khác gì trăm hoa đua nở khiến đôi phương mắt mờ tâm loạn. Nàng thu liền nụ cười, đáp:

- Ngươi không sợ thù đoạn quá tàn ác sao?
- Tàn ác? Ha ha ha, cô nương nào biết tất cả nhân thân của ta đã chết toàn bộ vì tay hắc đó!
- Ngươi cần báo thù?
- Đúng, báo thù!
- Nếu báo thù cùng lắm là giết chết đôi phương thôi, chứ còn thù đoạn của ngươi khiến ta bất bình lắm!
- Cô nương là ai?
- Ngươi muốn biết ư?
- Đúng vậy, ta muốn biết cô nương là ai.
- Bất tất, chỉ vì ta không muốn nhìn thấy người đối xử với kẻ thù tàn ác như thế!
- Cô nương xen vào chuyện của ta làm gì?
- Đại khái không thể không xen!
- Tránh ra!

Trịnh Tây Bắc đã lộ hung quang, nhưng nữ nhân đó vẫn thản nhiên:

- Ta không tránh thì sao?
- Giết chết cô nương...
- Các hạ cứ thử ra tay xem sao?

Lúc ấy, lửa giận trong lòng Trịnh Tây Bắc đã bốc cao nghìn ngút, chàng gầm lên một tiếng, thân hình bốc cao, tung chưởng đánh tới. Tay ngọc của thiếu nữ áo vàng chỉ phát nhẹ thì triển một chiêu phản kích giữa ngực Trịnh Tây Bắc, chiêu ấy khiến chàng mười phần kinh ngạc. Chàng vội thi triển liền chiêu “Đoạn hồn thiên nhai” quét tới. Nhân ảnh loáng qua, vừa hợp liền tách, chỉ thoáng chốc hai người đã tấn công mỗi người ba chiêu. Sắc mặt Trịnh Tây Bắc và thiếu nữ áo vàng đồng thời biến đổi, hai bên đều nhận ra công lực cả hai như nửa cân tám lạng. Trịnh Tây Bắc không ngờ võ công đối phương lại cao cường đến thế. Thiếu nữ áo vàng cười duyên dáng:

- Võ công các hạ thực ta lấy làm bất ngờ lắm đó!
- Cô nương cũng chẳng kém chút nào, tốt nhất cô nương hãy tránh qua cho ta!

Thiếu nữ vẫn cười mỹ lệ:

- Nghe nói thuật chơi bạc của các hạ cũng hơn người?
- Sao? Cô nương cũng muốn chơi bạc à?
- Đúng!
- Không chơi!
- Các hạ, võ công của các hạ với ta, nếu muốn phân thắng bại, trừ phi phải đánh trăm chiêu tiêu hao toàn bộ sinh lực không thể phân ai cao thấp được, chỉ bằng ta dùng cờ bạc giải quyết cho mau!

Trịnh Tây Bắc nghiêng răng:

- Nói như vậy, cô nương nhất định xen vào việc của ta ư?
- Đúng vậy!

Trịnh Tây Bắc giận đến run toàn thân, mối thù sắp báo thù xong không ngờ mới nửa đường bị thiếu nữ lạ lùng này ngăn chặn, nhưng quả là lời đối phương cũng có phần sự thật, nếu lấy võ công phân thắng bại trừ phi phải đấu hơn trăm chiêu mới có kết quả không bằng chơi một ván bài chỉ trong khoảnh khắc là đã có thể giải quyết.

Trịnh Tây Bắc trừng mắt nhìn “Đồ thành chủ nhân”.

- “Đồ thành chủ nhân” nguoi bằng lòng chờ chúng ta đánh một ván chứ?
- Đương nhiên là bằng lòng.
- Nếu nguoi thua hãy ngoan ngoãn rút khỏi “Võ lâm đồ thành”...
- Còn cô nương ấy thua?
- Tự nhiên ta sẽ để nguoi báo thù ... và tùy nguoi muốn làm gì cũng được.
- Không, ta muốn một điều kiện này nữa.

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng tàn khốc nhìn thiếu nữ:

- Nếu ta thắng, cả thân xác của cô nương cũng phải thuộc về ta!

Thiếu nữ biến sắc:

- Lấy thân xác ta đánh cuộc ư?
- Đúng vậy, cả thân xác cô nương nữa, nếu cô nương thua, ta muốn gì cô nương cũng phải chiều, được không?

Thiếu nữ áo vàng hình như bất ngờ vì đề nghị của chàng, hai cặp mắt liếc của nàng nhiều lại. Thực là khó tưởng tượng, nếu nàng thua, hậu quả sẽ như thế nào? Trịnh Tây Bắc muốn làm nhục nàng... biết đâu đời nàng không chấm dứt trong tay Trịnh Tây Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: THỦ ĐOẠN ÁC NHÂN

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng hỏi:

- Sao ? Sợ rồi ư ?

Thiếu nữ áo vàng mỉm cười:

- Người không sợ xác thân ta có giá trị cực lớn?

Trịnh Tây Bắc cười lạnh:

- Thân xác cô nương có giá trị bao lớn? Báo cho cô nương biết, tất cả nữ nhân trong thiên hạ này đối với Trịnh Tây Bắc ta chẳng có hơn một người.

- Thôi được, ta sẽ đánh bài với người theo điều kiện ấy.

- Cô nương muốn dùng loại bài nào?

- Cho người chọn!

- “Hoàng bài” được không?

- Rất hay!

Hai người ngồi xuống bàn chọn một bộ “Hoàng bài” (Loại bài này hơi giống loại “bài cầu”, trên mỗi con bài có in hình “Thái hoàng”, “Thái hậu”, “Hoàng đế”, “Hoàng hậu”, “Thái tử”, “Tể tướng”, “Quân sư”, “Nguyên soái”, “Đại tướng”, “Tiền Phong” gồm mười con, mỗi con hai lá).

Hai người xào bài, bày ra hai mươi con bài rồi dùng hột súc xắc đồ xem ai làm cái. Trịnh Tây Bắc rút bài trước, mỗi người rút bốn con. Tất cả mọi người vây lấy trận bạc, có người hy vọng Trịnh Tây Bắc thắng... vì nếu chàng thắng thử xem chàng đối xử với nữ nhân ấy ra sao... nhưng cũng có người hy vọng Trịnh Tây Bắc thua, đó chẳng qua là vì lòng yêu chuộng muốn đứng về phía nữ nhân hơn.

Ai hy vọng Trịnh Tây Bắc thắng đều đứng sau lưng chàng, còn ai hy vọng thiếu nữ áo vàng thắng đứng sau lưng nàng. Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn bộ mặt diễm lệ như hoa của đối phương trong lúc đối phương liếc qua con bài rồi hỏi:

- Có cần đổi bài?

Trịnh Tây Bắc liếc nhìn mấy lá bài của mình đó là bốn con Hoàng đế, Hoàng hậu, Tể tướng và Đại tướng, chàng cau mày:

- Chỉ đổi hai con thôi.

Trịnh Tây Bắc biết được đối phương rút được con bài gì (phàm khi chơi chàng đều biết bài đối phương. Vì sao vậy? Đó là vì chàng học được bí pháp “Thăm bài bí công”, khi đối phương nhìn vào bài chàng nhìn thẳng vào hai mắt đối phương và nhờ nhờ hai mắt đối phương phản ánh chàng nhận được ngay con bài của đối phương). Hiện tại chàng đã nhìn rõ bốn con bài của đối phương là Thái hậu, Thái tử, Tể tướng và Nguyên soái.

Trịnh Tây Bắc đã muốn đổi, đối phương không thể không đổi. Chàng đặt hai con “Tể tướng” và “Đại tướng” ra sau đổi lấy hai con khác, chàng không nhìn bài ngay mà nhìn vào mắt đối phương hỏi:

- Cô nương có đổi không?

- Đổi, đổi một lá.

Trịnh Tây Bắc biết rõ nàng muốn bỏ con “Thái hậu”, quả nhiên thiếu nữ ném con “Thái hậu” về rút lấy con khác, nhìn liếc qua, đó là con “Đại tướng”... Trịnh Tây Bắc biến sắc, bài của đối phương là “Thái tử”, “Quân sư”, “Nguyên soái” và “Đại tướng”... là rất lớn, trừ khi chàng rút được hai con “Song hậu”, chàng chẳng còn hy vọng gì thắng nữa.

Chàng rút một lá nữa... là “Hoàng hậu”! Trán chàng và mồ hôi... trên tay chàng tự nhiên là đôi “Hoàng hậu” và một con chàng chưa vội xem. Chỉ cần một con “Hoàng đế” nữa chàng sẽ thắng. Toàn bộ ánh mắt người xem xung quanh chăm chăm nhìn vào chàng, không khí rất khẩn trương khiến mọi người toát mồ hôi. Giữa lúc căng thẳng như thế một âm thanh thánh thót vọng lại

- Xin hỏi có thiếu hiệp Trịnh Tây Bắc trong này không?

Tất cả mọi người theo âm thanh nhìn ra, chỉ thấy một cô nương mặc áo trắng toát như thị nữ bước vào.

Trịnh Tây Bắc chưa kịp nhìn bài bên đặt xuống hỏi lại:

- Tìm y có việc gì?

- Y ở đây ư?

- Chính là ta, có việc gì?

Trong khi nói chàng hoàn toàn không quay đầu lại, ti nữ áo trắng uyển chuyển bước tới gần bên Trịnh Tây Bắc, mở to hai con mắt long lanh:

- Là người đấy ư?

- Lẽ nào ta lại mạo danh?

- Xin lỗi, tiện ti phụng mệnh đến đây...

- Phụng mệnh ai mới được chứ?

- Đây có một phong thư, thiếu hiệp đọc qua ắt hiểu.

Nàng đưa ra một phong thư thật, Trịnh Tây Bắc đón lấy, trên phong bì viết mấy hàng kỳ dị:

Giao cho Trịnh Tây Bắc tự tay mở. Bên trong có may mắn.

Trịnh Tây Bắc biến sắc mặt hỏi vội:

- Còn có việc gì nữa không?

- Xin thiếu hiệp xem xong trả lời.

Trịnh Tây Bắc đáp:

- Cô nương đợi chút.

Nữ ti áo trắng gật đầu lui lại. Thiếu nữ áo vàng thúc giục:

- Mau xem bài đi!

Trịnh Tây Bắc đưa tay lau mồ hôi trán, chàng cầm mấy lá bài chưa kịp xem lại, có người đứng lưng chàng buột miệng kêu:

- A! ... con “Hoàng đế”!

- Thế là “song Hoàng song Hậu”! (Hai con Hoàng đế và hai con Hoàng hậu).

Sắc mặt thiếu nữ áo vàng tái nhợt, nàng run run hỏi:

- “Song Hoàng song Hậu” à?

Trịnh Tây Bắc ném “bộp” bốn con bài xuống mặt bàn, quả nhiên là hai con “Hoàng đế” và hai con “Hoàng hậu”. Thiếu nữ áo vàng đại biến sắc ngẩn người. Trịnh Tây Bắc lạnh lùng:

- Hãy lật bài của cô nương đi!

Thiếu nữ âm thầm:

- Ta thua rồi!

Nàng đẩy mấy con bài ra. Đám người bu quanh nổi lên một trận huyên náo ồn ào. Trịnh Tây Bắc đắc ý:

- Cô nương thua nghĩa là thuộc về ta rồi!

Thiếu nữ ngồi ngây ra như tượng, nàng có cảm tưởng như bước vào cõi chết ngây người... Trịnh Tây Bắc đang định nói gì đó bỗng nữ tỳ áo trắng báo:

- Trịnh thiếu hiệp, tiện thiếp đợi thiếu hiệp hồi đáp.

Trịnh Tây Bắc quay nhìn nữ tỳ gật đầu xé luôn phong thư:

Thư viết:

“Trịnh ca ca, có lẽ ta không có tư cách gọi người là ca ca nữa, nhưng khi viết thư này ta không đành lòng được, đành cứ gọi là ca ca vậy.

Trịnh ca ca oi, có lẽ ca ca hận tiểu muội lắm, có thể mắng chửi tiểu muội cũng nên, tiểu muội van xin ca ca tha thứ cho tiểu muội vì ca ca thừa biết tiểu muội vẫn còn yêu ca ca, rất yêu rất yêu ca ca. Ba năm nay tiểu muội nhớ ca ca, sau khi gặp thoáng qua lại chia tay, tiểu muội chỉ mong ca ca tìm đến nhưng chẳng thấy bóng ca ca đâu cả. Vì sao vậy? Ca ca quên tiểu muội rồi ư?

Trịnh ca ca, bây giờ tiểu muội gửi thư này cho ca ca, mục đích van xin ca ca đến thăm tiểu muội, ít nhất là để tiểu muội có dịp kể lể tình cũ với ca ca, ôn lại những ngày xưa của chúng ta. Trịnh ca ca oi, ca ca có đến không? Tiểu muội đợi ca ca... và sai người đợi ca ca trả lời. Chúc ca ca khang an.

Tiểu Quyên tái bút.”

Trịnh Tây Bắc đọc xong lá thư vô hạn cảm khái, người viết thư chính là người yêu đầu tiên của chàng, Lý Tiểu Quyên. Chàng cất phong thư vào áo, nói với nữ tỳ áo trắng:

- Xin cô nương về báo lại, tại hạ sẽ đến, nhất định tại hạ sẽ đến.
- Bao giờ mới được chứ?
- Có thể ngay hôm nay, có thể ngày mai, hoặc có thể một năm nữa, nhưng nhất định sẽ có ngày tại hạ đến.
- Một năm?
- Đòi người biến ảo vô thường, cũng có thể biết đâu tại hạ không có dịp gặp nàng thì sao? Nếu không có gì bất thường trong ba ngày nữa tại hạ sẽ đến.
- Được, xin thiếu hiệp hãy nhớ, tiện thiếp xin cáo từ.
- Đa tạ cô nương.

Nữ tỳ áo trắng chuyển mình bước đi. Trịnh Tây Bắc xoay qua nhìn thiếu nữ áo vàng với ánh mắt dử dằn. Thiếu nữ áo vàng lo lắng:

- Ngươi muốn làm gì ta đây?

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng:

- Thứ nhất, cô nương hãy cởi áo ra!
- Cái gì?...
- Cởi áo ra trước!

Tất cả mọi người kể cả thiếu nữ áo vàng đều muốn buột miệng kêu lên, lẽ nào chàng muốn si nhục đến thế?

Thiếu nữ áo vàng biến sắc, ấp úng lập lại:

- Cởi... cởi... hết áo ư?
- Đúng, cởi hết áo.
- Cởi hết giữa trước mặt mọi người?
- Đúng, cô nương cảm thấy hối hận chăng?

Thiếu nữ áo vàng rung mình, mặt nàng đỏ gay như muốn khóc. Trịnh Tây Bắc vẫn lạnh lùng:

- Soa, cô nương không làm được ư?

Thiếu nữ uất nghẹn đưa tay nói rộng dây lưng để cởi chiếc áo vàng bên ngoài. Bỗng Trịnh Tây Bắc hét lên:

- Dừng tay, đủ rồi, ta muốn xem thử cô nương có đủ can đảm làm tròn lời hứa không?

Trịnh Tây Bắc nói tiếp:

- Đây coi như cô nương đã thực hiện xong lời yêu cầu thứ nhất của ta, và ta còn yêu cầu một việc nữa thôi. Nếu cô nương giúp ta hoàn thành tốt lời yêu cầu thứ hai này thì coi như giữa ta và cô không còn nợ nần gì nhau nữa. Bây giờ cô nương hãy không còn ý định cản trở việc báo thù của ta nữa chứ?
- Vâng, ta cũng mong người đừng có những hành vi quá tàn bạo đối với kẻ thù.

Trịnh Tây Bắc mỉm cười lạnh lùng nhìn sang thiếu nữ áo vàng một cái, thân hình chàng đột ngột thân ảnh lướt tới, mọi người chỉ nghe được một tiếng rú thê thảm bật lên. Đôi mắt nhìn sang chỉ thấy người của “Đồ thành chủ nhân” đầm máu ngả nằm dưới đất.

Trong tay Trịnh Tây Bắc đang cầm cành tay trái của “Đồ thành chủ nhân” nhỏ máu ròng ròng, thủ đoạn này của chàng khiến ai nấy đều run sợ. Mọi người còn đang bàng hoàng thì một tiếng thét hãi hùng tiếp theo, chân trái của “Đồ thành chủ nhân” bị Trịnh Tây Bắc bẻ gãy lia khỏi chân.

Cảnh tượng quá thê thảm và kinh dị, không ai dám nhìn.

Tuy hành vi của Trịnh Tây Bắc quá tàn nhẫn mà hình như chàng vẫn chưa hết oán hận, vì toàn bộ thân nhân của chàng đã chết dưới tay của “Đồ thành chủ nhân” huyết cừu ấy sâu như biển.

“Đồ thành chủ nhân” thét lên một tiếng thê thảm rồi bất tỉnh luôn. Trịnh Tây Bắc buông chuỗi cười lạnh giá:

- Vụ Thiên Tông, khi người hai chết người khác, người đâu có nghĩ đến hậu quả ngày hôm nay?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: HỎA THIÊU ĐỒ THÀNH

Chàng cứ churong lên, phát mạnh ra, Vụ Thiên Tông cả đời làm ác, cuối cùng chết không toàn thân dưới churong của chàng.

Trịnh Tây Bắc giết xong Vụ Thiên Tông quay sang nói:

- Các vị tiền bối có mặt ở đây bây giờ xin mời ra... từ nay “Võ lâm đồ thành” không có tên trong giang hồ nữa.

Chúng nhân xôn xao, mỗi người hỏi một câu:

- Người định tiếp nhận, cai quản nó?

- Ta muốn hỏa thiêu cái “Võ lâm đồ thành” này, đây là nơi xảy ra biết bao độc ác, nó không nên tồn tại trong võ lâm nữa để tiếp tục làm những điều bại hoại, đồng thời đó cũng là lời thề từ lâu của ta!

- Mời các vị ra mau, ta sắp phóng hỏa đó!

Chúng nhân kinh hoàng kéo nhau chạy ra cửa, sau khi điếm một hồi lửa, chàng quay lại nhìn thiếu nữ, lạnh lùng bảo:

- Chúng ta đi thôi!

Thiếu nữ ngẩn ngơ theo chân Trịnh Tây Bắc bước ra khỏi “Võ lâm đồ thành”...

Lưỡi lửa bén từ ô cửa “Võ lâm đồ thành”... tiếp theo là nhiều tiếng nổ nứt rùng rợn, lưỡi lửa liếm cả lên bầu trời, “Võ lâm đồ thành” đã bị thiêu rụi... Một biển lửa đỏ rực cả “Thất tuyệt cốc” hoang dã, nơi chứa đầy tội ác đã thành tro bụi, trong cái thành ấy biết bao nhiêu người đã khuyh gia bại sản? Và vô số người đã vì nó mà hủy diệt mạng sống? Hiện tại bao nhiêu tội ác của nó đã được lửa rửa sạch. Nó không nên tồn tại trên đời này nữa!

Trịnh Tây Bắc đã tạo một công đức vô lượng cho võ lâm.

Thiếu nữ áo vàng hỏi:

- Bây giờ người định làm gì ta?

Trịnh Tây Bắc cười nhạt:

- Đi theo ta!

- Đi đến nơi đâu?

- Cô nương muốn ta đi đến nơi đâu?

Thiếu nữ cười thâm:

- Người muốn đi đâu làm sao ta biết? Tùy người muốn dẫn đi đâu thì đi...

- Thế thì đi...

Dứt lời chàng búng thân, thiếu nữ áo vàng nghiêng rặng phi hành theo sau lưng chàng, hai người phi hành một lúc, đột ngột Trịnh Tây Bắc dừng cước bộ, thiếu nữ cũng dừng theo chàng. Chàng nhìn vị cô nương ấy:

- Ta muốn đến Tuyết sơn.

- Người báo cho ta biết làm chi?

Trịnh Tây Bắc nhún vai lạnh lùng:

- Ta muốn cô nương làm tình nhân của ta!

- Tình nhân?

- Đúng, tình nhân, tình nhân giả thôi chứ không phải thật.

Thiếu nữ lạnh lùng:

- E rằng ta đóng vai không được đâu!

- Không được cũng phải được, hãy nhớ đây, ta muốn báo thù một nữ nhân!

- Ai?

- Người tình đầu tiên của ta.

Thiếu nữ áo vàng hơi biến sắc rồi lại trấn tĩnh, lạnh lùng hỏi:

- Lại thêm một sự tàn nhẫn nữa chăng?

- Đúng.

- Người oán hận nữ nhân lắm ư?

- Hân, hận thấu xương!

Thiếu nữ bật cười không nói gì nữa.

- Tên cô nương là gì?

- Người muốn biết?

- Cô nương bây giờ coi như là tình nhân của ta, ta đương nhiên rất muốn biết.

- Tùy người muốn gọi gì cũng được.

- Gọi là Hoàng Xuyến được không?

Thiếu nữ áo vàng cười khở một tiếng, nàng gật đầu miễn cưỡng, hiện nay nàng đã thuộc về chàng, chàng thích cái gì nàng đành chiều theo vậy. Liền đó Trịnh Tây Bắc lạnh lẽo dặn bảo:

- Ta xin nói rõ trước, nếu đến lúc cần cô nương làm không giống vai trò, ta không tha mạng cho nương đâu!

Thiếu nữ lạnh lẽo không kém:

- Ta cũng xin nói rõ trước, tình nhân là hai người phải cùng yêu nhau, ta với người không yêu nhau, đóng vai giống hay không giống ta không dám bảo chứng đâu đây!

- Ta cần cô nương cứ làm cứ làm cho hết sức.

- Hết sức là như thế nào?

- Thí dụ như khi ta muốn thân cận cô nương, cô nương phải tỏ ra nồng nhiệt...

- Điều ấy ta cứ thử xem sao... Điều thứ hai, khi ta giả vờ nói chuyện tình yêu với cô nương...

- Ta cũng phải nói lại toàn những lời lẽ yêu đương?
- Đúng.
- Ta sẽ cố hết sức thử xem.
- Sau khi việc này hoàn tất, ta sẽ để cô nương tự do ra đi.

Thiếu nữ không đáp, hai người lại tiếp tục phi hành.

Hôm ấy, Trịnh Tây Bắc và thiếu nữ áo vàng đến đã lãnh thổ cầu Tuyết sơn. Giữa nơi thâm cốc hoang liêu xa xa nhô lên mái lầu của một tòa lâu đài xây thành hình giống như cái đầu lâu.

Một tiếng quát lạnh vọng lại:

- Đứng lại!

Trịnh Tây Bắc dừng cước bộ theo tiếng nhìn tới thấy một cô nương ăn mặc theo kiểu nữ tỳ ước độ mười sáu mười bảy tuổi đứng cách xa đó chừng năm trượng. Nữ tỳ cười dịu dàng:

- Các hạ phải chăng là Trịnh thiếu hiệp?
- Vâng.
- Còn vị này
- Cô nương ấy ư? Nàng là tính nhân của ta.
- Tính nhân à?

Nữ tỳ áo trắng hình như bị bất ngờ, Trịnh Tây Bắc lạnh lùng lại hỏi:

- Sao? Chẳng lẽ ta không có quyền dẫn tính nhân theo/
- Cái ấy... chủ nhân của tiểu tỳ chỉ có lệnh mời một mình thiếu hiệp mà thôi.
- Chủ nhân của cô nương là Lý Tiểu Quyên?
- Vâng, chủ nhân muốn gặp một mình thiếu hiệp, do đó sai tiểu tỳ ở đây đợi đón dẫn đường cho thiếu hiệp.
- Hãy báo về chủ nhân, nếu chủ nhân không hoan hỉ đón nữ bằng hữu của ta thì ta không cần gặp nữa, ta có thể trực tiếp gặp chủ nhân “Tuyết sơn ma lâu” cũng được!

Nữ tỳ chau mày đáp:

- Thôi được, xin mời thiếu hiệp chờ cho một lát để tiểu tỳ về hỏi lại.
- Xin mời.

Nữ tỳ quay đi thoáng chốc mất dạng. Trịnh Tây Bắc quay qua nhìn thiếu nữ áo vàng, chỉ thấy sắc diện của nàng chẳng biểu lộ chút tình cảm nào, chàng lạnh lùng hỏi:

- Cô nương nghĩ ngợi gì đó?

Thiếu nữ cười khỏ một tiếng đáp:

- Ta đang nghĩ... sự việc này rồi sẽ dẫn đến đâu... chỉ giống như một trò đùa, ta chẳng hiểu ta có vai trò gì trong cái trò đùa ấy?
- Cô nương sau này sẽ hiểu ra.

Họ lại im lặng... lâu lắm chẳng thấy ai nói gì. Người nữ tỳ đã quay trở lại, Trịnh Tây Bắc hỏi trước:

- Sao? Chủ nhân cô nương có đồng ý không?
- Chủ nhân tiểu tỳ xin mời nhị vị?

Trịnh Tây Bắc mỉm cười:

- Chúng ta đi, phiền cô nương dẫn đường nhé!

Nữ tỳ không đáp đi luôn vào khu rừng rậm... xuyên qua khu rừng chuyển sang một con đường mòn. Phút chốc đã đến một phiến nham thạch bằng đá băng đóng cứng, nữ tỳ ấn vào một nơi trên vách khối băng thạch, một cửa động liền mở ra. Đi vào động ấy... lại bước thêm một số bậc thềm, cuối cùng con đường chấm dứt, Trịnh Tây Bắc đang ngờ ngác đã thấy nữ tỳ vỗ nhẹ bức vách trước mặt, ánh sáng chiếu xuống, lại mở ra một cánh cửa. Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn vào, thấy đó là một gian khuê phòng rất đẹp, thanh lịch có tiếng chân vọng đến, Lý Tiểu Quyên đã xuất hiện ngay ở cửa. Nữ tỳ thưa:

- Bẩm báo chủ nhân, Trịnh thiếu hiệp đã đến!

- Xin mời!

Trịnh Tây Bắc nắm lấy tay thiếu nữ áo vàng bước vào, cái cửa bí mật ấy lại đóng sập phía sau lưng, ánh mắt Lý Tiểu Quyên soi mói nhìn vào thiếu nữ áo vàng, bất giác Lý Tiểu Quyên biến sắc, liền đỏ đỏ khôi phục vẻ tươi cười. Trịnh Tây Bắc lạnh lùng:

- Được ân Lý cô nương mời gọi thật lấy làm muôn phần cảm kích.

Lý Tiểu Quyên lạnh nhạt:

- Ca ca quên chúng ta có tình cảm với nhau đến sáu, bảy năm rồi sao?

Trịnh Tây Bắc mỉm cười quay sang thiếu nữ áo vàng:

- Xuyên muội, ta xin giới thiệu, vị này là Lý cô nương Lý Tiểu Quyên, còn đây là Hoàng Xuyên.

Lý Tiểu Quyên dịu dàng:

- Vẻ đẹp của cô nương thật là thiên hạ vô song.

- Quá khen, thường thường Trịnh ca ca vẫn nhắc đến tỷ tỷ, hôm nay mới được hân hạnh gặp, quả là tư dung tuyệt đại.

Nàng quả giống tình nhân của Trịnh Tây Bắc, lời nói của nàng chẳng khác nào rất quan tâm yêu chàng. Lý Tiểu Quyên tiếp lời:

- Xin mời vào trong an tọa.

Nàng chuyển thân trước, nhưng vì nàng chuyển thân, Trịnh Tây Bắc không nhìn thấy sát khí lộ hiện ra trên nét mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: BỮA TIỆC VONG HỒN

Sắc mặt Lý Tiểu Quyên lộ ra sát khí. Trịnh Tây Bắc và thiếu nữ áo vàng Hoàng Xuyên không hề trông thấy. Ba người bước vào khuê phòng, Trịnh Tây Bắc vẫn nhuếch môi cười tàn khốc. Qua khuê phòng chuyển nhập vào phòng khách, Lý Tiểu Quyên ân cần:

- Mời nhị vị an tọa.

Chàng kéo tay Hoàng Xuyên ngồi xuống quét mắt nhìn xung quanh hỏi:

- Lý cô nương, đây là nơi ở của cô nương đó sao?

Nét mặt của Lý Tiểu Quyên đã khôi phục vẻ tươi cười:

- Vâng, có đẹp không?

- Đương nhiên rất đẹp nhưng không biết phu quân của cô nương có ở chung không?

- Không, phu quân của tiểu muội không có ở đây.

- Nếu vậy ta xin cáo từ.

Dứt lời chàng đứng dậy thật, Lý Tiểu Quyên hoảng hốt:

- Tại sao vậy ca ca?

- Vì có chỗ không ổn, trong khuê phòng tiếp kiến khách nhân lễ ra phu quân của cô nương hiểu lầm thì sao?

- Điều ấy xin hãy an tâm, phu quân tiểu muội không biết đâu.

Trịnh Tây Bắc mỉm cười hỏi lại:

- Thời gian của ta có rất ít, không biết cô nương gọi ta lại đây là muốn bàn luận chuyện gì?

- Không bàn luận gì cả không mời ca ca đến chơi được sao?

- Đúng đó, giữa chúng ta đã kết thúc, ta không biết cô nương là ai.

Chàng cười rất tàn nhẫn quay sang Hoàng Xuyến:

- Xuyến muội, muội cho rằng chúng ta nên làm lễ kết hôn vào lúc nào?

- Tùy ca ca.

- Xuyến muội, muội đáng yêu lắm, trừ muội muội ra, ca ca hình như không còn tin trên đời này có ai đáng yêu nữa cả.

- Trịnh ca ca, ca ca yêu nữ nhân này lắm ư?

- Đương nhiên, vì nàng cũng yêu ta...

Họ âu yếm nhìn nhau để Lý Tiểu Quyên lạnh lẽo ngồi một bên giận dữ đến lạc cả thần, lẽ ra Trịnh Tây Bắc không nên trêu chọc nàng như vậy, không nên báo thù nàng như vậy. Thái độ của chàng đối với một thiếu nữ đã có thời gian chàng yêu há chẳng là quá tàn nhẫn ư? Lý Tiểu Quyên lạnh cười một tiếng:

- Trước mặt tiểu muội, nhị vị đừng quá thân ái được chăng?

- A, xin lỗi, ta quên còn có cô nương bên cạnh.

- Sao?

Tiểu Quyên giận dữ thốt lên trong lúc Trịnh Tây Bắc vẫn lạnh như băng:

- Quả tình ta quên có cô nương, xin tha thứ.

Lý Tiểu Quyên chau đôi mày liễu, hình như nàng suy nghĩ gì đó? Hoặc nàng đang tính toán gì? Cuối cùng nàng nghiêng răng nói:

- Trịnh Tây Bắc, có thể tạm thời mời nữ bằng hữu của ca ca tránh mặt một chút được không?

- Để làm gì?

- Tiểu muội muốn nói chút chuyện riêng với ca ca.

- Nói chuyện riêng gì vậy?

- Chuyện riêng của hai chúng ta.

- Chúng ta ư? Giữa chúng ta còn gì để nói nữa? Bất tất.

- Không.

Hoàng Xuyến xen vào:

- Trịnh ca ca, hoặc là Lý cô nương thật là có chuyện phải nói riêng với ca ca, để tiểu muội tránh ra ngoài một lát cũng được.

- Xuyến muội đừng tin lời nàng.

Lý Tiểu Quyên giận đến hai tay phát run, nàng hận chỉ muốn đánh cho Trịnh Tây Bắc một chưởng ngay mới nguôi giận. Trịnh Tây Bắc nhìn Lý Tiểu Quyên, chàng cười nhạt:

- Thôi được, Xuyên muội hãy chịu khó ra ngoài một lát, chúng ta chẳng có vấn đề gì đâu, muội hãy yên tâm.
- Tiểu muội có gì mà không yên tâm?
- Muội đáng yêu quá.

Chàng ghé môi hôn lên má Hoàng Xuyên, Hoàng Xuyên hơi giật mình nhưng vẫn cười mỹ lệ nhẹ uyển chuyển đứng lên

- Lý cô nương, hãy tiếp đãi Trịnh ca ca nhé, muội ra ngoài đây.

Dứt lời nàng chuyển thân bước ra ngoài cửa phòng khách. Đợi Hoàng Xuyên đi rồi, Trịnh Tây Bắc lạnh lùng hỏi:

- Lý Tiểu Quyên, cô nương muốn nói gì với ta?

Lý Tiểu Quyên nhìn chăm chú vào mặt Trịnh Tây Bắc, mắt nàng đỏ ửng long lanh như sắp trào ra nước mắt, sắc mặt đầy u oán. Trịnh Tây Bắc hỏi:

- Cô nương sao vậy?
- Trịnh ca ca...
- Đừng gọi ta là ca ca, ta là Trịnh Tây Bắc, cô nương cứ gọi thẳng tên cũng được.

Lý Tiểu Quyên nghe câu ấy, cuối cùng nhỏ lệ, Trịnh Tây Bắc lạnh lùng:

- Việc gì mà khóc? Có ai khinh thường gì cô nương đâu?
- Chính ca ca!
- Ta à ư? Ta nào dám? Có lẽ cô nương nói sai rồi đó.

Lý Tiểu Quyên không còn nhẫn nại được nữa, tay ngọc nàng quét mạnh một cái tát thẳng vào má Trịnh Tây Bắc, chàng đưa tay hữu chụp lấy cổ tay nàng, quát:

- Cô nương làm gì vậy? Lý Tiểu Quyên, cô nương có tư cách gì mà đánh ta?

Vừa dứt lời, chàng xoay ngược đánh Lý Tiểu Quyên một tát khiến nàng lao đảo lùi lại ba bước. Trịnh Tây Bắc âm lạnh nói:

- Đó là do cô nương động thủ trước, chớ trách ta!

Tiểu Quyên nhìn lại chàng, mặt cứ ngẩn ra. Lâu lắm, nàng mới gượng cười, nụ cười đầy đe dọa lẫn phẫn nộ:

- Tốt lắm, Trịnh Tây Bắc, mọi chuyện của chúng ta quả thực đã là quá khứ hết rồi ư?
- Chẳng lẽ không thực?
- Ca ca đã quên ta?
- Ta đã quên từ ba năm trước.
- A... ca ca... người.

Trái tim nàng như bị một trùy đập trúng, nàng cảm thấy máu huyết sôi lên... Nàng đã từng yêu Trịnh Tây Bắc điên cuồng, trong ba năm Trịnh Tây Bắc không hề nhắn gửi nàng một lời, khiến nàng đau khổ đi lấy chồng. Nàng oán chàng lắm và cũng yêu chàng lắm. Chẳng phải chàng cũng như nàng hay sao? Suốt đời chàng chỉ yêu có Lý Tiểu Quyên, nhưng bây giờ nàng đã là gái có chồng.

Trịnh Tây Bắc muốn báo thù nàng... báo thù nàng bằng thủ đoạn tàn khốc là chà đạp lên tình cảm của nàng. Lý Tiểu Quyên cứ ngăn người đứng yên. Lòng nàng đau đớn, đồng thời ý niệm giết người cũng phát sinh càng lúc càng rõ nét. Nàng cười lạnh một tiếng:

- Nếu ca ca quên rồi thì cũng là điều tốt. Cô nương kia có yêu ca ca nhiều lắm không?
- Nàng à ư? Hoàng Xuyên? Đương nhiên nàng yêu ta hơn bất cứ ai yêu ta.

Mỗi lời nói của Trịnh Tây Bắc đều chấn động đến trái tim của Lý Tiểu Quyên, nàng cảm thấy chưa bao giờ khó chịu đến thế. Nàng lạnh lùng:

- Chúng ta chẳng còn gì để nói nữa!
- Ta đã nói ngay từ trước, cô nương không phải nói rằng giữa chúng ta đã kết thúc đó sao?

- Vâng, đã kết thúc rồi, Trịnh Tây Bắc, bây giờ, chúng ta chẳng còn gì để nói nhưng ca ca đã đến đây ta cũng nên có một bữa tiệc nhỏ chiều dài ca ca cho đúng lễ.

- Chiều dài?... Ta xem ra chẳng cần.

- Sao? Ca ca nữ phụ lòng?

- Chỉ sợ ta ăn không nổi.

Tiểu Quyên vỗ liên hai tiếng tay, nữ tỳ áo trắng bước ra cung kính hỏi:

- Chủ nhân có gì dạy bảo?

- Dọn tiệc!

- Vâng.

Nữ tỳ liền lui vào trong, không lâu sau rượu thịt đã dọn lên đầy bàn, Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn quanh, lòng chàng đột nhiên cũng có chút gì cảm khái, nếu là trước đây thì thực là tốt biết mấy. Hiện tại đã đổi khác hết rồi, cảnh vật, tình cảm, con người, tất cả đều đã đổi thay. Nhân sinh biến ảo thật quả là vô thường.

Lý Tiểu Quyên nhìn Trịnh Tây Bắc, cất tiếng:

- Xin mời!

Trịnh Tây Bắc nhìn rượu thịt trên bàn, cười gượng:

- Cô nương chưa mời một người.

- Tình nhân Hoàng Xuyến của ca ca?

- Đúng. Nếu cô nương không mời nàng, ta xin cáo từ.

Lý Tiểu Quyên đáp:

- Đương nhiên sẽ mời nàng.

Dứt lời nàng nói lớn vọng ra cửa:

- Hoàng cô nương, xin mời vào.

Hoàng Xuyến cười hàm tiếu, bước ngay vào hỏi:

- Các người đã nói chuyện xong rồi chứ?

Lý Tiểu Quyên cố gượng cười:

- Sự thực chúng ta đâu có gì để bàn, bây giờ có một chút tiệc nhỏ để biểu lộ lòng thành, nhị vị đường xa đến đây chắc cũng có đói?

Vừa nói Lý Tiểu Quyên vừa rót rượu đầy ba chén, nàng cất cao chén lên mời:

- Ta xin kính nhị vị một chén rượu nhạt, chúc nhị vị bách niên giai lão, vĩnh viễn yêu nhau.

Dứt lời nàng ngửa cổ uống một hơi cạn chén. Trịnh Tây Bắc và Hoàng Xuyến cùng nói như vô thức:

- Vô cùng đa tạ.

Đồng thời uống luôn cạn chén rượu., Trịnh Tây Bắc rót đầy luôn hai chén mới nâng lên nhìn Lý Tiểu Quyên:

- Lý Tiểu Quyên, mượn hoa hiến Phật, ta kính mừng cô nương một chén này, cũng là chén rượu cảm kích tình cảm của cô nương trước đây đối với ta và cảm tạ sự chiều dài hiện nay của cô nương.

Dứt lời chàng ngửa cổ uống cạn. Lý Tiểu Quyên sau khi cạn chén ấy liền cầm đũa mời:

- Mời nhị vị tự nhiên cho!

Ăn một miếng thịt hầm, Trịnh Tây Bắc nhìn Lý Tiểu Quyên thấy sắc mặt nàng vẫn không biểu lộ tình cảm gì, chỉ thấy nàng rót thêm một chén rượu nữa cho Trịnh Tây Bắc, chàng ngăn lại:

- Ta không uống nổi nữa đâu

- Tại sao vậy? Sợ trong rượu có độc ư?

Trịnh Tây Bắc buông tay cho Lý Tiểu Quyên rót đầy chén xong, Lý Tiểu Quyên lại nâng chén:

- Trịnh Tây Bắc, xin cạn chén mừng chúng ta gặp lại.

Trịnh Tây Bắc mỉm cười nhấc chén rượu, Hoàng Xuyến đề tay chàng xuống:

- Trịnh ca ca, ca ca không nên uống chén rượu này nữa.

Lý Tiểu Quyên lạnh lùng nói:

- Yên tâm, chàng không say đâu

- Say?

Trịnh Tây Bắc không biết hữu ý hay vô ý bật cười:

- Chỉ có ba chén rượu nhỏ này, say sao được?

Hoàng Xuyến vội nói:

- Chúng ta còn có việc phải đi, ca ca uống nhiều sao được?

Trịnh Tây Bắc nhìn Hoàng Xuyến:

- Xuyến muội muội, cảm tạ muội muội lo lắng, nhưng ta không thể không uống chén rượu này.

- Tại sao?

- Vì chén rượu này chứa toàn bộ tình cảm của Lý cô nương đối với ta đó...

- Không, trong ấy...

- Ta biết trong ấy có gì?

Chàng cười lạnh một tiếng, tiếp lời:

- Đừng nói trong rượu này có độc được, dù có tẩm thuốc phá hết xương cốt đi nữa, Trịnh Tây Bắc ta cũng uống!

Dứt lời, quả nhiên chàng đưa chén rượu uống cạn. Hoàng Xuyến lo lắng nhìn Trịnh Tây Bắc. Lý Tiểu Quyên cũng biến sắc, buột miệng:

- Ca ca biết trong rượu có độc thật sao?

Trịnh Tây Bắc bật cười lạnh lùng:

- Lúc cô nương rót rượu ngón tay đặt trên miệng hũ rượu, thế nên chén rượu thứ nhất cho ta uống tự nhiên là có độc...

- Thế sao ca ca cứ vẫn uống?

Trịnh Tây Bắc thản nhiên:

- Ta đã nói rồi, dù nó có tẩm thuốc phá hết xương cốt, ta cũng uống vì đó là rượu kính của cô nương, để cô nương yên tâm...

- Yên tâm? Ha ha ha...

Lý Tiểu Quyên bật cười lớn, tiếng cười của nàng sắc ngọt lạnh tóc gáy. Trịnh Tây Bắc đứng bật dậy nói:

- Xuyến muội, chúng ta nên đi thôi.

Hoàng Xuyến cũng đứng dậy, đồng thời Trịnh Tây Bắc cất bước ra ngoài cửa... bước đi vài bước, chàng quay đầu:

- Lý Tiểu Quyên, cô nương có thể sai người tiễn chúng ta ra khỏi nơi đây không?

Sắc mặt Lý Tiểu Quyên trắng dần, nàng gọi lớn:

- Trịnh Tây Bắc, người quá tàn khốc đối với ta đó.

Trịnh Tây Bắc mỉm cười khinh thị:

- Cô nương nói như vậy là sao?

- Ta được lệnh cho người uống rượu độc, người đã biết mà vẫn uống, người muốn buộc ta...

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng:

- Ta buộc cô nương bị trừng phạt trong tâm hồn ư? Không, làm rồi, đó chỉ vì rượu kính của cô nương, ta nhất định phải uống đúng không?

Chàng mỉm cười, cười tàn khốc nói tiếp:

- Lý Tiểu Quyên, ta xin hỏi một câu cô nương có thể sai người tiễn chúng ta ra khỏi nơi này không?

Bạn đang đọc truyện *Đỗ Bặc Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: HUYNH ĐỆ TƯƠNG TÀN

Lý Tiểu Quyên nghiêng rằng:

- Trịnh Tây Bắc, người đã thay đổi thành một kẻ quá tàn khốc, ta coi như không quen biết với người nữa.

Nàng gọi to:

- Tiểu Thanh!

Nữ tỳ áo trắng ứng thanh đáp:

- Có nữ tỳ đây.

- Tiễn khách!

- Vâng.

Trịnh Tây Bắc nhìn Lý Tiểu Quyên:

- Đúng vậy, ta là một kẻ tàn khốc, báo cho cô nương biết, người cho ta hy vọng ta sẽ báo thù bằng tình, kẻ cho thất vọng, ta sẽ báo bằng hận. Lý Tiểu Quyên, chúng ta vĩnh biệt lần này, từ nay về sau, chúng ta chỉ là những người xa lạ.

Dứt lời, chàng dắt tay nữ tỳ áo trắng ra đi. Bước xuống thạch cấp, Hoàng Xuyến hỏi:

- Ca ca có cảm thấy trong người có gì khác lạ không?

Trịnh Tây Bắc nhìn nàng, mắt chàng có chút gì cảm kích, bất kể nàng là ai... hoặc có thể nàng thuộc về chàng chỉ vì thua bạc, cuối cùng chàng cũng cảm kích vì sự quan tâm lo lắng của nàng. Chàng thở dài:

- Cuộc chơi đã kết thúc rồi!

Thiếu nữ áo vàng Hoàng Xuyến rùng mình, nàng hiểu rõ ý tứ sâu kín trong lòng chàng, nàng mỉm cười dịu dàng quan thiết:

- Tuy cuộc chơi đã kết thúc nhưng lẽ nào muội muội không có quyền hỏi thăm ca ca ư?

- Đa tạ cô nương đề ý.

Hoàng Xuyến cười khổ, bây giờ, họ đã đi ra khỏi cửa động bí mật. Trịnh Tây Bắc nói với nữ tỳ:

- Hãy quay về báo chủ nhân của cô nương, Trịnh Tây Bắc nhớ mãi thịnh tình của nàng!

Nữ tỳ chuyển thân vào động, cửa động từ từ đóng lại, Trịnh Tây Bắc vội vàng rút một viên dược hoàn do lão quái nhân trong mộ tặng chàng cẩn vỡ làm đôi nuốt chửng. Trịnh Tây Bắc hiểu rất rõ chàng uống loại rượu cực độc, loại rượu độc ấy chỉ chưa đến lúc phát tác thôi, nếu nó phát tác tất sẽ phá nát lục phủ ngũ tạng chàng cũng nên. Trịnh Tây Bắc uống nửa viên thuốc xong, bèn nói:

- Cô nương đã có thể ra đi được rồi đó.

- Ngay bây giờ ư?

- Đúng. Chúng ta đã giao hẹn, khi cuộc chơi này kết thúc, Trịnh Tây Bắc ta cảm kích vì sự hợp tác của cô nương để cô nương tự do ra đi.

Trong ánh mắt Hoàng Xuyên thoáng ước:

- Muội muội muốn theo ca ca một đoạn nữa, sợ rằng ca ca sẽ ra việc bất thường.

- Cô nương cứ đi đi, ta tự biết lo cho thân ta.

- Không được.

- Tại sao không được?

Hoàng Xuyên đáp:

- Trịnh Tây Bắc, theo ca ca thì chúng ta chỉ giả đóng một cuộc đùa chơi, nhưng ca ca đã chiếm được cảm tình của muội muội... vì ca ca đã nói những lời yêu đương, đã nắm tay, đã hôn muội muội, có thể ca ca không hề yêu muội muội, nhưng muội muội đã yêu ca ca...

- Những điều đó cô nương đều đã bằng lòng trước rồi mà?

- Đúng, và sau muội muội đã yêu ca ca thật.

- Không. Không thể được.

- Muội vạn lần có thể được.

Trịnh Tây Bắc bật cười lạnh lùng:

- Cô nương yêu ta vì cái gì?

- Vì người của ca ca.

- Báo cho cô nương biết, ta sống đây chỉ là cái xác không hồn lạnh lẽo chẳng còn chút tình cảm nào...

Ánh mắt Hoàng Xuyên như có lệ:

- Chỉ cần ca ca biết muội muội yêu ca ca là đủ rồi...

Đột nhiên Trịnh Tây Bắc gào thét như điên cuồng:

- Đi đi, đi đi, ta không phải là người, ta chỉ là cái xác biết đi, ta không thể yêu đương bất kì ai nữa, đừng nói chuyện yêu đương với ta nữa. Đi đi!

Tiếng gào thét điên cuồng của chàng khiến thiếu nữ sợ hãi lùi một bước. Nàng gập dứ nhìn Trịnh Tây Bắc, tay ngọc giờ lên tát vào má chàng một cái cực mạnh:

- Ca ca thực là một người tàn nhẫn!

Dứt lời nàng chuyển thân bỏ đi. Trịnh Tây Bắc đưa tay xoa cái má bị tát nóng ran của mình, bất giác chàng cảm thấy bi thiết không thể tưởng tượng, hai mắt chàng ứa ra hai dòng lệ... Chàng muốn khóc rống lên nhưng tiếng không thể thoát ra. Chàng là một người nhân tâm thật ư?

Chàng tự nhủ chàng đâu phải là một người tàn nhẫn, chàng phải dùng những thủ đoạn ấy đối xử với các nữ nhân như Lý Tiểu Quyên, Đinh Hương và Hoàng Xuyên chỉ vì chàng oán hận tất cả, chàng không có hy vọng có người nào yêu chàng thật sự nữa, nhân vì, người thực sự yêu chàng, chàng đã đánh mất. Mất Lý Tiểu Quyên... là mất hết cả. Chàng khôn xiết bi thương thống hận, chàng chẳng biết mình nên thống hận ai nên đành thống hận mình.

Chàng nghiêng răng chui khô lệ trên mặt ngồi khoanh chân xuống đất, chàng định dùng chân lực kết hợp với dược lực đẩy chất độc trong người ra... Đột nhiên, đang lúc chàng vận công trừ độc bỗng chàng cảm thấy đau nhói trong phế phủ, cơn đau khiến chàng muốn nghẹt thở cơ hồ sắp ngã, càn quét chấn động sắc mặt biến hẳn. Chất độc của rượu quả thực độc hơn chàng tưởng tượng. Chàng nghĩ thế là hết, chất độc này không thể dùng công lực khu trừ nổi, khi không vận công còn có phần dễ chịu, hề vừa vận công, toàn thân chàng lại đau đớn chịu không thấu... Chàng nghiêng răng oán hận: 'Lý Tiểu

Quyên, người đã đoạn hết tình cảm của ta chưa đủ, lại còn muốn đoạt mạng ta...”. Thế nhưng chàng vẫn không hận nàng vì tình yêu của chàng dành cho nàng đã sâu xa từ thủa nào.

Chàng lại rút mấy viên đan dược, uống nửa viên nữa, tiếp đó lại uống thêm một viên. Trịnh Tây Bắc uống liên tiếp một viên rượu, sau khi đan dược tan ngấm chàng mới miễn cưỡng không chế được chất độc.

Đột nhiên từ xa cất lên một hồi hú dài xe bầu trời vọng lại, Trịnh Tây Bắc nghe tiếng hú ấy bất chợt giật mình kinh hoàng, theo tiếng nhìn tới, mấy bóng nhân ảnh đã đến nơi. Chớp nhoáng, họ đã đến trước mặt Trịnh Tây Bắc. Chàng quét mắt biến sắc quát:

- Là người đây ư?

- Trịnh huynh đài không ngờ huynh lại đến Tuyết Sơn, Hàn Đông Nam không kịp tiếp đón, xin tha thứ.

Nét mặt “Tuyết Sơn Ma Tử” có gì gian xảo, Trịnh Tây Bắc chợt nhớ lại, chàng buồn bã nhìn hắn. Hàn Đông Nam chẳng phải là huynh đệ cùng cha mẹ với chàng đây sao? Huynh đệ tương phùng... mà coi như tù nhân làm sao chàng không đau lòng được? Nhưng sự thực này chàng biết giải thích ra sao với Hàn Đông Nam đây?

“Tuyết Sơn Ma tử” cười lạnh lẽo, hất tung thân đến gần chàng, nói:

- Trịnh huynh đài, tuy ta không kịp tiếp đãi nhưng ái ân của ta đã chiều dài huynh đài rồi...

Trịnh Tây Bắc biến sắc run run hỏi lại:

- Sao? Lý Tiểu Quyên là... vợ huynh à?

- Đúng vậy?

Nghe câu xác nhận ấy đầu chàng như bị một búa đập trúng. Trời ơi! Lý Tiểu Quyên lại vợ ca ca của chàng? Chàng đau xe ruột gan cơ hồ ứa nước mắt. “Tuyết Sơn Ma tử” vẫn lạnh lùng:

- Trịnh huynh đau buồn lắm ư?

Trịnh Tây Bắc cười gượng:

- Thế nào, chuyện ước hẹn của chúng ta là do Hàn huynh sắp đặt sao?

- Đúng vậy.

- Như thế là huynh cũng biết ta đã uống nhầm rượu độc.

- Không sai, loại chất độc ấy trong thiên hạ không ai giải được. Chỉ trong vòng ba ngày dù có Đại La thần tiên cũng hết cách cứu mạng huynh đài đó!

Trịnh Tây Bắc cười gằn. Nụ cười chàng vẫn tàn khốc như cũ, đồng thời một chút lửa giận vì bị lừa bịp xông lên. Lý Tiểu Quyên mời chàng tới, là do lệnh của “Tuyết Sơn Ma tử” này. Chàng tắt nụ cười nói:

- Không hiểu sao Hàn huynh lại dùng thủ đoạn ấy đối phó với ta?

“Tuyết Sơn Ma tử” lạnh như băng giả đáp:

- Vì chúng ta là kẻ thù.

- Kẻ thù? Vì sao mà thù?

- Ta chẳng cần biết vì sao mà thù, chỉ vì ta thấy sự tồn tại của người khiến ta bất an. Đúng thế ta đã có quyết tâm nếu người sống ta chết, có Hàn Đông Nam là không thể có Trịnh Tây Bắc.

Trịnh Tây Bắc cười nhạt hỏi:

- Hạ độc vào trong rượu, ngoài ý của người còn...

- Còn là ý của chủ nhân ta nữa!

Trịnh Tây Bắc quát to:

- Hàn Đông Nam, người có biết phụ mẫu của người là ai không? – Ta không có phụ mẫu... điều ấy ta đã nói với người một lần rồi.

- Không có phụ mẫu sao?

Trịnh Tây Bắc phần nộ nhìn hấn:

- Chẳng lẽ ngươi đề ra từ khối đá sao?
- Đương nhiên không!
- Thế ngươi có muốn ta báo cho biết phụ mẫu ngươi là ai không?
- Cứ nói!
- Chúng ta là anh em cùng cha mẹ đấy!

“Tuyết Sơn Ma tử” hơi giật mình nhưng rồi hấn bật cười ha hả:

- Chỉ vì tên của chúng ta là “Đông Nam” và “Tây Bắc” mà ngươi cho rằng chúng ta là huynh đệ ư?
- Không chỉ vì tên, chúng ta đích xác là huynh đệ, điều này có người có thể chứng minh.
- Chúng ta là huynh đệ ư? Bất kể điều ấy đúng hay không đúng, ta đã nói rồi, trên đời này hai ta không thể cùng tồn tại được!

Trịnh Tây Bắc giận đến toàn thân run lên, chàng quát:

- Chẳng lẽ ngươi không có một chút tình thân thuộc nào ư?
- Tình thân thuộc? Trịnh Tây Bắc, tôn chỉ của ngươi và ta khác nhau, điều ấy chúng ta khỏi cần nói tới nữa, hiện tại, ngươi hãy ngoan ngoãn theo ta về bản lâu!
- Để làm gì?
- Để cho chúng ta biết sự phụ ngươi cất dấu “Thiên Địa huyết bài” nơi nào.

Trịnh Tây Bắc biến sắc, sát khí nổi dậy, chàng lạnh lẽo gầm lên:

- Hàn Đông Nam, nể vì tình huynh đệ, ta không muốn giết chết ngươi, nếu ngươi trao cho ta Trình chương môn nhân!
- Không được, ngươi chỉ còn sống ba ngày.

Trịnh Tây Bắc quát to, dù giọng chàng đã run lên:

- Hàn Đông Nam, ngươi buộc ta phải hạ thủ ư?
- Chỉ e ngươi vĩnh viễn không có khả năng hạ thủ được nữa, bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi đồng ý đợi ta mời hay ngoan ngoãn theo ta.

Trịnh Tây Bắc nhìn nụ cười gian xảo của “Tuyết Sơn Ma tử” Hàn Đông Nam, tâm trạng kích động đến độ run cả người, có lẽ Hàn Đông Nam không có thuốc giải độc thật. Chàng gầm to:

- Ngươi cứ thử xuất thủ thử xem!
- Trịnh Tây Bắc, đó là chính ngươi tự tìm chết đó nhé!

Cùng với tiếng quát thân hình hấn bắn vọt tới nhanh như chớp xẹt tay hữu hấn vung lên xuất thủ chụp tới mặt Trịnh Tây Bắc. Thế chụp ấy cực mau và lúc tay hấn chụp tới, chương tay tả cũng đập liền tới giữa ngực chàng. Đột nhiên, nhân ảnh xẹt qua, hai chiêu đồng thời xuất thủ của “Tuyết Sơn Ma tử” đánh vào khoảng không. Trịnh Tây Bắc như một bóng ma đã lượn về sau lưng hấn.

“Tuyết Sơn Ma tử” giật mình kinh ngạc. Hấn cơ hồ không tin vào mắt nữa, Trịnh Tây Bắc đã thi triển thân pháp gì mà tránh được hai chiêu sát thủ lợi hại của hấn, mặt hấn lộ vẻ sợ hãi nhìn chàng lạnh lẽo quát:

- Trịnh Tây Bắc, sao? Ngươi không dám xuất thủ?

Trịnh Tây Bắc cười lạnh:

- Vì tình huynh đệ ta nhường ngươi ba chiêu, sau ba chiêu, nếu ngươi cứ mê muội không tỉnh ngộ...
- Ngươi tiếp thử ba chiêu thử xem sao đã!

Chưa dứt lời, “Tuyết Sơn Ma tử” đã bung cánh quạt tới cuốn gió mang theo uy lực kinh người tấn công vào mặt Trịnh Tây Bắc... Chàng búng thân tránh chiêu ấy, khi Trịnh Tây Bắc vừa búng thân, “Tuyết Sơn Ma tử” quát to một tiếng, chiêu thứ hai tức thì xuất cực mau, chiêu thức rất độc. Trịnh Tây Bắc gầm lên:

- Đó là chiêu thứ tư rồi đó!

Chàng xuất thủ liền, chưởng phong cuốn tới “Tuyệt Sơn Ma tử”. Chưởng ấy mang theo bảy thành công lực của chàng khiến “Tuyệt Sơn Ma tử” cảm thấy chấn động vội thu thân lùi lại. Trịnh Tây Bắc búng thân tiếp tới đã đến trước mặt hắn.

[mất 2 trang]

Chưa dứt lời, thân hình chàng lướt tới, tay hữu múa một vòng tròn, chưởng lực phát tới tấn công. Giữa lúc chàng xuất thủ, bốn lão nhân áo trắng đồng thân vọt tới hướng Trịnh Tây Bắc, mỗi lão đánh một chưởng. Bốn lão nhân này đều là cao thủ đệ nhất của “Tuyệt Sơn Ma Lâu” võ công chàng hơn hẳn các nhân vật gian hồ bình thường. Bốn luồng chưởng cuốn gió đập tới. Trịnh Tây Bắc gầm to:

- Các người tìm cái chết chẳng?

- Tiểu tử, chi sợ người chết trước tiên là người đó!

Trịnh Tây Bắc cả giận gầm lên:

- Nếu đã như thế nào đừng trách ta độc ác!

Tiếng gầm của chàng sát khí xung thiên, Thân hình chàng cuốn một vòng xuất chiêu lợi hại “Hồn đoạn thiên nhai” đột ngột bung ra. Tiếng rú thảm khóc vang lên máu huyết bắn tốc lên, hai lão nhân đứng đầu chết liền tại chỗ.

Trịnh Tây Bắc quát lớn:

- Còn hai lão nữa hãy nạp mạng!

Lời quát chưa dứt, chưởng thứ hai của chàng đã tấn công tới. Tiếng rú rợn người lại cất lên, hai lão nhân áo trắng còn lại chết thảm dưới tay Trịnh Tây Bắc. Chỉ hai chiêu giết bốn cao thủ của “Tuyệt Sơn Ma Lâu” khiến Hàn Đông Nam kinh sợ ngẩn người. Trịnh Tây Bắc ngầu mặt nhìn “Tuyệt Sơn Ma tử”:

- Hàn Đông Nam, ta hỏi ngươi, Trình chưởng môn nhân hiện ở đâu?

- Tại bản lâu.

- Hay lắm, ta ở đây đợi ngươi trong vòng một giờ buộc ngươi phải thả người ra, nếu không sẽ hủy diệt “Tuyệt Sơn Ma Lâu” đó, chớ trách ta không nói trước.

“Tuyệt Sơn Ma tử” cười gằn hẩn chuyển thân bỏ đi. Trịnh Tây Bắc nhìn theo bóng hẩn, chàng thở dài rĩ rượi tự than: “Trời ơi, hẩn là ca ca của ta và phu quân của người yêu ta, ta nào giết hẩn?”

Không lâu sau, một bóng nhân ảnh áo trắng vọt thân ra ngoài cửa cốc núi, chớp mắt bóng người ấy đến trước mặt Trịnh Tây Bắc, đó là một đại hán mặc võ phục trắng ước độ ba mươi tuổi... nhưng chẳng thấy bóng “Tuyệt Sơn Ma tử”.

Trịnh Tây Bắc hơi thay đổi sắc mặt, đại hán ấy nhìn chàng hỏi:

- Các hạ phải là Trịnh Tây Bắc?

- Đúng. Còn Hàn Đông Nam đâu?

- Hắn đang ở bản lâu. Bản nhân phụng lệnh đến đây kính mời các hạ đến bản lâu.

- Để làm gì?

- Lệnh của lâu chủ, không biết các hạ có dám đến bản lâu?

Trịnh Tây Bắc cười lớn:

- Đừng nói chỉ là cái Ma lâu nhỏ bé này, dù cho có là núi đao rừng kiếm, Trịnh Tây Bắc ta há đâu không dám đến? - Thế thì xin mời các hạ.

Trịnh Tây Bắc kiêu ngạo bước tới cửa cốc, trong cốc phủ đầy tuyết im lặng như cảnh chết và chẳng khác nào mấy tòa lâu tạo thành hình cái đầu lâu vĩ đại thấp thoáng đã nhìn thấy xa xa cuối tầm mắt.

Chuyển qua một khúc quanh bước lên mấy bậc thềm bằng đá chợt thấy hai bên đứng thành hai hàng đệ tử “Tuyệt Sơn Ma Lâu” ước có đến cả trăm người. Thần sắc của tất cả bọn đệ tử ấy đều lạnh lẽo chẳng khác nào lớp tuyết đọng dưới chân.

Trịnh Tây Bắc hơi chậm chân lại, tên đại hán vội mỉm cười:

- Các hạ tài hoa tuyệt thế, chủ nhân bản lâu rất khâm phục các hạ nên ra lệnh cho môn nhân xếp hàng đón các hạ đây.

- Xin đa tạ.

Chàng ngẩng cao đầu bước tới. Đương nhiên cảnh ấy chẳng giống đón tiếp chút nào... mà giống tổng tấn. Trịnh Tây Bắc hiểu rất rõ, lần vào Tuyết Sơn này hiểm nguy muôn trùng đang chờ đón chàng. Tiến vào một vùng đất rộng là đã đến cửa “Tuyết Sơn Ma Lâu”. Cửa nó cũng xây thành cái hình đầu lâu ở trên cao treo lủng lẳng bốn cái đầu lâu trắng hếu mỗi cái viết một chữ đỏ như máu: “Tuyết Sơn Ma Lâu”.

Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn vào trong cửa, trong ấy là một không khí lạnh lùng đe dọa... cảm lạnh không có một âm thanh. Đại hán lại tiến đến:

- Xin mời các hạ.

Trịnh Tây Bắc cười nhạt:

- Mời lâu chủ ra đón khách mới hợp lễ chứ!

- Cái ấy...

- Đi mời lâu chủ đi, nếu không, ta xuất thủ đó!

Câu nói của chàng sung mãn đầy sát khí khiến đại hán giật mình đành “Vâng” một tiếng bước vào trogn Ma lâu đi như chạy...

Trịnh Tây Bắc đứng ở đấy chờ đợi. Chung quanh đầy tuyết đọng trắng xóa, nhiều tiếng chân di chuyển nhẹ nhàng đến gần chàng. Trịnh Tây Bắc phán đoán, chung quanh chàng, ít nhất cũng có cả trăm tên vây chặt nơi này rồi. Chàng không hề quay đầu cứ ngạo mạn đứng yên tại chỗ. Đột nhiên có tiếng chân hỗn loạn từ trong Ma lâu vọng ra bỗng thấy “Tuyết Sơn Ma tử” dẫn theo bốn quái nhân như bốn xác chết xuất hiện trước mặt. Trịnh Tây Bắc biến sắc, quát hỏi:

- Hàn Đông Nam, ngươi có trao người cho ta không?

Tiếng quát của chàng rất dễ sợ vì sung mãn sát cơ, ánh mắt chàng đỏ ngầu nhìn Hàn Đông Nam. Hắn cười nhạt:

- Trịnh Tây Bắc, nếu chúng ta không tha người thì sao?

- Các ngươi tưởng trăm đề tử có thể làm gì được Trịnh Tây Bắc ta sao? Ta hỏi lại ngươi có trao người hay không?

- Không.

Trịnh Tây Bắc gầm lên một tiếng, thân hình bùng lên mau như chớp xẹt xuất thủ một chưởng mạnh như núi xuống “Tuyết Sơn Ma tử”. Chàng vừa xuất thủ, bốn quái nhân như xác chết liền vây chặt lấy chàng, mỗi tên phát xuất một luồng âm phong giải vây cho “Tuyết Sơn Ma tử” liền. TTN nhận ra thế tấn công của bốn quái ấy chẳng những ảo diệu tuyệt luân mà còn như hổ tương phối hợp lẫn nahu thành một thể trận.

Trịnh Tây Bắc hơi kinh ngạc trong lúc “Tuyết Sơn Ma tử” quát:

- Trịnh Tây Bắc ngươi chưa bó tay chịu trời ư?...

Chàng phát giác chưởng lực chàng chỗ nào cũng bị kiềm chế, nếu cứ kéo dài tình trạng này chàng tất rơi vào tay bọn chúng, lập tức sát cơ nổi dậy, chàng gầm lên một tiếng lớn đánh ra một chưởng cực mạnh.

Chưởng ấy của Trịnh Tây Bắc chỉ là hư chiêu, khi bốn lão nhân xác chết vừa tránh thân sang một bên, tay tả chàng quạt mạnh... Chiêu thứ hai chàng thi triển “Vạn quỷ triển thân”, chiêu ấy do quái nhân trong mộ truyền cho chàng là chiêu võ công cực kỳ diệu.

Chiêu ấy của Trịnh Tây Bắc vừa đánh ra chàng cảm thấy nội phủ đau nhói, vừa lúc có tiếng rú của một lão quái nhân rồi theo tiếng quái nhân ấy ngã xuống đất. Trán chàng vã mồ hôi, sắc mặt chàng xám lại, chàng hiểu ra, chàng không thể động thủ vì khi động thủ, được lực không áp chế nổi chất độc dữ dội trong người chàng.

Giữa lúc Trịnh Tây Bắc lo sợ, ba lão quái nhân tiếp tục phát động thế tấn công. Bốn người thiếu một, uy thế giảm sút rất nhiều, Trịnh Tây Bắc cố vận hết công lực áp chế độc chất, tay phải chàng quét mau phát ra một chưởng.

Chưởng ấy vừa phát ra, thân hình chàng bùng vọt lên, mau như ánh chớp tiến đến bên “Tuyết Sơn Ma tử”. Chàng bất ngờ xuất thủ cực mau, “Tuyết Sơn Ma tử” hết đường tránh né. “Bình” một tiếng, thân hình hắn văng ra xa. Trịnh Tây Bắc lại bùng thân tiếp, định đuổi theo đập chưởng thứ hai lên thân “Tuyết Sơn Ma tử”, nào ngờ một luồng chân lực nội gia đẩy tới buộc chàng lùi lại ba bước, đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy một thiếu phụ diễm lệ mặc áo bào đỏ xuất hiện tại trước cửa.

Sau lưng thiếu phụ là bốn lão nhân cao thấp gầy béo khác nhau. Sắc mặt Trịnh Tây Bắc đổi thành trắng bạch, nhìn phong cách đài các bộ vệ ấy chàng đã hiểu thiếu phụ là ai rồi. Thiếu phụ cười nụ lạnh lùng:

- Tên tuổi các hạ thật quả không phải hư truyền!

Trịnh Tây Bắc cảm thấy máu huyết chàng sôi sục trong nội phủ, nếu chàng động thủ tiếp tất có thể bị chất độc phát tác chết liền tại chỗ. Chàng mỉm cười ngạo mạn:

- Các hạ là Ma lâu chủ nhân chăng?
- Đúng vậy.
- Thế càng hay, các hạ biết tại hạ đến đây vì sao rồi chứ?
- Muốn nhận chương môn nhân Hoàng Sơn phái chứ gì?
- Đúng.
- Ta không trao người thì sao?
- Tại hạ không sợ các hạ không trao.

Thiếu phụ áo đỏ điểm lệ mỉm cười lạnh lẽo:

- Trịnh Tây Bắc, ta nhận rằng ngươi chưa sợ chất độc “Liệt tâm chi độc”, hiện tại xem ra ngươi chỉ là một tên tầm thường, ngươi không còn khả năng động thủ nữa...
- Xin cứ thử xem sao!

Trịnh Tây Bắc quát to câu ấy, thân hình đã lướt tới mặt lâu chủ “Tuyệt Sơn Ma Lâu” này, tay hữu chàng từ từ giơ cao lên...

Đột nhiên, một bóng nhân ảnh trắng xóa vọt ra kêu lên:

- Trịnh Tây Bắc, bỏ tay xuống đi! Còn hơn là bị nát hết lục phủ ngũ tạng!

Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn, thì ra đó là Lý Tiểu Quyên vừa mới xuất hiện. Chàng cười gằn:

- Lý Tiểu Quyên, ta chết chẳng vì trúng độc của cô nương đấy sao? Ta dù bị chất độc phát mà chết ngay cũng không thêm bó tay. Lý Tiểu Quyên, nếu ta thực sự có chết đều là do tay cô nương mà ra cả...

Chàng hơi dừng lời, chuyển xoay về hướng thiếu phụ áo đỏ, tiếp:

- Các hạ có trao người hay không?

Thiếu phụ lạnh lùng cười đáp:

- Muốn ta trao người cũng được nhưng có một điều kiện.
- Điều kiện gì, nói mau!
- Báo cho ta biết “Thiên địa huyết bài” hiện đang ở đâu?
- Đừng nằm mộng!

Thiếu phụ điểm lệ biến sắc, lạnh lẽo nói:

- Thực các hạ không chịu nói?
- Chủ nhân thực không trao người?

Sắc mặt lâu chủ “Tuyệt Sơn Ma Lâu” biến đổi hẳn, bà lộ sát cơ quát lên một tiếng, thân hình bùng cao lên, trong tiếng quát tay ngọc tấn công luôn về hướng Trịnh Tây Bắc. Chàng vội bản thân tránh chiêu tấn công của thiếu phụ, giữa ngay lúc ấy chiêu thứ hai của bà đã phát. Trịnh Tây Bắc quát lớn:

- Lý Tiểu Quyên, cảm tạ cô nương đã ban cho tại hạ ngày hôm nay!

Chàng nghiêng rặng cổ sức đánh ra một chương. Trịnh Tây Bắc hiểu rất rõ chàng không nỡ xuất thủ, cghi cần không quá ba chiêu nữa tất chất độc sẽ phát tác giết chết chàng. Nhưng chàng vốn là người cao ngạo, thà chàng bị chất độc giết chết chứ không muốn bó tay chịu trói, khi chàng xuất thủ, Lý Tiểu Quyên cũng vùng tay quát to:

- Trịnh Tây Bắc, ngươi thực muốn chết đấy ư?

Trịnh Tây Bắc trừng mắt nhìn Lý Tiểu Quyên, chàng quát:

- Cút đi! Ta chết đâu có quan hệ gì với cô nương, có phải cô nương đã bỏ độc trong rượu? Trịnh Tây Bắc ta xin chết để báo đáp hồng nhan, đâu có gì đáng tiếc nữa.

Câu nói ấy của chàng rất thê lương. Đúng vậy, nếu không phải vì Lý Tiểu Quyên làm sao chàng ra đến nông nỗi này? Hai mắt Lý Tiểu Quyên long lanh như có lệ, lù lại một bên. Trịnh Tây Bắc giận dữ nhìn thiếu phụ chủ nhân, chỉ thấy bà lạnh lẽo cười nói:

- Nếu các hạ cứ mê muội không tỉnh ngộ xin đừng trách ta.

Chường thế lại cất lên, đánh ra một chường, Trịnh Tây Bắc găm lên quét chường ra, bấy giờ chàng cố ý liều mạng, chàng thà bị chất độc giết chết cũng quyết giết lâu chủ "Tuyệt Sơn Ma Lâu". Những hạt mồ hôi lớn như hạt đậu lăn xuống má chàng.

Lâu chủ "Tuyệt Sơn Ma Lâu" đột ngột bay vọt tới, chường phong quét ra, Trịnh Tây Bắc tránh sang một bên, thân hình chàng cũng búng lên quét chường. Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc rú lên một tiếng thê thảm, thân hình chàng như con diều đứt dây từ trên không rơi xuống mặt tuyết. Lý Tiểu Quyên kinh dị rú lên... chỉ thấy hai mắt Trịnh Tây Bắc nhắm nghiền, sắc mặt trắng dã như tuyết hai tay ôm chặt lấy bụng mê man bất tỉnh trên đất... chất độc đã phát tác. "Tuyệt Sơn Ma tử" cười gần một tiếng lướt thân đến gần chàng, hất quát một tiếng trào phúng vuron ra chụp lấy Trịnh Tây Bắc nhưng trong một chớp mắt cực mau, một tiếng quát thánh thót vọng tới. "Bình" một tiếng, miệng "Tuyệt Sơn Ma tử" phun máu ra như suối văng ra xa. Chúng nhân ở đó cơ hồ sắp kinh dị bật ra tiếng kêu... Đưa mắt nhìn ra bỗng thấy cạnh bên thân Trịnh Tây Bắc đã xuất hiện một thiếu nữ áo vàng diễm lệ từ bao giờ, Lý Tiểu Quyên buột miệng kêu:

- Hoàng Xuyến, là cô nương đấy ư?

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Không Tên

Chưa dứt lời, thân hình chàng lướt tới, tay hữu múa một vòng tròn, chường lực phát tới tấn công. Giữa lúc chàng xuất thủ, bốn lão nhân áo trắng đồng thân vọt tới hướng Trịnh Tây Bắc, mỗi lão đánh một chường. Bốn lão nhân này đều là cao thủ đệ nhất của "Tuyệt Sơn Ma lâu" võ công chàng hơn hẳn các nhân vật giang hồ bình thường. Bốn luồng chường lực cuốn gió đập tới. Trịnh Tây Bắc găm to:

- Các ngươi tìm cái chết chẳng?

- Tiểu tử, chỉ sợ người chết trước tiên chính là ngươi đó!

Trịnh Tây Bắc cả giận găm lên:

- Nếu đã như thế đừng trách ta độc ác!

Tiếng găm của chàng sát khí xung thiên, thân hình chàng cuốn một vòng xuất chiêu lợi hại "Hồn đoạn thiên nhai" đột ngột bung ra. Tiếng rú thảm khóc vang lên, máu huyền bắn tung tóe, hai lão nhân đứng đầu chết liền tại chỗ.

Trịnh Tây Bắc quát lớn:

- Còn hai lão nữa hãy nạp mạng!

Lời quát vừa dứt, chường thứ hai chàng đã tấn công tới. Tiếng rú rợn người lại cất lên, hai lão nhân áo trắng còn lại chết thảm dưới tay Trịnh Tây Bắc. Chỉ hai chiêu giết bốn cao thủ của "Tuyệt Sơn Ma lâu" khiến Hàn Đông Nam kinh sợ ngán người. Trịnh Tây Bắc ngầu mắt nhìn "Tuyệt Sơn Ma tử":

- Hàn Đông Nam, ta hỏi ngươi, Trình chường môn nhân hiện ở đâu?

- Tại bản lâu.

- Hay lắm, ta ở đây đợi ngươi trong vòng một giờ buộc ngươi phải thả người ra, nếu không ta sẽ hủy diệt "Tuyệt Sơn Ma lâu" đó, chớ có trách ta không nói trước.

"Tuyệt Sơn Ma tử" cười gần hẩn chuyển thân bỏ đi. Trịnh Tây Bắc nhìn theo bóng hẩn, chàng thở dài rú rượu tự than: "Trời ơi, hẩn là ca ca của ta và là phu quân của người yêu ta, ta nào giết hẩn?"

Không lâu sau, một bóng nhân ảnh áo trắng vọt thân ra ngoài cửa cốc núi, chớp mắt bóng người đó đã tới trước mặt Trịnh Tây Bắc, đó là một đại hán

mặt trắng ướt đẫm ba mươi tuổi... Nhưng chẳng thấy bóng "Tuyệt Sơn Ma tử" đâu cả.

Trịnh Tây Bắc hơi thay đổi sắc mặt, đại hán ấy nhìn chàng hỏi:

- Các hạ phải là Trịnh Tây Bắc?

- Đúng, còn Hàn Đông Nam đâu?

- Hân đang ở bản lâu. Bản nhân phụng lệnh đến đây kính mời các hạ đến bản lâu.

- Để làm gì?

Lệnh của lâu chủ, không biết các hạ có dám đến bản lâu?

Trịnh Tây Bắc cười lớn:

- Đừng nói là cái Ma lâu nhỏ bé này, dù cho có là núi đao rừng kiếm Trịnh Tây Bắc ta há đâu không dám đến?

- Thế thì xin mời các hạ.

Trịnh Tây Bắc kiêu ngạo bước tới cửa cố, trong cốc phủ đầy tuyết in lặng như cảnh chết và chẳng khác nào mấy tòa lâu tạo thành hình cái đầu lâu vĩ đại thấp thoáng đã nhìn thấy xa xa cuối tầm mắt.

Chuyển qua một khúc quanh bước qua mấy bậc thềm bằng đá chột thấy hai bên đứng thành hai hàng đệ tử "Tuyệt Sơn Ma lâu" ước có đến cả trăm người. Thần sắc của tất cả bọn đệ tử ấy đều lạnh lẽo chẳng khác nào lớp tuyết đọng dưới chân.

Trịnh Tây Bắc hơi ch65m ch6n lại, tên đại hán vội mỉm cười:

- Các hạ tài hoa tuyệt thế, chủ nhân bản lâu rất khâm phục các hạ nên ra lệnh cho môn nhân xếp hàng đón các hạ đây.

- Xin đa tạ.

Chàng ngẩng cao đầu bước thẳng tới. Đương nhiên cảnh tượng ấy chẳng giống đón tiếp chút nào... mà giống tổng táng hơn. Trịnh Tây Bắc hiểu rất rõ, lần vào Tuyệt Sơn này hiểm nguy muôn trùng đang chờ đón chàng. Tiến vào một vùng đất rộng là đã đến cửa "Tuyệt Sơn Ma lâu". Cửa nó cũng xây thành hình cái đầu lâu ở trên cao treo lủng lẳng bốn đầu lâu trắng trên mỗi cái viết một chữ đỏ như máu: "Tuyệt Sơn Ma lâu".

Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn vào trong cửa, trong ấy là một không khí lạnh lùng đe dọa... cảm lạnh không có một âm thanh. Đại hán lại tiến lên:

- Xin mời các hạ.

Trịnh Tây Bắc cười nhạt:

- Mời lâu chủ ra đây đón khách mới hợp lý chứ!

- Cái ấy...

- Đi mời lâu chủ đi, nếu không, ta xuất thủ đó!

Câu nói của chàng sung mãn đầy sát khí khiến đại hán giật mình "Văng" một tiếng bước vào Ma lâu đi như chạy...

Trịnh Tây Bắc đứng ở đấy chờ đợi. Chung quanh đầy tuyết đọng trắng xóa, nhiều tiếng chân di chuyển nhẹ nhàng đến gần chàng. Trịnh Tây Bắc phán đoán chung quanh chàng, ít nhất cũng có cả trăm tên vây chặt lấy chàng. Chàng không hề quay đầu cứ ngạo mạn đứng yên tại chỗ. Đột nhiên có tiếng chân hỗn loạn từ trong Ma lâu vọng ra bỗng thấy "Tuyệt Sơn Ma tử" dẫn theo bốn quái nhân như bốn xác chết xuất hiện trước mặt. Trịnh Tây Bắc biến sắc quát:

- Hàn Đông Nam, ngươi có trao người cho ta không?

Tiếng quát của chàng rất dễ sợ vì sung mãn sát cơ, ánh mắt chàng ngẫu nhiên nhìn Hàn Đông Nam. Hân cười nhạt:

- Trịnh Tây Bắc, nếu chúng ta không thả người thì sao?

- Các ngươi tưởng trăm đệ tử có thể làm gì Trịnh Tây Bắc ta sao? Ta hỏi lại các ngươi có trao người không?

- Không.

Trịnh Tây Bắc gầm lên một tiếng, thân hình bùng lên như chớp xẹt xuất thủ một chiêu mạnh như núi xuống "Tuyệt Sơn Ma tử". Chàng vừa xuất thủ, bốn quái nhân như xác chết liền vây chặt lấy chàng, mỗi tên phát xuất một luồng âm phong tấn công giải vây cho "Tuyệt Sơn Ma tử". Trịnh Tây Bắc nhận ra thế tấn công của bốn quái nhân ấy chẳng những ảo diệu tuyệt luân mà còn như hổ tương, phối hợp lẫn nhau thành một thế trận.

Trịnh Tây Bắc hơi kinh ngạc, trong lúc đó "Tuyệt Sơn Ma tử" quát :

-Trịnh Tây Bắc ngươi chưa bó tay chịu trời ư?

Chàng phác giắc chưởng lực chàng chỗ nào cũng bị kèm chế, nếu cứ kéo dài tình trạng này chàng tất rơi vào tay bọn chúng, lập tức sát cơ nổi dậy, chàng gầm lên một tiếng lớn đánh ra một chưởng cực mạnh .

Chưởng ấy của Trịnh Tây Bắc chỉ là hư chiêu , khi bốn lão nhân xác chết vừa tránh thân sang một bên, tay tả chàng quạt mạnh... Chiêu thứ hai này chàng thi triển "Vạn quỷ thiên thân", chiêu ấy do quái nhân trong mộ truyền cho chàng là chiêu võ công cực kì diệu.

Chiêu ấy của Trịnh Tây Bắc vừa đánh ra chàng cảm thấy nội phủ đau nhói, vừa lúc có tiếng rú của một lão quái nhân rồi theo tiếng quái đó ngã xuống đất. Trán chàng vã mồ hôi, sắc mặt chàng xám lại, chàng hiểu ra, chàng không thể động thủ vì khi động thủ, được lực không áp chế nổi chất độc dư dội trong người chàng.

Giữa lúc Trịnh Tây Bắc lo sợ, ba lão quái nhân tiếp tục phát động thế tấn công . Bốn người thiếu một uy thế giảm sút rất nhiều, Trịnh Tây Bắc cố vận hết công lực áp chế độc chất , tay phải chàng quét mau đánh ra một chưởng.

Chưởng ấy vừa phát ra , thân hình chàng bùng vọt lên, mau như ánh chớp tiến đến bên "Tuyệt Sơn Ma tử" . Chàng xuất thủ bất ngờ cực mau , "Tuyệt Sơn Ma tử" hết đường tránh né. "Bình" một tiếng, thân hình hắn văng ra xa . Trịnh Tây Bắc lại bùng thân tiếp, định đuổi theo đập chưởng thứ hai lên thân "Tuyệt Sơn Ma tử", nào ngờ một luồng chân lực nội gia đẩy tới buộc chàng lùi lại ba bước, đưa mắt nhìn tới , chỉ thấy một thiếu phụ điểm lệ mặc áo bào đỏ xuất hiện tại cửa .

Sau lưng thiếu phụ là bốn lão nhân cao thấp gầy béo khác nhau . Sắc mặt Trịnh Tây Bắc đổi thành trắng bạch, nhìn phong cách đài các bệ vệ ấy chàng đã hiểu thiếu phụ là ai rồi. Thiếu phụ cười nụ lạnh lùng :

-Tên tuổi các hạ thật quả chẳng phải hư truyền!

Trịnh Tây Bắc cảm thấy khí huyết chàng sôi sùng sục trong nội phủ, nếu chàng động thủ tiếp tất có thể bị chất độc phát tác chết liền tại chỗ. Chàng mỉm cười ngạo mạn :

-Các hạ là Ma lâu chủ nhân chăng?

-Đúng vậy.

-Thế càng hay. Các hạ biết tại hạ đến đây vì sao rồi chứ ?

-Muốn nhận chưởng môn nhân Hoàng Sơn phái chứ gì?

-Đúng.

-Ta không trao người thì sao?

-Tại hạ không sợ các hạ không trao .

Thiếu phụ áo đỏ điểm lệ mỉm cười lạnh lẽo :

-Trịnh Tây Bắc, ta nhân rằng ngươi chưa sợ chất độc "Liệt tâm chi độc", hiện tại xem a ngươi chỉ là một tên tầm thường, ngươi không còn khả năng động thủ nữa...

-Xin cứ thử xem sao!

Trịnh Tây Bắc quát to câu ấy , thân hình đã lướt tới trước mặt lâu chủ "Tuyệt Sơn Ma lâu", tay hữu chàng từ từ giơ cao lên ...

Đột nhiên, một bóng nhân ảnh trắng xóa vọt ra kêu lên :

-Trịnh Tây Bắc bó tay chịu trời đi, còn hơn bị nát hết lục phủ ngũ tạng!

Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn , thì ra đó là Lý Tiểu Quyên vừa xuất hiện, chàng cười gằn :

-Lý Tiểu Quyên, ta chết chẳng vì trúng độc của cô nương đấy sao? Ta dù bị chất độc phát mà chết ngay cũng không thêm bó tay. Lý Tiểu Quyên nếu ta có chết đều là do tay cô nương mà ra cả...

Chàng hơi dừng lại , chuyển xoay về hướng thiếu phụ áo đỏ, nói tiếp :

-Các hạ có trao người hay không?

Thiếu phụ lạnh lùng cười đáp :

-Muốn ta trao người cũng được nhưng có một điều kiện .

-Điều kiện gì? Nói mau!

-Bảo cho ta biết "Thiên địa huyết bài" hiện đang ở đâu?

-Đừng nằm mộng!

Thiếu phụ điểm lệ biến sắc, lạnh lẽo nói :

-Thực các hạ không chịu nói?

-Chủ nhân thực không trao người?

Sắc mặt lâu chủ : "Tuyệt Sơn Ma lâu" biến đổi hẳn , bà lộ sát cơ quát lên một tiếng, thân hình bùng cao lên, trong tiếng quát tay ngọc tấn công luôn về hướng Trịnh Tây Bắc . Chàng vội bản thân tránh chiêu tấn công của thiếu phụ , giữa ngay lúc ấy chiêu thứ hai của bà đã phát , Trịnh Tây Bắc quát lớn :

-Lý Tiểu Quyên , cảm tạ cô nương đã ban cho ta ngày hôm nay!

Chàng nghiêng rãnh cổ sức đánh ra một chưởng. Trịnh Tây Bắc hiểu rất rõ chàng không nên xuất thủ , chỉ cần không quá ba chiêu nữa tất cả chất độc sẽ phát tác giết chết chàng. Nhưng chàng vốn là người cao ngạo, thà chàng bị chất độc giết chết chứ không muốn bó tay chịu trời, khi chàng xuất thủ, Lý Tiểu Quyên cũng vung tay quát to :

-Trịnh Tây Bắc ngươi thực muốn chết đây ư?

Trịnh Tây Bắc trừng mắt nhìn Lý Tiểu Quyên , chàng quát :

-Cút đi! Ta chết đâu có quan hệ gì với cô nương , có phải cô nương đã bỏ độc vào trong rượu? Trịnh Tây Bắc ta xin chết để báo đáp hồng nhan đâu có gì đáng tiếc nữa.

Câu nói của chàng rất thâm lương . Đúng vậy nếu không phải vì Lý Tiểu Quyên làm sao chàng ra đến nông nổi này? Hai mắt Lý Tiểu Quyên long lanh như có lệ, lúi lại một bên. Trịnh Tây Bắc giận dữ nhìn thiếu phụ chủ nhân, chỉ thấy bà lạnh lẽo nói :

-Nếu các hạ cứ mê muội không tỉnh ngộ xin đừng trách ta .

Chưởng thế lại cất lên , đánh ra một chưởng, Trịnh Tây Bắc gầm lên quét chưởng ra , bấy giờ chàng có ý liều mạng, chàng thà bị chất độc giết chết cũng quyết giết lâu chủ "Tuyệt Sơn Ma lâu". Những hạt mồ hôi lớn như hạt đậu lăn xuống má chàng .

Lâu chủ "Tuyệt Sơn Ma lâu" đột ngột bay vọt tới , chưởng phong quét ra , Trịnh Tây Bắc tránh sang một bên , thân hình chàng cũng bùng lên quét chưởng. Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc rú lên một tiếng thê thảm, thân hình chàng như con diều đứt dây từ trên không rơi xuống mặt tuyết. Lý Tiểu Quyên kinh dị rú lên... chỉ thấy hai mắt Trịnh Tây Bắc nhắm nghiền , sắc mặt trắng dã như tuyết hai tay ôm chặt lấy bụng mê man bất tỉnh trên đất... chất độc đã phát tác. "Tuyệt Sơn Ma từ" cười gằn một tiếng, lướt thân tới gần chàng. Hắn quát một tiếng trào phúng vuron ra chụp lấy Trịnh Tây Bắc nhưng trong một chớp mắt cực mau, một tiếng quát thanh thốt vọng tới. "Bình" một tiếng, miệng "Tuyệt Sơn Ma từ" phun máu ra như suối vắng ra xa. Chúng nhân ở đó cơ hồ sắp kinh dị bật ra tiếng kêu... Đưa mắt nhìn ra bỗng thấy bên thân Trịnh Tây Bắc đã xuất hiện một thiếu nữ áo vàng điểm lệ từ bao giờ, Lý Tiểu Quyên bước miêng kêu :

-Hoàng Xuyến, là cô nương đây ư?

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Vật về nguyên chủ

Hoàng Xuyến mỉm cười lạnh lùng :

- Đúng vậy, chính là ta đây.

Ánh mắt nàng ngó vào Lâu chủ “Tuyệt Sơn ma lâu”, sau đó nàng cúi xuống đỡ Trịnh Tây Bắc lên, khi nàng vừa cúi thân xuống, thiếu phụ chủ nhân Ma lâu gầm to :

- Tien ti muốn chết sao?

Thân hình bà bốc lên đánh ra một một chưởng tấn công Hoàng Xuyên, cánh tay ngọc của Hoàng Xuyên vung lên đồng thời nàng quát :

- Lui lại!

Thân hình thiếu phụ Lâu chủ không thể tự chủ nổi lùi lại sau. Kinh lực của nàng khiến Lâu chủ “Tuyết Sơn ma lâu” lấy làm kinh dị, bà không ngờ võ công thiếu nữ áo vàng lại cao cường đến thế. Hoàng Xuyên lạnh lùng nói :

- Lâu chủ, ta cần phải cứu người này.

Thiếu phụ cười nhạt :

- Giữa hơn một trăm môn nhân có mặt nơi đây, ngươi cứu được chăng?

Hoàng Xuyên cau đôi mày liễu, hình như nàng đang tính toán gì đó? Hoặc suy nghĩ cái gì? Lâu lắm, nàng mới cười nhẹ :

- Phu nhân biết ta là ai không?

- Phải là tình nhân của Trịnh Tây Bắc không?

- Tình nhân? Còn thân thể của ta cơ mà?

- Thân thể của ngươi thế nào?

Tay ngọc của Hoàng Xuyên đưa vào trong áo, nàng rút ra một vật gì đó nắm trong lòng bàn tay và đưa lên cao trước mặt Lâu chủ “Tuyết Sơn ma lâu” :

- Cái này là cái gì đây? Phu nhân biết chứ?

Lâu chủ “Tuyết Sơn ma lâu” vừa nhìn thấy vật trong tay Hoàng Xuyên liền biến sắc mặt một cách thê thảm, bà rú lên tiếng, liền tiếp lùi thân ba bước. Sắc mặt kinh khủng của bà khiến các môn nhân đều lấy làm hoảng sợ. Hoàng Xuyên cất tin vật vào trong áo lạnh lùng hỏi :

- Bây giờ phu nhân biết ta là ai rồi chứ?

Lâu chủ “Tuyết Sơn ma lâu” vẫn còn sắc sợ, cung kính đáp :

- Ti từ không biết đặc sứ giáng lâm nên vô lễ đắc tội, xin được tha thứ!

Lâu chủ Ma lâu chẳng khác gì con gà bại trận, rũ tay đứng yên thần sắc rất thê thảm. “Tuyết Sơn Ma Từ” cũng vì vậy mà biến sắc, hẳn hiểu ra thiếu nữ áo vàng là loại nhân vật nào rồi... Hoàng Xuyên lạnh lùng :

- Chương môn Hoàng Sơn phái là Trình Phụng ở đâu?

- Ở đây.

- Hãy trao cho ta!

- Vâng.

Lâu chủ Ma lâu cung kính vâng lời quay sang “Tuyết Sơn Ma Từ” truyền lệnh :

- Mau dẫn Chương môn Hoàng Sơn phái ra đây!

“Tuyết Sơn Ma Từ” cung kính đáp “Xin vâng” rồi búng thân vào Ma lâu, thoáng chốc sau dẫn ra một thiếu nữ mặc áo gấm dung nhan hết sức tiều tụy. Hoàng Xuyên lạnh lùng hỏi :

- Cô nương ấy là Chương môn Hoàng Sơn phái ư?

- Chính thị!

Chỉ thấy Chương môn Hoàng Sơn phái Trình Phụng ngẩn ngơ đứng một chỗ, nàng chưa thể hiểu ra đang xảy ra chuyện gì. Sự việc diễn biến chẳng những vượt ra khỏi sự dự liệu của Trịnh Tây Bắc mà đến Lâu chủ Ma lâu dù có năm mạng cũng không tưởng tượng nổi. Hoàng Xuyên vẫn lạnh lùng :

- Lâu chủ Ma lâu!

- Có ti từ đây!

- Độc được Trịnh Tây Bắc vừa bị uống trúng có phải do Lâu chủ chủ mưu?

- Vâng.

- Hãy đưa cho ta thuốc giải!

- Điều ấy...

Hoàng Xuyến biến sắc quát lớn :

- Lâu chủ dám chống lệnh ta sao?

- Tì tử không dám!

- Thế thì đưa thuốc giải đây mau!

- Bẩm báo đặc sứ, Trịnh Tây Bắc đã uống nhầm thứ “Liệt tâm chi độc” không có thuốc giải...

- Sao?

Thân hình Hoàng Xuyến run lên, sắc mặt như hoa đào thắm biển, kêu thảng thốt :

- Không có thuốc giải ư?

- Vâng... chính thế.

- Lâu chủ có ý đây y vài từ địa à?

- Vâng, vì y là cừu nhân của bản lâu.

Hoàng Xuyến nghiêng răng, nàng biết Lâu chủ Ma lâu không dám dối gạt nàng... nếu nàng muốn lấy mạng Lâu chủ, hoàn toàn không có ai dám chống đối. Hoàng Xuyến là ai? Thân phận thực sự của nàng là cái gì?... Điều ấy chính đang khiến người hồ nghi nhưng không ai dám phủ nhận Lâu chủ Ma lâu hết sức sợ hãi nàng.

Hoàng Xuyến buông tiếng cười lạnh :

- Thôi được, ta đem Trịnh Tây Bắc và Chương môn Trình Phụng đi đó nhé!

- Vâng.

- Tiến ta ra khỏi cốc!

- Vâng!

Liên đó Lâu chủ “Tuyệt Sơn ma lâu” cung cung kính kính tiễn Hoàng Xuyến ra khỏi cốc núi... Lý Tiểu Quyên ngẩn ngơ theo gần ứa nước mắt.

Không khí khủng bố đã chấm dứt... chấm dứt vượt ra ngoài sự dự liệu của mọi người, nếu như Hoàng Xuyến không xuất hiện, Trịnh Tây Bắc quyết không thể táng mạng dưới tay “Tuyệt Sơn Ma Tử”.

Ra khỏi Tuyệt cốc, Hoàng Xuyến nói với Lâu chủ Ma lâu :

- Lâu chủ quay về đi!

- Vâng, không biết đặc sứ có điều gì dặn bảo nữa không?

- Không, từ nay về sau nếu không có mặt lệnh, các người không được loạn động giang hồ đấy nhé!

- Vâng.

Liên đó Lâu chủ Ma lâu chuyển thân quay về đường cũ. Chương môn Hoàng Sơn phái nhìn Hoàng Xuyến ngờ vực, đôi mắt thất thần của nàng hoang mang nhưng nàng vẫn cúi đầu thi lễ với Hoàng Xuyến :

- Bản Chương môn chịu ân cứu mạng của cô nương.

- Kỳ thực người muốn cứu Chương môn không phải là ta mà là “Ma Quỷ Đồ Đồ”... Trịnh Tây Bắc!

- Y ấy ư?

- Y là ai? Vì sao y muốn cứu ta?

- Vì sao y muốn cứu Chương môn ta không hiểu rõ lắm, bất quá chỉ biết y và quý phái có duyên nguyên nguồn gốc rất sâu xa, y từng có lần thắng bốn vạn tám ngàn lượng vàng trong “Võ lâm Đồ thành”, đều trao tặng hết cho quý phái...

Sao? Bốn vạn lượng? Cô nương không nói lầm đấy chứ?

- Không lầm, đúng là bốn vạn lượng.

Trình Phụng biến sắc mặt, bốn vạn lượng vàng - là con số rất lớn có thể làm mù quáng bất cứ ai, Trình Tây Bắc không hề là môn nhân đệ tử Hoàng Sơn phái, vì sao y lại đem bốn vạn lượng vàng trao cho Hoàng Sơn phái?

- Y cho bản phái bốn vạn lượng vàng là có sở cầu gì?

- Chẳng sở cầu gì cả, y chỉ muốn chuộc lại Chương môn đó thôi.

- Chuộc ta? Để làm gì?

- Điều ấy Chương môn phái hỏi y mới biết được, hiện tại y đang bị chất độc tàn phá nội tạng, để ta xem có thể cứu y được hay chăng.

Liền đó nàng đặt Trình Tây Bắc xuống đất, rút ra một viên đan dược nay vào miệng chàng rồi vận công lên song chương ấn vào nhiều đại huyệt trên thân thể chàng...

Trần Phụng ngẩn ngơ đứng một bên, nàng chưa hiểu hẳn đây là chuyện gì chỉ biết ngạc nhiên nhìn Hoàng Xuyên trị độc so với Trình Tây Bắc...

Không lâu, Trình Tây Bắc từ từ tỉnh lại và sắc mặt Hoàng Xuyên cũng trắng dã như chết. Trình Tây Bắc hé mở cặp mắt mệt mỏi liếc chung quanh, khi chạm vào người Hoàng Xuyên, bất giác chàng chấn động. Chàng mừng nhiên ngẩn ra nhìn nàng. Mặc chàng lộ vẻ nghi hoặc hình như chàng cố nhớ xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng rồi chàng không thể nhớ.

Bấy giờ Hoàng Xuyên cũng đắm đắm nhìn Trình Tây Bắc, nét mặt nàng có chút gì bi thống, nàng hơi gượng mỉm cười đứng dậy. Trình Tây Bắc khẽ động nhẹ cất tiếng hỏi :

- Cô nương cứu ta ra khỏi Tuyết Sơn đó ư?

- Vâng.

Trình Tây Bắc âm thầm lồm cồm đứng dậy, thân hình chàng lao đảo cơ hồ không đứng vững, Hoàng Xuyên vội nói :

- Trình Tây Bắc, tiểu nữ tuy cứu chàng ra khỏi “Tuyết Sơn ma lâu” nhưng không có cách nào giải độc cho chàng.

- Cô nương chưa đi khỏi nơi này ư? Vì sao quay lại cứu ta?

- Tiểu nữ không thể cứu chàng ư?

Trình Tây Bắc đột ngột rất lạnh lùng :

- Cô nương muốn đạt được cái gì?

Hoàng Xuyên vô thức lùi một bước, câu quát ấy của Trình Tây Bắc khiến nàng như bị đau nhói, nàng bi thiết nhìn chàng.

Trình Tây Bắc gào thét điên cuồng :

- Cô nương đã chẳng từng nói ta là một tên tàn nhẫn đó ư? Cô nương còn muốn đạt được gì ở ta nữa?... Đi mau đi... đi mau...

Trình Phụng nhìn thấy tình hình kỳ dị ấy hết sức ngạc nhiên, nàng cảm thấy Trình Tây Bắc quá đáng dễ sợ. Đột ngột Hoàng Xuyên bật ra tiếng cười, búng thân đi mất... chớp nhoáng bóng nàng biến hẳn. Nhưng tiếng cười bi thảm của nàng hình như biến thành tiếng khóc... nước nỡ vọng lại... lọt vào tai Trình Tây Bắc... nước mắt chàng ứa ra. Chàng không hiểu tâm trạng của mình hiện giờ ra sao? Chàng sao lại tàn nhẫn với một nữ nhân đến thế? Tại sao? Vì sợ hãi sẽ yêu nàng chăng? Trình Phụng quát hỏi :

- Các hạ... vì sao nữ đối xử với cô nương ấy như thế? Lẽ nào các hạ không biết tính mạng các hạ đều do nàng cứu sống sao?

Trình Tây Bắc bấy giờ mới nhận ra có Trình Phụng, chàng kinh ngạc hỏi :

- Cô nương là ai vậy?

- Trình Phụng!

- Cái gì... cô nương... là Chương môn nhân Hoàng Sơn phái?

- Đúng vậy!

- Cô nương cũng được nàng cứu ư?

- Đúng vậy... ta hỏi các hạ, tại sao các hạ nỡ tàn nhẫn như thế đối với nàng? Tại sao? Tại vì sao?...

Chàng chỉ giận mình không thể bật lên tiếng khóc được để vui đi nỗi thương tâm trong lòng... nhưng tiếng khóc trong lòng đâu kém gì tiếng khóc bật thành tiếng về sự thống khổ?

Trình Phụng lạnh lùng hỏi :

- Tại sao? Các hạ trả lời đi!

- Cô nương không hiểu đâu... cô nương không hiểu đâu...

Chàng đáp ứng nói tiếp :

- Đời sống ta coi như chết dưới tay Lý Tiểu Quyên rồi...

- Lý Tiểu Quyên ư? Nàng ta là ai?

- Nàng là người nữ nhân đầu tiên trong đời ta, ta đem hết tình yêu dâng tặng nàng, dâng tặng hết không còn gì nữa, nhưng rồi nàng phản bội ta...

- Vì vậy các hạ sợ bị yêu? Và cũng sợ yêu người khác ư?

- Đúng, ta sợ yêu... bất luận yêu hoặc được yêu, ta sống đây chỉ là cái xác lạnh lùng, ta oán hận thân ta và oán hận Lý Tiểu Quyên...

- Vì đó mà các hạ tàn nhẫn với bất cứ nữ nhân nào yêu các hạ?

- Đúng, ta sợ lắm... sợ yêu và được yêu...

Đó chính là tiếng lòng của chàng, lần đầu tiên chàng nói ra cho người khác biết chàng sợ yêu lẫn được yêu... bất luận là nữ nhân nào, Trình Phụng âm thầm nói :

- Trình thiếu hiệp, các hạ làm mất rồi, lẽ nào ngoài Lý Tiểu Quyên ra trong thiên hạ không còn nữ nhân nào yêu các hạ hơn Lý Tiểu Quyên nữa sao? Trời đất nơi nào chẳng có người tốt? Vẫn còn nhiều nữ nhân chân tình lắm chứ...

- Vâng, đúng... nhưng mà ta sợ... sợ lại bị gặp một mối tình bi thảm nữa.

Trình Phụng gượng cười :

- Thôi chúng ta không nói mấy chuyện ấy nữa, ta xin các hạ, nghe nói các hạ đã cho bản phái bốn vạn lượng vàng phải không?

- Đúng vậy.

- Vì sao?... các hạ và bản phái đâu có quan hệ gì? Vì sao các hạ lại đến Tuyết Sơn cứu ta?

- Vì... ba năm trước có lần môn nhân “Phi Hoa Thử” của quý phái đã cứu mạng ta, nếu không có “Phi Hoa Thử” ta đã nằm dưới suối vàng lâu rồi...

Chàng bèn đem chuyện “Phi Hoa Thử” cứu chàng kể lại cho Trình Phụng nghe. Trình Phụng gật đầu :

- Sư thúc tuy chết cũng không uổng một đời, ở dưới suối vàng người có biết chắc cũng ngậm cười.

Trình Tây Bắc sức nhớ trong người chàng còn có “Thiên Địa huyết bài” liền vội rút ra nói :

- Trước khi lệnh sư thúc chết có nhờ ta trao lại vật này cho Chương môn cô nương.

- Là vật gì vậy?

- Vật này quan hệ trọng đại tới sự nguy của võ lâm, vô số người chính vì nó mà mất mạng. Chính phụ thân và sư phụ ta cũng trong số đó, ta chịu sự ủy thác của lệnh sư thúc tất nhiên phải giao vào tay Chương môn cô nương, xin nhận lấy.

Trình Phụng hơi mở cái nắp hộp nhìn nó, nàng kinh dị chút nữa bật ra tiếng rên, “cốp” một tiếng, nàng đóng nắp hộp run run nói :

- Cái này... cái này là...

- Ta đã biết nó là cái gì rồi!

Trình Phụng kinh dị một lúc không nói nên lời, các nhân vật giang hồ phát điên lên vì “Thiên Địa huyết bài”, nay có lại rơi vào tay nàng! Nàng cố trấn định tinh thần nói :

- Trình thiếu hiệp là ân nhân của bản phái, bản Chương môn nhân xin tặng lại vật này cho các hạ!

Trình Tây Bắc cười đau khổ :

- Vật này ta cũng có thể giữ được nhưng nếu là trước đây ta sẽ muôn phần cảm kích Chương môn cô nương. Tiếc thay hiện thời ta sắp bị chất độc phát tác mà chết, cô nương cứ tạm giữ lấy nó đi, nếu như Trình Tây Bắc may mắn thoát chết được sẽ có một ngày gặp Chương môn cô nương để mọn lại nó, sự đặc biệt quan tâm của Chương môn cô nương ta xin ghi nhớ, nhưng điều quan trọng nhất là cô nương chớ để cho các môn nhân biết việc này, nếu không can thận, e rằng gặp họa hủy thân đó...

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cảnh vật thần bí

Trình Phụng vội tiếp lời :

- Việc trọng đại như thế ta nào dám tự tiện tiết lộ, các hạ hãy an tâm.

- Như vậy hay lắm, Chương môn cô nương về đi.

- Còn các hạ?

Trình Tây Bắc cười khổ một tiếng :

- Có lẽ ta có thể chết bất kỳ lúc nào nơi hoang dã, đối với việc sinh tử của ta, cô nương không cần phải quan tâm, xin cô nương bảo trọng.

Trình Phụng định nói gì nhưng rồi lại thôi không biết phải nói gì, nàng mỉm cười ngưng mắt nhìn nam nhân khó hiểu trước mặt có chút gì cảm khái. Cuối cùng nàng đành gượng cười :

- Các hạ cũng nên bảo trọng.

Rồi đó, nàng bỏ đi... đi có phần miễn cưỡng buồn bã giống như đột nhiên nàng bị chia tay với một người thân vậy. Nhìn theo bóng dáng uyển chuyển của nàng khuất dần, Trình Tây Bắc mỉm cười vô nghĩa, đột nhiên, chàng không hiểu mình nên đi đâu bay giờ...

Chàng đi động cước bộ hết sức trầm trọng, cứ đi... hiện giờ cái xác chàng tuy vẫn còn sống đây nhưng chẳng còn hy vọng điều gì nữa... Lý Tiểu Quyên đã cướp đoạt niềm hy vọng của chàng rồi. Chỉ vài ngày nữa thôi, chàng sẽ bị độc phát mà chết.

Đột nhiên... xa xa có hai bóng nhân mã phi hành như bay đến, trong thoáng chốc đã hiện ra trước mặt Trình Tây Bắc, chàng ngẩng đầu lên nhìn bất giác chấn động toàn thân.

Thì ra đó chính là hai thiếu nữ áo đỏ, hai thiếu nữ lúc trước chính là người mang “ái tình” ra đánh bạc với chàng trong “Võ lâm Đồ thành”. Thiếu nữ áo đỏ đi đầu bật cười lạnh lùng :

- Trình Tây Bắc, các hạ thật là một người đáng tin đấy!

Đột nhiên Trình Tây Bắc nhớ ra chuyện chàng có hẹn với thiếu nữ áo đỏ này trong vòng ba ngày ở “Thất Tuyệt cốc”, bất giác chàng mặt đỏ ửng :

- Ta quên mất rồi..

- Quên ư? Chẳng lẽ các hạ không quan tâm đến chuyện ấy?

- Cái ấy...

- Bây giờ cuối cùng chúng ta đã tìm được các hạ, các hạ hãy đi theo chúng ta.

- Ngay bay giờ ư?

- Đúng, ngay bây giờ.

Trình Tây Bắc lắc đầu :

- Không!
- Tại sao? Lễ nào các hạ hồi hận?
- Không. - Chàng mỉm cười đau khổ tiếp - Ta không hồi hận đâu, chỉ vì các cô nương chưa biết rõ đầy thôi...
- Biết rõ cái gì mới được chứ?

Đột nhiên Trịnh Tây Bắc nghĩ đến một điều gì đó, chàng im lặng không muốn nói cho họ biết chuyện chàng là người sắp chết. Chàng tự nghĩ: “Nếu thực chỉ còn vài ngày nữa ta chết rồi tại sao trong vài ngày ấy không theo họ coi như trả nợ hết vì thua họ, cho đến khi nào chết thì thôi”. Nhưng chàng lại không nỡ lừa gạt tình yêu của nữ nhân trước khi chết, lẽ nào chàng lại lừa gạt trong vài ngày còn lại?

- Các hạ nghĩ ngợi gì đó?

Trịnh Tây Bắc sực tỉnh, chàng mỉm cười :

- Ta nào nỡ lừa gạt ái tình một nữ nhân sắp chết như chủ nhân của cô các cô nương?
- Điều đó không liên quan gì tới các hạ, chỉ cần chủ nhân vui vẻ trong ít lâu là tốt rồi!
- Các cô nương không thấy vậy là tàn nhẫn ư?
- Có thể, có thể như vậy là tàn nhẫn, nhưng trước khi chết chủ nhân ta rất cần yêu đương, rất cần hưởng thú mặn nồng.
- Các cô nương muốn ta phải yêu đương ra sao với chủ nhân?
- Sau khi các hạ theo chúng ta đến nơi, các hạ cứ nhận là bằng hữu của ta, tên ta là Tiểu Linh, nàng này đây là Tiểu Trinh. Sau đó, ta sẽ dẫn các hạ gặp chủ nhân ta, các hạ cứ tỏ ra quá yêu quý chủ nhân ta là được...
- Điều ấy...
- Các hạ cứ giả cho thật giống... nhớ đừng nói sự thực giữa ba chúng ta kéo chẳng ai còn mạng được đâu đó!
- Nếu nhờ chủ nhân không yêu ta thì sao?
- Không có chuyện ấy... ta tin trăm phần trăm chủ nhân sẽ yêu các hạ.

Trịnh Tây Bắc mỉm cười :

- Thôi được, chúng ta đi thôi.

Dứt lời, cả ba bắn thân như bay đi khỏi... chuyển qua một ngọn núi họ đến một vùng sơn dã. Đang lúc Trịnh Tây Bắc đang phi hành vùn vụt... Đột nhiên... một tiếng gầm dữ dội xé bầu trời vọng đến :

- Trịnh Tây Bắc, chậm chân lại.

Trịnh Tây Bắc vội dừng cước bộ xoay thân lại nhìn, chợt thấy “Bạch Mi Tiên Ông” đã đến tự lúc nào, chàng kinh ngạc :

- Lão tiên bối tìm tại hạ ư?
- Đúng vậy, tiểu tử người đi đâu nay?
- Đi theo hẹn ước...

Chàng chưa kịp dứt lời, “Bạch Mi Tiên Ông” liền “hừ” một tiếng :

- Trịnh Tây Bắc hình như trong người người đang trúng độc?
- Vâng, trúng độc cực mạnh, có thể chết bất cứ lúc nào.
- Tại sao vậy?

“Bạch Mi Tiên Ông” và hai thiếu nữ áo đỏ hầu như đồng thời cùng buột miệng kêu lên câu hỏi ấy, tại sao vậy? Tại sao Trịnh Tây Bắc lại trúng độc? Trịnh Tây Bắc cười khổ đáp :

- Điều ấy hình như các vị không cần thiết phải biết. Dù sao Trịnh Tây Bắc ta cũng chỉ sống được vài ngày nữa thôi.

Chàng nhìn “Bạch Mi Tiên Ông” hỏi tiếp :

- Không biết lão tiên bói tìm các hạ có điều chi dạy bảo?

“Bạch Mi Tiên Ông” đáp :

- Ngươi nên đi gặp thân mẫu người

- Cái gì?

Trịnh Tây Bắc nghe lời tìm muốn nảy tung lên, chàng run rẩy hỏi tiếp :

- Tiên bói nói mẫu thân tại hạ là... “Ngọc Hồ Điệp” ấy ư?

- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc rất kích động và có phần hơi buồn bã :

- Người đang ở đâu?

- Ngươi cứ đi theo ta ắt gặp được mẫu thân.

Trịnh Tây Bắc lắc đầu :

- Không, tại hạ chưa đi được vì đã lỡ có hẹn ước, và chẳng mạng sống tại hạ chỉ còn có mấy ngày, tại hạ rất khát vọng được gặp mẫu thân, nhưng biết đâu chỉ làm cho người thêm bi thương, đau khổ?

Chàng nghiêng răng cố nén nỗi đau riêng :

- Nếu Trịnh Tây Bắc ta có may mắn còn sống sót sẽ còn cơ hội gặp được mẫu thân...

Chưa nói hết câu chàng nghẹn lời vì nước mắt đã trào ra, “Bạch Mi Tiên Ông” thờ dài :

- Thôi được, sao, vật trong thân người?

- Đã về với nguyên chủ!

- Thế ư? Các người đi đi, ta cũng phải đi đây.

Dứt lời lão vọt thân liền chớp nhoáng đã biến mất. Sau khi “Bạch Mi Tiên Ông” đi rồi. Trịnh Tây Bắc và hai thiếu nữ áo đỏ vẫn đứng ngẩn tại chỗ... Rất lâu Tiểu Linh mới lên tiếng :

- Các hạ chỉ còn sống được mấy ngày nữa thôi à?

- Đúng vậy?

- Như vậy càng hay!

- Càng hay?

- Nếu không thế, chủ nhân ta cũng chỉ là người có thể chết bất cứ lúc nào. Nếu như cả hai người cùng chết một lúc có phải càng hay hơn không?

Trịnh Tây Bắc gượng cười, chàng cười vì sự suy nghĩ ngây thơ của nàng.

Chàng tắt nụ cười hỏi :

- Đường còn xa lắm không?

- Sắp đến, ta đi thôi!

Liền đó ba người lại tiếp tục phi hành, chớp mắt đã qua một đoạn đường mấy dặm, bây giờ họ đã đến một vùng núi non hiểm trở giữa những ngọn núi cao ngồn ngộn. Ven theo một con đường mòn họ trèo xuống một vực sâu. Không lâu sau, họ dừng lại trên một bờ vực, dưới bờ vực độ năm trượng có một hồ nước đỏ au như máu, giữa hồ nổi lên một tảng đá ngầm nho nhỏ.

Tiểu Linh nói :

- Đến rồi!

- Đến rồi à?

Tiểu Linh khẽ gật đầu :

- Nhảy xuống đi!

Trịnh Tây Bắc kinh hoàng :

- Sao? Nhảy xuống ư?

- Phải, cứ nhả xuống chỗ tảng đá ngầm kia kia.

Trịnh Tây Bắc càng kinh dị, nơi đây thực sự là nơi nào, trong cái hồ nước đỏ như máu kia chẳng lẽ lại là nơi ở của người ta? Chẳng ngần ngại hỏi :

- Nhảy xuống như thế nào?

- Chẳng có gì đâu mà sợ, cứ nhảy đi!

Trịnh Tây Bắc nghiêm mặt, chàng tung thân nhảy xuống phía tảng đá ngầm, cùng một lúc một lúc hai thiếu nữ áo đỏ cùng tung thân song song rơi xuống.
Chàng kinh ngạc :

- Nơi này là nơi nào?

- Là nơi chúng ta cư trú?

- Nước trong hồ này vì sao mà đỏ như máu vậy?

- Cái đó chúng ta không biết, hoặc là nó có quan hệ về địa chất chăng?

Dứt lời, cả ba đặt chân lên tảng đá ngầm, Tiểu Linh dậm chân mạnh vào một điểm nào đó, tiếng rít ken két nổi lên, giữa tảng đá ngầm hiện ra một cửa động, trong động tối đen im bặt.

Trịnh Tây Bắc tìm đập thành thịch, chàng không thể ngờ nơi địa phương này lại là nơi dành cho mình và đôi phương nói chuyện ái tình và người nữ nhân đối phương ấy là người thế nào?

Tiểu Linh lại cất tiếng :

- Mời các hạ vào.

Trịnh Tây Bắc cố lấy can đảm bước vào cửa động, hai thiếu nữ áo đỏ bước theo sau... Bước xuống có hơn mười bậc đá, chuyển vào một đường ham... sau đó lại bước lên từng bậc đá... Trịnh Tây Bắc không thể ngờ trong hồ nước này lại có kiến tạo vĩ đại như thế.

Đột nhiên... sau khi đi lên được năm mươi bậc, Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn lên, chàng suýt nữa bật kêu lên. Họ đã tiến vào một cung điện sáng rực rỡ làm bằng toàn thủy tinh sáng bóng, chàng có cảm giác như lạc vào một cung điện huy hoàng... kiến trúc thật là kinh hồn. Chàng ngạc nhiên hỏi :

- Nơi này là địa phương nào?

- Thủy Tinh cung.

- Đúng là tên với thực hợp lắm.

- Mời!

Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn chung quanh, kiến trúc của cái “Thủy Tinh cung” này sáng loáng, cột kèo chạm trổ cực kỳ tinh vi, điêu luyện như có muôn ánh đuốc ghép trong thủy tinh và trên các cột nhà khảm vô số ngọc dạ minh châu.

Trịnh Tây Bắc cơ hồ khó tin vào mắt mình, trên thế giới sao lại có kiến trúc tinh người như thế này? Bấy giờ thiếu nữ áo đỏ đã dẫn chàng vào gian phòng khách nàng ấy nói :

- Mời các hạ an tọa!

- Xin mời!

Trịnh Tây Bắc ngồi xuống, hai thiếu nữ áo đỏ đi khuất vào hậu điện... Trịnh Tây Bắc đột nhiên có cảm giác chàng rơi vào một cảnh giới thần kỳ... và giống như một thế giới chỉ có ở trong huyền thoại.

Đột nhiên... mắt chàng chạm vào một bức tranh treo trên tường, bức tranh ẽ một thiếu nữ kiều diễm tuyệt vời nhưng sau lưng lại có một bóng ma lơ lửng múa vuốt rất dễ sợ, bút pháp vẽ rất tinh xảo, sống động như người thật. Bức tranh xem ra rất dễ sợ nhưng nhìn kỹ lại nhận ra ngụ ý thâm áo và có

cảm giác chút gì tàn nhẫn. Một bức tranh thường là đại biểu cho linh hồn tư tưởng tác giả. Trịnh Tây Bắc không rành gì mấy về hội họa, chàng không hiểu bức họa này muốn đại biểu những gì...

Đột nhiên có tiếng chân động từ hậu điện. Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn vào chỉ thấy hai thiếu nữ áo đỏ bước ra dẫn theo sau là một thiếu nữ cũng áo đỏ tóc dài xõa xuống vai uyển chuyển diễm tuyệt. Mắt chàng vừa chạm vào nàng thiếu nữ tóc dài, nội tâm chàng đã muốn nhảy lên. Không ngờ chỉ trong chớp mắt thiếu nữ tóc dài đó đã đến bên chàng, chàng chưa kịp thì lễ và nàng cũng chẳng nói một lời, xuất thủ như chớp lóe điểm tới năm đại huyệt trên người chàng.

Hai thiếu nữ áo đỏ đi đầu kinh dị bật kêu lên. Trịnh Tây Bắc chỉ kịp thấy toàn thân nhói đau, thủ pháp của thiếu nữ tóc dài rất xảo diệu đã điểm trúng năm huyệt đạo trên thân người chàng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tử tử sinh sinh

Thủ pháp của nàng cực tinh xảo và mau lẹ điểm trúng năm đại huyệt trên thân Trịnh Tây Bắc khiến hai thiếu nữ áo đỏ cả kinh thất sắc. Chỉ thấy Trịnh Tây Bắc đứng ngây ra như gỗ tuyệt nhiên không thể động nạy gì được nữa, chỉ còn biết đưa mắt nhìn thẳng vào thiếu nữ áo đỏ tóc dài. Đối phương đã điểm trúng năm huyệt đạo trên người chàng vào lúc chàng bất ngờ nhất và chẳng hiểu vì sao lại xảy ra việc ấy?

Nàng ấy là ai? Chính là thiếu nữ áo đỏ khi ở trong “Bạch Vụ cốc” đã cứu mạng chàng, nàng có thần sắc trắng nhợt, không ngờ chính nàng lại là chủ nhân của hai thiếu nữ áo đỏ này!

Tuy Trịnh Tây Bắc đã bị điểm huyết thân thể cứng đờ nhưng đầu óc chàng vẫn hết sức tỉnh táo, chàng ngậy người nhìn diễm nữ áo đỏ tóc dài. Giữa họ không có gì thù hận, vì sao đột nhiên nàng lại hạ thủ? Điều đó quả thực không tài nào Trịnh Tây Bắc hiểu nổi. Thiếu nữ áo đỏ Tiểu Linh hỏi :

- Lôi ti ti...

Tiểu Linh định hỏi gì đó nhưng lại không hỏi tiếp nữa. Diễm nữ tóc dài không biểu lộ chút tình cảm trên nét mặt trắng nhợt trầm uất.

- Lôi ti ti... ti ti... biết y ư?

- Có biết.

- A... sao ti ti lại điểm huyết y?

Diễm nữ tóc dài đáp :

- Các người bị bắt ngờ chứ gì? Nếu ta không điểm huyết y ngay để phong bế chất độc trong thân y, trong vòng năm giờ nữa, y sẽ chảy máu toàn thân mà chết đó!

Hai thiếu nữ và cả Trịnh Tây Bắc chột tinh ngộ, thì ra diễm nữ tóc dài đột nhiên hạ thủ là muốn phong bế chất độc trong thân chàng.

Trịnh Tây Bắc nghe lời nàng trong nội tâm hết sức cảm kích đồng thời chàng tự hỏi chàng nữ nào lừa dối tình cảm của nữ nhân đã đối xử với chàng như thế? Chàng rất sợ yêu và sợ cả được yêu, hiện tại chàng vẫn giữ nguyên tôn chỉ ấy. Diễm nữ tóc dài gọi :

- Tiểu Linh, Tiểu Linh!

- Tỳ tử có mặt!

- Đỡ Trịnh thiếu hiệp vào trong nội thất, ta cần trị liệu độc cho chàng.

- Vâng!

Tiểu Linh, Tiểu Trinh đỡ Trịnh Tây Bắc lên khiêng vào trong nội điện, quanh qua một dãy hành lang, tiến vào một gian phòng vô cùng hoa lệ.

Nệm chăn êm như nhung và ấm áp mềm mại khiến Trịnh Tây Bắc như nằm trên mây. Tiểu Linh hỏi :

- Lôi ti ti còn dặn bảo gì nữa không?

- Không, các người đi ra đi, khi ta đang hành công ta rất kỵ bị quấy nhiễu, nếu ta chưa gọi không được vào đây nhé!

Tiểu Trinh cau mày :

- Phải chăng tí ti định...

- Ta không có gì đáng ngại đâu, các người ra đi!

- Vâng!

Hai thiếu nữ áo đỏ cung kính bước ra cửa. Diễm nữ tóc dài tức Lôi Ngọc Quỳnh đưa tay gài chặt then cửa, sau đó nàng ngẩn người nhìn Trịnh Tây Bắc đến độ xuất thần. Nàng đang hồi tưởng những gì? Hay suy tính những gì?

Lâu lắm nàng mới hỏi :

- Các hạ có bằng lòng để ta cứu các hạ không?

Trịnh Tây Bắc cảm kích gật đầu, sao chàng không bằng lòng cho được? Vì chàng còn quá nhiều việc chưa làm xong, chàng đâu muốn chết.

Lôi Ngọc Quỳnh cười gượng một tiếng, nét mặt u uất của nàng hiện ra vô hạn bi thương, đôi mắt nàng giương như chưa bao giờ biết vui vẻ hoan lạc là gì.

Nàng bước đến bên cạnh giường Trịnh Tây Bắc, cởi áo cho chàng, Trịnh Tây Bắc kinh hoàng gần muốn bật kêu lên. Trong bụng chàng muốn kêu lắm nhưng miệng không thể phát ra âm thanh. Lôi Ngọc Quỳnh cười khổ :

- Các hạ chẳng phải đã bằng lòng trị độc đấy sao?

Trịnh Tây Bắc ngẩn ra nhìn nàng, một nữ nhân yếu nhược, chàng muốn nói gì đó nhưng miệng không phát ra lời được, cuối cùng nàng cũng cởi được hết y phục của chàng trừ một cái quần trong rất ngắn.

Sắc mặt trắng nhợt của nàng đột nhiên ửng đỏ, đúng vậy, tuy nàng làm chỉ vì cứu người nhưng ở trong cảnh này làm sao nàng không cảm thấy thẹn thùng. Trịnh Tây Bắc không hiểu nàng dùng phương pháp nào trị độc, chàng chỉ biết nằm im nhìn nàng trần trụi.

Sau khi cởi hết quần áo của Trịnh Tây Bắc, Lôi Ngọc Quỳnh tự rút ra một viên đan dược uống rồi nhắm mắt vận công điều khí một hồi, tay hữu nàng đột nhiên đặt lên huyệt Mệnh môn sau lưng chàng. Nét mặt nàng không biểu lộ chút tình cảm nào... nó lạnh lùng như một khối băng khiến Trịnh Tây Bắc lo sợ nhắm chặt mắt lại.

Bàn tay trái còn lại của Lôi Ngọc Quỳnh đặt lên bụng Trịnh Tây Bắc khẽ đám bóp nhẹ nhẹ, lúc ấy đột nhiên Trịnh Tây Bắc cảm giác miệng chàng bị vật gì đè xuống. Chàng vội mở mắt ra nhìn, bất giác giật mình thất kinh chỉ thấy đoá môi đào của Lôi Ngọc Quỳnh đang đè xuống miệng chàng, điều ấy thực sự khiến chàng sợ hãi.

Đột nhiên... hai tay Lôi Ngọc Quỳnh chuyển động, lưng và bụng chàng có hai luồng lửa nóng như chạy qua chạy lại miệng chàng có một hấp lực cực mạnh hút tới... như hút hai luồng lửa nóng rực ấy ra ngoài... đó là một phương pháp trị độc tối cao, nàng dùng chân lực nội gia hút hết chất độc trong “Thất Tinh tinh mạch” của chàng...

Lâu lắm... lâu lắm... luồng khí nóng tan biến. Trịnh Tây Bắc cũng hôn mê chìm sâu vào giấc ngủ. Mồ hôi Lôi Ngọc Quỳnh tuôn ra ướt đầm cả ngực áo đỏ của nàng, sắc mặt nàng vốn đã trắng nhợt lại càng trắng như tuyết, nàng mệt mỏi đứng lên, thân hình đẹp như ngọc của nàng lắc lư vài cái cơ hồ đứng không vững, nàng mặc lại quần áo cho Trịnh Tây Bắc, ngồi xuống đất vận khí. “Oẹ” một tiếng nàng ới ra một ngụm nước vàng.

Chỉ thấy nàng ấn tay lên tường một cái, thoáng chốc bên ngoài có tiếng Tiểu Linh cất lên :

- Lôi tí tí có sao không?

- Được, vào đi!

Cửa mở, Tiểu Linh và Tiểu Trinh bước vào nhìn thấy sắc mặt Lôi Ngọc Quỳnh trắng bạch, toàn thân đầm mồ hôi ngồi dưới đất, Tiểu Linh bất giác cả kinh :

- Lôi tí tí không sao nay chứ?

- Yên tâm, ta không sao cả...

Nàng chuyển đề tài, ra lệnh :

- Tiểu Linh hãy lau sạch chất nước vàng dưới đất, đó là độc chất trong người Trịnh Tây Bắc đó.

- Vâng.

Tiểu Linh, người hãy ở đây chăm sóc chàng, sau khi chàng tỉnh dậy hãy vỗ vào ba huyệt “Phản Hồn”, “Tương Đài” và “Khí Hải” rồi cho chàng uống viên thuốc này nhé.

Nàng rút từ trong người ra một viên đan dược giao cho Tiểu Linh, rồi lại dặn :

- Sau đó đem chàng rời khỏi nơi đây tức khắc!
- Đem chàng rời khỏi nơi đây ư?
- Đúng, thôi ta về phòng nghỉ ngơi đây.

Dứt lời Lôi Ngọc Quỳnh uyển chuyển đi ra khỏi phòng ấy. Không biết qua đã bao lâu, Trịnh Tây Bắc mới tỉnh dậy, chàng ngó quanh phòng, Tiểu Linh cất tiếng hỏi :

- Các hạ tỉnh hẳn chưa?

Trịnh Tây Bắc nhìn Tiểu Linh một lúc mới gật đầu. Tiểu Linh vỗ vào ba huyệt “Phân Hổ”, “Tương Đài” và “Khí Hải” của chàng, sau đó nói :

- Chết độc trong thân các hạ đã được trừ hết, bây giờ các hạ hãy uống viên đan dược này rồi điều tức thử xem sao?

Tiểu Linh cho Trịnh Tây Bắc uống thuốc. Chàng vội hỏi :

- Nàng đâu rồi?
- Yên tâm, tí tí về phòng nghỉ ngơi rồi.

Trịnh Tây Bắc yên tâm uống thuốc rồi ngồi lên vận công điều tức, quả nhiên huyết mạch chàng lưu thông thư sướng chẳng khác gì lúc chưa trúng độc.

Chàng nhảy xuống giường vội nói :

- Nàng ở chỗ nào? Cô nương dẫn ta đi gặp nàng đi, Trịnh Tây Bắc mà không chết hoàn toàn là do ân đức của nàng.

Tiểu Linh gật đầu :

- Không cần, tí tí cần các hạ rời khỏi đây.
- Tại sao?
- Nàng dặn khi các hạ tỉnh dậy, tiểu nữ phải dẫn các hạ ra đi liền!

Trịnh Tây Bắc ngẩn người, chàng bàng hoàng nhìn Tiểu Linh :

- Không, ta phải gặp được nàng đã.
- Để làm gì?

Để làm gì? Trịnh Tây Bắc cũng không hiểu được nhưng ít nhất chẳng cũng phải cảm tạ ân cứu mạng của nàng và muốn biết nàng có an khang hay không.

Chàng đáp ứng :

- Ta không thể không gặp nàng, nàng nói nàng không chịu gặp ta ư?
- Nàng không nói như thế, nàng chỉ dặn hãy đem các hạ rời khỏi đây thôi.
- Nếu nàng không muốn gặp ta tất ta vẫn có thể tìm gặp nàng.
- Các hạ yêu nàng rồi ư?
- Không.
- Thế thì vì quan tâm đến nàng ư?
- Có lẽ.

Tiểu Linh thở dài :

- Cũng được, nhưng tiểu nữ không dám dẫn đường đâu tiểu nữ chỉ đường cho các hạ các hạ tự tìm tới, nếu như có xảy ra chuyện gì, tiểu nữ không chịu trách nhiệm.
- Được.
- Các hạ ra khỏi phòng này rẽ qua hữu đi đến cuối đường gặp gian phòng cuối cùng, đó là khuê phòng của tiểu thư đấy.

Tiểu Linh vừa dứt lời, Trịnh Tây Bắc đã bước ra ngoài cửa, chuyển thân rẽ sang phải, chàng đến trước một cửa phòng, dùng chân lại. Chàng gõ cửa một cái, kích động gọi :

- Lôi cô nương!

Trong phòng không có tiếng trả lời, Trịnh Tây Bắc lại gọi to hơn :

- Lôi cô nương!

Trong phòng tịch mịch như cũ. Lòng chàng nóng như lửa đốt, cuối cùng đành nạy mạnh cửa, cánh cửa không khóa theo tay chàng mở ra.

Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn quanh phòng, chỉ thấy đó là một khuê phòng cực kỳ hoa lệ. Chàng run rẩy tiến vào trên chiếc giường thủy tinh màn vẫn còn rủ thấp, Trịnh Tây Bắc nhẹ vén màn nhìn thấy trên ấy một người nằm... chính là Lôi Ngọc Quỳnh.

Trịnh Tây Bắc kêu to :

- Lôi cô nương!

Lôi Ngọc Quỳnh nằm trên giường không hề đáp. Trịnh Tây Bắc bước sát đến, hai mắt nàng nhắm nghiền, mặt hoàn toàn không còn chút sắc máu nằm trơ cứng trên giường.

Trịnh Tây Bắc nhìn thấy tình trạng ấy lòng chàng chợt cảm thấy buồn bã âm ảm, nếu như không có chàng, Lôi Ngọc Quỳnh đâu đến nỗi lâm vào tình trạng này? Chàng chú mục nhìn nàng, nước mắt như muốn trào ra.

Lâu lắm lâu lắm, chàng không thể tự cưỡng lại được lòng mình, cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi anh đào nhạt màu của nàng, khi chạm môi mình vào môi nàng bất giác chàng giật nảy mình... Đôi môi nàng lạnh như băng giá!

Người Trịnh Tây Bắc chấn động, chàng cả kinh nhìn nàng rồi đưa tay đặt lên người nàng thăm dò. Cái đặt tay ấy khiến Trịnh Tây Bắc càng thất kinh hồn vía. Toàn thân nàng băng lạnh tứ chi cứng đờ... như đã chết.

Trịnh Tây Bắc hoảng hốt lùi lại liền ba bước, hai mắt chàng tròn trừng lên ấp úng kêu than :

- Trời ơi! Nàng chết rồi ư? Chết rồi... không không... nàng không nên chết vì Trịnh Tây Bắc ta...

Tiếng ấp úng của chàng chỉ một chút bật thành tiếng khóc. Đột nhiên Trịnh Tây Bắc ôm chầm lấy thi thể Lôi Ngọc Quỳnh cất tiếng khóc rống lên...

Tiếng khóc ấy phát xuất từ nội tâm chàng như khóc thương một người tình, tâm trạng chàng đây là lần bi thống lần đầu tiên trong đời vì chàng hiểu rõ Lôi Ngọc Quỳnh chết chính là tại chàng.

Nếu như nàng không hút hết chất độc trong người chàng, nàng đâu đã chết? Trịnh Tây Bắc ôm chặt lấy xác chết dung mạo nhọt nhọt thân hình bé nhỏ ấy... nước mắt chàng dàn dụa chảy xuống má nàng...

Nàng chết thực rồi sao? Nàng vì chất độc trong người mà chết? Hoặc có nguyên nhân nào khác?

Đột nhiên... đang lúc Trịnh Tây Bắc khóc đến lúc thương tâm bi ai nhất, một âm thanh lọt vào tai chàng :

- Các hạ khóc cái gì đó?

Trịnh Tây Bắc cố nén tiếng khóc chàng hơi ngẩng đầu nhìn ra, cửa ngoài buồng có một bóng người, bất giác chàng giật mình.

- Các hạ không nghe lời ta hỏi sao?

Lần nói câu hỏi càng khiến Trịnh Tây Bắc muốn ngất xỉu, mục quang chàng vội chuyển về hướng Lôi Ngọc Quỳnh, cái nhìn ấy khiến chàng ngây người!

Hay tay chàng mềm nhũn, Lôi Ngọc Quỳnh nằm trong tay chàng suýt nữa rơi xuống đất. Trịnh Tây Bắc thất thần buột miệng kêu :

- Cô nương... cô nương chưa chết thực ư?

- Chết à?

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tử vong ái tình

Hai mắt Trịnh Tây Bắc trợn trừng, miệng chàng ú ớ :

- Cô nương... cô nương... ta... nhìn thấy... cô nương... chết rồi mà!

Lôi Ngọc Quỳnh nhọt nhọt đáp :

- Ta chưa hề chết.

- Thực không?

Tuy Trịnh Tây Bắc hỏi vậy vì chàng không thể đoán định, nàng chết rồi sao lại sống dậy? Điều đó tựa hồ không thể có, chàng nhìn lầm ư? Không, chàng không nhìn lầm, Lôi Ngọc Quỳnh cũng không chết, nàng vẫn sống rõ ràng trước mặt.

Lôi Ngọc Quỳnh lạnh lùng :

- Tiểu Linh không nói gì với các hạ sao?

- Nói gì với ta? Nói gì với ta đâu nào?

- Yêu cầu các hạ rời khỏi nơi đây lập tức.

Trịnh Tây Bắc run lấy bầy :

- Có. Tiểu Linh có nói.

- Thế sao các hạ lại đến đây... đến khuê phòng của ta làm gì?

Chàng chưa kịp đáp nàng đã trách hai nô tì :

- Tiểu Linh và Tiểu Trinh càng lúc càng phóng túng tự do!

- Không, không, điều đó chẳng liên quan gì đến họ đâu. Chính ta tự tìm đến đây, tại sao cô nương không muốn gặp ta?

- Vì sao ta lại cần gặp các hạ? Hãy đi đi!

Trịnh Tây Bắc đột ngột cảm thấy buồn bã, bấy giờ, Lôi Ngọc Quỳnh mới phát giác nàng đang bị Trịnh Tây Bắc ôm chặt trong lòng. Nàng run giọng nói :

- Các hạ ôm ta làm gì vậy?

- Ta tưởng cô nương đã chết rồi!

- Ta chết thì các hạ được ôm ta vào lòng ư?

Nàng hiểu rõ nguyên nhân vì sao chàng ôm nàng, nếu không coi nàng là tình nhân há đâu có chuyện ấy?

Nàng rung mình! Nội tâm nàng gào lên: “Không không... không thể được... không thể được...” Nội tâm nàng kêu gào như vậy, nàng cố cựa thân định thoát ra, Trịnh Tây Bắc nói :

- Khi ta phát hiện ra cô nương chết, ta bắt khẩn ôm lấy cô nương...

- Vì sao vậy?

- Ta...

Chàng ú ớ chẳng biết nói sao, trong đời, chàng đây là lần thứ hai chàng thực thà yêu một người thứ hai... như xưa kia chàng đã từng yêu Lý Tiểu Quyên, thậm chí còn hơn cả Lý Tiểu Quyên nữa!

Thế nhưng một ý niệm đáng sợ chợt lóe lên, chàng tự nhủ thầm “Không không... người... không thể yêu người và cũng không nên để ai yêu người...” Nếu không có cái ý niệm ấy, có thể chàng đã cúi xuống hôn nàng rồi... hôn nàng điên cuồng cũng nên. Tựa hồ như cả hai người họ đều có chung nhược điểm không dám tiếp nhận tình yêu, họ nghĩ gì và sợ gì?

Trịnh Tây Bắc đặt Lôi Ngọc Quỳnh xuống giường, tay ngọc nàng sờ lên nước mắt đầm trên má nàng hỏi :

- Má... ta sao lại có nước mắt này?

- Ta... cúi xuống mặt cô nương khóc đấy!

- A

Nàng nhẹ kêu “A” một tiếng toàn thân run lên. Trịnh Tây Bắc buồn bã :

- Ta không muốn lừa dối cô nương khi cô nương đang chết, ta đã hôn cô nương!

- Cái gì?...

Nàng càng run lên bần bật...

- Ta hôn lên môi cô nương, giống như hôn người tình vậy...

Ánh mắt u ám của nàng long lanh hẳn lên, nàng kêu lên :

- Vì sao vậy?... Vì sao các hạ lại hôn ta?

Câu hỏi của nàng tự nhiên là muốn Trịnh Tây Bắc đáp ra sao, tuy nàng rất sợ chàng đáp câu ấy. Trịnh Tây Bắc đáp :

- Vì ta rất quan tâm đến cô nương!

Chỉ quan tâm thôi ư? Trong ấy không có ái tình ư? Tại sao Trịnh Tây Bắc không dám đáp vì yêu nàng? Nàng cũng vậy, nàng rất sợ nghe hai chữ “Ái tình” dù rất mong chàng đáp như vậy. Thế mà chàng không đáp thế khiến lòng nàng hết sức buồn bã bi thiết. Nàng a oán than :

- Đi đi... bay giờ đi khỏi đây được rồi đấy...

Trịnh Tây Bắc áp ứng :

- Vâng, ta nên đi... nên rời khỏi nơi đây...

Chàng hoang mang di động cước bộ...bước ra phía cửa, chàng nhìn nàng một cái cuối cùng, tâm hồn chàng chấn động. Sắc mặt nàng trắng nhợt rơi xuống hai dòng lệ... Lệ nàng như những hạt ngọc rơi xuống áo nàng... Nàng khóc, trong nội tâm nàng cũng khóc...

Trịnh Tây Bắc hết sức kích động, chàng quay trở vào, ôm lấy đôi vai gầy yếu của nàng, cúi xuống hôn lên má... hôn điên cuồng, cuối cùng ghé môi vào đôi môi tái nhợt của nàng...

Nụ hôn tình yêu... hai tâm hồn tịch mịch cuối cùng đã kết hợp thành một, họ cần thiết như nhau, cùng cần thiết sự ấm áp của ái tình. Nàng thêm khát phút giây này, từ lâu đã thêm khát. Hiện tại nàng đã đạt được... nàng ôm lấy chàng, rất sợ lần vui đầu tiên trong đời nàng đột nhiên biến mất.

Đột nhiên nàng đẩy chàng ra, kêu lên như phát điên :

- Không... không...

Phút giây ấy đi qua, nội tâm nàng lại chống đối, nàng tự nói với mình: “Điều này không thể được...” Trịnh Tây Bắc vô thức lùi lại ba bước áp ứng :

- Tại sao vậy?

Đột nhiên nàng ôm lấy mặt khóc lớn, nước mắt thấm ra những kẽ tay nàng. Trịnh Tây Bắc buồn bã nhìn nàng... chàng không hiểu lý do vì sao? Nàng kêu lên :

- Đi đi... rời khỏi nơi đây và rời khỏi ta đi!

- Tại làm sao? Vì sao cô nương muốn ta rời bỏ nơi đây?

- Ta sợ gặp chàng

- Sợ gặp ta ư?

- Cũng sợ sẽ yêu chàng... Đi đi, xa đi.

Trịnh Tây Bắc kêu to :

- Sao cô nương lại nói vậy?

Nàng buông hai tay xuống, nét mặt nàng đau đôn vô tận, lệ hoen mi nàng đáp :

- Chàng hãy biết, ta sợ yêu và sợ được yêu.

Câu nói ấy như một mũi kiếm đâm suốt tim Trịnh Tây Bắc, chàng ngây người ra chẳng phải chàng cũng đã từng sợ yêu và sợ được yêu ư? Trịnh Tây Bắc đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn đối xử với mấy nữ nhân yêu chàng. Chỉ vì chàng sợ yêu và sợ được yêu, bây giờ câu nói ấy lại nói ra từ miệng Lôi Ngọc Quỳnh. Tựa hồ người ta có một khuyết điểm là không có khả năng yêu ai liền cho rằng người đó không đáng yêu. Trịnh Tây Bắc gượng cười đau khổ hỏi :

- Vì sao cô nương sợ yêu và sợ được yêu?
- Chàng muốn biết vì sao ư?
- Đúng.
- Ta có thể chết bất cứ lúc nào.
- Giống như vừa lúc này chứ gì?
- Không. Là chết thật ấy!

Hai mắt nàng lại rơi lệ, nàng u oán :

- Cuộc đời của ta chưa hề có mùa xuân... cũng chẳng hề có một ngày ấm áp, ta chẳng biết sợ vui sướng là cái gì, khoái lạc là cái gì, kẻ nào ở với ta chỉ có một chuỗi ngày tịch mịch buồn bã... uống cả quang hoa...

Nước mắt như những hạt ngọc... cũng giống như tiếng lòng của nàng rơi lã chã xuống... nàng u u nói tiếp :

- Ta sống mà chẳng có hy vọng chỉ sống trong bóng tối của sự hoài niệm quá khứ chứ không dám hy vọng ở tương lai...
- Lôi cô nương, tại sao cô nương lại bi quan như vậy?
- Có những lúc ta hoài nghi sự tồn tại của bản thân ta, ta tự hỏi vì sao ta còn tồn tại? Sự tồn tại của ta chẳng là thừa thãi lắm sao? Chưa hề biết vui sướng, chưa hề biết khoái lạc, không hy vọng gì sống được, điều đó so với cái chết chẳng khổ hơn nhiều sao?
- Đúng... vậy.
- Ta có thể chết bất ngờ... đối với cái chết ta không thêm quan tâm, ta rất vui được chết vì ta sống cũng chẳng có vui thú, vì vậy ta sợ yêu người!...
- Vì cô nương có thể chết bất ngờ?
- Không, ta sợ khi ta yêu ai sẽ sinh ra sợ hoài niệm nhớ nhung, ta không thể chia tay người ta yêu để về cõi chết, đối với cái chết, như vậy ta sẽ sinh ra sợ nó.
- Trước đây cô nương không hề sợ ư?
- Đúng, ta không sợ chết.
- Còn hiện tại?
- Hiện tại?

Thình lình nàng ngửa đầu nhìn chàng, nàng không biết nên đáp thế nào, nàng thờ dãi :

- Ta bắt đầu cảm thấy cái chết thật đáng sợ rồi đó.
- Cô nương có yêu người yêu cô nương không?
- Đúng, ta sợ yêu, hiện tại, ta yêu chàng, lần thứ nhất cứu chàng ta đã yêu chàng rồi.

Trịnh Tây Bắc an nhiên đáp :

- Thế thì chúng ta cứ yêu nhau.

Chàng lặng lẽ thờ dãi nói tiếp :

- Trước nay một ngày, ta cũng sợ yêu và được yêu, ta hận oán tình vì nữ nhân ta yêu đầu tiên đã phản bội ta, ta tưởng cả đời ta không thể yêu một nữ nhân nào khác, nhưng bây giờ ta yêu cô nương...
- Không, không nên yêu ta, ta có thể chết bất cứ lúc nào.

- Cô nương đã cứu được ta...

- Ta cứu chàng chỉ vì muốn trước khi chết ta làm việc tốt, ta không thể nào chứng kiến một nam thanh niên vì ta mà bị lâm vào đường chết.

- Cô nương đã cho ta sinh mệnh, ta cho cô nương tất cả, bao gồm tình cảm, trái tim, sinh mệnh và tất cả những gì ta có thể cho được. Lôi cô nương, chúng ta rất cần yêu và được yêu, phải không cô nương?

Nàng hoang mang không đáp... chỉ đưa mắt nhìn chàng, lâu lắm nàng mới thờ dãi :

- Ta nữ nào nhẫn tâm bỏ chàng mà chết?

- Không, Lôi cô nương, cô nương sẽ không chết, ta sẽ tìm danh y trị liệu tuyệt chứng cho cô nương...

- Cứ theo ta biết, trong thiên hạ không hề có người như thế.

- Ta sẽ tìm linh dược...

- Ta không nghĩ có loại thuốc linh như thế, chẳng linh dược nào trị liệu được bệnh ta cả.

Trịnh Tây Bắc lo lắng :

- Chẳng lẽ sở đắc của cô nương không cách nào chữa được tuyệt chứng ấy sao?

Chàng chẳng vừa trông thấy đó sao? Khi nào ta quá mệt mỏi hoặc nghĩ ngợi lo lắng thái quá, đột nhiên bất tỉnh, tứ chi cứng đờ như đã chết rồi vậy. Mỗi lần như vậy ta tiêu hao rất nhiều công lực.

Trịnh Tây Bắc nói :

- Ta sẽ từ từ tìm kiếm, biết đâu sẽ gặp người có thể trị liệu được cho cô nương?

Nàng mỉm cười... nụ cười muôn phần thâm trầm, nàng hiểu rất rõ chẳng có chút hy vọng nào, nhưng nàng vẫn thầm cảm ơn sự quan tâm của Trịnh Tây Bắc. Nàng bảo :

- Chàng thực yêu ta ư? Giống như chàng đã yêu người đầu tiên của chàng?

- Đúng vậy.

- Chàng có biết ta tên gì không?

- Là Lôi...

Chàng chỉ nghe được Tiểu Linh gọi nàng là “Lôi tử tử” nhưng chưa biết tên nàng, nhất thời, bất giác chàng ứ ớ không nói được. Nàng lại mỉm cười :

- Chưa biết tên ta là gì làm sao yêu ta được?

Trịnh Tây Bắc mỉm cười vì đó là lần đầu tiên chàng thấy nụ cười nàng nay hạnh phúc và hoan lạc, chàng hơi nghiêm sắc mặt đáp :

- Thực ra tên họ chẳng có gì quan trọng, chỉ cần chúng ta yêu nhau thật, biết hay không biết tên có quan hệ gì đâu, phải không cô nương?

- Thế chàng không muốn biết tên ta sao?

- Muốn chứ, cô nương có thích cho ta biết tên không?

- Tên ta là Lôi Ngọc Quỳnh!...

- Ta sẽ vĩnh viễn nhớ cái tên ấy.

Trịnh Tây Bắc mỉm cười chuyển câu hỏi :

- Nơi này là nơi nào? Còn các lệnh đường đâu?

Lôi Ngọc Quỳnh đáp :

- Nơi này là Huyết trì...

- Sao? “Huyết trì” ư? Thế cô nương là “Huyết trì” chủ nhân ư?

Lôi Ngọc Quỳnh cười bí thiết :

- Chủ nhân là phụ thân của ta, nhưng mấy chục năm trước đột nhiên phụ mẫu mất tích cho đến hôm nay, ta vẫn không biết vì sao họ lại mất tích.

Trịnh Tây Bắc kinh ngạc vì chàng nhớ lại một chuyện tên Giáo chủ bị mất có tư phụ là “Huyết Ma Tử” chẳng phải cũng mất tích đó sao?

“Thần Bí chủ nhân” cũng mất tích!

Trong câu chuyện này tựa hồ còn nhiều phức tạp, trừ quái nhân trong mộ và “Bạch Mi Tiên Ông” ra, sáu tuyệt đại cao thủ giang hồ vì sao lại lần lượt mất tích một cách kỳ lạ như thế?

Rốt ráo chuyện này là sao? Đó có vẻ như là một chuyện không thể nghĩ bàn, với võ công tái thế của phu phụ “Huyết tri” chủ nhân vì sao mất tích được? Có phải mất tích cùng lúc với “Huyết Ma Tử” không? Thực sự nguyên nhân mất tích là ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Ly kỳ tử vong

Trịnh Tây Bắc ngây ngất người vì trầm tư, chàng đang tự hỏi sự thực là đã xảy ra chuyện gì mà “Thần Bí chủ nhân” “Huyết Trì chủ nhân” và các cao thủ khác mất tích đồng loạt? Họ bị người nào cướp mất hoặc sát hại?

Lôi Ngọc Quỳnh hỏi :

- Chàng đang nghĩ gì đó?
- Nghĩ xem tại sao họ lại mất tích?
- Làm sao chàng nghĩ ra được?
- Không, có lẽ ta sẽ suy nghĩ ra... vì trừ lệnh tôn lệnh đường ra còn có nhiều người cùng mất tích một lượt.
- A!
- Và chẳng chuyện này e có liên quan đến một vật.
- Vật gì vậy?
- “Thiên Địa huyết bài”!
- “Thiên Địa huyết bài”? Sao chàng biết?
- Ta chỉ suy đoán vậy thôi...
- Chúng ta bỏ qua chuyện đó đi, chàng đói bụng chưa?
- Có đói.
- Chúng ta hãy đi ăn cơm, chàng muốn ở lại đây mấy ngày?
- Cô nương muốn ta ở mấy ngày?
- Trịnh Tây Bắc, ta làm sao lưu giữ chàng được? Ngày mai chàng nên ra đi, chỉ cần chàng đừng quên ta là ta mãn nguyện lắm rồi!
- Làm sao ta quên được cô nương?
- Hay lắm, như nếu có một ngày nào đó thiếp bất hạnh chết đi, thiếp sẽ cho Tiểu Linh hoặc Tiểu Trinh báo cho chàng biết.
- Trước mặt ta cô nương đừng nói đến chữ “chết” được không?

Nàng u uất mỉm cười, Trịnh Tây Bắc hôn lên má nàng, họ quả thực yêu nhau và hôn nhau đắm đuối, đó là điều cần yếu của cả hai. Tình yêu của họ tuy mới nảy nở nhưng tự nhiên đã say đắm lắm rồi.

Họ hạnh phúc với nhau trong Thủy Tinh cung qua một ngày đủ giúp cho cuộc đời họ thêm phần hy vọng. Thời giờ sung sướng qua mau, ngày thứ hai,

cuối cùng cũng đến giờ chia tay với Trịnh Tây Bắc, cả hai lưu luyến không rời hẹn ngày tái ngộ.

Trịnh Tây Bắc ra khỏi Thủy Tinh cung... khi đi qua một gian khách sảnh đột nhiên mắt chàng chạm vào bức tranh treo trên tường. Chàng hơi ngạc nhiên, đồng thời chàng đã hiểu hàm ý u buồn dễ sợ trong bức tranh ấy, chàng dừng chân lại :

- Lôi muội muội!

- Có chuyện gì?

- Bức tranh này là do muội muội vẽ nay ư?

- Vâng.

- Muội muội có thể cho ta được không?

- Chàng thích ư?

- Đúng.

Lôi Ngọc Quỳnh liền gọi Tiểu Linh gỡ bức tranh xuống trao cho Trịnh Tây Bắc, chàng tự nhủ chàng không thể để Lôi Ngọc Quỳnh chết... nay là mối tình thứ hai trong đời chàng, chàng không thể đánh mất nữa.

Ra khỏi “Huyết tri” chàng mới chia tay với Lôi Ngọc Quỳnh và hai thị nữ của nàng, sau đó chàng lên đường. Thoáng chốc Trịnh Tây Bắc đã đi hơn mười dặm đường, chàng dừng chân rút đá đánh lửa đốt bức tranh u buồn thâm thúy của Lôi Ngọc Quỳnh tặng, chàng muốn đốt luôn cả sự u uất của nàng theo ngọn lửa.

Trịnh Tây Bắc phi hành một lúc mới nghĩ đến chuyện bây giờ chàng nên đi đâu. Đúng rồi, chàng nên đi tìm “Bạch Mi Tiên Ông” xin lão nhân dẫn chàng đi tìm mẫu thân, nhưng tông tích “Bạch Mi Tiên Ông” ở đâu bay giờ? Chàng biết làm sao tìm người? Trừ điều ấy ra, chàng còn muốn đến Hoàng Sơn, chỉ bằng hầy đến Hoàng Sơn tìm Trình Phụng trước.

Tâm niệm đã định, chàng phi hành một mạch đến Hoàng Sơn. Ngày hôm ấy Trịnh Tây Bắc đã vào đến cảnh địa Hoàng Sơn, xa xa quán điện trên ngọn Lạc Nhật phong đã thấp thoáng. Chàng giả tăng cước bộ, thoáng chốc đã đến trước mặt lầu các Hoàng Sơn phái. Trịnh Tây Bắc ngẩng đầu nhìn, khắp người chàng rung lên vì chấn động.

Trước cửa đại môn của “Đại Hùng bảo điện” treo phát phối hai giải vải trắng và một cổ quan tài đỏ chói đặt ngang. Trong điện im như chết! Trịnh Tây Bắc bước đến cửa “Đại Hùng bảo điện” đưa mắt nhìn vào, chàng thấy hàng trăm người mặc áo gấm quý trước bàn thờ, chàng nghĩ mãi không ta ai đã chết trong Hoàng Sơn phái này?

Đột nhiên chàng chợt hiểu ra khi nhìn trên tấm vải trắng treo trên bàn thờ. Mắt chàng đen sầm lại, lão đạo cơ hồ đứng không vững. Tấm vải ấy chỉ viết một hàng: “Cổ Chương môn nhân Trình Phụng thành người thiên cổ”. Hàng chữ ấy đủ khiến Trịnh Tây Bắc kinh dị, Hoàng Sơn phái chương môn nhân đã chết rồi sao? Vì sao đột nhiên nàng lại chết?

Trán Trịnh Tây Bắc rướm mồ hôi. Chàng vội bước mau vào giữa đại điện bày một linh đài, trên đài đặt một bức họa chân dung Trình Phụng giữa hai hàng nến tỏa khói khiến không khí dường như có phần khó thở hơn, trước linh đài là mấy đạo sĩ áo đen đang cung kính tụng kinh.

Nhìn tình hình ấy Trịnh Tây Bắc càng sợ hãi. Trình Phụng vì sao lại chết một cách thình lình như thế? Thế còn bốn miếng “Thiên Địa huyết bài” có quan hệ tới sự an nguy của giang hồ ở đâu?

Thình lình giữa lúc Trịnh Tây Bắc đang bước vào, bỗng một lão nhân áo gấm trong đám đông bước ra nhìn chàng, nét mặt lão rất buồn khổ, lão cung thân thi lễ với chàng :

- Trịnh đại hiệp đường xa tìm đến, lão phu không kịp nghênh đón, xin thứ tội.

Trịnh Tây Bắc vội vàng hỏi :

- Trình... chương môn nhân... đã chết rồi sao?

- Vâng, chính vậy, đã chết...

Lão chưa kịp dứt lời đã sa hai hàng lệ.

- Chết từ lúc nào?

- Đêm trước.

- Làm sao mà chết?

- Không biết.

- Sao lại không biết?

Trịnh Tây Bắc càng kinh dị hơn, Trình Phụng đột ngột từ vong, vấn đề này bên trong chắc chắn không đơn giản, nàng chết ra sao mà lại không biết?

Lão nhân ấy thờ dài não ruột.

- Mấy hôm trước bản phái Chương môn sau khi trở về bất ngờ. Trình Phụng liền báo với môn nhân rằng Chương môn không chết trong “Tuyết Sơn ma lâu” vì được Trịnh đại hiệp cứu thoát, với ân đức Trịnh đại hiệp tặng bản phái bốn vạn lượng vàng và cứu thoát bản phái Chương môn thực lớn như mặt trăng mặt trời, bản phái Chương môn có ý mời Trịnh đại hiệp đến Hoàng Sơn để cảm tạ ân đức mà chưa kịp thì đêm hôm qua đột nhiên Trình chương môn bạo tử!

- Bạo tử ư?

- Vâng.

- Môn nhân quý phái không một ai biết nguyên nhân ư?

- Vâng, cho đến giữa trưa ngày thứ hai, lão phu thấy Trình chương môn chưa ngủ dậy, đang lấy làm nghi ngờ đột nhiên được tin báo Trình chương môn đã chết.

Đối với cái chết của Trình Phụng, trừ chuyện bị bắt ngờ ra, Trịnh Tây Bắc còn lo lắng hồi hộp vì “Thiên Địa huyết bài”. Chàng động tâm, vặn hỏi tiếp :

- Xin hỏi lão tiền bối?

- Xin cứ gọi là Trình Trung Niên, ba tiếng lão tiền bối, lão phu không dám nhận.

- Đạo của giang hồ là bốn phận phải minh bạch, lão tiền bối không nhận làm sao vẫn bối dám can dự vào chuyện của quý phái nữa?

- Vâng, vâng, xin Trịnh đại hiệp cứ nói.

Trịnh Tây Bắc nghiêm sắc mặt :

- Xin hỏi lão tiền bối, sau khi Trình chương môn quay trở về, không biết có nói với lão tiền bối?

- Hoàn toàn không?

- Hoặc là có nói chuyện gì với ai khác?

- Điểm ấy lão phu không rõ lắm nhưng Trình chương môn có bốn môn nhân hộ vệ và một nữ tì thân cận, nếu cần thiết, lão phu có thể cho gọi chúng đến đây.

Trịnh Tây Bắc suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Nếu được, xin cho gặp tì nữ của Chương môn.

Lập tức Trình Trung Niên cho gọi tì nữ ấy đến, nàng mới độ mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt cũng khá thanh tú chỉ có hai mắt sưng húp vì khóc. Trịnh Tây Bắc hỏi :

- Phải chăng cô nương là người phục thị Trình chương môn?

Nàng gật đầu.

- Xin cô nương kể cho ta biết tình hình tối hôm đó.

- Đại ước vào lúc canh ba, sau khi được bốn vị hộ giá đưa về phòng, lúc ấy Chương môn vội đóng cửa phòng, tiểu tì sửa soạn chăn nệm cho Chương môn, Chương môn bèn sai tiểu tì lui khỏi phòng, cho đến trưa ngày thứ hai tiểu tì mới gõ cửa, gọi rất lâu cửa vẫn không mở, sau đó bốn vị hộ giá đành phá cửa vào phát hiện Chương môn đã chết...

Nói đến đó nữ tì lại nước mắt khóc.

Trịnh Tây Bắc hỏi :

- Cô nương hãy cố nhớ lại xem, khi cô nương lui khỏi ra khỏi phòng, Chương môn có nói câu nào với cô nương không?

- Không, Chương môn chỉ nói: “A Thụý à, ngươi hãy về phòng mà nghỉ ngơi đi thôi”.

Trịnh Tây Bắc không truy hỏi được gì hơn, chàng liền hỏi Trình Trung Niên :

- Bốn vị hộ giả của Chương môn đâu?

- Chúng đã về phòng riêng nghỉ ngơi.

Trịnh Tây Bắc gạt đầu cau mày :

- Thi thể của Chương môn vẫn đặt trong quan tài chứ?

- Vâng, vẫn đặt trong quan tài.

- Lẽ nào không tìm thấy dấu vết gì trên thi thể ư?

- Vâng, không tìm được chút dấu vết gì.

- Lão tiền bối có thể mở quan tài cho vãn bối xem xét được chăng?

- Được chứ!

Rồi đó Trịnh Trung Niên dẫn Trịnh Tây Bắc đi ra ngoài “Đại Hùng bảo điện”, đến bên chỗ cổ quan tài, lão nhân ấy dùng sức bật nắp áo quan lên. Trịnh Tây Bắc đưa đầu nhìn vào, rõ ràng thi thể Trình Phụng được đặt nằm ngay ngắn trong ấy.

Chàng nhớ tới lúc chia tay với nàng ở Tuyết Sơn, ngờ đâu đó lại lần vĩnh quyết, chàng cảm thấy mũi lòng muốn trào lệ. Lối của nàng vẫn như còn vắng vắng bên tai chàng thế mà nay hồn nàng đã về nơi chín suối.

Trịnh Tây Bắc xem xét toàn thân nàng. Đùng vậy, hoàn toàn không có dấu vết gì của thương thế và cái hộp sắt đựng “Thiên Địa huyết bài” cũng không còn thấy ở trong người nàng nữa, tại sao cái chết của nàng lại ly kỳ đến vậy? “Thiên Địa huyết bài” đâu rồi?... Trịnh Tây Bắc hỏi :

- Khi Chương môn chết, lão tiền bối có lục soát thân thể Chương môn không?

- Không hề.

Trịnh Tây Bắc giật mình, đột nhiên có một thanh âm bên tai :

- Có nhận ra dấu vết gì không?

Đưa mắt nhìn theo hướng phát ra thanh âm, bất giác chàng ngăn người vì không hiểu từ lúc nào “Bạch Mi Tiên Ông” đã đứng sau lưng chàng. Trịnh Trung Niên hơi biến sắc, chính đang định quát hỏi, Trịnh Tây Bắc vội vàng nói :

- Là lão tiền bối đấy ư?

“Bạch Mi Tiên Ông” cười gượng :

- Thực là cát nhân thiên tướng. Ngươi trúng kịch độc mà không chết quả là bất ngờ, ai cứu ngươi vậy?

- Là một nữ nhân... nàng là hậu nhân của “Huyết Trì chủ nhân” đó...

- Hậu nhân của “Huyết Trì chủ nhân” à?... Thế còn “Huyết Trì chủ nhân” đâu?

- Cứ theo đồn đại thì trước nay mấy chục năm họ đã mất tích.

Sắc mặt “Bạch Mi Tiên Ông” biến đổi, sau đó lập tức khôi phục bình tĩnh, một lát lão lại hỏi Trịnh Tây Bắc :

- Ngươi có nhận ra vì sao Trình chương môn chết không?

- Không nhận ra.

- Nhưng ta nhận ra.

- Vì sao Chương môn chết thừa lão tiền bối?

- Trúng độc.

- Sao? Trúng độc?

Trịnh Tây Bắc giật nảy người, chàng buột miệng thốt lên :

- Không thể, nếu như trúng độc thật tại sao không hề có một dấu vết gì?

- Đó là một loại “Vô Kinh độc”, khi mũi hít phải độc chất ấy, đừng nói chúng ta không biết mà cả nạn nhân cũng chẳng hề hay biết mình trúng độc.
- Lão tiên bói biết rộng hiểu nhiều, nhưng không biết người nào sở trường về loại độc ấy?
- Cứ theo ta biết, kẻ dụng được loại “Vô Kinh độc” ấy chỉ có một người chính là “Độc Ma” nổi tiếng là độc vương trên giang hồ nhưng đã mất tích lâu rồi.

Trịnh Tây Bắc rùng mình :

- Người ấy nghe nói đã mất tích giang hồ, chẳng lẽ lại xuất hiện hạ độc?
- Điều ấy chính khiến ta hồ nghi, mấy chục năm trước hắn mất tích trong giang hồ, nhưng kẻ hạ độc này vẫn chỉ có khả năng là hắn...
- Dù là ai đi nữa nhưng nguyên nhân chính là vì đâu?
- Khó hiểu quá, có lẽ nguyên nhân chính là vì...

Lão không nói hết câu nhưng Trịnh Tây Bắc đã hiểu ngay lão nhân muốn nói vì “Thiên Địa huyết bài”... Trình Phụng vì “Thiên Địa huyết bài” mà chết? Điều đó khiến Trịnh Tây Bắc càng đau khổ lo lắng hơn, chẳng chỉ vì giữ chữ tín với người gởi vật, không ngờ đã hại chết một mạng người. Nghĩ đến đó bất giác chàng âm thầm, liên nghĩ rằng :

- Lão tiên bói nhận định “Độc Ma” hạ độc thủ... vì vật ấy mà hại chết Trình Phụng ư?
- Có khả năng..

“Bạch Mi Tiên Ông” chưa kịp dứt lời, thỉnh thoảng có tiếng chân người động tới, đưa mắt nhìn ra chợt thấy một trung niên ước ba mươi tuổi sắc diện khô vàng, thân thể gầy gò ăn mặc theo kiểu thư sinh đã vượt thân đến sau lưng Trịnh Tây Bắc.

Thư sinh mặt vàng ấy đưa con mắt hình tam giác quét nhìn ba người một cái, hai ánh mắt lạnh như băng của y khiến mọi người rùng mình, y như nhìn vào chỗ không có người sầm sầm đi về hướng quan tài. Trịnh Tây Bắc kinh ngạc, bước tới chặn đường lạnh lẽo hỏi :

- Các hạ định làm gì?

Thư sinh mặt vàng lùi lại một bước quét mắt nhìn Trịnh Tây Bắc một cái, miệng y hình như nhếch lên cười, một nụ cười hết sức khinh mạn.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thư sinh mặt vàng

Trước thái độ khinh người mục hạ vô nhân ấy của thư sinh mặt vàng, Trịnh Tây Bắc đã ngấm ngầm nổi giận, hai người đưa mắt gườm nhau, thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhìn nhau.

- Bản nhân có thể nhìn từ thi của Chương môn quý phái một chút được không?

Trình Trung Niên hỏi lại :

- Để làm gì?
- Chẳng lẽ bản nhân lại hạ độc thủ một lần nữa trên xác chết sao?
- Thôi cũng được.

Trịnh Tây Bắc nghe Trình Trung Niên đã chấp nhận, chẳng đành lùi tránh về một bên, thư sinh mặt vàng bước tới bên quan tài, y đưa đầu nhìn vào, hai lông mày y nhăn tít lại. Trịnh Tây Bắc ghé vào tai “Bạch Mi Tiên Ông” hỏi nhỏ :

- Lão tiên bói có biết y là ai không?

“Bạch Mi Tiên Ông” lắc đầu. Đang lúc ấy, thư sinh mặt vàng đã thò tay vào quan tài vuốt tay trái của xác chết Trình Phụng từ trên xuống dưới, y vuốt rất kỹ, sau đó, y mở bàn tay Trình Phụng đang nắm chặt ra.

Trịnh Tây Bắc quét mắt nhìn vào, bất giác chàng chấn động vì thấy giữa lòng bàn tay của Trình Phụng có viết một chữ mà vì tay nàng vẫn nắm chặt nên

chẳng ai nhìn thấy. Chữ viết trong lòng bàn tay là chữ “Thảm”.

Dường như thư sinh mặt vàng chẳng quan tâm gì đến chữ “Thảm” ấy, y lại sờ lòng bàn tay bên phải của xác chết ra, lòng bàn tay phải ấy chẳng có gì khác lạ. Trịnh Tây Bắc cau mày cố suy nghĩ về ý nghĩa của chữ “Thảm” trong lòng bàn tay trái của Chương môn Trình Phụng... Thư sinh mặt vàng xem kỹ hai bàn tay xác chết rồi lui về lạnh lẽo nhìn ba người :

- Chương môn không trúng “Vô Kinh độc”!

Bạch Mi Tiên Ông giật mình buột miệng hỏi :

- Ngươi... làm sao biết được?

Thư sinh mặt vàng lạnh lẽo đáp đáp :

- Báo cho các ngươi biết, Chương môn trúng chất độc hữu hình, chất độc này tuy từ mũi hít vào nhưng nạn nhân biết rất rõ, chất độc ấy có tên là Bách Mạch Chi Độc người nào hít trúng nó, các huyết mạch ngưng kết khó mà mở miệng kêu thét được gì...

Bạch Mi Tiên Ông hỏi :

- Phải chăng đó là độc dược mà Độc Ma thường sử dụng?

Thư sinh mặt vàng cười nhạt :

- Kẻ sử dụng chất độc ấy khác Độc Ma rất xa.

- Sao ngươi biết?

- Sao ta lại không biết?

Dứt lời, y chuyển thân bỏ đi một mạch. Thái độ ngạo mạn của y khiến Trịnh Tây Bắc biến sắc, chàng định đuổi theo nhưng Bạch Mi Tiên Ông kéo tay chàng lại, lúc ấy, thư sinh mặt vàng đã chớp nhoáng biến mất ngồi xa hơn mấy chục trượng. Trịnh Tây Bắc cảm phần :

- Thực là tên cuồng ngạo.

- Tên ấy xem ra không phải là người lương thiện, nhưng y vẫn là người ngay thẳng, với nhãn lực nhìn ra Bách Mạch Chi Độc của y, chúng ta tự nhận không bằng, đồng thời, y tất là một chuyên gia về dùng độc chất.

Trịnh Tây Bắc công nhận lời ấy đúng, người ấy nếu không phải là một chuyên gia về dùng độc sao lại có thể biết được tên chất độc mà Trình Phụng bị trúng, loại người ấy không nên kết thù oán làm gì. Thành linh Trịnh Tây Bắc như sức nhớ điều gì vội vàng hỏi Trịnh Trung Niên :

- Lão tiên bối có thể dẫn văn bối đến phòng riêng của Chương môn nhân không?

- Để làm chi.

- Có việc cần...

- Xin mời!

Liền đó Trịnh Trung Niên dẫn Trịnh Tây Bắc đi xuyên qua đại điện, vòng ra sau hậu viện, đến một gian phòng khá rộng. Trịnh Trung Niên dừng chân trước cửa :

- Đây chính là phòng cũ của Chương môn.

Trịnh Tây Bắc vội vàng đẩy cửa bước vào, chàng xoay lại khóa cửa rồi liếc một vòng quanh phòng, chỉ thấy trong phòng rất bừa bãi lộn xộn. Chàng bước tới bên giường, nhìn cái gối vuông vắn bằng sành vắn đặt trên đầu giường, chàng tự nghĩ: “Chẳng lẽ trước khi Trình Phụng bị hại, nàng đã đem Thiên Địa huyết bài giấu ở trong bụng chiếc gối này?”... Chàng rất kích động đưa tay nhấc chiếc gối lên vận công bẻ gãy đầu gối, đầu gối lộ ra một lỗ hồng, chàng luồn tay vào mò tìm, lòng ngực đập loạn xạ. Chàng đã chạm tay vào cái hộp sắt nhỏ, chàng kéo ra, không sai chính nó, chính là cái hộp đựng Thiên Địa huyết bài, chàng cẩn thận cấp tốc cất vào trong áo.

Đó chính là trong bất hạnh lại gặp may mắn, nếu như Trình Phụng không tiên tri trước đem giấu cái hộp này vào gối, có lẽ đã bị kẻ hạ độc cướp mất đi rồi.

Bất luận như thế nào, rõ ràng Trình Phụng đã chết vì mấy miếng Thiên Địa huyết bài ấy.

Trịnh Tây Bắc vội ra khỏi căn phòng. Trịnh Trung Niên hỏi :

- Trịnh đại hiệp có nhận ra gì không?

- Không.

Chàng xoay qua chuyện khác :

- Văn bói không thể lưu lại đây lâu, văn bói quyết sẽ tìm ra kẻ thù của Trình chương môn nhân để báo thù cho nàng. Quý phái không thể không có Chương môn, khi an táng thi thể Chương môn xong nên lập tức lập Chương môn mới.

- Trình đại hiệp nói đúng lắm.

- Xin tạm biệt lão tiên bói.

- Vâng, xin mời!

Ra khỏi Đại Hùng bảo điện đã gặp Bạch Mi Tiên Ông đứng chờ ở cửa, Trịnh Tây Bắc nói :

- Lão tiên bói, chúng ta đi thôi!

Bạch Mi Tiên Ông gật đầu, liền đó hai người từ biệt Trịnh Trung Niên phi hành xuống ngọn Lạc Nhật phong. Trên đường, Bạch Mi Tiên Ông hỏi :

- Tìm được không?

- Thu được!

- Thực là trong bất hạnh lại gặp may mắn, nếu như vớt ấy mà thất lạc ta không thể nào tưởng tượng nổi sẽ ra sao...

- Vâng, thưa lão tiên bói, bây giờ xin lão tiên bói dẫn tại hạ đi tìm mẫu thân chứ?

- Trước đây thì được, bây giờ bà ta đi mất rồi!

- Đi đâu?

- Không biết!

Trịnh Tây Bắc chợt buồn trùng lòng xuống :

- Mẹ tại hạ... sự thực là người thế nào?

- Người đã gặp bà ta một lần rồi... đó chính là Phong độc phụ mà ai thấy cũng khiếp đảm...

- Cái gì?...

Trịnh Tây Bắc hoa cả mắt, thân hình cơ hồ muốn ngã.

- Trời ơi! Phong độc phụ chính là Hồ Ngọc Diệp mẫu thân của chàng ư?

- Phong độc phụ chính là mẫu thân của người, khi bà ta xuất hiện lần đầu ở Lạc Nhật phong, chẳng phải ta đã dùng công phu truyền âm nhập mật bảo người chạy đi đó sao?

- Người truyền âm lúc đó là lão tiên bói ư?

- Đúng vậy, nhưng lúc ấy người đâu chịu nghe lời khuyên của ta, suýt nữa là người chết dưới tay mẹ người rồi, nếu như chuyện ấy xảy ra có phải là quá tàn khốc hay không?

- Vâng đúng..

- Chúng ta quyết sẽ tìm ra mẫu thân người, có khả năng mẫu thân người biết nhiều chuyện và cũng có khả năng gặp được hai người... đó là Bài Trung Thần và Đồ Vương Chi Vương. Rất có thể võ công tuyệt thế của mẫu thân người là do hai người ấy truyền dạy.

- Sao lão tiên bói biết?

- Đó chỉ là suy đoán, vì sao mẫu thân người phát điên và vì sao có võ công kinh người, mấy nan đề ấy có thể liên quan đến một chuyện. Hiện nay, chúng ta nên chia ra đi tìm mẫu thân người và vô luận tìm được hay không được, trong vòng mười ngày, chúng ta sẽ hẹn gặp nhau ở Thất Tuyệt cốc.

- Vâng.

Liền đó Bạch Mi Tiên Ông chia tay Trịnh Tây Bắc. Lão nhân bỏ đi rồi, chàng ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ bàng hoàng xuất thần.

Câu chuyện thực quá phức tạp, nếu như Bạch Mi Tiên Ông suy đoán không sai thì Thiên Địa huyết bài ắt là vật lưu truyền của Đồ Vương Chi Vương và

mẫu thân chàng sao lại gặp được Đổ Vương Chi Vương? Điều ấy thực sự có thể hay không có thể?

Đương nhiên điều ấy tựa hồ khó có thể, nếu nói Đổ Vương Chi Vương vẫn còn sống trên đời thì lưu lại Thiên Địa huyết bài làm gì?

Theo suy nghĩ của Trịnh Tây Bắc có khả năng là như thế này: “Khi Đổ Vương Chi Vương và Bài Trung Thần cùng nhau ẩn chứng võ học và kỹ thuật đánh bài liên phát giác ra chuyện gì đó, trước khi chết Đổ Vương Chi Vương mới đem chuyện ấy viết lên trên mặt Thiên Địa huyết bài. Đó mới có vẻ hợp lý, còn bây giờ chẳng cần phải trao Thiên Địa huyết bài cho quái nhân trong mộ như điều kiện ban đầu đã chấp thuận với lão”.

Trịnh Tây Bắc nghĩ đến đó, chàng liền động thân phi hành như bay nhằm hướng núi mộ địa ở Cửu Hoa sơn.

Hôm ấy Trịnh Tây Bắc đã đến chân núi Cửu Hoa sơn, khi chàng đang tận lực phi hành, thỉnh linh... có tiếng nữ nhân kêu thét rất thê thảm từ khu rừng bên tả vọng lại xa xa. Trịnh Tây Bắc nghe một thanh âm chàng lạnh cả người, chàng dừng chân lại liền.

Tiếng kêu thét chứa đựng muôn ngàn sự kinh hoàng. Trịnh Tây Bắc động tâm, búng thân theo hướng tiếng thét. Thân pháp chàng mau như chớp lóe, chớp nhoáng, chàng đã đến tận nơi phát ra tiếng kêu thét kinh hoàng ấy.

Đưa mắt nhìn ra, trong rừng vẫn im lặng như tờ. Một thi thể nữ nhân đang tan dần dần thành nước máu ở dưới đất... Lúc Trịnh Tây Bắc nhìn thấy chỉ còn thừa lại tứ chi còn bao nhiêu xương cốt da thịt đã tan biến gần hết rồi... Nhìn thấy tình hình ấy, Trịnh Tây Bắc rung mình nổi gai ốc toàn thân, là ai giết nữ nhân này sau đó mới dùng một loại thuốc cực độc rải lên thi thể nàng khiến cái xác chết ấy tan biến dần thành nước. Thủ đoạn giết người tiêu diệt thi thể ấy thực đáng để người lạnh tóc gáy, đang lúc Trịnh Tây Bắc đang trừng mắt há miệng vì sợ bỗng nhìn mấy tiếng chân động vọng lại. Trịnh Tây Bắc giật mình tỉnh lại, theo hướng tiếng động nhìn tới, bất giác lại giật mình một lần nữa, chàng nhận ra đó là tên thư sinh mặt vàng bí mật đã từng gặp một lần trên Hoàng Sơn phái.

Trịnh Tây Bắc vừa thấy xuất hiện, trong bụng liền giật run, y vốn là một chuyên gia dùng độc chất, có lẽ kẻ giết người diệt thi thể chính là y không biết chừng. Giữa lúc ấy, thư sinh mặt vàng đã tới trước mặt Trịnh Tây Bắc, mục quang y nhìn xuống đất chỉ còn lại một bãi nước máu, nét mặt y lộ vẻ ác độc, y chuyển mắt nhìn Trịnh Tây Bắc, lạnh lùng nói :

- Chúng ta lại gặp đây thật là bất ngờ.

Trịnh Tây Bắc quát hỏi :

- Không biết các hạ là cao nhân phương nào?

- Hai tiếng cao nhân không dám nhận đâu...

- Nghe nói các hạ là chuyên gia về dụng độc?

- Không sai.

- Thế thì kẻ giết người diệt thi thể chính là các hạ?

Thư sinh mặt vàng cười lạnh lẽo hỏi ngược :

- Sao các hạ biết?

- Các hạ đã là chuyên gia dùng độc và trong rừng này chỉ có một mình các hạ đương nhiên, kẻ giết người tất phải là các hạ chứ còn ai nữa?

- Thí dụ kẻ ấy là ta đi nữa, các hạ sẽ làm gì?

Trịnh Tây Bắc nghe đến đó, sắc mặt chàng bất giác biến đổi, thư sinh mặt vàng này dám thừa nhận y là hung thủ giết người quả là quá ngông cuồng, chàng nổi sát cơ, quát to :

- Nếu quả là các hạ ta sẽ phanh thây các hạ ra!

- Chỉ sợ các hạ làm không được đó thôi!

- Hãy thử xem!

Trịnh Tây Bắc đã nổi giận, chàng vừa dứt tiếng liền đánh liền một chưởng. Chưởng ấy mang theo hết bình sinh công lực của chàng, chưởng lực mạnh đến kinh người, bất giác thư sinh mặt vàng bị buộc lùi lại mấy bước.

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bắc Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Độc ở trong độc

Chiêu pháp của chàng khiến thư sinh mặt vàng cả kinh, võ công chàng cao quá sức tưởng tượng của y. Trong nháy mắt cực mau khi y còn đang kinh dị, chưởng thứ hai của Trịnh Tây Bắc đã phát đánh tới trước ngực thư sinh mặt vàng.

Y quát lên một tiếng tà tà phát ra chưởng lực, chưởng lực y âm lạnh quét qua khiến Trịnh Tây Bắc cả sợ, chàng búng thân tránh một bên qua thể tấn công ấy rồi xuất liền chiêu Hồn Đoạn Thiên Nhai trả lại đòn.

Trong nhất thời hai nhân ảnh đảo lộn quần vào nhau. Chỉ trong thoáng chốc hai người đã thi triển mấy chục chiêu. Trịnh Tây Bắc sức hiểu ra võ công chàng chẳng cao hơn thư sinh mặt vàng ấy là mấy chút, coi như võ công hai người suýt soát như nhau.

Đột nhiên... một tiếng quát lạnh lạnh :

- Dừng tay!

Tiếng quát rất quái dị khiến Trịnh Tây Bắc và thư sinh mặt vàng đang động thủ đồng thời giật mình thu thân lùi lại, theo tiếng nhìn tới, Trịnh Tây Bắc lại giật mình. Sau lưng chàng cách độ năm thước một quái nhân thân hình lùn thấp vì cái lưng gù chỉ có độc một mắt đứng sừng sững tự bao giờ.

Quái nhân lưng gù trừng con mắt độc nhất nhìn Trịnh Tây Bắc lạnh lùng hỏi :

- Các hạ phải là Ma Quỷ Đỏ Đỏ.

- Không sai.

- Các hạ cũng chính là người hỏa thiêu Võ lâm Đỏ thành?

- Không sai.

- Thế ta hỏi các hạ một việc, cô nương áo vàng hiện tại ở đâu?

Trịnh Tây Bắc nghe hỏi trong bụng chấn động lấy làm lạ, quái nhân lưng gù này đi tìm thiếu nữ áo vàng Hoàng Xuyên ư? Nàng và quái nhân sự thực có quan hệ gì? Tâm niệm chuyển động, chàng lạnh lùng hỏi ngược :

- Ngươi hỏi nàng để làm gì?

- Ngươi biết để chi?

Trịnh Tây Bắc đổi sắc quát to :

- Nếu ta không biết, ngươi hỏi ta làm gì?

Quái nhân lưng gù biến sắc, con mắt độc nhất lộ sát khí, lão quát :

- Ngươi có nói hay không nói cô nương ấy ở đâu?

- Không nói.

- Tiểu tử. ngươi muốn chết đấy ư?

- Chỉ sợ ngươi làm không nổi!

Quái nhân lưng gù bật cười hiểm độc, lão búng thân một cái đến trước mặt Trịnh Tây Bắc, quát hỏi :

- Ta hỏi lại một lần nữa...

- Ngươi có hỏi một trăm lần một ngàn lần ta cũng không nói!

Quái nhân lưng gù rống lên dữ dội, thân hình quét tròn nhanh như chớp xẹt lướt tới, tay hữu vung lên, một chưởng mãnh liệt quét tới. Trịnh Tây Bắc xuất liền chiêu Bể Mòn Cự Khách phong tỏa chưởng lực của lão rồi tay hữu chàng thi triển chiêu Vạn Quỷ Triển Thân tấn công ngược lại. Chiêu này do quái nhân trong mộ truyền thụ cho chàng chiêu thức rất tinh ảo khiến quái nhân lưng gù bị buộc lùi lại ba bốn bước lão đảo mấy cái mới đứng vững.

Thình lình quái nhân rú lên một tiếng, tay tả lão vung lên như phật chưởng, cái vung tay vừa dứt, Trịnh Tây Bắc liền cảm thấy lạnh run lùi lại một bước. Quái nhân lưng gù cũng bật thân đảo ngược lại bật ra tiếng cười hiểm độc :

- Các hạ, bây giờ ta cho các hạ suy nghĩ trong một giờ, sau một giờ ấy, các hạ sẽ đau đớn toàn thân rồi chết....

Trịnh Tây Bắc hoảng kinh... chàng cười gằn :

- Ta không tin nổi lời ấy.

- Không tin các hạ thử vận công xem!

Trịnh Tây Bắc cười gằn vận công lên song chưởng, khi chàng vừa vận công lên quả nhiên kinh mạch toàn thân đau như cắt, chàng hoảng sợ toát mồ hôi... Đột nhiên, thư sinh mặt vàng cười lên ha hả :

- Không ngờ một quái vật như lão mà cũng là một chuyên gia sử dụng độc dược đấy!

Vừa nói y vừa bước lại gần Trịnh Tây Bắc, y rút trong người ra một viên đan dược đưa ra trước mặt chàng nói :

- Nếu muốn toàn mạng, các hạ hãy uống thuốc này mau!

Trịnh Tây Bắc thực không hiểu y là loại người nào, bất giác chàng nhận lấy viên thuốc đen bóng bở và miệng. Thư sinh mặt vàng đưa đôi mắt lạnh như băng nhìn quái nhân lưng gù, y cười lạnh :

- Bằng hữu, nếu thực ngươi sở trường dụng độc ta vẫn cho rằng ngươi còn kém xa ta, cái loại Phong Huyết Chi Độc ấy chẳng có gì là hay ho cả.

Vừa nói y vừa bước đến gần quái nhân lưng gù, quái nhân bật cười ha hả :

- Lê nào tên quỷ mặt vàng như ngươi cũng biết dùng độc? Hay lắm đó, ta không giết chết ngươi trong tay ta, ta không làm người...

- Ta vốn cũng đang muốn làm quỷ đây!

Câu nói châm chọc ấy khiến quái nhân lưng gù tức giận đến độ toàn thân dựng lên, sát cơ bốc dậy, lão trừng một mắt nhìn thư sinh mặt vàng; thư sinh vẫn cười lạnh :

- Ta hỏi ngươi Chưởng môn nhân Hoàng Sơn phải chết do tay ngươi phải không?

- Đúng.

Trịnh Tây Bắc buột miệng :

- Ngươi... vì sao ngươi hạ thủ giết nàng?

- Vì nàng không nói cho ta biết ngươi ở chỗ nào!

- Vì đó mà ngươi sát hại nàng được ư?

- Đúng.

Trịnh Tây Bắc chấn động toàn thân, sự việc chuyển biến ra khỏi dự liệu của chàng quá xa, không ngờ Trình Phụng lại chết vì tay quái nhân này. Đương nhiên tên thư sinh mặt vàng đến đây cũng là do truy tìm lão quái nhân này chứ chẳng sai.

Quái nhân lưng gù ấy là ai? Có quan hệ gì với Hoàng Xuyên? Đang lúc Trịnh Tây Bắc ngẩn người, thư sinh mặt vàng cười lạnh một tiếng :

- Đến đây, đến đây, chúng ta đều là những chuyên gia dụng độc thì hãy lấy sở trường xem ai hơn ai.

Quái nhân ấy găm to :

- Con quỷ mặt vàng, ngươi thực không muốn sống ư?

- Đúng đấy!

- Hay lắm, nếu ngươi có gan đứng yên để ta đi vòng quanh thân ngươi một vòng, sau đó ngươi chưa ngã chết coi như ta thua!

- Được, sau đó ngươi cũng để ta đi một vòng quanh thân ngươi chứ?

- Đương nhiên!

Thư sinh mặt vàng nhìn Trịnh Tây Bắc một cái, y đứng thẳng người hô lớn :

- Hạ thủ đi!

Quái nhân lưng gù cười lạnh trong miệng, đi quanh thân y một vòng rồi lùi lại, Trịnh Tây Bắc nhìn chẳng thấy có gì lạ. Nhưng sau khi quái nhân đi quanh một vòng, thư sinh mặt vàng hơi biến đổi sắc mặt, sau đó lập tức khôi phục nguyên trạng.

Y nhìn quái nhân :

- Đứng đó, bây giờ đến phiên ta xuất thủ.

Quái nhân lưng gù cười độc đứng yên, thư sinh mặt vàng đi vòng quanh thân hắn một vòng rồi cũng lui về. Giữa lúc thư sinh mặt vàng lui về, trên trán quái nhân trút mấy giọt mồ hôi... sắc mặt lão chuyển biến mãnh liệt...

Đột nhiên... chỉ nghe lão hú lên một tiếng, thân hình bắn vọt lên phi hành đi. Trịnh Tây Bắc quát lớn :

- Ngươi chạy đâu cho thoát?

Chàng chặn ngang đường phát chương quét ra. Chợt nghe thư sinh mặt vàng kêu to :

- Lui lại!

Bị tiếng kêu ấy, bất giác Trịnh Tây Bắc lùi một bước, ngạc nhiên nhìn y, y nói mau :

- Lão chạy chưa quá nửa dặm chắc chắn sẽ chết vì độc phát...

Y chưa nói hết câu ấy thành linh ngã vật xuống đất. Trịnh Tây Bắc thấy thế vàng cả sợ, chỉ thấy y đưa tay móc nhanh trong áo một viên thuốc nhét liền vào miệng. Trịnh Tây Bắc thấy tình trạng ấy mặt hơi đỏ lên, thư sinh mặt vàng chẳng những không phải là một kẻ xấu mà y còn là một người có tâm địa rất thiện lương nếu không có y, số mệnh của chàng chắc đã cáo chung trong tay lão quái nhân kia rồi. Hai mắt thư sinh mặt vàng nhắm chặt, y kêu nhỏ :

- Các hạ giúp ta một chút được chăng?

Trịnh Tây Bắc cảm động :

- Huynh đài cần ta giúp việc gì?

- Các hạ hãy dùng nội lực xoa bóp huyệt Mệnh Môn dùm ta...

Trịnh Tây Bắc thấy vội vàng vận công lực xoa bóp đại huyệt Mệnh Môn cho y... Lâu lắm, người y mới tiết ra loại mồ hôi hôi hám, thân hình dần dần hồi phục nguyên trạng. Y ngồi dậy nhưng vẫn lạnh như băng nói :

- Không ngờ hôm nay ta lại phải chịu ơn cứu mạng của các hạ, nếu ta không quá khinh địch thì đâu đến nỗi trúng chất Xuyên Tâm Chi Độc nhưng đôi phương cũng đã trúng Phong Hầu Chi Độc của ta, trừ sư phụ ta ra, không có ai giải được chất độc ấy...

- Không biết huynh đài là ai?

- Độc Ma.

- Là... là... Độc Ma ư?

Trịnh Tây Bắc run lên, chàng nằm mộng cũng không thể ngờ người này lại là đồ đệ của một tên nổi tiếng là vua độc trong thiên hạ... liền đó chàng hỏi :

- Lệnh sư ở đâu?

- Mấy chục năm trước đã mất tích một cách kỳ bí!

Lại một cao thủ mất tích nữa, tại sao? Chẳng lẽ Độc Ma cũng mất tích cùng lượt với Huyết Trì chủ nhân và các cao thủ khác nữa sao? Nếu cùng mất tích một lượt e phải nói là chuyện khó mà nghị bàn được!

Giữa lúc ấy gã thư sinh mặt vàng đứng lên. Trịnh Tây Bắc hỏi :

- Không biết vì sao lệnh sư mất tích?

- Không biết. Việc này dường như có liên quan đến Thiên Địa huyết bài!

Lại chuyện có liên quan đến Thiên Địa huyết bài! Cái Thiên Địa huyết bài ấy quả là quá huyền bí, huyền bí đến độ chẳng có ai đoán định được nó đã ghi chép những gì...

Thư sinh mặt vàng lạnh lẽo nói :

- Ta biết các hạ đến đây là vì muốn tìm một người. Các hạ nên đi đi. Ta cũng phải dò theo quái nhân lưng gù xem thực sự lão là nhân vật nào, đợi lần sau gặp lại ta sẽ kể với các hạ vài câu chuyện!

Dứt lời, y bắn thân vọt đi liền. Trịnh Tây Bắc ngăn người một lúc, dường như chàng có dự cảm Thiên Địa huyết bài có quan hệ tới một cuộc kiếp sát quan trọng trong võ lâm. Vì vậy Trịnh Tây Bắc nhận định chàng phải trao Thiên Địa huyết bài cho quái nhân dưới mộ đồng thời hỏi về tình hình võ lâm

mấy chục năm trước đã xảy ra những gì. Tâm niệm đã định chàng tung thân phi hành về hướng khu mộ địa hoang vu cũ...

Thoáng chốc, chàng đã tới nghĩa trang, đưa mắt tìm ngôi mộ cực lớn Trịnh Tây Bắc tung thân lần nữa đến trước bia mộ chàng cúi đầu nhìn vào tiếng động dưới bia, trong cửa động chẳng thấy bóng người, bất giác chàng giật mình kêu to :

- Lão tiền bối!

- Có chuyện gì mà hô hoán âm lên thế?

Theo âm thanh ấy cửa động thấp thoáng có bóng một người, Trịnh Tây Bắc ổn định tâm tình, thốt lên :

- Tại hạ tưởng...

- Tưởng ta chết rồi chứ gì?... Ha ha ha... tiểu tử ngươi lo lắng làm chi, ngươi tìm được vật ấy cho ta chưa?

Trịnh Tây Bắc nói dối :

- Chưa tìm được!

Quái nhân trong mộ kinh ngạc :

- Chưa tìm được ngươi về đây làm gì?

- Tại hạ muốn hỏi lão tiền bối một chuyện.

- Ngươi hỏi chuyện gì?

- Phải chăng lão tiền bối là Thông Thiên Thần Quân?

- Không sai!

Trịnh Tây Bắc mỉm cười :

- Lão tiền bối có khả năng thông thiên hiểu việc trời đất, vì sao lại giam khốn ở trong ngôi mộ này?

- Tiểu tử... ngươi... dám cười ta đó ư? Có ngày ta ra khỏi nơi đây sẽ chém chết ngươi đó!

Trịnh Tây Bắc cười lớn :

- Lão tiền bối thực sự tại hạ đã tìm được vật ấy rồi!

- Thực... thực thế ư?

Âm thanh của Thông Thiên Thần Quân rất khích động khiến Trịnh Tây Bắc càng cười :

- Tại hạ nào nói dối lão tiền bối làm chi? Lão tiền bối nhìn đây, sau đó tại hạ cần hỏi trước một chuyện đã!

Chàng rút hộp sắt ra đưa cho Thông Thiên Thần Quân, lão đưa hai tay run rẩy thò ra cửa tiểu động tiếp nhận cái hộp... Trịnh Tây Bắc ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối sao căng thẳng làm vậy?

- Vật này có quan hệ rất lớn tới sự an nguy của giang hồ đó!

Bấy giờ lão liền bật nắp hộp lên, thỉnh linh người lão như rung chuyển đầu lão thò ra cửa động, gầm to :

- Tiểu tử... ngươi...

- Sao?

Hai mắt Thông Thiên Thần Quân lóe lên sát khí :

- Ngươi định đùa giỡn với ta gì đây?

- Đùa giỡn gì đâu?

- Ngươi xem trong hộp này có đựng cái gì?

Lão quăng cái hộp ra cho Trịnh Tây Bắc, chàng đón lấy nhìn vào. Bình một tiếng, đầu chàng như búa bổ trúng, mắt chàng tối sầm lại thân hình lão đảo

mấy cái. Trong cái hộp sắt nhỏ ấy trống hoác chẳng còn biết bốn miếng Thiên Địa huyết bài ở đâu? Trịnh Tây Bắc rùng mình thộn cả mặt. Thông Thiên Thần Quân quát to :

- Cút! Cút!... Không ngờ tiểu tử nguoi dám dõng gạt ta!

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Mẹ hiền cuồng điên

Trịnh Tây Bắc đang kinh dị ngăn người bị tiếng quát của Thông Thiên Thần Quân liền sực tỉnh lùi liền ba bốn bước chân dài, trong nhất thời chàng cứ thộn mặt nhìn Thông Thiên Thần Quân một lúc lâu không nói nên lời.

Thông Thiên Thần Quân nhìn chàng đứng ngây quất hỏi :

- Ngươi làm gì mà ngăn ra thế?

Trịnh Tây Bắc không hiểu mấy miếng Thiên Địa huyết bài sự thực thất lạc từ lúc nào... nó thất lạc là một việc không thể nào nghị bàn được nữa. Chàng cố nuốt ực một cái, nói :

- Lão tiền bối, đây là một chuyện không thể ngờ, Thiên Địa huyết bài thực sự cất trong cái hộp sắt này...

- Thế hiện tại thì sao? Chẳng phải chỉ là một cái hộp rỗng đấy sao?

- Vâng, vâng, tại hạ xin thề quyết không đùa giỡn với lão tiền bối, trước đây vài ngày, tại hạ còn trông thấy nó...

Thông Thiên Thần Quân nhìn sắc diện của chàng biết chàng không hề nói dối và chẳng chàng không cần thiết phải lừa gạt lão. Lão bèn hỏi :

- Thế nào, hãy kể mọi việc cho ta nghe đã xảy ra những gì?

Trịnh Tây Bắc đáp :

- Thiên Địa huyết bài vốn ở trong thân tại hạ mấy năm rồi nhưng trước sau tại hạ không biết trong hộp đựng cái gì...

Chàng đem đầu đuôi câu chuyện ra kể cho quái nhân trong mộ nghe một cách tường tận. Sau khi nghe xong Thông Thiên Thần Quân trầm tư một lúc rồi nói :

- Khi ngươi lấy cái hộp sắt từ trong chiếc gối, ngươi có mở nắp hộp ra xem lại xem có phải còn Thiên Địa huyết bài ở trong ấy không?

- Tại hạ không mở ra xem.

- Thế là khuyết điểm xảy ra ở chỗ đó... biết đâu Trình chương môn nhân có ý chiếm làm của riêng?

- Điều ấy tại hạ bảo chứng là không thể có.

- Thế thì thực sự chỉ còn một khả năng, trước khi Trình chương môn bị hại, đã có người nhìn thấy Chương môn cất cái hộp trong gối sau khi Chương môn bị hại và sau khi lão quái nhân lưng gù đi rồi, hắn liền đoạt lấy bốn miếng Thiên Địa huyết bài.

- Điều ấy có thể lắm, nhưng người ấy là ai?

- Cái đó cần tra tìm, Thiên Địa huyết bài có quan hệ trọng đại tới giang hồ, ngươi không thể không tìm cho ra!

Trịnh Tây Bắc không nhịn nổi hỏi :

- Lão tiền bối, xin hãy cho tại hạ biết cái Thiên Địa huyết bài ấy thực sự có gì kinh người đến thế?

- Điểm ấy, ta cũng không hiểu cho rõ lắm...

- Còn theo sự suy đoán của lão tiền bối thì sao?

- Có thể nó quan hệ tới một việc kiếp sát trong giang hồ ba mươi năm trước. Trịnh Tây Bắc rùng mình, chàng nhớ lại Bạch Mi Tiên Ông cũng từng có lần nói qua Thiên Địa huyết bài có thể liên quan tới vụ kiếp sát huyết án ba mươi năm trước. Ba mươi năm trước, giang hồ đã xảy ra kiếp sát huyết án gì?

- Người đang nghĩ ngợi gì đó?

Nghe tiếng hỏi, Trịnh Tây Bắc nhìn Thông Thiên Thần Quân đáp :

- Bạch Mi Tiên Ông cũng nói Thiên Địa huyết bài có quan hệ tới vụ kiếp sát ba mươi năm trước.

- Cái gì? Bạch Mi Tiên Ông còn sống hay sao?

- Vâng, Bạch Mi Tiên Ông còn sống, chúng ta vẫn gặp nhau thường. Ba mươi năm trước thực sự đã xảy ra vụ kiếp sát huyết án gì vậy?

Thông Thiên Thần Quân trầm tư một lát rồi nói :

- Nhắc đến chuyện ấy, thực khiến người lấy làm sợ hãi, ta không muốn cho người biết ngay bây giờ... nếu như Bạch Mi Tiên Ông chưa chết, tốt nhất là người hãy dẫn lão ấy cùng đến đây gặp ta, chúng ta sẽ kể cho người nghe hết đầu đuôi câu chuyện... rồi sẽ tìm kẻ sách đối phó.

Thông Thiên Thần Quân vừa dứt lời, thỉnh linh...

Một chuỗi vừa cười vừa khóc nổi lên thê thảm xé bầu trời vọng đến... Trịnh Tây Bắc nghe âm thanh ấy đột ngột liền biến sắc mặt, thanh âm ấy chính là của Phong độc phụ... cũng chính là mẫu thân của chàng.

Thông Thiên Thần Quân nói :

- Cái bà điên này...

Câu nói chưa tròn, thân hình Trịnh Tây Bắc đã phóng lên vọt thẳng về hướng phát ra âm thanh... Nội tâm của Trịnh Tây Bắc kích động muốn vờn, Phong độc phụ ấy là mẫu thân chàng, bà ta quá ưu ái thương và bất hạnh.

Trong lúc phi hành như bay. Chợt thấy trước mặt một bóng nhân ảnh cũng phi thân vọt tới hướng phát ra thanh âm, thân pháp kẻ ấy mau lẹ tuyệt luân. Thỉnh linh... sau lưng Trịnh Tây Bắc có âm thanh :

- Trịnh huynh đệ đi đâu đó?

Chàng hơi dừng lại bước xoay lại nhìn, người hỏi câu ấy chính là đồ đệ của Độc Ma, thư sinh mặt vàng, Trịnh Tây Bắc vội đáp :

- Tại hạ đi tìm mẫu thân...

Không kịp dứt câu, chàng búng thân lên trục chỉ hướng phát ra âm thanh...

Thoáng chốc, chàng đã đến nơi, đưa mắt nhìn xa, chợt thấy Phong độc phụ vẫn như khi chàng gặp lần đầu, nét mặt bà xấu xí, quần áo tả tơi, đôi mắt như mất quý... khiến chàng vô hạn thương tâm... tiếng cười điên loạn lại cất lên :

- Trả lại chồng cho ta... trả lại chồng cho ta...

Trịnh Tây Bắc muốn trào nước mắt, chàng run run kêu to :

- Mẹ ơi...

Đôi mắt như mất quý mà ấy dán vào chàng, đôi môi kinh khủng nở nụ cười méo mó :

- Chồng... của ta... cuối cùng đã quay về rồi...

Thân pháp bà như oanh hồn lướt tới Trịnh Tây Bắc, chàng chỉ bật kêu lên một tiếng “Mẹ” hoàn toàn không tránh né còn nhảy tới... thỉnh linh... một tiếng quát to :

- Trịnh Tây Bắc, ngươi muốn chết ư?

Một luồng kinh lực đẩy Trịnh Tây Bắc lùi lại, đồng thời một luồng kinh lực khác cũng đẩy Phong độc phụ lùi lại tới mười bước.

Trịnh Tây Bắc quay người nhìn lại, sau lưng chàng đã có thêm Bạch Mi Tiên Ông từ lúc nào. Chàng hơi giật mình chợt nghe Phong độc phụ kêu to :

- Người... là loài ma quỷ, đã giết chết chồng ta... cướp mất con ta... ta liều chết với ngươi.

Tiếng gào thét rên rĩ rất dễ sợ, bà ta như con quỷ nhe răng múa vuốt nhảy tới gần Bạch Mi Tiên Ông, lão nhân quát to :

- Hàn phu nhân, không nhận ra ta đây sao?

- Ta nhận ra ngươi chứ... ngươi... là loài ma quỷ, ta nhớ ngươi suốt đời...

Bà ta điên cuồng chạy lại phía Bạch Mi Tiên Ông.

Trịnh Tây Bắc thấy tình cảnh ấy mắt rơm rớm lệ. Bấy giờ Bạch Mi Tiên Ông bị bức bách đành giơ cao song thủ, chưởng lực hết sức mạnh đập xuống...

Trịnh Tây Bắc buột miệng kêu :

- Lão tiên bối, đừng hạ thủ, đó là mẫu thân tại hạ...

Bạch Mi Tiên Ông hoảng hốt thu thân lùi lại, Phong độc phụ vẫn gào thét :

- Ngươi chớ hòng chạy... trả con cho ta đây...

Bạch Mi Tiên Ông quát lên :

- Ta không dũa thương ngươi không được!

Cùng với tiếng quát, chưởng của lão nhân đập liên trúng Phong độc phụ “Bình” một tiếng, chưởng lực dồn hết sức mạnh ngàn cân vào giữa ngực bà, chẳng khác nào búa đập vào đầu Trịnh Tây Bắc.

Thân hình Phong độc phụ như con diều đứt dây văng bắn ra xa, miệng phun máu... thỉnh thoảng vừa phun máu tươi bà ta vừa gào thét :

- Chồng của ta đâu... trả lại cho ta đây...

Bà không biết thân bà đã bị trọng thương cứ nhảy đại tới phía Bạch Mi Tiên Ông, bất giác Bạch Mi Tiên Ông hoảng hồn, lão buộc không thể xuất thủ thêm một lần nữa, vì nếu không Phong độc phụ tắt chết dưới tay lão... lão đành tránh thân, đột nhiên hay cánh tay lão cong lại như móc câu điểm vút vào huyết ngù (Thụy huyết) của Phong độc phụ, bà lão điên cuồng cứ dậm phóng tới chẳng hay biết gì.

Bạch Mi Tiên Ông cả kinh, Phong độc phụ dường như chẳng sợ điểm huyết chẳng lẽ bà ta đã học được công phu phong bế huyết đạo? Đang lúc ấy... thư sinh mặt vàng bước đến gần Trịnh Tây Bắc, y hạ giọng hỏi :

- Trịnh huynh đệ, bà ta là mẫu thân của huynh đệ ư?

- Đúng vậy...

- Có muốn không chế bà ta không?

- Vâng.

- Để đó ta làm cho.

Trịnh Tây Bắc cả kinh :

- Các hạ?...

- Trừ dùng độc ra không còn cách nào khác!

- Sao? Dùng độc à?

- Đúng.

- Không!

Trịnh Tây Bắc gầm lên :

- Các hạ dùng độc giết chết bà? Thư sinh mặt vàng cười nhạt, y bước luôn và đấu trường, Trịnh Tây Bắc kêu to :

- Các hạ đừng... đừng hạ độc giết bà ta...

Chàng vừa kêu lên vừa nhảy về phía thư sinh mặt vàng, y ôn tồn đáp :

- Ta không dùng độc giết bà ta đâu, vì bà ta là mẫu thân của huynh đệ mà!

Vừa dứt lời, thân hình y bắn tới vung tay một cái về hướng Phong độc phụ rồi chớp nhoáng lùi về bên cạnh Trịnh Tây Bắc. “Bình” một tiếng, chỉ thấy Phong độc phụ đột nhiên ngã gục hôn mê nằm dưới đất.

Bạch Mi Tiên Ông kinh ngạc sững sờ nhìn thư sinh mặt vàng như có ý hỏi hấn :

- Tiểu tử nguoi sử dụng thủ pháp gì đó?

Trịnh Tây Bắc nhảy tới kêu lên bi thiết :

- Mẹ ơi...

Chàng cúi xuống sát mẫu thân cất tiếng khóc nức nở.

Bạch Mi Tiên Ông quay sang hỏi thư sinh mặt vàng :

- Tiểu tử... nguoi dùng độc ư?

Thư sinh mặt vàng cười nhạt đáp cộc lốc :

- Vâng.

Bạch Mi Tiên Ông rùng mình :

- Tại sao vậy?

- Nếu tại hạ không dùng độc, tiền bối không chế nổi bà ta chăng?

- Tại sao nguoi lại bắt bà ta chết?

- Ai bảo tại hạ bắt bà chết?

- Thế sao... nguoi?

- Chất độc có nhiều loại, thuốc mê cũng là một loại trong độc dược đấy?

Bạch Mi Tiên Ông bật miệng :

- Ta hiểu rồi, nguoi dùng thuốc mê?

- Đúng, nhưng đối với những chuyện dùng độc như tại hạ, mê dược cũng có thể gọi là độc dược.

- Sự thực nguoi là ai?

- Tiền bối muốn biết ư?

- Không muốn biết ta hỏi nguoi làm chi?

- Để Trịnh Tây Bắc sẽ kể cho tiền bối nghe về tại hạ... - Chuyển câu chuyện - Bây giờ tiền bối định xử trí với bà lão điên này ra sao?

- Cái ấy phải hỏi ý Trịnh Tây Bắc mới được.

Dứt lời lão nhân bước lại phía Trịnh Tây Bắc, lão vỗ vai chàng :

- Trịnh Tây Bắc, bà ta đã chết đâu mà nguoi thương tâm thế?

Trịnh Tây Bắc từ từ đứng dậy, đúng vậy, mẫu thân chàng chưa chết, chàng thương tâm làm chi? Chàng lau lệ trên mắt, hỏi thư sinh mặt vàng :

- Bà ta không hề gì đến tính mạng chứ?

- Yên tâm, trong vòng ba giờ tới, không cần đến thuốc giải, bà ta cũng tự tỉnh lại.

Trịnh Tây Bắc đáp :

- May có huynh đài xuất thủ, nếu không hậu quả chưa biết ra sao!

- Việc nhỏ mọn ấy, bất tất đề cập tới làm gì!

Bạch Mi Tiên Ông hỏi Trịnh Tây Bắc :

- Tiểu tử này, cái tên mặt vàng như người bệnh ấy sự thực là ai vậy?

- Y là đồ đệ của Độc Ma, tên...

Thư sinh mặt vàng xem vào tiếp lời :

- Cứ gọi ta là Bách Độc Khách cũng được!

Bạch Mi Tiên Ông giật mình :

- Sao? Người là đồ đệ của lão độc quỷ ấy ư? Thảo nào mặt người vàng như người bệnh nặng đầy độc khí, sư phụ của người đâu rồi?

- Mất tích rồi!

- Cũng mất tích nữa à? Trước đây hai mươi năm phải không?

- Không sai, mất tích cách đây hai mươi năm, tại hạ lấy làm kỳ quái lúc ấy trong giang hồ có đến tám cao thủ tuyệt đỉnh liên tiếp mất tích, trừ tiền bối ra, tại hạ vốn có hoài nghi chuyện có liên quan đến tiền bối...

Bạch Mi Tiên Ông bật cười ha ha :

- Thực không then là tên chuyên dùng độc, cả đến cái đầu người cũng độc đến nỗi ý nghĩ người cũng độc nữa!

Vừa nói lão vừa cười ha ha không dứt, Bách Độc Khách cũng cả cười, hỏi :

- Tại sao tiền bối lại không mất tích?

- Việc ấy hoặc có lẽ là vận may của ta. Trước khi xảy ra sự việc hai năm, ta đã ẩn cư nơi quan ngoại có lẽ vì thế mà thoát được kiếp nạn, đến khi võ lâm đồn đại về việc các cao thủ liên tục mất tích ta mới tái xuất giang hồ, việc ấy quả là có lý kỳ bất ngờ đấy!

- Vâng, lý kỳ đến độ khó tin, sư phụ tại hạ là vua độc một thời, nếu có ai giết chết hoặc cầm giữ được sư phụ tại hạ, tại hạ ngờ rằng là việc cực kỳ khó xảy ra.

- Việc khó xảy ra ấy rõ ràng đã xảy ra.

Bạch Mi Tiên Ông nói :

- Mẫu thân của Trịnh Tây Bắc có thể biết rõ nội vụ ấy hơn chúng ta!

- Bà ta ấy ư?... Bà ta biết cái gì?

- Điều ấy sau khi bà tỉnh lại mới có thể chứng minh được, hiện tại tình hình chúng ta gọi bà tỉnh dậy được rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nhân trước quả sau

Huỳnh đài có thể trị liệu được bệnh điên cuồng của bà ta không?

- Không chắc, nhân vì võ công của bà ta quá cao, muốn dùng lực chân nguyên đẩy vào óc não bà ta để đánh tan sự phân liệt của thần kinh, có lẽ không phải là chuyện dễ dàng.

Trịnh Tây Bắc lại hỏi :

- Thế hợp sức của cả ta và huỳnh đài được không?

- Nếu vậy đại khái may ra có thể được!

Đột nhiên sực nhớ ra, Trịnh Tây Bắc xoay qua Bạch Mi Tiên Ông :

- Lão tiền bối, có người muốn gặp lão tiền bối đó!

- Ai?

- Thông Thiên Thần Quân.

- Lão quái ấy ở đâu?
- Trong một khu mộ địa cách đây không xa!
- Thực không?
- Đương nhiên là thực...

Chàng ngáp ngừng một chút mới nói tiếp :

- Nhưng còn một chuyện hết sức khó hiểu nữa, tại hạ muốn nói cho lão tiên bói...
- Chuyện gì mà hết sức khó hiểu?
- Khi trước tại trong giáo đường của Giáo chủ bị mất, phải chăng lão tiên bói đã nhìn thấy bốn miếng Thiên Địa huyết bài đặt trong hộp sắt?
- Đúng vậy, khi nguoi mở hộp ta nhìn thấy rõ ràng đó là Thiên Địa huyết bài. Sao?
- Mất rồi!
- Sao! - Bạch Mi Tiên Ông buột miệng kêu lên sắc mặt biến liền hoảng hốt hỏi lại - Nguoi... nói... Thiên Địa huyết bài... mất... mất rồi ư?
- Vâng...

Chàng đem tình hình kể lại cho Bạch Mi Tiên Ông nghe, chuyện ấy khiến Bạch Mi Tiên Ông chấn kinh. Nghe xong, lão nhân nói :

- Quả thực là khó hiểu... có lẽ mọi sự bất ngờ xảy ra là do nơi Trình Phục... Thông Thiên Thần Quân suy đoán cũng có phần hợp lý đấy. Đi, chúng ta đi gặp lão quái ấy mau.

Liền đó Trình Tây Bắc ôm lấy mẫu thân Phong độc phụ của chàng, ba người như chớp nhoáng phi hành về hướng khu mộ hoang.

Thoáng chốc đã đến trước ngôi mộ to lớn, âm thanh của Thông Thiên Thần Quân vọng ra :

- Lão bạn già của ta quả đúng chưa chết thật. Ha ha ha...
- Lão quái nguoi đang ở đâu đấy?

Trình Tây Bắc đưa tay chỉ miệng tiểu động nói :

- Ở trong ấy đấy.

Bạch Mi Tiên Ông nhìn theo kinh ngạc, liền đó liền bật cười ha hả :

- Thế nào, lão quái nguoi làm quỷ thật đó ư?
- Làm quỷ à? Đúng vậy, làm quỷ hai mươi năm nay rồi, chẳng ai tìm được lão bạn nguoi đâu cả, nếu không nguoi làm sao sống trên đời được đến hôm nay.

Cả hai cùng cười ha hả, nhưng nghe cho kỹ trong tiếng cười ấy vẫn có gì hoảng hốt, liền đó ngừng tiếng cười, Bạch Mi Tiên Ông hỏi :

- Nguoi có tài Thông thiên, sao lại dễ bị chôn sống thế?
- Lão bạn ngớ ngẩn ơi, nguoi chớ có cười ta sớm quá, ta hỏi nguoi, có thực nguoi thấy tận mắt Thiên Địa huyết bài ở trong người Trình Tây Bắc không?
- Đúng vậy.
- Lão nguoi này, cái Thiên Địa huyết bài ấy, lão có nhận là có quan hệ tới vụ kiếp sát huyết án ba mươi năm trước không nào?
- Sự luận đoán của ta và nguoi hoàn toàn giống nhau!
- Thế lão nhận định sự việc thật sự ra sao?

Bạch Mi Tiên Ông đáp :

- Các việc ấy rắc rối phức tạp, không biết nên nói thế nào cho đúng, ta nhận định trong cái Thiên Địa huyết bài kia có thể ghi chép sự mất tích của các cao thủ năm xưa... bất quá, hiện nay chúng ta muốn biết rõ hơn nên cứu tinh mẫu thân Trình Tây Bắc vậy...

Thông Thiên Thần Quân kinh ngạc :

- Lão bà điên này đây ư?

- Đúng đó.

- Người ta phát điên vì thần kinh bị phân liệt, chỉ cần dùng chân lực nội gia phá tan sự phân liệt ấy trong não bệnh nhân, kết hợp thần kinh lại là có thể trị liệu được chứng điên cuồng!

- Nhưng nội công bà ta rất cao, có thể không kém gì bọn ta, bây giờ ta nên dùng chân hỏa trị liệu cho bà, Trịnh Tây Bắc có thể giúp chúng ta một tay.

Ánh mắt Thông Thiên Thần Quân xoay sang Bách Độc Khách :

- Tiểu tử ngươi là đồ đệ của lão Độc Ma đấy ư?

- Vâng... tại sao lão tiên bối nhận ra?

- Mặt ngươi vàng bệnh... đó là kết quả của sự luyện độc, nhưng xem ra công phu dụng độc của ngươi không kém gì sư phụ ngươi, sư phụ ngươi cũng mất tích lâu rồi phải không?

- Vâng.

Thông Thiên Thần Quân gật đầu, vừa lúc ấy Bạch Mi Tiên Ông đã ngồi xếp chân dưới đất, tay phải lão đặt lên thiên linh cái của Phong độc phụ còn tay phải của Trịnh Tây Bắc lại đặt lên Mệnh Môn huyết của Bạch Mi Tiên Ông chàng đẩy toàn bộ chân lực hỏa hâu sang người lão, họ dùng lửa chân nguyên trị liệu bệnh điên cuồng cho Phong độc phụ...

Thời gian qua độ một giờ, bỗng thấy trên mặt Bạch Mi Tiên Ông và Trịnh Tây Bắc mồ hôi đọng thành những hạt to như hạt đậu lăn xuống, thần sắc hai người trắng nhợt...

Bạch Mi Tiên Ông thu tay lại lão hơi mở mắt quét qua nhìn Thông Thiên Thần Quân rồi gượng cười. Trịnh Tây Bắc hỏi :

- Lão tiên bối, mẫu thân...

- Tạm được rồi, cỡ lẽ sau khi tỉnh lại bà ta không còn điên cuồng nữa, bây giờ cứ để bà ta ngủ yên một lát rồi sẽ nhờ Bách Độc Khách đánh thức bà ấy dậy.

Trịnh Tây Bắc gật đầu nhìn mẫu thân, âm thầm không nói. Bạch Mi Tiên Ông nói với Thông Thiên Thần Quân :

- Dương đệ, sự thực tại sao ngươi lại bị giam giữ trong mộ thế?

- Đương nhiên là bị người câu thúc.

- Ai?

- Không biết, nhưng có thể là Thần Bí chủ nhân.

- Thần Bí chủ nhân ư? Hửn... có lẽ không thể như thế được!

- Ta cũng nghĩ là không thể được... nhưng lại rất giống..

Trịnh Tây Bắc không nhẫn nại nổi phải xen vào :

- Ba mươi năm trước sự thực đã xảy ra chuyện kiếp sát thế nào, tại sao chuyện ấy lại liên quan đến Thiên Địa huyết bài?

Thông Thiên Thần Quân nhìn lướt qua Trịnh Tây Bắc rồi ngó lại Bạch Mi Tiên Ông :

- Lão bạn già hãy kể cho y nghe đi!

Bạch Mi Tiên Ông gật đầu hơi trầm tư chốc lát rồi kể :

- Ba mươi năm trước đây... lúc ấy giang hồ phân ra bốn đại môn phái, trừ Thiếu Lâm và Võ Đang ra còn có hai môn phái rất ít người biết, một là Thần Bí môn được các nhân vật võ lâm suy tôn là võ công đệ nhất Thần Bí chủ nhân, còn Môn chủ Kim Chủy môn là ai, trước sau chẳng ai biết. Không hiểu vì sao, sau vài chục năm Thần Bí môn biến mất trên giang hồ, cứ theo đồn đại thì trong một đêm toàn bộ hơn ba mươi môn hạ Thần Bí môn đều chết thẫm...

Trịnh Tây Bắc bần chôn :

- Tại sao vậy?

- Điều ấy không một ai biết rõ... Môn chủ Thần Bí môn là Thần Bí chủ nhân là một nhân vật cực kỳ thần bí, sau khi môn nhân chết sạch hết, giang hồ cũng chẳng còn thấy bóng dáng hần. Tiếp đó là vụ kiếp sát kinh người lần thứ hai xảy ra trong giang hồ. Trong một đêm thánh địa của Côn Luân phái đâm máu, chết hết hơn trăm đệ tử!...

Trịnh Tây Bắc tái mặt kêu lên :

- Ô! Hơn trăm người cơ à?

- Côn Luân phái chết hơn trăm đệ tử, tiếp theo là Nga Mi, Thiếu Lâm, Võ Đang cũng xảy ra kiếp nạn tanh máu, trong vòng vài ngày, các phái cũng chết hết cả trăm đệ tử...

Trịnh Tây Bắc :

- Đến nỗi kinh khủng như thế ư?

- Đúng vậy, vụ kiếp nạn ấy không hiểu do ai là hung thủ, trong một đêm mà giết chết hơn trăm đồ chúng, võ công của hần phải cao đến mức kinh người! Giang hồ chấn động, võ lâm kinh hoàng! Cũng tại lúc ấy, phạm ai là cao thủ giang hồ đều nhận được một thiệp mời, người gởi thiệp là Thần Bí chủ nhân. Thần Bí chủ nhân đã tra tên hung thủ tạo ra những kiếp sát ấy nên gởi thiệp mời các cao thủ hợp lực tiêu diệt tên hung thủ đáng sợ nọ!

Trịnh Tây Bắc nôn nóng :

- Tên ấy là ai?

- Chính là Môn chủ Kim Chủy môn là Kim Điện Diêm La... lúc ấy cuộc hợp lực ngoài Thần Bí chủ nhân còn có Huyết Trì chủ nhân, Thông Thiên Thần Quân, Âm Minh Thần Quân, Huyết Ma Tử, Độc Ma, ta và Nhất Nguyên đại sư của phái Thiếu Lâm, Kim Chi đạo nhân của Võ Đang, tổng cộng mười người...

Trịnh Tây Bắc lại hỏi :

- Võ công của Kim Điện Diêm La cao đến độ phải động dụng đến mười người như lão tiền bối ư?

- Võ công Kim Điện Diêm La cao đến bậc nào, điều ấy người đương thời không ai biết rõ, có một điều Thần Bí chủ nhân khẳng định là trong Kim Chủy môn mời thêm một nhân vật bí mật võ công tuyệt thế. Nhân vật bí mật ấy là ai, cho đến bây giờ vẫn không ai biết. Lúc ấy, mười người bọn ta sau khi tìm đến Kim Chủy môn, trong Kim Chủy môn chỉ có mười tám cao thủ... kể cả Môn chủ Kim Điện Diêm La và người bí mật nọ tổng cộng là hai mươi. Trận ác chiến ở Kim Chủy môn diễn ra, Kim Điện Diêm La chết dưới tay Thần Bí chủ nhân, còn mười tám môn nhân trước sau lần lượt cũng bị bọn ta giết chết.

- Còn người bí mật thì sao?

- Đến khi chúng ta sắp rời khỏi Kim Chủy môn người bí mật ấy mới xuất hiện, năm ấy y mới khoảng hai mươi tuổi, nét mặt hết sức tuấn tú, y vừa mới xuất hiện khiến cả mười người bọn ta cơ hồ đều chết dưới tay y...

- Cái gì! Võ công y cao đến thế ư?

- Cao đến độ khó tin, lúc ấy nếu không có một thiếu nữ đột ngột xuất hiện, mười người bọn ta cỡ lẽ chẳng ai còn sống sót...

- Thiếu nữ ấy là ai vậy?

- Không biết nữa, nàng mới chỉ độ mười sáu mười bảy, võ công cực cao chẳng kém gì thiếu niên bí mật nọ, sau khi giao đấu một trăm chiêu, nàng đã thương thiếu niên bí mật rồi nàng thúc giục chúng ta rời bỏ Kim Chủy môn...

- Còn thiếu nữ ấy và thiếu niên bí mật?

- Lúc ấy chúng ta đã rời Kim Chủy môn, tình hình họ ra sao, chúng ta không biết rõ... sau khi chúng ta ra khỏi Kim Chủy môn, Thần Bí chủ nhân đột ngột nói một câu: “Chuyện này hãy để cho người đời sau có người giải quyết!” Đương thời chúng ta vận hỏi ý cầu ấy ra sao, hần chỉ nói: “Sau đây ba mươi năm tự nhiên sẽ hiểu, hà tất chúng ta phải lo quá xa xôi?” Sau đó hần lại nói với Nhất Nguyên đại sư và Kim Chi đạo nhân rằng: “Sau khi nhị vị quay về núi xin hãy đóng cửa điện bích ba mươi năm, sau ba mươi năm, có thể cần đến nhị vị một lần nữa đấy!”

Trịnh Tây Bắc hỏi :

- Thế ra Thần Bí chủ nhân đã tiên tri được chuyện ngày hôm nay sao?

- Có thể là như thế, hơn mười năm sau đó, tất cả những cao thủ có tham dự trận ác chiến năm xưa ở Kim Chủy môn lần lượt mất tích, ta cho rằng điều ấy tất nhiên có liên quan tới chuyện ba mươi năm trước!

Sau khi nghe câu chuyện, Trịnh Tây Bắc trầm tư hồi lâu rồi hỏi :

- Lẽ nào Kim Điện Diêm La chưa chết?

- Chắc chắn đã chết!
- Thế thì nguyên nhân là ở đâu?
- Điểm này khó hiểu quá, trừ khi xem được Thiên Địa bài...
- Vật ấy với huyết án kiếp nạn kia có gì quan hệ?
- Cứ theo ta suy đoán thì là thế này: Sau khi các võ lâm cao thủ mất tích, trong giang hồ trừ Đồ Vương Chi Vương và Bài Trung Thần ra không ai võ công cao hơn họ, hai người này được suy tôn là kỳ nhân một đời, khi họ quyết đấu để ấn chứng võ công và tài đánh bài, có thể họ đã dẫn nhau tới một nơi, nơi này có khả năng rất đáng sợ, vì vậy họ bị trúng độc thủ hoặc bị hại, trước khi chết họ lưu lại bốn miếng Thiên Địa huyết bài...

Trịnh Tây Bắc kêu lên :

- Nơi ấy có khả năng là Kim Chủy môn chăng?
- Có khả năng!
- Thế mẫu thân tại hạ với mấy chuyện ấy có gì quan hệ?
- Võ công tuyệt thế của bà là do ai truyền thụ, vẫn còn là một nghi vấn, ngoài ra, lệnh đường có lẽ đã biết trên Thiên Địa huyết bài chép cái gì nên bị hạ độc thủ.
- Có khả năng ấy ư?

Bạch Mi Tiên Ông gật đầu sau đó lão hỏi Thông Thiên Thần Quân :

- Thế nào, vì sao người lại bị chôn sống trong ngôi mộ?
- Việc này ta thấy kỳ quái lắm, có một ngày, có một người áo xanh bị mất...

Bạch Mi Tiên Ông

- ... rất giống Thần Bí chủ nhân!
- Đúng vậy cách ăn mặc của hắn giống hoàn toàn Thần Bí chủ nhân do đó, lúc này ta có nói ta bị chôn sống vì tay hắn, nhưng mà, sau trận ác chiến ở Kim Chủy môn vài năm Thần Bí chủ nhân đã mất tích, tên áo xanh bị mất kia xuất hiện thành linh thừa cơ ta chưa kịp đề phòng hắn điểm huyết ta và bắt ta chôn sống nơi huyết mộ này, hắn chỉ nói một câu: "Như ngươi muốn sống, hãy tạm ở trong này vài chục năm!" ta đã bị nhốt ở đây...
- Chuyện này thực sự quả là ly kỳ.
- Đến bây giờ ta chưa biết người ấy là ai, việc này nếu truyền ra giang hồ há chẳng khiến thiên hạ chê cười ta lắm ư?

Bạch Mi Tiên Ông thở dài :

- Trừ người và ta ra, cơ hồ bao nhiêu cao thủ có dính dáng đến chuyện năm xưa đã mất tích hầu hết, các cao thủ bằng hữu năm xưa của ta phải chăng đều bị độc thủ, điều này rất đáng lo...

Chưa dứt lời lão lại thở dài thêm một lần nữa. Trịnh Tây Bắc nôn nóng hỏi :

- Còn Thần Bí chủ nhân thì sao?
- Điều này nào có ai biết!

Từ này giờ Bách Độc Khách không mở lời, bỗng y nói :

- Đúng vậy, Kim Chủy môn có khả năng lại sống dậy trong giang hồ rồi đó!

Tất cả mọi người nghe câu ấy trong lòng ai nấy cũng run lên, Bạch Mi Tiên Ông buột miệng :

- Ngươi làm sao biết được?

Bách Độc Khách cười lạnh :

- Cái này là cái gì đây?

Ánh mắt cả ba đồng thời nhìn vào bàn tay y, trong tay Bách Độc Khách là một vật khiến tất cả cơ hồ suýt kêu lên thất thanh.

Chương 43: Kim Chủy xuất hiện

Trong bàn tay hữu của Bách Độc Khách là một chiếc muống múc canh màu vàng chóc. Bạch Mi Tiên Ông giật nảy người :

- Ngươi... lấy cái này ở đâu vậy?

Bách Độc Khách đáp :

- Trịnh Tây Bắc, phải chăng huynh đệ từng thấy lão quái nhân lưng gù dùng độc?

- Cái muống múc canh này huynh đài lấy từ trong thân của lão quái nhân ấy chăng?

- Đúng vậy.

Bạch Mi Tiên Ông hỏi :

- Cái muống này là tín vật của Kim Chủy môn đó ư?

- Đúng, các loại muống làm tín vật của Kim Chủy môn phân biệt làm bốn loại, cứ theo lời đồn thì muống màu đen tuyền là do Môn chủ giữ, muống bằng bạch kim là thuộc nhân vật quan trọng hoặc thân tín của Môn chủ, muống bằng vàng là thuộc các nhân vật ở hàng thứ hai, ngoài ra còn lại muống bằng đồng là tín vật của các môn nhân...

Bách Độc Khách hơi dừng một chút rồi tiếp tục nói :

- Thế nhưng, mười mấy năm trước tại hạ vì phải chứng minh một việc nên đã tìm đến Kim Chủy môn, tại hạ vẫn thấy tường nhà đổ nát hoang tàn như mảnh đất trống và không tìm ra một bóng người.

- Lão quái gù lưng gù trong người chiếc muống màu vàng đương nhiên tất phải là người của Kim Chủy môn ư?

- Có khả năng là thế.

- Nếu như Kim Chủy môn tái xuất giang hồ, hậu quả sẽ ra sao?

- Không thể tưởng tượng.

- Khi xưa Kim Điện Diêm La đã chết, vậy thì Môn chủ Kim Chủy môn lần này sẽ là ai?

- Có thể là một trong các môn đệ của hắn.

Bách Độc Khách hỏi :

- Sư phụ tại hạ và các cao thủ có khả năng chết vì tay tên Môn chủ thứ hai này chăng?

- Cũng có thể.

Trịnh Tây Bắc nói :

- Thôi, bây giờ hãy giải thuốc mê cho mẫu thân cho tại hạ đi, biết đâu bà sẽ biết ít nhiều về câu chuyện đó.

Bách Độc Khách gạt đầu bước lại gần chỗ Phong độc phụ nằm... chỉ thấy y móc từ người ra vật gì đó đặt lên mũi Phong độc phụ, không lâu sau, Phong độc phụ dần dần tỉnh lại, Trịnh Tây Bắc đỏ cả đôi mắt, bước lại gần mẹ, chàng cúi thân xuống bên mẹ tha thiết gọi :

- Mẹ ơi...

Ánh mắt nặng nề chậm chạp của Phong độc phụ ngơ vờ nhìn Trịnh Tây Bắc, trong ký ức mờ mịt của bà bắt đầu có cảm giác khuôn mặt chàng có vẻ gì quen thuộc... nhưng trong nhất thời bà chưa thể nhớ ra đã gặp khuôn mặt quen thuộc ấy ở nơi nào... Trịnh Tây Bắc lại kêu lên :

- Mẹ...

- Ngươi?... ngươi là...

- Mẹ... con là... Trịnh Tây Bắc đây mà!

“À!” Bà kêu bật lên một tiếng “À” sững sốt, trong tiếng kêu ấy hàm chứa nửa phần kinh ngạc nửa phần vui mừng, thân bà ngồi bật dậy liền, bà kêu tiếp :

- Ngươi... là Tây Bắc?

- Vâng thưa mẹ, mẹ không nhận ra con sao?...

Chưa dứt lời cô hòng chàng như có gì tắc nghẹn, nửa câu nói như bị tiếng nước nở cắt ngang, nước mắt chàng trào xuống.

Phong độc phụ áp ứng :

- Chẳng lẽ nào... lẽ nào đây là giấc mộng?

- Không! - Bạch Mi Tiên Ông tiếp - Đây là sự thực.

Phong độc phụ đưa mắt thần thờ nhìn lên Bạch Mi Tiên Ông, bà buột miệng hỏi :

- Ngươi... ngươi cũng ở đây nữa sao?

- Vâng, thưa Hàn phu nhân, đây là sự thực chứ không phải trong mộng!

Ánh mắt của bà lại chuyển hướng đến Trịnh Tây Bắc, bà nhìn chàng soi bó, lâu lắm.. lâu lắm, hình như bà cố lục lại trong ký ức nơi sâu kín nhất. Đột nhiên, bà kêu thét lên một tiếng: “Bác nhi” rồi đột ngột ôm chầm lấy Trịnh Tây Bắc... điên cuồng siết chàng vào lòng, bà khóc, nước mắt của người mẹ hiền trào xuống dần dụa...

Trịnh Tây Bắc nằm trong lòng mẹ lớn tiếng khóc... Cảnh tượng thật là cảm động, mẹ con sau biết bao kiếp nạn đã trùng phùng... sự trùng phùng tuy có phần bi thương nhưng ít nhiều cũng còn hy vọng ngày mai hạnh phúc.

Bạch Mi Tiên Ông nói :

- Chớ thương tâm nữa, các ngươi đã trùng phùng, có thể nói trong đại bất hạnh còn may mắn...

Phong độc bà đẩy Trịnh Tây Bắc ra, gương mặt cực xấu xí của bà đầm lệ nhưng một thoáng vui vẻ chưa hề có đã thoáng hiện trên nét mặt ấy, bà nhìn chăm chăm vào chàng :

- Bác nhi, con đã quá lớn rồi...

- Vâng, thưa mẹ.

- Mẹ đã mười tám năm không được gặp con, không ngờ con vẫn còn sống... thế di con và chú con đâu?

- Họ chết cả rồi và con cũng đã báo thù cho cha, báo thù cho cả di và chú...

Chàng liền đem chuyện chàng xuất hiện ở giang hồ kể cho mẹ chàng nghe đầu đuôi.

Phong độc bà buồn bã :

- Con có biết con có một ca ca không?

- Con biết.

- Có lẽ ca ca con... chết rồi chăng?

- Thưa mẹ không, ca ca vẫn còn sống.

- Thực chứ?

Âm thanh của bà rất kích động, trong ánh mắt lóe lên tia sáng nhìn thẳng vào Trịnh Tây Bắc, chàng buồn bã đáp :

- Vâng, ca ca vẫn còn sống... phải chăng ca ca tên Hàn Đông Nam?

- Đúng rồi, nó... ở nơi nào?

- Ở Tuyết Sơn ma lâu.

- Tuyết Sơn ma lâu ư? Là ở địa phương nào?
- Đó là một môn phái!
- Ô... nó có khỏe không con?
- Rất... khỏe!

Phong độc bà mỉm cười, nụ cười biểu lộ lòng mẹ hiền lúc nào cũng nhớ tới những người con của mình...

Bấy giờ Bạch Mi Tiên Ông bỗng thở dài hỏi :

- Hàn phu nhân, chúng ta có mấy chuyện muốn hỏi phu nhân.

Phong độc bà đáp :

- Ân công cần gì xin cứ hỏi?
- Phu nhân còn nhớ chuyện mười tám năm trước không?
- Huyết án mười tám năm trước ấy phải không?
- Đúng.
- Chuyện ấy làm sao ta quên cho được?

Bạch Mi Tiên Ông hỏi :

- Khi ấy phu nhân có biết trong thân lệnh phu quân có giữ Thiên Địa huyết bài không?
- Không biết.
- Lệnh phu quân không bao giờ nói với phu nhân việc ấy ư?
- Đúng vậy.
- Thế sao phu nhân vì sao lại bị điên cuồng?
- Ta nhìn thấy thi thể của phu quân ta, cái xác đầm máu ấy bị tên áo tía nắm trong hai tay, ta phóng tới tên áo tía... bị trúng chưởng... nhưng ta vẫn điên cuồng nhảy tới...
- Vì đó phu nhân điên luôn ư?

Bà nước nờ khóc không đáp.

Bạch Mi Tiên Ông lại hỏi :

- Đối phương có bức bách phu nhân giao ra Thiên Địa huyết bài?
- Có.

Bạch Mi Tiên Ông chau mày :

- Khi xưa lúc ta cứu phu nhân xong, ta đã trị triệu chứng điên cuồng của phu nhân...
- Đúng vậy...
- Phu nhân thừa cơ ta không chú ý liền bỏ trốn, ta muốn hỏi phu nhân, hiện tại võ công phu nhân rất cao cường là do ai truyền dạy?

Phong độc bà đáp :

- Ta tình cờ gặp một người...
- Ai?
- Cho đến bây giờ, ta vẫn chưa biết đó là ai...
- Là nam hay nữ?

- Nữ.

- Nữ ư?

Tất cả ai nấy cùng bật lên tiếng thảng thốt vì trong ý thức họ, người mà Phong độc bà gặp tất nhiên ắt là Bài Trung Thần hoặc Đồ Vương Chi Vương. Nhưng bây giờ bà nói bà gặp một nữ nhân, thế nữ nhân ấy là ai? Bạch Mi Tiên Ông hỏi :

- Nữ nhân ấy hình dạng ra sao?

- Không biết.

Tất cả mọi người hết sức kinh ngạc, đã nói gặp nữ nhân tại sao nói không biết hình dạng người ấy? Chẳng phải là vô lý lắm sao?

Bạch Mi Tiên Ông hỏi :

- Lễ nào phu nhân không nhìn thấy nữ nhân ấy?

- Đúng vậy.

- Tình hình xảy ra như thế nào?

Phong độc bà trầm tư một lát rồi nói :

- Là như thế này, lúc ấy khi ta rời bỏ nơi ở của lão, ta chạy đến một thâm cốc... cái thâm cốc này trong rừng Bạch Ngọc sơn, thỉnh thoảng ta lạc và một thạch động... một thạch động dễ sợ, đang lúc ta định quay ra, đột nhiên, có một âm thanh nữ nhân gọi: “Là ai đó?” Lúc ấy ta sợ quá vội trả lời: “Là ta, ta vô ý lạc vào trong này, có nương nào ở trong động đó?” “Ta bị người giam giữ tại đây... người có bằng lòng giúp ta một việc không?” “Giúp ra sao?” “Ta sẽ truyền cho người võ công, người thay ta tìm một người”. Sau khi nghe xong, ta càng kinh ngạc, đối phương vì sao lại bị giam trong động?... đang lúc trầm tư, đối phương lại nói: “Người không bằng lòng ư?” “Bằng lòng, cô nương thật sự là ai? Ta có thể tiến vào được không?” “Ta là người không cần biết, nếu như sau khi người tiến vào đây vĩnh viễn người sẽ không thoát ra được nữa, vì vậy ta không thể cho người tiến vào!” Ta kinh ngạc hỏi: “Cô nương ở trong đó bao lâu rồi?” “Hai mươi năm, người có bằng lòng cho ta truyền thụ võ công và người thay ta tìm một người không?” Cuối cùng ta đáp ứng điều kiện ấy, đối phương ở tận sâu trong động ném ra cho ta ba viên đan dược cho ta uống, nàng ta nói thứ thuốc ấy mỗi viên đạt tới ba mươi năm công lực, ba viên là đạt tới chín mươi năm công lực. Sau khi ta uống thuốc đối phương bảo: “Bây giờ người đi được rồi, nhớ đến Trường Cơ đảo tìm tên Thiên Nhai Du Thần cho ta...”

Bạch Mi Tiên Ông và Thông Thiên Thần Quân đồng thời buột miệng kêu lên :

- Cái gì? Thiên Nhai Du Thần ư?

- Đúng vậy.

Hai lão nhân đồng thời run lấy bầy, Bạch Mi Tiên Ông run giọng hỏi :

- Người ấy mà còn sống ở trên đời nữa ư?

- Điểm ấy, đối phương không có cách nào khẳng định, nàng ta chỉ nói trừ khi tìm được người ấy còn không nàng sẽ không bao giờ thoát hiểm.

Trừ Bạch Mi Tiên Ông và Thông Thiên Thần Quân ra, không ai biết Thiên Nhai Du Thần là nhân vật nào. Người ấy có tài quán thông trời đất, một trăm năm trước hần hai mươi tuổi danh chấn giang hồ, hễ đi đến đâu là chấn động đến đó nhưng rồi đột ngột mất tích cùng với nữ ma Huyết nương từ, chuyện xảy ra đã trăm năm, người ấy lẽ nào còn sống trên đời?

Bạch Mi Tiên Ông hỏi lại :

- Nếu như người ấy không còn sống thì sao?

- Nàng ta nói nếu người ấy không còn sống trên Trường Cơ đảo, nàng đành sống hết đời trong cái thạch động ấy, ta ra khỏi thạch động rồi nhân vì chỉ lo đến sinh tử của phu quân và hai đứa con yêu quý nên phát điên... chẳng những ta phụ bạc lời hứa với đối phương mà còn khiến nàng ôm hận mãi trong cái động hoang ấy!

- Thế phu nhân không hề gặp Bài Trung Thần và Đồ Vương Chi Vương sao?

- Không hề.

Liền đó Bạch Mi Tiên Ông trầm tư chốc lát rồi nói :

- Thiên Địa huyết bài thực sự có bí mật gì đến nay vẫn còn mơ hồ, bất quá Kim Chủ môn sắp tái xuất giang hồ là điều chắc chắn...

(Mất một đoạn)

- Ta tuy không thể chữa trị, nhưng ta biết một người có khả năng chữa trị, người này trên giang hồ rất ít ai biết tiếng, nếu Hàn phu nhân muốn khôi phục dụng mạo, tại hạ xin giúp một phen.

Điều đó đương nhiên Phong độc phụ cầu mà chưa được, liền đó là đáp ứng lập tức, đội nhiên Trịnh Tây Bắc nhớ đến một việc, chàng hỏi luôn :

(Mất một đoạn)

- Thôi thế này vậy, huynh đài cứ cho biết người ấy ở nơi nào, tiểu huynh đệ sẽ mang nàng đến chữa trị cho tiện.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Máu rửa Ma lâu

- Cũng được, người ấy ở trong “Hắc Bàn cốc” núi Hắc Bàn sơn, thôi chúng ta tạm biệt ở đây nhé!

“Phong độc phụ” nói :

- Bác nhi, con nên đem theo ca ca tới đó một lượt nhé, ta muốn thăm ca ca con một chút rồi sẽ đến “Trường Cơ đảo” tìm “Thiên Nhai Du Thần”!

- Thừa mẹ, nhất định con sẽ dẫn ca ca tới!

- Trong vòng năm ngày, mẹ sẽ ở “Hắc Bàn cốc” đợi chúng con, mười mấy năm rồi, mẹ nhớ nó lắm, nhớ lắm, chỉ cần gặp nó một lần là đủ để mẹ an ủi lắm rồi!

Lời lẽ của bà bi thiết khiến ai nấy đều xúc động, Trịnh Tây Bắc đỏ hoe hai mắt đáp :

- Nhất định con sẽ dẫn ca ca đến, mẹ ơi, mẹ hãy đi đi!

Liền đó “Bách Độc Khách” dẫn theo “Phong độc phụ” tung thân đi, chớp nhoáng mất dạng, hai người đi rồi, “Bạch Mi Tiên Ông” nói với Trịnh Tây Bắc :

- Người đi tìm ca ca ngươi, ta còn phải tìm dò “Thiên Địa huyết bài” xem ở đâu, ngươi cũng nên lưu tâm tìm nó!

- Vâng!

“Bạch Mi Tiên Ông” chuyển thân nhìn “Thông Thiên Thần Quân” :

- Ngươi đã chẳng còn khả năng thông thiên gì, hãy yên lòng ở trong ấy thêm vài ngày nữa nhé!

- Hãy đi đi! Chỉ mong đừng quên ta vẫn bị giam cầm trong này là được rồi!

Liền đó, hai người từ biệt “Thông Thiên Thần Quân” chia tay lên đường.

Trịnh Tây Bắc nhằm hướng Tuyết Sơn. Hiện tại vô luận thế nào, chàng cũng phải tìm cho ra ca ca chàng để dẫn đi gặp mẫu thân, miễn cho mẫu thân chàng nhớ thương đau khổ.

Sáng hôm ấy, chàng đã đến Tuyết Sơn, bước vào trong Tuyết cốc bỗng nhiên một tiếng gầm xé trời vọng đến, mấy chục bóng áo trắng đã chặn đường tiến của chàng, lão nhân đi đầu vừa thấy Trịnh Tây Bắc liền lạnh lùng hỏi :

- Các hạ đột nhập “Tuyết Sơn ma lâu” ý muốn làm gì?

- Tìm người!

- Tìm ai?

- Tìm “Tuyết Sơn Ma Từ”!

- Tìm hán để làm chi?

Trịnh Tây Bắc đổi sắc mặt giận dữ :

- Việc gì các người quan tâm ta tìm hấn làm chi?

Lão nhân áo trắng ấy cười gằn :

- Các hạ không nói lý do, ta không cho các hạ tiến vào!

Trịnh Tây Bắc lạnh lẽo buông chuỗi cười :

- Tránh ra!

Tiếng quát chàng sung mãn sát khí đủ khiến đối phương lạnh mình, Trịnh Tây Bắc hiện thời khác hẳn Trịnh Tây Bắc khi trúng độc ở đây lần trước. Lão nhân áo trắng lạnh lùng :

- Không tránh thì sao?

- Chết ngay tức thì!

- Khẩu khí lớn lối thật...

- Ta nói lại một lần nữa, lão có tránh ra hay không?

- Không tránh!

Tiếng lão chưa kịp dứt, Trịnh Tây Bắc quát lên một tiếng, thân hình bắn vọt lên, chưởng pháp tung ra cuốn gió quét tới, lão nhân áo trắng chưa kịp xuất thủ đã nghe một tiếng “ừ” thảm khóc. Trịnh Tây Bắc gầm lên :

- Hôm nay Trịnh mỗ quyết định đại khai sát giới.

Nhân ảnh đảo lộn, tiếng rú thảm khóc liên tục vang lên. Chết chóc... sự chết chóc cực kỳ dễ sợ. Chỉ trong thoáng chốc, trên mặt tuyết trắng phau phau đã có mười mấy xác chết nằm ngổn ngang, chết cực kỳ thê thảm, Trịnh Tây Bắc phi thân về hướng “Tuyết Sơn ma lâu”.

Đột nhiên, mấy chục luồng chưởng lực cùng đập tới chàng một lúc, Trịnh Tây Bắc trong lúc không đề phòng cơ hồ sắp bị mấy chục luồng chưởng lực ấy đập trúng. Rất may, nhờ võ công rất cao, đang lúc chưởng lực đối phương đập tới, chàng chớp nhoáng lùi về mấy trượng mới tránh khỏi các chưởng lực ấy.

Hai mắt chàng tóe ra sát khí, trước mắt chàng lại xuất hiện hơn ba mươi bóng áo trắng đứng dàn hàng chữ “Nhất” ngang qua đường tiến. Cầm đầu là một thư sinh áo trắng tay cầm ống tiêu cười lạnh lẽo :

- Không ngờ các hạ lớn gan dám đến lộng hành nơi “Tuyết Sơn ma lâu” này, lần trước các hạ gặp may thoát chết, chẳng lẽ chán sống sao?

Trịnh Tây Bắc gầm lên một tiếng, thân hình thành linh bắn tới, chưởng bắn ra tấn công. Khi thân hình chàng vừa bắn tới, hơn ba mươi cao thủ của “Tuyết Sơn ma lâu” cơ hồ đồng thời xuất chưởng tấn công Trịnh Tây Bắc. Chưởng ấy hợp lực hơn ba mươi người, sức mạnh như sóng cuồng núi lở, Trịnh Tây Bắc là thịt xương bình thường chịu không nổi mà dù có mình đồng da sắt cũng không chịu nổi nếu bị chưởng đánh trúng. Đột nhiên, Trịnh Tây Bắc trườn thân lui về sau, chưởng thế kinh người ấy hệt vào khoảng không, đồng thời thân pháp chàng như ánh chớp lóe bắn tới, chưởng lực ngàn cân đánh ra liên tiếp. Nhiều tiếng rú thảm khóc cất lên. Máu loang nhuộm đỏ mặt tuyết. Trong cái cốc bình vắng lặng của Tuyết Sơn nổi lên hàng loạt tiếng rú ghê rợn, cuối cùng tại “Tuyết Sơn ma lâu” Trịnh Tây Bắc đã biểu diễn một trận tàn sát chưa từng có. Từng xác người thi nhau đổ xuống. Mấy chục nhân mạng nữa lại thảm tử trong tay chàng.

Giữa lúc Trịnh Tây Bắc đang điên cuồng sát thủ và tiến tới gần “Tuyết Sơn ma lâu” thành linh có tiếng quát lạnh lùng vọng đến :

- Dừng lại!

Cước bộ Trịnh Tây Bắc dừng lại, đưa mắt vọng tới, chàng hơi biến đổi sắc mặt vì thấy “Tuyết Sơn Ma Tử” đã dẫn hơn trăm môn nhân xuất hiện trước mặt chàng. Bên cạnh hẳn còn có Lý Tiểu Quyên.

Trịnh Tây Bắc chợt cảm thấy cay xè hai mắt, chàng cầm hận Lý Tiểu Quyên, suốt đời oán hận nàng thế nhưng chàng chưa quên hẳn nàng được.

“Tuyết Sơn Ma Tử” bật cười cực kỳ lạnh lùng :

- Trịnh Tây Bắc, không ngờ hôm nay người lại đến “Tuyết Sơn ma lâu” đại khai sát giới, điều ấy ta chưa hề tưởng tượng tới đây.

- Vì ta không chết bởi rượu độc vợ chồng người phải không?

- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc lạnh lẽo nói :

- Lý Tiểu Quyên, người có ân hận vì sao ta chưa chết cho xong không?

Lý Tiểu Quyên chỉ cười gượng không đáp, Hàn Đông Nam cười gằn :

- Trịnh Tây Bắc, ngươi đến đây báo thù đây phải không?
- Đó chỉ là một mục đích.
- Còn mục đích thứ hai?
- Buộc ngươi đi theo ta.
- Đi đâu?
- Gặp mẫu thân chúng ta.

“Tuyệt Sơn Ma Tử” bật cười lớn :

- Mẫu thân! Ta nào có mẫu thân?
- “Phong độc phụ” chính là mẫu thân chúng ta.
- Cái gì là phong cuồng? Ha ha ha...

Trịnh Tây Bắc nghe lời khinh miệt của hắn, chàng biến sắc găm to lên :

- Ngươi... ngươi nói cái gì?

“Tuyệt Sơn Ma Tử” vẫn cười điên cuồng :

- Trịnh Tây Bắc, ta không thừa nhận con mẹ điên ấy là mẫu thân của ta.
- Ngươi...

Trịnh Tây Bắc giận dữ đến độ không nói lên lời.

- Ta không có mẫu thân bao giờ cả!

Trịnh Tây Bắc quát :

- Bà ấy chính thực là mẫu thân của chúng ta.
- Ta đã nói ta không có mẫu thân, con mẹ điên ấy không phải là mẫu thân của ta.
- Ngươi... thật bất hiểu như thế ư?

“Tuyệt Sơn Ma Tử” cười gằn :

- Nếu ta thực sự bất hiểu, ngươi làm gì được ta?

Trịnh Tây Bắc biến sắc găm lên :

- Ta giết ngươi!
- E rằng ngươi không làm nổi đó thôi!

Trịnh Tây Bắc quát :

- Ta nói một lần nữa, ngươi có chịu theo ta không?
- Không đi!
- Nếu vậy ngươi chờ trách ta độc ác!

Vừa quát chàng vừa lột thân tơi gằn “Tuyệt Sơn Ma Tử” Hàn Đông Nam, vừa lúc chàng lột thân tơi, hơn trăm tên môn hạ bủa vây lấy chàng. Hàn Đông Nam cười gằn :

- Trịnh Tây Bắc, ngươi chưa rút ra khỏi nơi đây cho rồi?

Hai mắt Trịnh Tây Bắc trùng trùng nhìn “Tuyệt Sơn Ma Tử”, đột nhiên chàng quét mắt một vòng nhìn các môn nhân Tuyệt Sơn ma lâu :

- Hàn Đông Nam, hôm nay ngươi không chịu đi, ta sẽ hỏa thiêu cái Tuyệt Sơn ma lâu này.

- Ngươi cứ động thủ đi!

“Tuyệt Sơn Ma Tử” chưa dứt lời, Trịnh Tây Bắc đã gầm lên, chưởng pháp đột ngột xuất thủ đập tới “Tuyệt Sơn Ma Tử” Hàn Đông Nam. Chưởng lực của Trịnh Tây Bắc mang theo công lực toàn thân, sức mạnh rất khó lường, giữa lúc chàng vừa xuất thủ, đột nhiên... Một loạt tiếng gầm thét nổi lên, mấy cao thủ “Tuyệt Sơn ma lâu” thân pháp tuyệt mau đã vọt tới trước Trịnh Tây Bắc, người nào cũng lập tức phát chưởng.

Trịnh Tây Bắc gầm lên điên cuồng :

- Các ngươi muốn chết...

Chàng đánh liên tiếp ba chưởng liên hoàn biến ảo. Tiếng rú thảm khốc lại cất lên hỗn loạn. Chỉ thấy nhân ảnh đảo lộn, máu vọt ra tứ phía.

Các cao thủ “Tuyệt Sơn ma lâu” liên tiếp theo nhau đổ xuống. Tiếng kêu rú gào thét chấn động cả rừng núi. Nếu cứ để Trịnh Tây Bắc giết điên cuồng thế này không quá nửa giờ nữa, tất toàn bộ môn nhân đệ tử “Tuyệt Sơn ma lâu” sẽ chết sạch. Vừa thoáng chốc, đã có bảy tám mươi người chết nằm dưới đất. Đột nhiên, một tiếng rống lạnh lùng vọng lại :

- Trịnh Tây Bắc, không ngờ ngươi độc ác đến như thế, đỡ chưởng!

Người rống câu ấy là Lý Tiểu Quyên, đang lúc Trịnh Tây Bắc ngạc nhiên, chưởng lực Lý Tiểu Quyên như cuồng phong cuốn tới tấn công chàng. Trịnh Tây Bắc hoảng hồn thu thân thối lui lại. Hơn trăm môn hạ “Tuyệt Sơn Ma Tử” thảng thốt, đồng thời, “Tuyệt Sơn Ma Tử” đã xòe cánh quạt phát ra một chiêu.

Thế công của Lý Tiểu Quyên hợp lực cùng thế quạt của “Tuyệt Sơn Ma Tử” bức bách Trịnh Tây Bắc phải lùi lại mười bước mới ổn định được cước bộ.

Lý Tiểu Quyên vẫn tấn công tới tấp. Trịnh Tây Bắc quát lớn :

- Dừng tay!

Bị tiếng quát dữ dội ấy, Lý Tiểu Quyên và “Tuyệt Sơn Ma Tử” đồng thời thu thân lại, mục quang trùng trùng nhìn chàng. Ánh mắt Trịnh Tây Bắc như ánh chớp lóe xẹt qua sắc mặt nhợt nhạt của Lý Tiểu Quyên, chàng lạnh lẽo nói :

- Lý Tiểu Quyên!

- Sao? Ngươi lại muốn nói gì?

- Đã hai lần ngươi định giết ta, ta vẫn chưa hề trả đòn, lần thứ nhất ngươi đặt mũi dao lên huyết “Mệnh Môn” của ta, lần thứ hai ngươi hạ độc vào rượu.

Nói đến đó, trong lòng chàng chợt buồn bã, chàng cố ức chế bi thương, nói tiếp :

- Suốt đời ta không còn nợ nần gì ngươi nữa, chỉ vì ngươi không giết được ta chứ không phải ta không muốn chết dưới tay ngươi, nếu lần này ngươi còn dám xuất thủ nữa thì đừng trách Trịnh Tây Bắc ta đấy!

Lý Tiểu Quyên lạnh nhạt hỏi :

- Ngươi muốn ta phải làm sao bây giờ?

- Rồi bỏ nơi này đi!

- Không thể được!

Hai lông mày Trịnh Tây Bắc nhướng lên, sát cơ đột ngột xuất hiện, chàng quát :

- Ta đã nói minh bạch, nghe hay không là tùy ngươi!

Vừa quát thân hình chàng bật mạnh tới mau chớp nhoáng vọt về hướng Hàn Đông Nam, “Tuyệt Sơn Ma Tử” quét một chiêu quạt, Lý Tiểu Quyên cũng lập tức xuất chiêu. Cả hai xuất thủ cùng lúc và cùng cực mau, chưởng thế Trịnh Tây Bắc vẽ thành một vòng đập tới Lý Tiểu Quyên.

Chưởng thế ấy của chàng ảo diệu tuyệt luân, Lý Tiểu Quyên vội vàng hoảng hốt tránh thân, nhưng thân hình nàng không tránh khỏi, tay tả Trịnh Tây Bắc đã bắn ra chiêu khác, “Bùm” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bóng ma Kim Chủ

Tiếp theo là tiếng “ọe”, chỉ thấy miệng Lý Tiểu Quyên phun ra một bùm máu, thân nàng như trái cầu bằng da bắn ra xa ba bốn trượng, “Tuyệt Sơn Ma Tử” gầm lên :

- Trịnh Tây Bắc, ta liều mạng với ngươi!

Hắn nhào điên cuồng tới, chiêu quạt múa lộn như mưa bão, tấn công liên tiếp hơn mười chiêu! “Tuyệt Sơn Ma Tử” liều mạng buộc Trịnh Tây Bắc phải lùi một bước, liền đó chàng quát :

- Hàn Đông Nam, ngươi thực sự mê muội không tỉnh ngộ sao?

“Tuyệt Sơn Ma Tử” không thèm đáp, hắn tập trung thi triển chiêu thế tấn công điên cuồng, Trịnh Tây Bắc gầm lên :

- Đã đến thế này, ngươi chớ trách ta!

Dứt tiếng gầm, chàng phát xuất hai chưởng, phong tỏa chiêu thế “Tuyệt Sơn Ma Tử” đồng thời bung một cước dữ dội. Lại “Bình” một tiếng nữa!

“Tuyệt Sơn Ma Tử” há to mồm máu phun ra như suối, thân hình vang dội lại ba trượng, Trịnh Tây Bắc gầm một tiếng xuất trào chụp tới hắn.

Đột nhiên, nhiều tiếng quát dữ dội, hơn mười luồng chưởng lực quạt tới Trịnh Tây Bắc, thân hình chàng cất cao vọt lên trên không đồng thời gầm to :

- Kè nào muốn chết?

Tiếp đó, chưởng lực chàng đánh ra chỉ nghe mấy tiếng rú thảm khóc một lượt, thân người ngã xuống mặt tuyết. Có kẻ chết ngay tại chỗ, có kẻ trọng thương gãy giữa gào thét thê thảm.

Trong thoáng chốc lại có thêm hơn bảy mươi môn đệ “Tuyệt Sơn ma lâu” thảm tử, chỉ còn sáu bảy chục tên sống sót, cảnh giết người không gớm tay của chàng khiến toàn bộ cảm thấy kinh hoàng.

Đột nhiên, một tiếng quát lạnh lạnh vọng đến :

- Dừng tay!

Tiếng dứt, người đã tới, một luồng chưởng lực đập tới Trịnh Tây Bắc. Trịnh Tây Bắc thu thân thối lui năm bước, đưa mắt nhìn lên đã thấy Lâu chủ “Tuyệt Sơn ma lâu” đến trước mặt, sau lưng Lâu chủ nữ nhân ấy vẫn là bốn vị quái nhân cứng đờ như xác chết.

Ánh mắt Lâu chủ Ma lâu quét nhìn hơn trăm xác chết lẫn lóc dưới đất, bà cười gằn :

- Trịnh Tây Bắc, thực ngươi muốn đại khai sát giới trong “Tuyệt Sơn ma lâu” của ta ư?

- Đúng vậy!

Lâu chủ Ma lâu quát to :

- Hộ pháp bắt y cho ta!

- Vâng!

Tiếng “Vâng” vừa dứt, bốn quái nhân cơ hồ đồng thời vọt tới. Trịnh Tây Bắc dư biết nếu bốn quái nhân này hợp thành một trận thế tất sức mạnh biến ảo và mãnh liệt gấp nhiều lần, do đó, trong lúc đối phương chưa kịp xuất thủ, chàng liền chớp nhoáng đoạt thời cơ tấn công trước liên tiếp ba chưởng. Kẻ ra tay trước là kẻ mạnh, chiêu thế chàng cực mau, bốn quái nhân chưa kịp đứng vào phương vị, chưởng lực của Trịnh Tây Bắc đã như sóng gào đánh tới từng đợt khủng khiếp.

“Ồ!” tiếng rú thảm khóc vang lên, một quái nhân đã đổ xuống thảm tử. Còn lại ba người cùng giật mình hoảng hốt. Giữa lúc ba quái nhân ấy hoảng hốt chưa kịp định thần, chưởng lực của Trịnh Tây Bắc lại như điện đâm tới, ba tiếng rú thê thảm cùng lúc cất lên một lượt, toàn bộ ba quái nhân chết liền tại chỗ. Tất cả mọi người có mặt kinh hoàng!

Nét mặt kiêu diễm của Lâu chủ Ma lâu biến thành tái nhợt, bà kinh hoàng lùi lại ba bước. Trịnh Tây Bắc đang lúc sát khí sung mãn cười gằn :

- Bây giờ đến lượt Lâu chủ đây.

- Ngươi định làm gì ta?

- Để Lâu chủ sống tức để nguy hại cho giang hồ, không bằng giết Lâu chủ cho xong!

- Ta liệu chết với ngươi.

Cùng với tiếng gào thét ấy, Lâu chủ Ma lâu điên cuồng phóng tới Trịnh Tây Bắc. Chàng bật tiếng cả cười, tay hữu phong bế huyết đạo đánh bạt thể tấn công của Lâu chủ Ma lâu, tay tả chàng đánh mạnh một chưởng. Giữa lúc nhân ảnh đảo lộn, hai người đã thi triển bảy tám chiêu. Đột nhiên, Trịnh Tây Bắc gầm lớn :

- Ngã xuống!

“Bình”! Ói! Ma lâu Lâu chủ bị Trịnh Tây Bắc đánh trúng một chưởng máu tuôn ra như suối, ngã bất tỉnh dưới đất, Trịnh Tây Bắc nhảy đến vừa đập tiếp một chưởng vừa quát :

- Nạp mạng cho ta!

Chưởng đập liên tiếp mấy lần, thế là một ma nữ cuối cùng thảm tử dưới tay Trịnh Tây Bắc. Chỉ còn lại mười mấy môn hạ “Tuyệt Sơn ma lâu” sống sót đang run rẩy sợ đến thất thần, chàng gầm lên :

- Tên nào không sợ chết cứ tiến lại đây!

Bọn người ấy có lẽ nào không sợ chết? Không tên nào dám lên tiếng, Trịnh Tây Bắc động tâm quát :

- Nếu như các ngươi không muốn chết, ta sẽ tha mạng cho các ngươi, trong cái Ma lâu kia tất còn chứa nhiều của cải phi nghĩa, ta cho phép các ngươi cứ lấy hết, sau đó hóa thiêu luôn Ma lâu cho ta!

Chúng nhân đều cúi đầu rạp người cảm tạ ân tha chết của Trịnh Tây Bắc, sau đó chúng ủa vào Ma lâu, không lâu kéo nhau trở ra. “Ma lâu” bắt đầu có khói bốc lên. “Ma lâu” đã bị hủy diệt! Trịnh Tây Bắc nhìn Lý Tiểu Quyên và “Tuyệt Sơn Ma Tử” nằm rên rĩ dưới đất, chàng chợt thấy lòng âm ỉ vì hai người ấy đều là người thân của chàng! Chàng rút một viên đan dược còn lại do “Thông Thiên Thần Quân” cho chàng, chàng bẻ làm đôi viên thuốc đẩy vào miệng Lý Tiểu Quyên và vỗ nhẹ vào mấy đại huyết của nàng. Một lát sau, Lý Tiểu Quyên dần dần tỉnh lại, nàng mở mắt nhìn Trịnh Tây Bắc một cái, thân nàng đột nhiên ngồi dậy. Trịnh Tây Bắc nhìn nàng thương cảm rồi bước qua chỗ “Tuyệt Sơn Ma Tử” đang nằm. Đột nhiên Lý Tiểu Quyên quát lớn :

- Dừng chân!

Trịnh Tây Bắc hoang mang dừng chân, chàng không quay đầu, chỉ âm ỉ hỏi :

- Có chuyện gì?

- Ngươi... vì sao không giết ta?

- Ta vì sao lại giết cô?

- Là ngươi cứu sống ta đấy ư?

- Đúng vậy.

- Tại sao lại làm thế?

- Ta đã nói rồi, ta cần cô nương sống để lương tâm cô nương phải hồi hận!

- Đó là thủ đoạn báo thù của ngươi đấy ư?

- Đúng vậy!

Dứt lời chàng an nhiên bước tới, chính đang định đưa tay thăm dò thương thế “Tuyệt Sơn Ma Tử”, đột nhiên Lý Tiểu Quyên vọt thân đến gần chàng, gầm thét :

- Ngươi định làm gì đó?

Trịnh Tây Bắc lùi ba bước, nhìn Lý Tiểu Quyên một chút lạnh lùng đáp :

- Đem hân đi gặp mẫu thân ta!

Lý Tiểu Quyên lạnh lùng :

- Trịnh Tây Bắc, chúng ta phải nói cho mình bạch, chuyện tan vỡ giữa chúng ta là do lỗi ngươi hay lỗi ta?

- Chuyện quá khứ ta không muốn nhắc tới nữa!

- Thôi được không nhắc thì thôi, Hàn Đông Nam là chồng của ta, ta không bằng lòng cho người mang đi, người muốn mang đi phải có một điều kiện.
- Điều kiện gì?
- Giết chết ta!

Trịnh Tây Bắc thấy mặt nàng đầy sát khí bất giác sợ hãi, cổ cười gượng :

- Ta đã nói rồi, ta không muốn giết cô nương.
- Không giết ta người đừng hòng mang hán đi!
- Cô nương có ngăn cản nổi ta không?
- Người mà động tay, ta sẽ tự sát liền tại đây cho người thấy!

Trịnh Tây Bắc giật mình :

- Cái gì?
- Ta sẽ tự sát, người tưởng ta không dám làm ư?

Trịnh Tây Bắc nhìn sát khí sung mãn trên vẻ mặt nàng, chàng hoang mang chưa biết quyết định ra sao, lúc ấy tay hữu Lý Tiểu Quyên đã từ từ giờ chuông lên đầu. Trịnh Tây Bắc âm thầm nói :

- Lý Tiểu Quyên, cô nương nữ nào ép ta phụ bạc hy vọng của mẫu thân ta?
- Cái ấy ta không cần biết, ta không bằng lòng cho người động tới hán!
- Thế nếu ta không đem hán đi nữa thì sao?
- Kê chết vẫn không phải là hán mà là ta!
- Cô nương, tại sao lại ép buộc ta đến thế?
- Ta ép buộc người hay người ép buộc ta?

Trịnh Tây Bắc âm thầm không đáp, chỉ áp ứng :

- Thôi được, thôi được.

Vừa áp ứng, chàng vừa xoay thân bỏ đi, bước độ ba bước. Đột nhiên, thân pháp Trịnh Tây Bắc cuốn ngược lại chớp nhoáng mau như ánh chớp đến bên Lý Tiểu Quyên, chuông lực chàng mau lẹ phát ra. Lý Tiểu Quyên nào biết được đó là nguy kế của chàng? Nàng ngần ngừ trúng luôn chuông ấy của Trịnh Tây Bắc. Thân nàng văng ra xa nằm im bất động!

Trịnh Tây Bắc vác “Tuyệt Sơn Ma Tử” lên nhìn Lý Tiểu Quyên lướt qua, tự nói :

- Nếu như cô nương muốn chết, sau khi ta đi hãy chết.

Chàng bắn vọt thân mang theo “Tuyệt Sơn Ma Tử” phi hành ra ngoài cốc.

Chàng đối với Lý Tiểu Quyên có phần tàn nhẫn nhưng chàng không thể làm khác, chàng không nỡ nhìn Lý Tiểu Quyên tự sát trước mặt chàng! Thoáng chốc chàng đã ra tới cửa cốc. Đột nhiên như sực nhớ ra, Trịnh Tây Bắc chuyển thân phi hành hướng “Huyết tri”. Chàng yêu Lôi Ngọc Quỳnh, đâu thể nhìn cảnh nàng bị ác bệnh mà chết? Chàng muốn đem nàng đến cầu trị liệu, chàng không chịu để mối tình thứ hai của mình sẽ lại phải bị thương một lần nữa, chàng yêu Lôi Ngọc Quỳnh, chàng không muốn xảy ra đoạn kết bi thảm nữa.

Đột nhiên có tiếng cười âm lạnh xé vọng lại nghe rất chói tai, Trịnh Tây Bắc dừng chân lại, chàng nhìn theo hướng phát ra tiếng cười, ngoài bóng lá cây lay động không thấy một nhân ảnh nào. Trịnh Tây Bắc kinh ngạc quát to :

- Là người nào đó?

Tiếng cười âm lạnh xe xé lại vọng đến, giọng nói lạnh như băng :

- Phải chăng các hạ là “Ma Quỷ Đồ Đồ”?

Trịnh Tây Bắc giật mình đáp :

- Không sai.
- Các hạ là người tiêu diệt “Võ lâm Đồ thành”?
- Không sai.
- Hòa thiêu “Ma lâu” cũng vẫn là các hạ phải không?
- Không sai, nguoi là người nào?

Đối phương lại cười xé lên :

- Các hạ có khả năng tiêu diệt “Võ lâm Đồ thành” và “Tuyết Sơn ma lâu” ắt phải là cao thủ tuyệt thế, ta rất khâm phục.
- Đừng quá khen, phải chăng bằng hữu tới đây vì Trịnh Tây Bắc mới?
- Đúng.
- Để làm gì?
- Để xem các hạ có ba đầu sáu tay gì, nào ngờ các hạ cũng chỉ là một tiểu tử vất vả chưa sạch.
- Còn nguoi là thứ quái vật gì mà không dám lộ diện?

Đối phương cũng xé quát to :

- “Ma Quỷ Đồ Đồ”, ta cần hỏi nguoi một việc.
- Cứ hỏi.
- Lão nhân gù lưng của bản phái phải chăng do nguoi giết chết?

Nghe câu hỏi ấy, Trịnh Tây Bắc chấn động, không thể ngờ người này với tên quái nhân gù lưng chuyên dùng độc lại cùng một môn phái, tâm niệm chuyển động chàng hỏi lại :

- Thế ra nguoi là môn nhân của “Kim Chủy môn” ư?

Hình như đối phương có phần kinh ngạc, hần lạnh lùng đáp :

- Ai nói cho nguoi biết thế?

Câu hỏi ấy khiến chàng càng thêm hồi hộp, vì đối phương coi như đã thừa nhận mình là môn nhân của “Kim Chủy môn”, không ngờ cái môn phái quái ác ấy lại tái xuất hiện. chàng ngờ vực hỏi :

- Nguoi cần gì biết ai nói cho ta?
- Lão nhân gù lưng phải hay không phải chết vì tay nguoi? Nói mau?
- Cứ coi như là phải.

Đối phương lại cười, tiếng cười xé rất âm lạnh độc hiểm :

- Ta muốn hỏi nguoi về tông tích một người.
- Cứ hỏi.
- Thiếu nữ áo vàng của bản môn đang ở nơi nào?

Trịnh Tây Bắc lần này mới kinh dị thật sự, chàng không thể ngờ lão quái lưng gù và tên bí mật này cùng tìm chàng để hỏi về thiếu nữ áo vàng - Hoàng Xuyên. Vậy thì Hoàng Xuyên cũng là môn hạ “Kim Chủy môn”? Nếu không, việc gì chúng phải đi tìm nàng?

Tâm niệm chuyển động, chàng an nhiên đáp :

- Ta không nói thì sao?
- Thì chết liền lập tức!

Câu đe dọa của hần sát khí khiến Trịnh Tây Bắc vừa kinh ngạc vừa lấy làm giận dữ.

Chương 46: Hồng nhan tri kỷ

Giọng nói xe xé lạnh như băng của hắn có phần dễ sợ, Trịnh Tây Bắc nhìn về hướng phát ra âm thanh lạnh lẽo nói lại :

- Chết liền lập tức ư?
- Đúng vậy, nếu như ngươi không chịu nói thiếu nữ áo vàng ở đâu tất nhiên sẽ chết ngay lập tức.

Trịnh Tây Bắc nhếch miệng cười :

- Liệu chắc ngươi có làm nổi không?

Đối phương lại phát ra chuỗi cười dài, quát hỏi :

- Ta hỏi lại ngươi một lần nữa.

Dù hỏi một ngàn lần ta cũng không nói.

Chàng chuyển câu chuyện :

- Ta cũng có một vấn đề muốn hỏi ngươi đây.
- Cứ hỏi.
- Thiếu nữ áo vàng ấy có quan hệ chi với ngươi?
- Nàng là người của bản môn.

Trịnh Tây Bắc hơi yên tâm vì đoán trước quả nhiên thiếu nữ áo vàng là người của “Kim Chủy môn”, chàng liền nở nụ cười thần nhiên :

- Nếu đã là người của quý bản môn, quý bản môn tất biết rõ hơn ta chứ, sao lại hỏi ta?
- Tiểu tử, nàng theo đuổi ngươi, nói những gì?
- Nói những gì á?
- Đúng.

Bất giác, Trịnh Tây Bắc kinh ngạc thảm, căn bản chưa bao giờ thiếu nữ áo vàng nói gì với chàng về chuyện “Kim Chủy môn”, tâm niệm chuyển động, chàng đáp :

- Nàng theo đuổi ta nói những gì ngươi hà tất phải biết, nhưng nàng đã là môn nhân của ngươi, lẽ nào nàng lại có thể nói gì với ta?

Đối phương lạnh lùng gằn giọng :

- Chứ không phải vì nàng yêu ngươi, tất nhiên ngươi phải biết tông tích nàng ở đâu chứ?
- Yêu ta ư? Ngươi chứng minh được nàng yêu ta ở điểm nào?
- Tiểu tử, ngươi sắp chết đến nơi ta chẳng tiếc gì không báo cho ngươi biết, ngươi có biết người quan trọng điều khiển “Võ lâm Đồ thành” và “Tuyết Sơn ma lâu” trong bóng tối là ai không?
- Chẳng lẽ là ngươi à?
- Chính là Môn chủ của chúng ta đây!

Đến đây quả là Trịnh Tây Bắc kinh dị thật, câu tiết lộ này vượt khỏi tưởng tượng của chàng, không ngờ “Võ lâm Đồ thành” và “Tuyết Sơn ma lâu” cũng bị sự điều khiển của “Kim Chủy môn”. Chàng phải cố trấn tĩnh mới nói được :

- Không ngờ quý Môn chủ lại là người thân thông quảng đại đến thế, điều ấy thật ta không nghĩ tới được!

- Trong bản môn ta, thiếu nữ áo vàng có địa vị rất quan trọng, nàng là người tin cậy của Môn chủ và là đặc sứ bình thời trong giang hồ, nàng được đặc lệnh cai quản “Võ lâm Đồ thành” và “Tuyệt Sơn ma lâu” thế mà khi ngươi giết chết “Đồ thành chủ nhân”, nàng không can thiệp, rồi đến khi ngươi sắp trúng độc ở “Tuyệt Sơn ma lâu”, trừ phi nàng lấy thân phận đặc sứ của bản môn mới cứu thoát được ngươi và Trình Tây Bắc ra khỏi “Tuyệt Sơn ma lâu”.

Trình Tây Bắc nghe tới đây đột nhiên hiểu ra tất cả, thiếu nữ áo vàng vì chàng mà chẳng ngại phản bội lại “Kim Chùy môn”, lại đem sinh mạng ra mạo hiểm, điều ấy vì đâu. Chỉ vì yêu chàng. Thế mà chàng nữ vô tâm đối xử tàn nhẫn với nàng. Nghĩ đến đây, Trình Tây Bắc âm thầm hỏi :

- Vì vậy ngươi quyết phải tìm cho ra nàng?

- Đúng.

Trình Tây Bắc mỉm cười :

- Ta không nói đâu, cũng không thể nói, ta cũng yêu nàng, đối với sự sinh tử của nàng đương nhiên ta phải quan tâm.

- Ngươi nói vậy là muốn chết thật chứ gì?

Trình Tây Bắc bật cười ha hả :

- Nàng đã có thể vì ta mà mạo hiểm, Trình Tây Bắc ta há chẳng dám chết vì nàng sao?

Đối phương cười như điên cuồng :

- Thực là tình yêu đẹp đấy, tiểu tử, ngươi muốn chết chớ trách ta!

Theo câu quát ấy, có tiếng chấn động, Trình Tây Bắc đưa mắt nhìn ra đã thấy một người cao lớn quá khổ choàng áo đen kín mít xuất hiện trước mắt chàng. Thân hình đối phương chẳng những cực kỳ cao lớn mà xương cốt hình như được đúc từ cái lò quá khổ, thoạt nhìn thấy chẳng khác nào loài quỷ ma xuất hiện, đối phương buông ra chuỗi cười lạnh lẽo :

- Tiểu tử, ngươi chịu nói hay không?

- Không nói.

- Muốn chết?

Câu quát chưa dứt, thân hình hần thình lình vọt tới mau như sao xẹt, những móng tay vươn ra trong bàn tay vĩ đại chụp tới mặt Trình Tây Bắc. Thế chụp ấy mau lẹ tuyệt luân, Trình Tây Bắc vội trăn thân qua bên tránh, chưởng hữu chàng phát qua, nhưng chưởng lực chàng chưa kịp phát, đối phương đã đánh tới chưởng thứ hai. Hần xuất thủ phải nói là mau lẹ khác thường khiến chàng cả kinh.

Trên tay Trình Tây Bắc vốn đang ôm “Tuyệt Sơn Ma Từ” Hân Đông Nam nên uy lực của chàng không khỏi sút giảm mà thế chiêu chiêu tấn công của đối phương lại quá sức lợi hại. Đột nhiên, Trình Tây Bắc quát to một tiếng, tay hữu chàng vẽ một vòng đón đỡ thẳng chưởng phong của đối phương đang đánh tới, chiêu ấy của chàng là liều tính mạng. Nào ngờ chàng xuất chưởng đã mau mà đối phương còn mau hơn nữa, mạnh chưởng hần quét ra, chưởng thứ ba như ánh sét đánh xuống, đập vào đỉnh đầu Trình Tây Bắc.

Tình hình trước mắt, Trình Tây Bắc sắp sửa táng mạng dưới thủ pháp của hân. Đột nhiên, một tiếng quát thánh thót vọng tới, một bóng vàng lướt qua, thân hình vĩ đại của đối phương bị bức lùi lại. Trình Tây Bắc buột miệng kêu lên :

- Hoàng Xuyến, là cô nương đấy ư?

Người cứu chàng, quả nhiên là thiếu nữ áo vàng! Nếu như không có sự xuất hiện đúng lúc của nàng, số mạng Trình Tây Bắc có thể chết dưới tay người có thân hình cao lớn ấy! Sắc mặt Hoàng Xuyến vẫn chẳng biểu lộ một tình cảm gì, nàng lạnh lùng nói :

- Đúng vậy, là ta đây, nhưng tên Hoàng Xuyến là do các hạ tự đặt chứ không phải tên ta, tên ta thực là Cao Ngọc Bình!

Trình Tây Bắc đang định hỏi nàng bỗng tên cao lớn kia quát :

- Trình Tây Bắc, ngươi thật dám cả gan.

- Thạch thúc thúc, thúc thúc được lệnh bắt tiểu nữ quay về chứ gì?

- Đúng vậy.

- Được, tiểu nữ xin được theo thúc thúc về.

Trình Tây Bắc kêu lên :

- Không, Cao cô nương, cô nương đừng quay về.

Cao Ngọc Bình quay đầu lại nhìn Trịnh Tây Bắc, nàng cười gượng :

- Cả đời Cao Ngọc Bình chẳng có gì sở hữu, vừa rồi được nghe các hạ nói yêu là trong bụng đã lấy làm muôn vạn an ủi. Nếu như hồng nhan có chết vì tri kỷ cũng đâu có gì ân hận nữa, các hạ bảo có đúng không?

Câu nói của nàng có chút gì đó thê lương xúc động, Trịnh Tây Bắc đáp :

- Ta không thể để cô nương đi đâu.

Cao Ngọc Bình cười khổ, nói với người cao lớn :

- Thạch thúc thúc, tiện nữ xin theo thúc thúc, đi đi thôi!

Người cao lớn ấy cười gằn giọng :

- Trước khi đi phải giết chết y cái đã!

- Cái gì?

Cao Ngọc Bình biến sắc mặt :

- Thạch thúc thúc, tiện nữ đã bằng lòng theo thúc thúc về chịu lệnh, lẽ nào thúc thúc không thể buông tha cho y được sao?

- Đúng, không được!

Nét mặt hắn đầy sát khí, khiến Cao Ngọc Bình biến đổi sắc mặt và thụt lùi lại hai bước :

- Thạch thúc thúc, chẳng lẽ thúc thúc không nể tình tiện nữ, tha cho y sao?

- Đó là lệnh của Môn chủ, vì y biết đã quá nhiều chuyện trong hai bang hội “Võ lâm Đồ thành” cùng “Tuyệt Sơn ma lâu” thuộc bản môn và hai bang hội đều bị y tiêu diệt, không giết chết y, ta biết nói sao với Môn chủ?

Cao Ngọc Bình sợ hãi :

- Thạch thúc thúc ơi, y là người yêu của tiện nữ.

- Ta biết điều đó.

- Thế thúc thúc tha cho y nhé!

- Ta chịu lệnh đến đây giết cả hai người các ngươi và mạng xác các ngươi về gặp Môn chủ, ngươi cứ theo về gặp Môn chủ mà van xin.

- Không, Thạch thúc thúc hãy tha cho y.

Đối phương vẫn không hề lay chuyển, buông tiếng cười gằn :

- Không thể được!

Trịnh Tây Bắc quát lên :

- Cao cô nương, cô nương van xin hắn làm quái gì? Để ta thử bản lĩnh hắn tới đâu mà dám lớn lối!

Bây giờ lửa giận đã bốc lên ngàn ngút, võ công đối phương cao hơn chàng là điều chàng biết rồi, nhưng xưa nay chàng chưa hề van xin ai tha mạng cả.

Chàng đặt “Tuyệt Sơn Ma Tử” xuống đất, búng thân đến bên người thân hình cao lớn ấy. Sắc mặt Cao Ngọc Bình thâm biến chặn đường chàng lại :

- Đừng, các hạ đừng nóng nảy.

Nàng xoay thân lại người cao lớn :

- Thạch thúc thúc, không thể tha cho y được ư?

- Đúng vậy.

Cao Ngọc Bình nghiêng răng :

- Nếu thật thế xin thúc thúc chớ trách tiểu nữ đắc tội!

Hai mắt hần trừng lên, sát cơ sung mãn, quát tháo :

- Ngươi dám vọng động chống lại Môn chủ ư?

Cao Ngọc Bình mặt lạnh như băng :

- Đó vì thúc thúc bức bách tiểu nữ đấy thôi.

- Thôi được, ta sẽ vui lòng cho cả hai người chết chung với nhau!

Cùng với tiếng quát, thân hình cao lớn của hần vể vọt lên một vòng mau như chớp nhoáng lướt tới Trịnh Tây Bắc, hữu chưởng quét ra dữ dội. Lúc hần xuất chưởng, Cao Ngọc Bình thét lên lạnh lùng :

- “Vô Thường Khách” thúc thúc chớ trách ta không tôn trọng thúc thúc đó!

Cánh tay ngọc của nàng đảo lộn chưởng bật tới “Vô Thường Khách”. Cao Ngọc Bình lúc chưa xuất thủ, Trịnh Tây Bắc đã thi triển chiêu “Hồn Đoạn Thiên Nhai” mang toàn bộ công lực chân hòa tới “Vô Thường Khách”. Song chưởng xuất thủ đều mau như điện chớp.

Trong lúc nhân ảnh phiêu phi, đồng thời Trịnh Tây Bắc và Cao Ngọc Bình cùng bị một luồng nội gia chân lực đẩy bật ngược trở lại. Tuy họ cùng nhau hợp lực xuất thủ mà vẫn chưa thể là đối thủ của “Vô Thường Khách” được.

Trịnh Tây Bắc gầm lên :

- Ta quyết liều mạng với ngươi!

Thân hình chàng lại vọt tới “Vô Thường Khách” mau như chớp, điên cuồng xuất thủ. Cao Ngọc Bình thấy tình hình ấy, tự hiểu hôm nay nếu muốn thoát khỏi tay “Vô Thường Khách” này không phải dễ dàng. Rồi đó ý liều mạng đột ngột phát sinh, tay ngọc nàng đảo lộn xuất chưởng như mưa gió.

Hai người cùng liều tính mạng tấn công như điên cuồng, trong nhất thời “Vô Thường Khách” muốn khống chế hai người cũng không dễ. Đột nhiên “Vô Thường Khách” quát lớn một tiếng :

- Ngã xuống!

Ngực Trịnh Tây Bắc bị đập trúng, mắt chàng tối sầm lại, miệng phun máu tươi, thân hình văng ra ngã xuống đất bất động. “Vô Thường Khách” vọt thân tới lại gần Trịnh Tây Bắc, gờ chưởng đập tiếp, Cao Ngọc Bình vội vã vọt tới chặn đường gào lên :

- Xin đừng giết y.

Tiếng “y” vừa dứt, chưởng lực của “Vô Thường Khách” đã sắp đánh trúng người chàng. Cao Ngọc Bình hoảng hốt đưa thân ra đỡ, miệng nàng phun máu tươi, gục xuống cạnh thân Trịnh Tây Bắc. “Vô Thường Khách” giật mình, Cao Ngọc Bình cố sức gào lên dứt đoạn :

- Xin... đừng... giết y.

Chỉ nói được đến đó nàng bất tỉnh nhân sự luôn. Tiếng kêu u oán thê thảm của nàng khiến người nghe như muốn bật khóc, “Vô Thường Khách” nhìn hai xác nam nữ nằm cạnh nhau, hần xúc động đến áp úng :

- Xưa nay, tình nhân dễ làm người xúc động... ta... nữ nào giết các người?

Hần áp úng nói câu ấy rồi đột nhiên vron tay điểm vào mấy huyệt đạo của hai người. Sau đó, hần lại lẩm bẩm :

- Ta cho các người sống thêm một ngày, sau đó kinh mạch các người sẽ ngưng kết mà chết, ta chỉ có thể đối xử với các người đến như thế mà thôi!

Dứt lời hần từ từ bỏ đi. Đột nhiên hần dừng chân quay lại nhìn “Tuyệt Sơn Ma Tử” rồi bước đến vác “Tuyệt Sơn Ma Tử” lên, búng thân lên hần mất dạng trong rừng rậm.

Trận kiếp sát hải hung đã qua. Trên mặt đất chỉ còn Trịnh Tây Bắc và Cao Ngọc Bình nằm bên nhau.

Không biết đã bao lâu, Trịnh Tây Bắc mới tỉnh dậy, chàng gượng gạo đưa mắt nhìn chung quanh, ánh mắt chạm vào Cao Ngọc Bình, chàng hoang mang tự hỏi “Ta... chúng ta chưa chết ư?”. Chàng không tin nổi tại sao chàng lại chưa chết. Vì, đó là điều dường như không thể xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Tình thâm lệ tận

Đôi phương đã tha cho chàng và Cao Ngọc Bình ư? Nếu không thì tại sao? Trịnh Tây Bắc lay Cao Ngọc Bình gọi :

- Cao cô nương.. Cao cô nương!

Cuối cùng nàng cũng tỉnh dậy, hai mắt lơ lơ vô lực nhìn Trịnh Tây Bắc, hoang mang không biết.

- Cao cô nương, Cao cô nương!

Nàng cố hết sức buột miệng :

- Chẳng lẽ đây chỉ là giấc mộng?

- Không, chúng ta thực vẫn còn sống.

- Còn sống ư?

Nàng có cảm giác điều ấy không thể xảy ra. “Vô Thường Khách” lại tha cho họ? Thật là một điều không thể tin được. Trịnh Tây Bắc đỏ hồng hai mắt :

- Thực đó, chúng ta vẫn còn sống trên đời mà.

Nàng hoài nghi nhìn Trịnh Tây Bắc một cái, chậm chạp ngồi lên, nàng cười gượng một tiếng :

- Hắn không thể tha cho chúng ta được!

- Nhưng chúng ta còn sống đây mà?

- Đúng vậy, vẫn còn sống.

Nói đến đây, lòng nàng chua xót một nỗi buồn không tên trào dâng trong lòng nàng khiến nàng trào nước mắt.

Trịnh Tây Bắc lại càng áp úng :

- Cao cô nương, tại hạ... tại hạ... xin lỗi cô nương.

- Ta không trách các hạ đâu.

- Ta hại cô nương quá nhiều!

- Ta nguyện bằng lòng hy sinh vì các hạ.

Trịnh Tây Bắc kêu lên :

- Vì sao cô nương không đánh ta đi? Cô nương đánh ta đi!

Lời chưa dứt, đột nhiên chàng ôm mặt khóc lớn. Nội tâm chàng, đối với nàng cảm thấy rất ăn năn, hối hận, chàng chỉ hận sao Cao Ngọc Bình không đánh chàng để bớt nỗi thống khổ trong lòng chàng. Cao Ngọc Bình dịu dàng hỏi :

- Vì sao ta lại cần đánh các hạ?

- Lẽ nào cô nương quên ta đối xử tàn nhẫn với cô nương ư?

- Chưa quên, nhưng ta khoan thứ cho các hạ.

- Ta... không đáng cho cô nương khoan thứ, ta đã làm cho cô nương đau khổ quá nhiều.

- Điều đó có hề gì? Trước đây, tuy ta cũng có hơi hận oán các hạ nhưng nghĩ kỹ lại vì ta yêu các hạ nên bao nhiêu oán hận lại tan biến hết.

Nàng cười khổ một tiếng nói tiếp :

- Tình yêu, đâu phải vì báo thù mà có được, ta khoan thứ cho người khác, cố chịu đựng một mình, suốt đời ta đã quá nhiều tội lỗi, khi nào ta đau khổ, ta cố tìm một sự an ủi nào đó.

Trịnh Tây Bắc ngẩn ngơ nhìn nàng. Nàng cười bi thương :

- Tình yêu vốn là đau khổ rồi, lúc các hạ lắng nhục ta, ta tan nát cả lòng, ta hận không giết được các hạ nhưng rồi ta lại tự nhủ, yêu là phải biết khoan thứ

chứ không phải chỉ là chiếm hữu và oán hận!

Trịnh Tây Bắc kêu lên :

- Cô nương thật là người tốt!
- Ta không tốt lắm đâu, chỉ vì ta đã từng gặp quá nhiều bất hạnh nên có thể nhận chịu được mọi đau khổ mà chưa chắc người khác chịu nhận được.

Trịnh Tây Bắc áp ứng :

- Cao cô nương, cô nương có bằng lòng cho tại hạ một cơ hội nữa không
- Cơ hội gì cơ chứ?
- Cơ hội được yêu cô nương.

Cao Ngọc Bình lắc đầu :

- Không. Bây giờ thì không được nữa rồi. Nếu trước đây mấy ngày, ta sẽ vui sướng biết bao nhiêu, còn bây giờ, lòng ta đã chết, ta không còn trông cậy gì vào ái tình nữa.

Nói đến đó, nàng đau khổ khóc nức lên, Trịnh Tây Bắc tha thiết :

- Vì cô nương oán hận tại hạ ư?
- Hận ư? Không, nếu ta hận các hạ, thà yêu các hạ còn hơn, cả đời ta đã nguyện không hận oán ai, ta không thể hận các hạ.
- Thế thì tại sao không cho tại hạ một cơ hội?
- Không, đối với ta, các hạ không yêu ta thật, chỉ là vì cảm ân nghĩa của ta và cộng thêm một chút thương cảm, các hạ tự xét xem có đúng vậy không?

Chàng hoang mang không đáp, Cao Ngọc Bình nói tiếp :

- Trịnh Tây Bắc, trước đây các hạ chẳng đã có yêu ta ư?
- Vâng... vâng.
- Bây giờ vẫn còn yêu chứ?
- Ta phát hiện cô nương vì ta mà mất mát quá nhiều, ta có bổn phận phải đền bù cho cô nương.

Cao Ngọc Bình cười khổ :

- Trịnh Tây Bắc, chịu ân đâu phải là tình yêu?
- Nhưng tình yêu có thể vì đấy mà phát sinh.
- Có thể có như vậy, nhưng ái tình chẳng đơn thuần thế đâu, nếu nó không phát xuất từ nội tâm. Trịnh Tây Bắc, nếu thực các hạ có phần yêu thích ta, ta có một mong cầu.
- Cô nương cứ nói đi.
- Hãy để cho ta làm muội muội các hạ, sau này chúng ta sẽ quên đi ái tình giữa nam và nữ, chúng ta hãy coi nhau như huynh muội và thương yêu nhau như huynh muội là đủ.
- Cái ấy...
- Nếu các hạ ưng thuận ta miễn nguyện lắm rồi!
- Thôi được!
- Ưng thuận thật chứ!
- Thật.

Nàng mỉm cười, nụ cười rất cao hứng, nàng không cần Trịnh Tây Bắc yêu mình, chỉ mong được chàng coi như huynh muội, tự nhiên trong sâu kín đáy lòng hơi vẫn còn chút gì bi thương. Liền đó Cao Ngọc Bình từ từ nhắm mắt, nàng hơi vận lực lên, các kinh mạch đau như cắt, nàng không chịu nổi phải bật rú lên một tiếng.

Trịnh Tây Bắc nhìn thấy sắc mặt của nhọt nhọt của nàng vội buột miệng hỏi :

- Cô nương sao vậy?

Cao Ngọc Bình đau đớn ngơ ngẩn nhìn Trịnh Tây Bắc, nàng bị thương đẽ hai hàng lệ rơi xuống.

- Cao muội muội ơi, muội muội nghĩ gì vậy?

- Chết!

- Ô! Chết ư? Nghĩ đến cái chết?

- Vâng, chúng ta đều sắp chết.

- Sao muội muội biết thế?

- Sao lại không biết? Muội chỉ cần vận sức một chút, kinh mạch đã đau như cắt, nếu không tin, ca ca thử xem!

Trịnh Tây Bắc bán tín bán nghi, chàng liền vận khí trị thương, quả nhiên đúng như Cao Ngọc Bình nói, sắc mặt chàng thảm biến. Cao Ngọc Bình buồn nói :

- Chúng ta chỉ còn sống được một ngày, sau mười hai giờ nữa, tất sẽ chết nơi hoang dã này.

Trịnh Tây Bắc rùng mình :

- Hắn... vì sao hắn phải đối xử với chúng ta như thế?

- Có lẽ hắn có ý để cho chúng ta tính toán chuyên riêng và tha hồ yêu đương trong một ngày, hắn tưởng chúng ta là một cặp tình nhân.

Trịnh Tây Bắc kêu lên :

- Không, chúng ta không thể chết.

- Nhưng ca ca ơi, thủ pháp đặc biệt của hắn, theo muội muội biết, trên đời này không có ai giải được!

- Không có ai giải được ư?

- Vâng, không ai giải được, mười hai giờ nữa, chúng ta sẽ bị ngưng kết kinh mạch mà chết!

Trịnh Tây Bắc run rẩy toàn thân :

- Trừ cái chết ra, chúng ta không còn con đường nào khác nữa ư?

- Vâng, đúng vậy.

Nghe câu xác định ấy, chàng lạnh người, thỉnh thoảng thấy sự chết chóc đáng sợ quá, chỉ còn mười hai giờ nữa, chàng biết làm gì đây? Chàng gượng cười bi thương :

- Trong một ngày nữa, chúng ta sẽ chết. Thôi được, chết thì chết.

Nói như than đến đó, đột nhiên chàng im bặt vì chàng chợt không nhìn thấy “Tuyết Sơn Ma Tử” đâu nữa, chàng buột miệng hỏi :

- Hắn đâu rồi?

- Ai?

- “Tuyết Sơn Ma Tử”!

- Có lẽ bị “Vô Thường Khách” cứu đi mất rồi.

- Trong “Kim Chủy môn” “Vô Thường Khách” có địa vị gì?

- Hắn là Tổng tuần, võ công hắn trong giang hồ khó tìm được địch thủ.

Trịnh Tây Bắc động tâm hỏi tiếp :

- Môn chủ “Kim Chủy môn” là ai?

- Môn chủ là ai, tất cả môn hạ chẳng ai thấy mặt bao giờ!
- Tại sao vậy?
- Mỗi lần Môn chủ xuất hiện đều có đeo một cái mặt nạ sắt, nhưng cũng rất ít khi xuất hiện, bình thường chỉ ở trong thần viện suốt ngày!

Trịnh Tây Bắc nhớ tới gì đó liền hỏi :

- Có một việc ca ca muốn hỏi muội muội.
- Nếu muội muội biết, sẵn lòng trả lời ca ca.
- Muội muội có biết “Thiên Địa huyết bài” không?
- Biết!
- Muội muội biết trong “Thiên Địa huyết bài” ghi chép cái gì?
- Theo Môn chủ bản môn suy đoán, nó ghi chép võ công của hai tuyệt đại kỳ nhân.
- Hai tuyệt đại kỳ nhân? Ai vậy?
- “Thiên Nhai Du Thần” và “Huyết nương tử”.

Trịnh Tây Bắc run lên :

- Tại sao suy đoán vậy?

Cao Ngọc Bình đáp :

- Có rất nhiều sự việc ca ca đều chưa biết hết, “Võ lâm Đồ thành” và “Tuyệt Sơn ma lâu” đều là công cụ của bản môn sử dụng để tiêu diệt võ lâm. Chẳng một ai biết đứng phía sau hai bang hội là Môn chủ bản môn! Võ công Môn chủ bản môn có thể nói là vô song. Chuyện Môn chủ không để lộ diện theo đồn đãi là vì một lời nói: “Trong thiên hạ kẻ có võ công cao nhất trừ Môn chủ ra còn có một nữ nhân nữa”! Nữ nhân này liền bị Môn chủ bắt giữ, theo truyền thuyết hai người có lời thề, trừ phi nữ nhân chết đi Môn chủ bản môn không được xuất hiện giang hồ, vì đó mấy chục năm nay bản Môn chủ ẩn binh bất động.
- Thế nữ nhân ấy là ai?
- Không biết, theo đồn đại võ công nàng ta không thua kém gì Môn chủ bản môn.

Nàng hơi ngừng lại một chút rồi tiếp :

- “Thiên Nhai Du Thần” và “Huyết nương tử” là hai kỳ nhân trăm năm trước, cứ theo lời đồn vì họ cùng nhau ẩn chứng võ công nên cùng mất tích giang hồ.

Trịnh Tây Bắc nói :

- Nhưng có người lại nói, “Thiên Nhai Du Thần” vẫn còn sống trên Trường Cơ đảo.
- Đó là việc năm sáu chục năm trước, vài chục năm trước đây Môn chủ bản môn từng đến Trường Cơ đảo, tuyệt không tìm thấy “Thiên Nhai Du Thần” nhưng cũng nghe được một tin bảy mươi năm trước “Huyết nương tử” đã từng phái người đem tới Trường Cơ đảo một thư khiêu chiến với “Thiên Nhai Du Thần”, sau khi nhận thư, “Thiên Nhai Du Thần” rời bỏ Trường Cơ đảo, từ đó, võ công cái thế của cả hai cùng mất tích.

Trịnh Tây Bắc không nhịn được phải nói :

- Nhưng còn tin tức gì?
- Có hai người biết “Thiên Nhai Du Thần” và “Huyết nương tử” ở đâu.
- A! Hai người ấy là ai?
- “Đỗ Vương Chi Vương” và “Bà Trung Thần”.

Trịnh Tây Bắc chấn động hỏi :

- Làm sao hai người họ biết được?

- Cứ theo lời đồn thì thế này: lúc ấy “Đỗ Vương Chi Vương” và “Bà Trung Thần” tình cờ phát hiện được chỗ chôn cất thi thể của “Thiên Nhai Du Thần” và “Huyết nương tử”, nhưng không ai chịu nói ra, đến khi cả hai người sắp chết mới tiết lộ chút phong thanh. Bấy giờ, hai người họ thương lượng với nhau nhận rằng võ công cái thể của “Thiên Nhai Du Thần” và “Huyết nương tử” không nên để thất truyền, hai người bèn đào bới thi thể lên lục tìm bí kíp võ công của họ và ghi lại trên “Thiên bài” và “Địa bài”.

Trịnh Tây Bắc nói :

- Té ra là như thế.

- “Thiên Địa huyết bài” xuất hiện giang hồ, đến lần cuối nghe nói rơi vào tay “Ngọc Kiếm thư sinh” nhưng người áo tím là Phó môn chủ của bản môn “Tứ Y Huyết Thần” tìm mãi trên thân “Ngọc Kiếm thư sinh” vẫn không thấy.

Trịnh Tây Bắc biến sắc, buột miệng :

- Cái gì? Người giết “Ngọc Kiếm thư sinh” là “Tứ Y Huyết Thần” ư?

- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc ngấm ngấm nghiêng chặt răng, lại nói :

- Có phải Môn chủ quý môn bắt giữ sáu cao thủ tuyệt đại ở Trung Nguyên không?

- Là những ai?

- “Thần Bí chủ nhân”, “Huyết tri chủ nhân” vân vân...

- Cái ấy muội muội không biết.

Trịnh Tây Bắc suy nghĩ một chút, hỏi tiếp :

- Thế “Kim Chủy môn” quyết đoạt cho được “Thiên Địa huyết bài” chứ gì?

- Đúng vậy.

- Nếu như vật ấy rơi vào tay “Kim Chủy môn”, điều gì sẽ xảy ra?

- Chắc chắn sẽ xảy ra một trận gió tanh mưa máu...

Câu nói của Cao Ngọc Bình chưa kịp dứt, bỗng nhiên có bước chân nhẹ nhàng từ xa bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Đỗ Bắc Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Mơ hồ mù mịt

Trịnh Tây Bắc và Cao Ngọc Bình nghe tiếng bước chân ấy bất giác cũng nhìn theo hướng vọng ra tiếng, chỉ thấy một người bịt mặt từ từ bước tới. Trịnh Tây Bắc giật mình vì chàng đã nhận ra đó chính là Giáo chủ bịt mặt, đồ đệ của “Huyết nương tử”. Chớp nhoáng, y đã đến trước mặt Trịnh Tây Bắc. Giáo chủ bịt mặt ấy nhìn chàng lom khom rồi hỏi :

- Các hạ còn nhận ra ta không?

Trịnh Tây Bắc thần nhiên mỉm cười :

- Tại hạ làm sao quên được, không biết Giáo chủ tìm đến đây có phải vì tại hạ không?

- Có thể nói như thế mà cũng có thể nói không phải như thế.

- Lời ấy tại hạ phải hiểu sao đây?

Giáo chủ bịt mặt cười nhạt một tiếng nói lại :

- Xin hỏi các hạ, vị cô nương này là ai đây?

- Nàng là muội muội của tại hạ, tên là Cao Ngọc Bình.

- A! Là Cao cô nương, thế thì ta nói chuyện không có gì ngại cả chứ?

Giáo chủ bịt mặt xuất hiện ở đây đã là kỳ quái, lời nói mơ hồ khó đoán, Trịnh Tây Bắc đáp luôn :

- Cứ nói thẳng chẳng có gì ngại.

- Như vậy, ta rất yên tâm, xin hỏi Cao cô nương, trước đây vài ngày, có phải cô nương có đi đến Hoàng Sơn phái?

Câu hỏi của Giáo chủ bịt mặt khiến Trịnh Tây Bắc giật mình, ánh mắt hoang mang nhìn Cao Ngọc Bình.

Cao Ngọc Bình đáp :

- Không sai, nhưng không biết Giáo chủ hỏi như vậy để làm gì?

Giáo chủ bịt mặt;

- Được rồi, ta xin hỏi cô nương một câu nữa, câu này có quan hệ đến chuyện Trịnh Tây Bắc làm mất “Thiên Địa huyết bài” đấy!

Trịnh Tây Bắc cả kinh buột miệng :

- Các hạ... làm sao biết chuyện tại hạ làm mất “Thiên Địa huyết bài”?

- Ta gặp “Bạch Mi Tiên Ông” và ta chợt nhớ ra các hạ đã từng tới Hoàng Sơn phái.

Hắn hơi chậm lời một chút, hỏi lại :

- Có việc này ta muốn được Cao cô nương chứng minh.

- Mời nói!

- Khi quái nhân lưng gù hại chết Trình Phụng, cô nương có mặt ở đó không?

Trịnh Tây Bắc buột miệng :

- Cái gì? Cao cô nương cũng có mặt ở nơi đó ư?

- Không, ý của ta là ở việc sau đó, cô nương đã đến đó, sau khi quái nhân lưng gù giết chết Trình Phụng, cô nương có biết chứ?

- Đúng vậy, nhưng khi ta đến Trình chương môn đã bị phát độc chết.

- Khi cô nương ra khỏi “Lạc Nhật phong” ta có thấy cô nương, vì vậy khi “Bạch Mi Tiên Ông” kể lại chuyện mất “Thiên Địa huyết bài”, ta mới nhớ ra một sự việc.

Cao Ngọc Bình hỏi :

- Là việc gì?

- Cô nương nhìn thấy khi Trình chương môn bị hại không?

- Không!

- Thế khi cô nương rời bỏ Hoàng Sơn, cô nương có nhìn thấy gì không?

- Nhìn thấy cái gì?

- Thí dụ như nhìn thấy một người nào đó...

- Một người ư?

Nàng chau mày trầm tư một lúc rồi đáp :

- Ta quả có nhìn thấy một người khi ta vào hậu viện, ta thoáng thấy một nữ nhân áo xanh vụt qua.

- A!

Giáo chủ bịt mặt và Trịnh Tây Bắc đồng thời cùng “A” một tiếng. Giáo chủ bịt mặt hỏi :

- Võ công đối phương theo cô nương phán đoán ra sao?
- Quyết không kém hơn ca ca Trịnh Tây Bắc và ta, có thể còn cao hơn nữa!

Giáo chủ bịt mặt gật đầu lại hỏi :

- Phải chăng Cao cô nương là môn hạ “Kim Chủy môn”.
- Từng là môn hạ.
- Thế thì chắc cô nương hiểu rõ nội tình của “Kim Chủy môn” chứ gì?
- Có thể tạm nói là như thế.
- Trong “Kim Chủy môn” cô nương có nhận ra một nhân vật khả nghi không?
- Nhân vật khả nghi à? Giáo chủ ám chỉ...
- Không biết ca ca Trịnh Tây Bắc nói qua với cô nương là võ lâm Trung Nguyên có sáu cao thủ mất tích chưa?
- Nói rồi!
- Phải chăng bị “Kim Chủy môn” bắt giữ?
- Điểm ấy, ta không biết, Giáo chủ cho rằng họ bị Môn chủ “Kim Chủy môn” bắt giữ hoặc giết hại ư?
- Họ bị giam giữ trong “Kim Chủy môn”?
- Nhân vật khả nghi không biết có hay không, nhưng sáu cao thủ võ lâm Trung Nguyên mất tích không có khả năng bị bắt giữ hoặc bị ám hại.
- Vì sao cô nương dám quả quyết?
- Vì vài năm trước đây, ta từng nghe Môn chủ nhắc đến một chuyện, Môn chủ nói muốn tiêu diệt võ lâm Trung Nguyên chỉ cần giết chết trước mười người!

Giáo chủ bịt mặt hỏi :

- Mười người nào?
- Cái ấy ta hoàn toàn không biết!

Trịnh Tây Bắc buột miệng :

- Đúng rồi, là mười người, cộng cả Thiếu Lâm “Nhất Nguyên đại sư”, Võ Đang “Kim Chi đạo nhân” tất cả là mười!

Giáo chủ bịt mặt ngơ ngẩn :

- Không sai rồi, là mười người... nói thế sáu cao thủ võ lâm Trung Nguyên mất tích không phải do “Kim Chủy môn” gây ra.

Trịnh Tây Bắc nói :

- Thế thì do ai?

Giáo chủ bịt mặt cười gằn một tiếng :

- Sự việc có một khả năng, tất cả cao thủ ấy bị “Thần Bí chủ nhân” hãm hại.
- Cái gì?

Trịnh Tây Bắc bật kêu lên, giả định ấy khiến chàng quá sức kinh hoàng. “Thần Bí chủ nhân” là kỳ nhân trên đời, việc gì phải hại sáu cao thủ kia? Đúng vậy, điều ấy không thể có khả năng, Trịnh Tây Bắc động tâm, buông thõng :

- Không thể được!
- Vì sao lại không thể được?
- “Thần Bí chủ nhân” không cần thiết phải hãm hại bọn họ!

- Đúng vậy “Thần Bí chủ nhân” không cần thiết gì phải hãm hại họ, trừ phi bên trong còn có bí ẩn gì khác.

Giáo chủ bật mặt gượng cười :

- Sự việc chân tướng như thế nào, cuối cùng rồi sẽ có lúc minh bạch, tự nhiên, điều suy đoán ấy có phần xúc phạm tới “Thần Bí chủ nhân” nhưng cũng không phải là hoàn toàn vô lý.

Trịnh Tây Bắc trầm tư một lúc như muốn nói gì đó nhưng rồi lại không nói ra. Giáo chủ bật mặt hỏi :

- Không biết nhị vị ở đây có việc gì?

Trịnh Tây Bắc gượng cười :

- Chờ chết!

- Chờ chết? Tại sao vậy?

- Tại hạ và Cao muội muội đây bị một cao thủ điểm huyết dùng thủ pháp đặc biệt điểm vào huyết đạo, trong vòng mười hai giờ nữa kinh mạch sẽ ngưng kết mà chết.

- Lòi... lòi ấy là nói thật chứ?

- Tại hạ nữ nào đem sinh mạng ra nói đùa?

Chàng lại cười khổ nói tiếp :

- Tại hạ có một việc muốn nhờ Giáo chủ giúp đỡ.

- Xin cứ nói.

- Xin Giáo chủ báo với “Bạch Mi Tiên Ông”, nếu thật như tại hạ bỏ mạng nơi hoang dã này xin đừng cho mẫu thân tại hạ biết.

- Sao? Các hạ tin chắc chắn sẽ chết sao?

- Chứ tại hạ biết làm sao nữa đây?

- Không biết trong thiên hạ có ai có khả năng giải huyết được chăng?

- Cứ theo Cao muội muội nói trong thiên hạ không có người nào giải được.

Giáo chủ bật mặt nói :

- Ta không tin thiên hạ mệnh mông này lại không tìm ra người có khả năng giải huyết.

- Nếu có đi nữa, thời gian cũng còn quá ngắn, chúng ta chỉ sống có mười hai giờ nữa, trừ phi có phép lạ xảy ra, nếu không chẳng còn cách nào khác.

Dứt lời chàng thở dài nảo ruột. Giáo chủ bật mặt nói :

- Cứ theo ta biết, danh gia giải huyết trong thiên hạ chỉ có một người. Rất tiếc người ấy đã mất tích cùng lúc với sư phụ ta rồi.

- Người ấy là ai vậy?

- “Huyết tri chủ nhân”

Trịnh Tây Bắc muốn nhảy lên. “Huyết tri chủ nhân” là danh gia về giải huyết, thế thì con gái là Lôi Ngọc Quyên có lẽ cũng rất giỏi về thủ pháp giải huyết mới đúng. Tâm niệm chuyển động, lòng khao khát thêm sống nổi dậy, chàng phần chấn tinh thần nói liền :

- Ông ta đã thất tung mất tích nhưng còn có một hậu nhân, biết đâu cũng giỏi giải huyết, nhưng từ đây đến “Huyết tri” cũng mất cả ngày, Giáo chủ có thể giúp chúng ta được không?

- Giúp cách nào?

- Đem chúng ta đến “Huyết tri”. Tại hạ sẽ chỉ đường cho.

- Đương nhiên là được.

Liền đó Giáo chủ bật mặt kẹp hai người vào hai bên nách, búng chân bật đi, chớp mắt đã vọt thân phi hành mấy dặm. Đột nhiên, một tiếng quát lạnh lạnh

vọng lên, một thanh âm nữ nhân dội lại :

- Dừng chân!

Âm thanh vọng đến khiến Giáo chủ bật mặt và Trịnh Tây Bắc kinh hoàng. Giáo chủ bật mặt vội dừng chân nhìn tới, chỉ thấy trong rừng vọt ra một điểm nữ áo đỏ. Giáo chủ bật mặt buông hai người xuống, Trịnh Tây Bắc kêu to :

- Lôi muội muội, chúng ta chính đang đi tìm muội muội đây.

Trịnh Tây Bắc nói tới đó đột nhiên ngưng bật vì chàng nhìn thấy nét mặt Lôi Ngọc Quỳnh lạnh như băng và đầy sát khí. Trịnh Tây Bắc kinh ngạc, tự cảm thấy lo lắng. Sát khí trên mặt Lôi Ngọc Quỳnh càng lúc càng dễ sợ, nàng bước đến gần Giáo chủ bật mặt, tình hình ấy khiến Giáo chủ bật mặt phải lùi một bước, cúi xuống hỏi Trịnh Tây Bắc :

- Cô nương ấy là ai vậy?

- Con gái của “Huyết trì chủ nhân”!

Giáo chủ bật mặt hơi giật mình, giữa lúc ấy Lôi Ngọc Quỳnh đã bước đến gần, chỉ còn cách độ năm bước, nàng dừng bước lạnh lẽo hỏi :

- Trịnh Tây Bắc, ngươi tìm ta làm gì?

Trịnh Tây Bắc nghe câu hỏi lạnh nhạt của nàng càng thêm ngơ ngẩn vì âm thanh tuy bình thường nhưng rất lạnh lẽo. Chàng cố trấn định tinh thần đáp :

- Ca ca bị người dung độc thủ điểm huyết, hy vọng muội muội có thể giải được cứu ca ca khỏi chết.

- Vì vậy ngươi mới tìm ta?

- Đúng!

Lôi Ngọc Quỳnh cười nhạt :

- Trịnh Tây Bắc, ngươi cho rằng ta là vị Bồ Tát chuyên cứu mạng người ư? Khi ngươi cần ta liền tìm ta cứu người? Báo cho ngươi biết, ta cũng tới đây tìm ngươi đây.

Trịnh Tây Bắc kinh dị :

- Tìm ta? Có chuyện gì?

- Giết ngươi!

Câu gần giọng đầy sát khí ấy khiến Trịnh Tây Bắc, Giáo chủ bật mặt, Cao Ngọc Bình đồng thời hoảng sợ vì trong âm giọng đó chẳng có chút gì là đùa giỡn. Trịnh Tây Bắc run giọng :

- Muội muội... muốn giết ca ca ư?

- Đúng vậy!

- Tại sao?

- Tự ngươi phải biết rõ rồi chứ?

Tiếng nói chưa dứt, thân thể mềm mại của nàng bay vọt tới về phía Trịnh Tây Bắc, một chương đột ngột quét tới. Trịnh Tây Bắc không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Chàng với nàng đang yêu nhau thắm thiết có sao nàng lại có thái độ như thế? Sự thực đã có gì xảy ra?

Đang lúc Trịnh Tây Bắc trầm tư, chương lực nội gia của Lôi Ngọc Quỳnh quét tới, trước mắt chàng sắp táng mạng dưới tay nàng... Giáo chủ bật mặt gầm lên :

- Dừng tay lại!

Nhân ảnh y bật tung tới đỡ luôn chương phong của Lôi Ngọc Quỳnh. Tuy đã đỡ được chương ấy nhưng bị bức bách lùi lại liên tiếp ba bốn bước. Giáo chủ chấn kinh.

Bấy giờ sát cơ Lôi Ngọc Quỳnh càng dữ, nàng quát :

- Ngươi muốn tìm chết ư?

Cùng với tiếng quát kinh người ấy, nàng lướt thân đến bên Giáo chủ bật mặt. Trịnh Tây Bắc vội phi thân đến chắn ngang người Giáo chủ lạnh lùng quát :

- Lôi cô nương, cô nương định giết ta ư?
- Đúng vậy!
- Xin hỏi Trịnh Tây Bắc ta có làm gì không phải với cô nương?
- Người là thứ khéo mềm khéo miệng, đa ngôn xảo trá, sao ta lại không muốn giết?

Cùng với tiếng quát nang lướt chân tới Trịnh Tây Bắc, chưởng phong lại ào ạt quét ra. Giáo chủ bị mặt nàng gào to :

- Cô nương, sao cô nương lại vô lý đến thế?

Y xuất thủ một chưởng, lại đẩy chưởng phong của nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Gian nhà khủng bố

Hình như Lôi Ngọc Quỳnh đã dự liệu trước, đang khi chưởng của Giáo chủ bị mặt đánh ra đỡ chưởng nàng, tay tả nàng về một vòng, chiêu thứ hai hết sức lợi hại đột nhiên tấn công tới y. Chiêu ấy xuất thủ vừa mau vừa ảo diệu, Giáo chủ bị mặt chỉ thấy chưởng ảnh đảo lộn đã đến ngay trước mặt, y vội vàng lùi thân quát lên, một chưởng khác của Lôi Ngọc Quỳnh đột ngột đánh vào người Trịnh Tây Bắc. Thế công của nàng lợi hại cực điểm, bấy giờ chàng đã không còn sức để trả đòn, làm sao có thể chịu nổi chưởng ấy?

“Bình” một tiếng! Chỉ thấy miệng của Trịnh Tây Bắc phun máu tươi ra, thân văng xa mấy trượng. Lôi Ngọc Quỳnh rú lên, Giáo chủ bị mặt và Lôi Ngọc Quỳnh cùng sững sốt. Đột nhiên... một bóng áo xanh đột ngột xuất hiện đỡ lấy thân Trịnh Tây Bắc vừa văng tới, mọi người có mặt lại kêu lên kinh dị.

Lôi Ngọc Quỳnh bắn thân tới bên người áo xanh, nàng quát to :

- Bỏ người xuống!

Vừa quát một chưởng đã quét tới người áo xanh. Thế xuất thủ của Lôi Ngọc Quỳnh không thể nói là không mau thế mà người áo xanh chỉ khẽ tránh thân, chưởng ấy đã rơi vào khoảng không, người áo xanh đã lướt tới sau lưng Lôi Ngọc Quỳnh. Tất cả mọi người hết sức kinh ngạc vì võ công người áo xanh quả thực rất cao cường vượt khỏi dự liệu, họ cơ hồ không dám tin vào mắt mình nữa. Lôi Ngọc Quỳnh kinh hãi. Lúc ấy Giáo chủ bị mặt và Lôi Ngọc Quỳnh mới nhận ra đối phương được phủ kín bằng tấm lụa xanh từ đầu tới cổ không để người khác nhận ra chân diện mục.

Đối phương cười lạnh lẽo :

- Nếu cô nương tiếp tục xuất thủ thì tại hạ không khách sáo với cô nương đâu đó!

Ngữ âm cực kỳ lạnh lẽo chói tai khiến ai nấy biến sắc. Đột nhiên Giáo chủ bị mặt nhớ đến một việc vừa rồi phải chăng Trịnh Tây Bắc có nói khi nàng rời khỏi “Lạc Nhật phong” cũng gặp một người áo xanh như thế này? Chẳng lẽ đây chính là người mà nàng nhìn thấy? Và cũng là người mà y đoán là “Thần Bí chủ nhân”? Trừ chủ nhân ấy ra, còn ai có võ công cao cường như thế? Điều luận đoán ấy có phần hợp lý lắm.

Đang lúc đó...người áo xanh bị mặt hỏi Lôi Ngọc Quỳnh :

- Cô nương muốn giết y ư?
- Đúng vậy!
- Y và cô nương có cừ hận?
- Có thể là như thế!
- Ta cũng muốn giết y!

Câu nói ấy làm mọi người chấn động mạnh. Giáo chủ bị mặt lạnh lùng hỏi :

- Không biết các hạ là người nào?
- Các người không xứng đáng để biết ta.

Ánh mắt đối phương xoay qua Lôi Ngọc Quỳnh, hẩn hỏi :

- Trong vòng mười hai giờ nữa cô nương sẽ bị ngưng kết kinh mạch chết phải không?

- Ngươi... các hạ tại sao biết?

- Nhân vì ta có ý muốn cứu cô nương

Hai tiếng “cô nương” chưa dứt, thân ảnh người áo xanh đã vọt tới mau lẹ như tên bắn. Lôi Ngọc Quỳnh chỉ chợt thấy đại huyết đầu nhói một cái lập tức khôi phục lại tri giác. Đưa mắt nhìn tới, người áo xanh tựa như chưa hề động đậy, kỹ xảo của hắn tuyệt diệu chưa từng thấy. Hắn lại cười lạnh lẽo :

- Ta đem Trịnh Tây Bắc đi đây...

Chưa dứt lời hắn định xoay mình đi. Giáo chủ bịt mắt vội quát :

- Đứng lại!

Hắn vô thức dừng chân lạnh lẽo hỏi :

- Ngươi còn muốn gì nữa?

- Các hạ và Trịnh Tây Bắc có cừ hận gì chăng?

- Đúng vậy.

- Nếu đã cừ hận tất phải để lại danh tính chứ!

- Bất tất.

Tiếng “bất tất” chưa dứt hẳn, thân ảnh đã lướt đi xa lắm!

Trịnh Tây Bắc vốn đang thụ thương lại bị trúng một chưởng của Lôi Ngọc Quỳnh, chàng gần suýt chết, không biết trải qua bao lâu chàng mới thấy toàn thân đau nhức dần dần tỉnh lại... nhưng chàng nhớ mãi không ra vì đâu Lôi Ngọc Quỳnh lại muốn giết chàng!...

- Trịnh Tây Bắc, không ngờ thân ngươi lại có ngày hôm nay!

Trịnh Tây Bắc nghe tiếng kinh hoàng nhìn lại, chớp nhoáng chàng nhận ra cách chàng ba bước đứng sừng sững một người áo xanh bị mặt. Chàng sợ hãi hỏi :

- Ngươi... ngươi là ai thế?

Đối phương cười lạnh lùng :

- Ngươi muốn biết ta là ai ư?

- Đúng vậy!

Đối phương lại buông chuỗi cười hiểm lạnh :

- Trước khi ngươi chết, ta cũng nên cho ngươi biết ta là ai, ngươi hãy nhìn xem nơi đây là nơi nào?

Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn đảo qua chung quanh, chàng giật nảy người, nhận ra họ đang đứng trên một mỏm đá cao thâu mây xanh, dưới mỏm đá ấy là một dòng nước lớn đang chảy xiết.

Chàng biến sắc buột miệng :

- Ngươi...

- Ta muốn lấy mạng ngươi!

Trịnh Tây Bắc muốn dấy dựa đứng lên nhưng toàn thân chàng không cách nào động đậy được, chàng chợt hiểu mình đang bị trói trên cái bè đan bằng trúc.

Người áo xanh ấy nhấc cái bè cột chặt chàng trên ấy lên :

- Trịnh Tây Bắc ta ném ngươi và cái bè này xuống dòng sông dưới kia để mặc ngươi sống chết!

Trịnh Tây Bắc run giọng :

(Mất một đoạn)

Tay tà hất đột nhiên giờ hắt cái khăn bịt mặt lên, ánh mắt Trịnh Tây Bắc nhìn vào, chàng buột miệng kêu :

- Ủa! Là cô nương ấy ư?

Tiếng “ư” chưa kịp ra khỏi miệng, thân hình chàng và cái bè đã bị quăng vọt lên cao rồi chúi vun vút xuống dòng nước chảy xiết. Bọt trắng tung lên, đầu óc chàng choáng váng lại hôn mê bất tỉnh...

Chiếc bè lốc lạo chao đảo vào những tảng đá ngầm giữa dòng sông rồi lại trôi băng băng... lại va chạm chao đảo, chàng lại tỉnh dậy, chàng nghiêng đầu nhìn dòng nước chảy thao thao, chiếc bè lại bị chạm vào đá ngầm dội ra, mỗi lần bè bị va chạm, toàn thân Trịnh Tây Bắc lại đau đốn khủng khiếp... chàng ú ớ trong miệng :

- Đúng là... ta bị báo ứng!

Khi chàng đang nghĩ đến chuyện báo ứng, chàng chợt nhớ tới Lý Tiểu Quyên, nàng ta đã hại chàng quá tàn khốc. Phải chi đời chàng không gặp nàng, nhiều việc tàn khốc trước đây đã đâu có xảy ra...

Có tiếng động, chiếc bè lại chạm vào đá ngầm cơ hồ quăng Trịnh Tây Bắc xuống sông, chàng tự nghĩ đời chàng đến đây có lẽ là kết thúc rồi... Đột nhiên, chàng có cảm giác sợi dây trời chàng như đã lỏng, ngay lúc chiếc bè lại va chạm mạnh quăng chàng xuống dưới nước, chàng uống một ngụm nước sặc sụa, trước mặt chỉ là một màu trắng nhấp nhô, chàng bất tỉnh nhân sự...

Trải qua không biết bao nhiêu thống khổ, Trịnh Tây Bắc lại tỉnh dậy, chàng phát hiện toàn thân chàng lạnh như băng chẳng khác nào nằm trong nước. Chàng mở mắt ra nhìn nhận ra chàng đang nằm trên một bờ hồ, nửa thân chàng vẫn ngâm dưới nước, chàng đưa mắt quan sát chung quanh toàn là núi non cao ngất và một dòng nước chảy thao thao...

Chàng muốn cố ngồi dậy nhưng toàn thân đau đốn chẳng còn chút sức lực, chàng cố vận khí lên chợt thấy kinh mạch như thông suốt, thủ pháp đặc biệt điểm huyết trước đây đã được khai giải từ lúc nào rồi. Nằm im bất động một lúc lâu chàng nhớ ra trong thân chàng còn sót một viên đan được do “Thông Thiên Thần Quân” cho lúc trước, chàng đưa tay lục tìm trong áo. Viên thuốc ấy đã ướt sũng nhưng chàng vẫn rút ra bỏ vào miệng. Tuy nó ướt nhưng có lẽ vẫn còn được lực nên chàng chỉ uống nó một lúc tự thấy trong người khỏe ít nhiều. Chàng lồm cồm bò dậy ngửa mặt nhìn cao sơn tuyết lãnh, chàng chẳng dám trách ai khác ngoài tự trách mình.

Giữa rừng núi trùng điệp ấy chàng đành hái mấy quả mọc hoang ăn cho đỡ đói, sau đó đi về hướng ngoài núi.

Tuy huyết đạo Trịnh Tây Bắc đã được giải hết nhưng vết nội thương vẫn còn làm chàng rất mệt mỏi chưa hồi phục ngay trong nhất thời được, chàng chưa chết đã là may mắn lắm rồi!

Bây giờ thân chàng đang ở giữa núi cao chồm chớ, màu trời đang sục tối dần... Chàng đi về phía một thâm cốc... Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc dừng chân lại và phát giác ra xa xa trong đám mây khói mù tỏa ẩn hiện một cửa thạch động. Hai cánh cửa ấy đóng chặt. Trịnh Tây Bắc run sợ thẳm, chàng bước vội về hướng cửa thạch động ấy... không lâu sau chàng đã đến thạch môn. Cánh cửa ở giữa một tòa sơn nhâm, mây mù che tỏa. Cách cửa kỳ quái khiến Trịnh Tây Bắc không biết đây là nơi nào. Chàng đưa tay đẩy mạnh cánh cửa, cửa mở.

Một luồng gió lạnh buốt thổi phát qua khiến Trịnh Tây Bắc lạnh run run, đưa mắt nhìn vào chỉ thấy như giữa đám mây mù. Trong đám mây mù ấy thấp thoáng có bóng mấy mái nhà ngói đỏ au. Trịnh Tây Bắc bước tới... đi theo hướng mái nhà đỏ ấy...

Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc vội dừng chân lại thở dồn dập, dưới chân chàng là một vực sâu thăm thẳm, nếu không cẩn thận dễ dàng rơi xuống hố thăm không nhìn thấy đáy ấy. Gian nhà nhỏ dựng cheo leo bên kia bờ vực. Trịnh Tây Bắc quan sát kỹ lưỡng, chàng nhận ra có bốn sợi dây sắt căng từ sườn núi bên này qua bên gian nhà đỏ nọ, chàng càng không hiểu đây là nơi nào mà có sự bố trí kỳ lạ như vậy... bốn sợi dây sắt mỗi sợi chỉ rộng độ nửa thước, chàng đặt chân phải lên một sợi dây hơi vận sức một chút đề xuống, sợi dây rung lên phát ra những tiếng vui tai như đàn. Trịnh Tây Bắc theo sợi dây ấy bước qua sườn núi phía bên kia nơi có gian nhà đỏ, dưới chân chàng là vực sâu thăm thẳm, ngoài mây mù trắng xóa ra không còn nhìn thấy gì khác.

Vượt qua dây sắt rồi tự nhiên Trịnh Tây Bắc không còn cảm thấy sợ sệt gì nữa, chàng bước luôn đến gần gian nhà đỏ ấy. Chàng quan sát cánh cửa lớn sơn màu đỏ đã bạc màu, bất giác chàng hít hơi chân khí. Cách đó độ vài chục trượng có một tòa tháp bốn tầng, chàng chưa vội tìm hiểu tòa tháp ấy, bước chân vào gian nhà đỏ. Trước tiên chàng gõ mạnh mấy cái vào cửa hồi lớn :

- Có ai ở trong ấy không?

Không có tiếng trả lời. Trịnh Tây Bắc thu hết can đảm, chàng cảm giác gian nhà đỏ này có vẻ gì bí mật lạ lùng và có gì đó đe dọa lạ lùng, chàng thu hết can đảm đẩy cửa bước vào. Trong cửa vẫn là cảnh tĩnh mịch lặng im, chàng không biết nơi đây là đâu nhưng cũng cứ tiến vào, trong nhà ngoài một chiếc ghế chẳng còn cái gì đáng khả nghi.

Đột nhiên... có bước chân loạt soạt từ xa vọng đến... tiếng chân ấy dội lên không khí tĩnh mịch nghe rất dễ sợ, Trịnh Tây Bắc xoay người, ngoài cửa không có một bóng người. Chàng loay xoay mình bước ra cửa, đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy giữa đám mây mù hiện ra một bóng người nhỏ bé xám xám. Trịnh Tây Bắc giật mình hỏi to :

- Người nào đó?

Đối phương chẳng đáp gì cả. Trịnh Tây Bắc hít một hơi chân khí. Bóng nhỏ bé xam xám ấy đã tới trước cửa, nhìn kỹ lại, Trịnh Tây Bắc lại giật mình, vô thức lùi lại một bước, chẳng lại hỏi to :

- Người là ai?

Đối phương không đáp một lời làm lùi bước lại phía Trịnh Tây Bắc, động tác của hắn kỳ dị khiến chàng phải lùi lại một bước nữa. Đối phương chỉ còn cách Trịnh Tây Bắc ba thước, hắn dừng chân, một mắt - vì hắn chỉ còn một mắt - long lên nhìn chàng lạnh như băng hỏi :

- Người là ai?

Thanh âm lạnh lùng như sắc nhọn như không phải phát ra từ miệng người. Trịnh Tây Bắc hít một hơi dài đáp :

- Tại hạ Trịnh Tây Bắc.

- Chấn Tây bắc à? Tại sao không gọi là Hãm Đông Nam? (Chấn Tây Bắc và Hãm Đông Nam là tên hai cửa quan trọng trong sông bài “Cửu”)

- Cái ấy...

- Thật là tên lớn lối, tiểu tử, ngươi có biết nơi này là nơi nào không?

- Tại hạ không biết!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bặc Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bóng ma áo đen

- Không biết ư?

- Vâng. Tại hạ thật không biết nơi này là nơi nào.

- Thế tại sao... ngươi lại dám vào đây?

- Tại hạ vô tình đẩy cửa vào...

- Cái đó ai mà không biết, nhưng ta muốn hỏi tại sao ngươi lại đến nơi đây?

- Vô ý à?

- Vâng. Vô ý.

Đối phương trầm tư một chút tựa như nghĩ ngợi gì đó. Lâu lắm hắn mới hỏi :

- Lời nói của ngươi nghe chẳng thông chút nào cả!

- Nghe không thông? Tại sao chứ?

- Mục đích của các hạ đến đây, ta xem ra không giấu diếm chút nào!

- Tin hay không là tùy ngươi, tại hạ bị người ta ném xuống sông tình cờ trôi dạt đến đây vô ý phát giác ra cửa động trong đám mây mù...

- Vì vậy, ngươi tiến vào đại.

- Vâng, nếu không tin, các hạ hãy nhìn xem trong thân tại hạ vẫn còn thương thế đây.

Quái nhân đọc nhãn buột nói :

- Thôi được, ngươi đi ra đi!

- Đi đâu?

- Đi ra khỏi đây, ra khỏi cửa động.

Trịnh Tây Bắc chau mày :

- Giờ này đêm đang mù mịt, tại hạ lại có nội thương, xin lão tiên bói rộng lượng cho tại hạ nghỉ lại đây một đêm không được sao?

Quái nhân lạnh lẽo đáp :

- Không thể được!

- Tại sao vậy?

- Ta nói không thể là không thể được, còn biết tại sao làm gì?

- Lão tiên bói không thể rộng lượng một lần sao?

- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc ngần ngừ một chút, cuối cùng chàng đáp :

- Đã thế xin cáo từ!

Dứt lời chàng liền quay về lối cũ.

- Đứng lại!

Quái nhân một mắt quát to một tiếng, Trịnh Tây Bắc giật mình dừng lại quay đầu hỏi :

(Mắt trang)

- Hỏi ta cái gì?

- Hỏi tiên bói rằng nơi đây là nơi nào?

- Điều ấy nguoi không cần biết!

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhieć gì hết, cút đi!

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng :

- Nếu thế tại hạ có thể xin hỏi danh quý tánh của lão tiên bói được chăng?

- Nguoi biết tên ta làm gì, cút cho mau!

Trịnh Tây Bắc cười gằn :

- Nếu như tại hạ không cút thì sao?

Quái nhân một mắt không đáp, một con mắt hấn đảo lộn cái tròng đen đầy sát khí găm lên :

- Muốn chết hả?

- Vậ tất...

- Tiểu tử, ta giết chết nguoi!

Vừa quát, hữu thủ hấn vung lên chường thể thình lình tấn công Trịnh Tây Bắc. Thể xuất thủ của quái nhân một mắt cực kỳ mau lẹ. Trịnh Tây Bắc không thể ngờ, chàng liền bắn thân lui tránh chường ấy, thân pháp Chàng khiến quái nhân hơi thoáng thốt kinh ngạc như không tin, hấn nhìn Chàng ngạc nhiên :

- Không ngờ một tiểu tử như nguoi mà xem ra cũng có chút bản lĩnh đây!

Trịnh Tây Bắc cười an nhiên :

- Hai tiếng bản lĩnh tại hạ không dám nhận. Nhưng nếu muốn tiếp lão tiên bói mười chiêu có lẽ cũng không thành vấn đề đối với tại hạ!

Quái nhân găm to :

- Thế thì hãy tiếp ta mười chiêu thử xem sao!

Tiếng gầm chưa dứt, chuông lại rít lên và đánh tới. Lúc đối phương vừa xuất thủ, Trịnh Tây Bắc đã nhận định võ công của đối phương cao không kém gì mình nên dù ngoài mặt Chàng tỏ ra bình tĩnh thực sự trong tâm hết sức căng thẳng.

Chàng quát to một tiếng, tấn công một chiêu dữ dội, chỉ thấy trong khi nhân ảnh đảo lộn, hai người đã thi triển hai chiêu. Trịnh Tây Bắc nhận ra nội lực cả chàng không hùng hậu bằng nội lực của đối phương. Nếu cứ kéo dài trận đấu thế tất chàng sẽ thụ thương dưới tay đối phương mất.

Tâm niệm chuyển động, chàng thi triển liên tiếp hai chiêu “Hồn Đoạn Thiên Nha” và “Vạn Quỷ Triều Thần”. Hai chiêu ấy chẳng giác gì liều mạng nên thể công lực mãnh liệt, quái nhân liên tục bị buộc phải lùi lại mấy chục bước. Trịnh Tây Bắc đưa tay hữu phong bế huyết đạo sau thân ảnh lướt mau vào gian nhà màu đỏ. Hành động ấy của chàng bất ngờ đến độ quái nhân phát giá ra chàng đành chạy xa mấy bước. Hắn gào lên điên cuồng :

- Tiểu tử, ta giết ngươi bây giờ...

Cùng với tiếng gào hắn cấp tốc đuổi theo. Đang lúc ấy Trịnh Tây Bắc đã đến trước cửa gian nhà ấy, chàng lọt thân vào “Bình” một tiếng, chàng đóng ngược hai cánh cửa lại, mặc quái nhân ở ngoài.

- Tiểu tử, ngươi có mở cửa ra không?

Trịnh Tây Bắc không đáp, chàng lục loại một lượt trong nhà, chẳng phát hiện ra điều gì lạ, thỉnh thoảng nghe tiếng rên từ hướng cổ tháp vọng đến, Trịnh Tây Bắc rung mình chấn động. Trong cổ tháp kia lẽ nào có cái gì bí mật chăng? Đột nhiên, một tiếng “Ầm” dữ dội bụi cát và gỗ vụn bay mù, cánh cửa lớn màu đỏ đã bị quái nhân một mất đập vỡ tung. Trịnh Tây Bắc vọt thân phi ra...

Một người phi vào một người phóng ra, quái nhân nổi giận gầm thét điên cuồng :

- Tiểu tử, có giỏi ngươi đừng chạy thử coi!

Vừa gầm thét hắn vừa đuổi theo chàng. Bấy giờ Trịnh Tây Bắc còn cách cổ tháp không xa lắm, thỉnh thoảng chàng nghe thấy tiếng rên nữa. Trịnh Tây Bắc lấy làm hoảng sợ... cái cổ tháp ấy đích xác là có gì đó quái bên trong. Lúc ấy Chàng chỉ còn cách cổ tháp độ năm trượng. Đột nhiên... có tiếng quát lạnh lẽo :

- Đứng lại!

Tiếng quát ấy như buộc chân chàng đứng hẳn lại, đưa mắt nhìn tới, như một bóng ma ở đâu hiện ra một nhân ảnh cách chàng khá xa chàng không nhìn rõ diện mục nhân ảnh ấy, nhưng âm thanh bóng đen sung mãn sát khí nói :

- Các hạ thật là to gan lắm đó!

Trịnh Tây Bắc gượng cười :

- Nơi đây chưa phải là Âm ty Địa ngục, tại sao không dám vào chứ?

Bóng đen lạnh lùng gọi :

- A Phúc!

Quái nhân một mắt kính cận thưa :

- Có lão nô!

- Vị các hạ này là ai đây?

Trịnh Tây Bắc vội đón lời :

- Tại hạ là Trịnh Tây Bắc!

- A Phúc tại sao ngươi để cho y vào đây?

- Tự y cứ vào...

- Chẳng lẽ ngươi còn muốn ta móc luôn một con mắt của ngươi nữa ư?

- Xin thứ cho lão nô cái tội không đủ sức chặn y lại.

Bóng đen lạnh lùng buông chuỗi cười, nói :

- Võ công của các hạ có thể đánh hơn người giữ cửa của ta quả là bất ngờ, bất quá, bây giờ ta muốn các hạ đi ra khỏi đây!

- Ta không đồng ý thì sao?

- Chết ngay lập tức!

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng mỉm cười, đột nhiên chàng nhớ lại một việc, việc này có liên quan đến sự mất tích của các cao thủ giang hồ, lẽ nào nơi đây là bản doanh của “Thần Bí môn”? Các cao thủ mất tích kể cả “Huyết tri chủ nhân” có phải bị giam giữ trong cái cổ tháp kia? Điều ấy kể ra cũng có khả năng, nếu không tại sao lại có tiếng rên rĩ từ trong ấy? Nghĩ đến đây, bất giác Trịnh Tây Bắc rung mình, nếu như sự việc suy đoán của chàng không sai thì việc biến chuyển quả là quá sức kinh dị.

Đột nhiên bóng đen lại quát hỏi :

- Các hạ chịu đi khỏi nơi đây hay không?

Trịnh Tây Bắc giật mình tỉnh lại. Chàng cười hỏi lại :

- Xin hỏi nơi này là nơi nào?

- Các hạ bắt tất cần biết.

- Nếu ngươi cho ta biết đây là nơi đâu, ta lập tức đi liền.

- Còn không cho biết?

- Ta sẽ vào trong cổ tháp xem có ai trong đó.

- Các hạ, ta hỏi các hạ, nếu các hạ chịu đi khỏi, ta không giết các hạ nữa còn nếu để ta phải mòi chó trách sao ta quá ư độc ác!

Trịnh Tây Bắc tự biết võ công đối phương có thể rất kinh người, nhưng còn sự bí mật trong tháp cổ, chàng không thể không khám phá. Tâm niệm chuyển động, chàng cười lạnh :

- Da mặt ta dày lắm, nếu không mòi ta không chịu đi...

- Như thế chó trách ta!

Tiếng quát vừa dứt, Trịnh Tây Bắc chợt thấy nhân ảnh lướt tới, bóng đen đã tới trước mặt chàng, một luồng chưởng lực nội gia đã tấn công tới.

Trịnh Tây Bắc chớp nhoáng lùi thân xa hơn trượng nhưng thân hình chàng chưa kịp di động, đối phương đã xuất chưởng thứ hai, xuất thủ mau lạ lùng. Trịnh Tây Bắc gầm lên một tiếng, tay hữu phong bế trước ngực, tay tả đánh liền một chưởng. Bóng đen quát to :

- Muốn chết hả?

Chưởng thứ ba như sóng gào cuốn tới. Trịnh Tây Bắc có cảm giác bị muôn trùng ngọn đao đâm trúng, mắt chàng hoa lên, một búng máu phun ra miệng, chàng ngã xuống đất hôn mê bất động.

Trong cơn mê muội chàng tỉnh dậy, chàng hơi hé mắt, mục quang vừa quét qua chàng đã phát hiện chàng đang nằm trước cánh cửa đá nhưng là ở phía ngoài. Chàng liền vận công trị thương một lúc rồi gượng dậy. Chàng không hiểu vì sao đối phương chưa giết chàng. Đúng vậy, đó là điều hết sức lạ lùng. Chàng nhìn cánh cửa đá ngẩn ngơ trầm tư. Cái gian nhà đồ ấy và ngôi tháp cổ bí mật kia thực sự là nơi nào? Có đúng là “Thần Bí môn” không? Trong cổ tháp ấy có thật là nơi giam giữ mấy cao thủ như “Huyết tri chủ nhân” chăng?

Trịnh Tây Bắc bước đến trước cánh cửa đẩy mạnh một cái, cánh cửa bất động! Chàng nghiêng răng lắm bầm :

- Ta phải tìm xem trong cổ tháp có ai, chỉ cần tìm được “Bạch Mi Tiên Ông” là có thể biết nơi đây là đâu?

Vừa dứt lời, chàng vọt bắn thân ra khỏi nơi ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đô Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Huyết bài lại hiện

Trịnh Tây Bắc rời bỏ nơi bí mật ấy mới nhận ra sự suy đoán của Giáo chủ bị mất về việc giam giữ các cao thủ của “Thần Bí chủ nhân” là có phần hợp lý. Nếu như “Bạch Mi Tiên Ông” chứng minh được nơi này là “Thần Bí môn” thì tới tám phần mười các cao thủ mất tích đang bị giam giữ trong ngôi cổ tháp ấy.

Trịnh Tây Bắc nhắm hướng Tuyết Sơn phi hành mãi miết. Đột nhiên có tiếng rên rĩ từ khu rừng bên trái vọng đến, nghe tiếng rên xiết ấy Trịnh Tây Bắc vội giảm cước bộ, tiếng rên xiết lại vọng lại thê thiết...

Trịnh Tây Bắc rùng mình nhẹ, chàng chuyển thân vào khu rừng nơi phát ra tiếng rên, chốc lát, chàng đã đến nơi ấy. Đưa mắt nhìn tới Trịnh Tây Bắc hết sức kinh dị, một bóng người áo xanh nhưng nhuốm đầy máu nằm úp trước mặt chàng.

Trịnh Tây Bắc kinh hoàng lật người ấy lại, thì ra là thiếu nữ áo xanh chàng đã gặp một lần trong môn giáo bị mất. Chàng kinh dị kêu lên :

- Ủa, là cô nương sao?

Trịnh Tây Bắc kinh dị khôn xiết, tại sao nàng lại đến nỗi bị thương trầm trọng như thế này? Miệng nàng vẫn không ngừng tuôn máu chứng tỏ nội thương rất trầm trọng, sợ nàng sắp chết, Trịnh Tây Bắc vội phong bế mấy huyệt đạo cầm máu cho nàng rồi ấn song chưởng trị thương giúp nàng. Ước độ nửa giờ sau sắc mặt thiếu nữ áo xanh có hơi hồng nhuận... nhưng xem ra đó cũng chẳng tốt lành gì mà chỉ là ánh đèn lóe lên trước khi tắt hẳn mà thôi.

Trịnh Tây Bắc nhớ lại tình nghĩa nàng mấy lần cứu thoát chàng và lần cuối cùng nàng nói một câu hàm ý rất lạ: “Tôi cuối cùng cũng khổ đau vì các hạ thôi”. Chàng chợt cảm thấy âm ỉ đau lòng. Chàng cất tiếng gọi :

- Cô nương, cô nương thấy trong người ra sao?

Nàng hơi hé mở con mắt vô lực nhìn Trịnh Tây Bắc, thân nàng run lên lẩy bẩy đáp :

- Là... là... các hạ... đấy ư?

- Vâng, vâng là tại hạ, vì sao cô nương bị thương nặng đến nỗi này?

- Ta...

Nàng thở dồn dập và ho khan dồn dập nên không thể nói tiếp. Trịnh Tây Bắc vội nói :

- Cô nương hãy từ từ rồi nói cũng được.

Nàng nhẹ gật đầu :

- Các hạ có gặp Giáo chủ chúng tôi không?

- Có gặp... sáng hôm qua tại hạ ở một chỗ với ông ấy.

- Còn bây giờ?

- Bây giờ không biết y đi đâu rồi, tại hạ chính cũng đang tìm y đây... đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Bản giáo... tất cả cao thủ bản giáo... bị giết chết hết rồi!

- Cái gì?

Trịnh Tây Bắc hoảng hốt kêu to lên rồi vội hỏi tiếp :

- Môn nhân quý phái bị... bị giết hết?

- Đúng... vậy.

Trịnh Tây Bắc hoảng hốt, đó là một điều quá kinh khủng, ai là người sạch môn nhân môn giáo bị mất và nguyên nhân là vì đâu? Chàng rung giọng hỏi :

- Tại sao có chuyện ấy?

- Tại vì... cái “Thiên Địa huyết bài”!

- Vì “Thiên Địa huyết bài” ư? “Thiên Địa huyết bài” ở nơi đâu?

- Ở trong... người ta đây!

Trịnh Tây Bắc chấn động toàn thân buột miệng :

- Cái gì? “Thiên Địa huyết bài” ở trong người cô nương? Cô nương nói thật chứ?

- Nói thật... ở trong người ta, do ta đoạt từ trong tay Trình chương môn nhân đó...

Trịnh Tây Bắc chợt hiểu ra, thì ra người áo xanh mà Cao Ngọc Bình đã từng nhìn thấy chính là thiếu nữ áo xanh này, cái “Thiên Địa huyết bài” bị thất lạc

ngày ấy là do nàng đoạt mất.

Sự việc biến chuyển ra khỏi mọi dự liệu của mọi người, không ngờ “Thiên Địa huyết bài” lại rơi vào tay nàng. Nhưng như vậy tại sao tất cả môn nhân môn giáo bị mất lại bị giết? Chẳng vẫn còn run giọng :

- Sự thực quý giáo môn nhân vì sao mà bị giết?

- Là vì thế này, lúc ấy... ta đoạt được “Thiên Địa huyết bài” rồi đang định quay về bản giáo, nhưng vì một vài việc làm ta chậm trễ mất mấy ngày, hoặc là có thể vì ta không giữ được bí mật tuyệt đối nên bị người phát giác ta là môn hạ giáo phái bị mất; lúc ấy ta phát giác có người theo dõi ta đánh ản thân... Sau vài ngày ta quay về bản giáo nhưng đã thấy trong điện tử thi chất chồng, toàn bộ môn nhân bị chết thảm, ta kinh hoàng nói không nên lời, ta định bỏ đi bỗng có người xuất hiện hỏi ta là ai, ta đang nổi giận liền xuất thủ, đối phương quát mắng: “Nữ tiểu tử, lẽ nào chẳng phải “Thiên Địa huyết bài” ở trong người người? Người định đem về cho Giáo chủ của các người ư?” Ta hết sức kinh ngạc, không hiểu vì sao mà đối phương lại biết ta có “Thiên Địa huyết bài” rồi đó ta nhận ra võ công ta không đáng làm địch thủ của đối phương. Ta biết nếu không thoát chạy, chẳng những không giữ được “Thiên Địa huyết bài” mà đến thân ta, ta cũng khó bảo toàn. Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách, nhưng vì đối phương đuổi theo ráo riết, cuối cùng ta vẫn không thoát khỏi tay đối phương. Thế rồi ta bị trọng thương, e rằng khó thoát chết...

Kể đến đó mắt nàng hoe lệ... Trịnh Tây Bắc hỏi :

- Kẻ ấy là ai? Hắn có thể giết một lúc mười môn nhân cao thủ của quý phái ư?

- Theo ta suy đoán có thể người khác là hung thủ nữa, kẻ động thủ với ta chỉ là kẻ nô tì, với võ công của hắn không đủ giết chết một lúc mười cao thủ bản giáo được!

Trịnh Tây Bắc lại hỏi :

- “Thiên Địa huyết bài” vẫn còn trong người cô nương chứ?

- Vâng!

Nàng thở một hơi dài, sắc hồng nhuận trên mặt nàng từ từ tái nhợt... sắc tử vong hình n hư đã hiện lên mặt nàng. Nàng cố hết sức nói một nhọc :

- Ta... không sống lâu... được nữa đâu... “Thiên Địa huyết bài” này, ta... trao lại cho... các hạ...

Nàng uể oải đưa tay vào áo định rút lấy “Thiên Địa huyết bài”. Trịnh Tây Bắc vội kêu :

- Không. Ta không để cô nương chết đâu. Ta... phải cứu... cô nương...

Nàng lắc đầu :

- Không... được đâu...

- Được mà.

Chàng ôm thân thiếu nữ lên phi hành về hướng “Huyết tri”... Chàng hiểu ra giữa chàng và Lôi Ngọc Quỳnh vì sao có sự hiểu lầm, tuy chỉ là hiểu lầm nhưng chàng vẫn phải cứu cho được thiếu nữ áo xanh này. Có thể may ra Lôi Ngọc Quỳnh cứu được nàng, chỉ cần nàng tạm thời chưa chết, sau đó thế nào chàng cũng có cách cứu nàng.

Không lâu sau chàng đã tới “Huyết tri” nhảy xuống tầng đá ngầm, chàng mở cơ quan rồi tung thân ôm thiếu nữ áo xanh tiến vào. Thiếu nữ áo xanh hỏi :

- Trịnh thiếu hiệp, nơi này... nơi này... là... nơi nào?

Trịnh Tây Bắc không đáp, bấy giờ, chàng đã vào đến “Thủy Tinh cung” đưa mắt nhìn vào. Trong “Thủy Tinh cung” vắng lặng. Chàng cất tiếng gọi :

- Lôi cô nương!

Trong “Thủy Tinh cung” dội lại tiếng hỏi thanh chứ không có tiếng ai thừa đáp gì cả. Trịnh Tây Bắc lấy làm kinh ngạc, chẳng lẽ Lôi Ngọc Quỳnh và Tiểu Linh, Tiểu Trinh đi đâu mất cả rồi? Chàng bước vào nội điện...

Đột nhiên... chàng giật mình dừng lại, chàng nhìn thấy một vật cơ hồ khiến chàng muốn bất tỉnh nhân sự.... Thiếu nữ áo xanh trong tay chàng rơi xuống đất: Một bàn thờ vừa được dựng lên ở phía hữu “Thủy Tinh cung”, dải lụa trắng treo giữ bàn thờ viết rõ mấy chữ: “Cố Lôi Ngọc Quỳnh đã là người thiên cổ”. Trên bàn thờ còn treo cả bức chân dung của Lôi Ngọc Quỳnh lung lay dưới mấy ánh nến trông rất dễ sợ... Trong lòng Trịnh Tây Bắc bất giác kêu lên: “Không... không...”. Chàng gào lên :

- Lôi cô nương ơi!

Chàng điên cuồng nhảy đến bàn thờ nàng khóc rống lên. Chàng hết sức bi thương, Lôi Ngọc Quỳnh là người yêu thứ hai của đời chàng, chàng không thể để nàng chết... chàng yêu nàng, cực yêu nàng... Chàng không thể để mối tình thứ hai của chàng lại có kết quả bi thảm đến thế này, nhưng mà sự thực và ước nguyện khác nhau, hiện tại Lôi Ngọc Quỳnh đã về cõi Tây phương. Chàng khóc nức lên, chàng khóc cho cả mối tình của chàng.

Tiếng khóc ai oán của chàng, khiến không khí thanh tĩnh trong “Thủy Tinh cung” như bị bao phủ bởi một lớp mây mù âm đạm... Đột nhiên... có tiếng chân người từ hạt thối vọng đến, Trịnh Tây Bắc cố dãn tiếng khóc, đưa mắt nhìn vào, trong con hồ đồ mờ mịt có mấy bóng thiếu nữ áo đỏ. Chàng vừa kinh dị vừa ngỡ vực. Thiếu nữ áo đỏ thoáng chốc đã đến bên Trịnh Tây Bắc, cuối cùng chàng cũng nhận rõ nàng là ai, đó chính là Tiểu Linh. Trịnh Tây Bắc kêu lên :

- Nàng chết rồi ư?... Thực chết ư?

Sắc mặt Tiểu Linh thâm trầm đáp :

- Vâng, chết rồi!

- Nàng chết từ lúc nào vậy?

- Hôm qua!

- Vì sao lại chết?

- Chúng tiểu nhân hại nàng chết!

- Tại sao vậy?

- Tiểu thư cho rằng chúng tiểu nhân lừa gạt tình cảm tiểu thư, các hạ yêu tiểu thư chỉ vì chúng tiểu nhân thắng bài các hạ chứ các hạ không thật yêu tiểu thư...

- Không, tại hạ yêu nàng thật mà!

- Tiểu thư không tin... khi tiểu thư đi tìm các hạ trở về không lâu sau liền... chết!

Trịnh Tây Bắc nói :

- Cái ấy... cái ấy chỉ là hiểu lầm thôi, tại hạ lúc ấy quên chưa nói với nàng.

Vừa nói mắt chàng vừa ướt lệ. Tiểu Linh cũng bi thiết không biết nói gì nữa. Chàng lại hỏi :

- Khi nàng chết, nàng còn nói gì nữa không?

- Tiểu thư nói... tiểu thư hận các hạ, các hạ không nên lừa dối một người sắp chết như tiểu thư mới phải!

Trịnh Tây Bắc đau lòng như cắt, chàng ấp úng :

- Đó là hiểu lầm, hiểu lầm đáng sợ!

Chàng cứ ấp úng thất thần quỳ trước bàn thờ Lôi Ngọc Quỳnh... trong đầu chàng lúc ấy chỉ còn có hình dáng thâm đạm của Lôi Ngọc Quỳnh... ánh mắt vô thần của nàng... sắc mặt trắng bệch u uất của nàng... cứ hiển hiện trong đầu óc chàng. Lý Tiểu Quyên đã chết rồi. Lôi Ngọc Quỳnh cũng lại chết. Hai mối tình cảm của chàng đều gặp một kết quả bi thảm như nhau, phải chăng trời xanh quá tàn nhẫn đối với chàng?

Đột nhiên... có tiếng Tiểu Linh kêu :

- Vị cô nương này là ai đây? Nàng chết mất rồi!

- Cái gì? Chết rồi ư?

Đầu chàng như búa giáng trúng, chàng ngẩn ngơ ra! Nước mắt như máu nhỏ xuống mặt chàng, rơi xuống vai áo chàng. Chàng ú ớ :

- Chết rồi... đều chết cả rồi!

Chàng gượng đứng dậy thất thần bước lại bên thiếu nữ áo xanh, chàng đụng vào mũi nàng, đúng vậy, nàng đã chết, toàn thân lạnh như băng. Chàng không còn nhận ra trong đầu chàng còn có gì nữa, nó chỉ là một khoảng không trống vắng hình như linh hồn chàng cũng rời bỏ xác thân chàng rồi vậy.

Chàng không biết rồi đây đời chàng còn để làm gì nữa? Quay lại nhìn một vòng “Thủy Tinh cung” chàng ấp úng :

- Tại hạ phải đi đây... tại hạ cần phải rời bỏ nơi đau thương này...

Trong vô thức chàng ôm xác thiếu nữ áo xanh lên quay ra lối cũ... chàng không từ giả Tiểu Linh vì chàng đang đau đớn đến độ chẳng biết nói gì nữa. Tiểu Linh bỗng kêu to :

- Trịnh thiếu hiệp định đi thật sao?

Chàng tự nhiên gật đầu :

- Không ở lại đây một vài bữa được sao?

Chàng gượng cười lắc đầu cất bước đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Quỷ thảo ảo đen

Tiểu Linh lại gọi :

- Trịnh thiếu hiệp, thiếu hiệp không muốn nhìn qua thi thể của Lôi cô nương sao?

Trịnh Tây Bắc chấn động buột miệng :

- Nàng... chưa mai táng nàng sao?

- Vâng, chưa!

- Thi thể nàng ở đâu?

- Ở trong phòng tiểu thư đó.

Trịnh Tây Bắc ấp úng :

- Vâng, tại hạ cần nhìn nàng một lần nữa... bất luận nàng chết hay chưa chết!

Dứt lời, chàng đặt xác thiếu nữ áo xanh xuống đất, vội vàng bước vào hậu điện. Thoáng chốc, chàng đã đến khuê phòng của Lôi Ngọc Quỳnh. Chàng đẩy cửa bước vào. Vật đầu tiên đập vào mắt chàng là một cỗ quan tài bằng thủy tinh. Trong quan tài chính là thi thể Lôi Ngọc Quỳnh. Chàng liếc mắt qua một vòng, cảnh trí vẫn như cũ, nhưng mà, người chàng yêu dấu đã chết! Xúc cảnh sinh tình càng bội phần tha thiết.

Trịnh Tây Bắc bước lại gần quan tài, khẽ mở nắp áo quan lên, chàng ngưng mắt nhìn sắc mặt trắng nhợt của Lôi Ngọc Quỳnh, tất cả đều giống trước. Chàng áp úng than :

- Lôi cô nương, giữa chúng ta chỉ là hiểu lầm, ta thành thật yêu cô nương..

Chàng cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi nàng.... Giống như lần đầu tiên chàng hôn nàng, nước mắt ă năn trào ra rơi từng giọt xuống má nàng. Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc cảm thấy hai cánh môi nàng không hề lạnh lẽo chút nào mà rất nóng ấm, chàng ngẩng đầu lên vội vàng, cái nhìn ấy khiến Trịnh Tây Bắc hoảng hốt lùi lại ba bốn bước. Lôi Ngọc Quỳnh mở to hai mắt, trong con ngươi nàng long lạnh hai giọt lệ...

Trịnh Tây Bắc ngăn người! Rõ ràng Lôi Ngọc Quỳnh chưa chết, tại sao lại tạo lập bàn thờ như khi từ vong, sự thực đây là chuyện gì, chàng cứ ngỡ người ra nhìn. Chẳng lẽ lại là bệnh cũ nàng tái phát, Tiểu Linh, Tiểu Trinh không biết rõ thực trạng nên sắp đem nàng đi mai táng? Điều đó hình như không thể có vì Tiểu Linh, Tiểu Trinh ở chung với nàng đã lâu, sao lại không rõ nàng chết thật hay không chết thật? Giữa lúc ấy... Lôi Ngọc Quỳnh từ từ ngồi dậy trong quan tài, hai mắt long lạnh nhìn Trịnh Tây Bắc, lâu lắm không nói gì. Trịnh Tây Bắc kêu lên :

- Lôi cô nương, cô nương không chết thật chứ?

Nàng nhẹ gật đầu. Trịnh Tây Bắc điên cuồng nhảy lại gần nàng, chàng ôm chầm lấy cái thân thể mềm mại yếu đuối, mừng đến trào nước mắt.

- Cô nương còn sống, Lôi muội muội, muội muội không thể chết!

Nàng ngo ngẩn mặt cho chàng ôm chặt... lâu lắm, lâu lắm nàng mới gượng đẩy nhẹ u oán hỏi :

- Ca ca thực yêu muội muội sao?

Trịnh Tây Bắc nhìn vào mắt nàng :

- Tại sao ca ca lại không yêu muội muội?

- Ca ca không đùa giỡn với muội muội chứ?

- Không! Ca ca thực lòng yêu muội muội!

Nàng không nhìn được ôm lấy chàng lệ lã xuống sắc mặt nhợt nhạt rất cảm động như hạnh phúc tưởng đã vượt mắt lại bỗng tìm lại được... Đột nhiên có âm thanh nói :

- Lôi cô nương, chớ quên nơi đây còn có người khác đấy!

Trịnh Tây Bắc nghe âm thanh kinh ngạc. Bấy giờ Lôi Ngọc Quỳnh đã buông Trịnh Tây Bắc ra, chàng theo tiếng nhìn tới đã thấy ở sau tủ áo, Giáo chủ bật mặt bước ra. Trịnh Tây Bắc kêu lên :

- Là Giáo chủ đấy ư?

Giáo chủ bật mặt cười :

- Đúng, là ta.

- Đây thực sự có chuyện gì xảy ra vậy?

- Chỉ là thử xem các hạ có yêu Lôi cô nương thật không, thế thôi!

Trịnh Tây Bắc vẫn mơ hồ :

- Ta không hiểu.

- Hiểu hay không hiểu chẳng quan trọng gì, dù sao mưa gió cũng qua rồi, khi các hạ bị tên áo xanh bật mặt bắt đi, tại sao vẫn chưa chết?

- Cơ hồ chết rồi đó!

- Tại sao?

Trịnh Tây Bắc đem mọi chuyện kể lại... Giáo chủ bật mặt hỏi :

- Người bật mặt ấy là ai, có cừ hận gì với các hạ?

- Đúng vậy, có cừ hận, nàng ta là con gái của “Võ Lâm Đồ Khách” tên Đinh Hương nhưng tại hạ không ngờ chỉ trong thời gian ngắn tại sao nàng lại có võ công cao cường đến thế... Còn Cao Ngọc Bình đâu?

- Cô nương ấy...

Giáo chủ bật mặt tiếp lời :

- Sau khi các hạ bị bắt đi, tên “Vô Thường Khách” thỉnh linh quay trở lại.

Trịnh Tây Bắc biến sắc :

- Cái gì? Hắn quay trở lại?

- Đúng vậy, hắn nói nếu không bắt Cao Ngọc Bình về, hắn không còn sống được nữa, thế rồi ba chúng ta hợp lực ác chiến với hắn mà vẫn không địch nổi hắn...

- Vì vậy, mà Cao Ngọc Bình bị bắt đi?

- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc cảm thấy có gì bất ổn, Cao Ngọc Bình bị bắt về tất khó bảo toàn được tính mạng, muốn cứu nàng tất chàng phải tìm tới “Kim Chùy môn”. Giáo chủ bật mặt lại nói :

- Sau đó ta hỏi Lôi cô nương có thù hận gì với các hạ, cô nương cho rằng chỉ vì người thua trong cuộc bạc, nên mới đành miễn cưỡng yêu cô nương, ta lại cho rằng các hạ không phải là loại người đó, rồi để muốn biết kết quả, nếu các hạ quả không chết nhất định các hạ phải tìm về đây, như vậy sẽ biết rõ các hạ yêu hay không yêu cô nương đây...

Trịnh Tây Bắc hiểu ra :

- May thật là tại hạ không hề có ý đùa giỡn Lôi cô nương.

Nói tới đột nhiên chàng nhớ đến một chuyện vội hỏi :

- Giáo chủ có biết chuyện gì xảy ra cho quý giáo chưa?
- Chuyện gì xảy ra?
- Môn nhân quý phái đã bị giết sạch...
- Cái gì?...

Giáo chủ bật mặt kinh hoàng bật kêu lên, thân hình lão đảo lùi lại ba bốn bước cơ hồ muốn ngã... y run run hỏi :

- Các hạ... nói toàn bộ bản giáo bị giết sạch ư?
- Đúng vậy!
- Các hạ... nói thật chứ?
- Đúng vậy!

Trịnh Tây Bắc đem chuyện gặp thiếu nữ áo xanh ra kể lại, nghe câu chuyện ấy Giáo chủ bật mặt cơ hồ chết giấc...

- Trời ơi... ai đã giết hết môn nhân ta?... Là ai?...

Vừa gào thét y vừa chạy như điên cuồng ra cửa. Trịnh Tây Bắc động thân chặn đường y lại :

- Giáo chủ định đi đâu bây giờ?
- Trở về xem môn nhân ta bị ai giết hại?
- Thế còn thiếu nữ áo xanh và “Thiên Địa huyết bài” xử trí sao đây?
- Các hạ hãy giao “Thiên Địa huyết bài” cho “Thông Thiên Thần Quân”. Trong vòng ba ngày nữa, ta sẽ đến chỗ ấy tìm các hạ.
- Thôi được, Giáo chủ hãy đi đi!

Giáo chủ bật mặt phi thân đi liền. Lôi Ngọc Quỳnh hỏi :

- Điều ấy xảy ra thật sao? Môn nhân của họ đã bị giết chết hết rồi?
- Đúng vậy.
- Ai là hung thủ?
- Chưa biết được ai là hung thủ, có thể khi Giáo chủ trở về may ra tìm được chút ít dấu vết gì chăng, nhưng rất có khả năng hung thủ chính là “Kim Chùy môn”.

Lôi Ngọc Quỳnh gật đầu :

- Trong mấy ngày nay “Kim Chùy môn” đã gây ra mưa máu trong giang hồ, nếu ta không hạ thủ trước, hậu quả thật khó lường... Bây giờ muội muội đã biết ca ca thực dạ yêu muội muội, bao nhiêu hiểu lầm đã qua qua, chúng ta nên đồng tâm hợp lực với nhau.
- Đúng vậy, chúng ta không nên nghi kị nhau nữa.

Họ nói thầm với nhau một lúc rồi sai Tiểu Linh hủy bỏ bàn thờ, sau đó lấy “Thiên Địa huyết bài” trong người thiếu nữ áo xanh rồi mai táng xác nàng sau núi. Trịnh Tây Bắc nhớ tới tình cảm thiếu nữ áo xanh dành cho mình trước đây và mấy lần cứu chàng, chàng không tránh khỏi bi thương đứng hồi lâu trước phần mộ cầu đảo vong linh nàng.

Lôi Ngọc Quỳnh đứng sau lưng chàng cũng lâm râm khấn vái hương hồ thiếu nữ cầu mong kiếp sau nàng sẽ được hưởng một cuộc đời tốt đẹp hơn.

Sau đó họ về lại “Thủy Tinh cung”. Trịnh Tây Bắc mới rút bốn miếng “Thiên Địa huyết bài” lật qua lật lại xem rất kỹ, quan sát hồi lâu mà chàng vẫn không tìm ra chỗ bí ẩn trên huyết bài, chàng trao lại cho Lôi Ngọc Quỳnh :

- Muội muội xem thử coi nó có gì kinh người không?

Lôi Ngọc Quỳnh nhận bốn miếng bài chăm chú xem xét hồi lâu cũng chẳng nhận ra gì khác lạ, nàng lắc đầu trả lại cho chàng :

- Muội muội nhìn không ra.
- Xem vậy chỉ còn cách tìm “Thông Thiên Thần Quân” thôi. Lôi muội muội, ca ca muốn muội muội theo ca ca tìm một thần y, người này có thể trị được

tuyệt chứng của muội muội đó!

Lôi Ngọc Quỳnh đáp :

- Thân muội muội bị tuyệt chứng ấy dưới thiên hạ này không ai có thể cứu trị được, sống được ngày nào hay ngày ấy.
- Không, Lôi muội muội, nếu muội muội yêu ca ca thật, muội muội phải theo ca ca tìm thuốc chữa, biết đâu vẫn có kết quả.

Lôi Ngọc Quỳnh tự biết bệnh nàng thực khó có hy vọng chữa khỏi, nhưng vì sự khẩn thiết của Trịnh Tây Bắc, cuối cùng nàng không nỡ cự tuyệt.

Hai người ra khỏi “Thủy Tinh cung”. Trịnh Tây Bắc mới nói :

- Lôi muội, trước tiên chúng ta hãy đem cái “Thiên Địa huyết bài” này đưa cho “Thông Thiên Thần Quân” vì vật này có quan hệ trọng đại tới an nguy giang hồ...
- Cũng được!

Liền đó họ thẳng hướng đến Cửu Hoa sơn, ngày đi đêm nghỉ, ngày hôm ấy, họ đã đến vùng nghĩa địa hoang tàn. Một thanh âm hiềm độc lạnh người xé bầu trời vọng đến :

- Đứng lại!

Trịnh Tây Bắc và Lôi Ngọc Quỳnh đồng thời dừng cước bộ đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy ngoài mây trượng sừng sững đứng một bóng người áo đen. Trịnh Tây Bắc lạnh lùng hỏi :

- Là người nào?
- Các hạ là “Ma Quỷ Đồ Đồ” Trịnh Tây Bắc phải không?
- Đúng vậy, có chuyện gì?
- “Thiên Địa huyết bài” đang ở trong thân các hạ?

Trịnh Tây Bắc chấn động hỏi lại :

- Rồi sao nữa?
- Nếu như các hạ đã gặp một thiếu nữ áo xanh thụ thương tất nhiên “Thiên Địa huyết bài” phải lọt vào tay các hạ. Nếu có thực như vậy các hạ hãy ngoan ngoãn đưa nó cho ta.

Trịnh Tây Bắc biến sắc, quát to :

- Giết chết mười môn hạ giáo phái bịt mặt phải chăng chính là các hạ chứ gì?
- Đúng vậy.
- Xin hỏi các hạ danh xưng là gì?
- Cái ấy các hạ bắt tất cần biết!
- Các hạ là môn hạ của “Kim Chủy môn” phải không?
- “Kim Chủy môn” mà đáng kể gì?

Trịnh Tây Bắc giật mình ngạc nhiên vì không ngờ hắn không phải là môn nhân “Kim Chủy môn”, lẽ nào trong giang hồ lại mới xuất hiện một bang hội khủng bố nữa? Chuyển tâm, Trịnh Tây Bắc bèn đáp :

- Đúng vậy, trong thân ta đây có “Thiên Địa huyết bài” thực, nếu đủ bản lĩnh các hạ cứ tự đến mà đoạt lấy!
- Cánh thực không tự đưa cho ta?
- Không sai!
- Muốn chết hả?

Cùng với tiếng quát, thân hình hắn như điện, bóng đen chớp nhoáng lướt tới đã đến ngay trước mặt Trịnh Tây Bắc, chàng nhìn thấy trước ngực áo hắn có thêu một bàn tay quỷ đang vươn móng vuốt, chưởng phong đối phương vung lên chụp tới mặt chàng. Thế chụp ấy lợi hại tuyệt luân, Trịnh Tây Bắc quát lên một tiếng lớn, tay hữu xuất chưởng, thân hình lùi lại hai bước. Tên áo đen ấy gầm to :

- Hãy tiếp thêm một chương nữa xem!

Chương thế lợi hại lật ngang, cuồng phong như sóng gào cuốn đến Trịnh Tây Bắc. Chương này chiêu thế ảo diệu cực độ, thân pháp Trịnh Tây Bắc chưa kịp ổn định, chương thế ghê gớm của đối phương đã cuốn tới.

Trịnh Tây Bắc búng thân, không những không lùi mà còn tiến đến nghênh tiếp chương lực của đối phương, nào ngờ song chương vừa chạm nhau, máu huyết chàng đảo lộn, cước bộ đứng không vững đành lùi lại...

Đột nhiên... tên áo đen gầm to nhảy tiến đến gần chàng, trong một nháy mắt cực mau, Lôi Ngọc Quỳnh quát lên lanh lảnh đập chương về phía tên áo đen ấy. Chương đập ấy của Lôi Ngọc Quỳnh quả nhiên buộc tên áo đen phải lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tiếng người trong động

Đột nhiên... giữa trời lại có thêm một tiếng gầm nữa, một tên áo đen khác đột nhiên bắn thân tới gần Lôi Ngọc Quỳnh, chương phong gào lên quét tới nàng. Lôi Ngọc Quỳnh vụt thân lùi lại, tên áo đen thứ nhất tiếp tục nhảy tới Trịnh Tây Bắc xuất thủ cực mau. Trịnh Tây Bắc không biết hẳn là nhân vật ở đâu, tại sao lại có công lực cao đến thế và ý muốn đoạt “Thiên Địa huyết bài” để làm gì? Dù chàng mất mạng quyết cũng không để “Thiên Địa huyết bài” rơi vào tay đối phương. Tâm niệm chuyển động, chàng tấn công một chiêu dữ dội rồi thân pháp chàng như điện vọt ra xa. Trịnh Tây Bắc biết chắc chắn nếu chàng không chạy thoát, chẳng những không giữ được “Thiên Địa huyết bài” mà đến bản thân chàng cũng chưa chắc bảo toàn.

Chàng bắn vọt thân phi hành đi, tên áo đen gầm to :

- Người chạy đi đâu được...

Cùng với tiếng gầm hấn đuổi liền theo Trịnh Tây Bắc. Kinh công của Trịnh Tây Bắc không phải là kém, nhưng xem ra kinh công đối phương cũng chẳng kém gì chàng, hai người đuổi theo nhau, trước sau vẫn giữ khoảng cách độ ba mươi trượng.

Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc đang phi hành vùn vụt bỗng hơi chậm lại vì trước mặt chàng là một vực sâu chặn đường, Trịnh Tây Bắc than thầm, bấy giờ tên áo đen đã vọt đến trước mặt chàng lạnh lẽo quát :

- Các hạ, có đưa hay không đưa?

Trịnh Tây Bắc đã lùi thân đến sát mép vực, chàng quét mắt, thỉnh thoảng chàng lách thân rơi xuống vực sâu. Tên áo đen hình như không dự liệu nỗi điều ấy xảy ra, hấn bật lên một tiếng kêu, cúi đầu nhìn xuống, bên dưới chỉ có mây mù trắng xóa, hấn ngăn người ra một lúc lâu rồi tìm một con đường quanh co dẫn xuống vực. Trịnh Tây Bắc buông thân xuống vực sâu vì trước đó chàng đã nhìn thấy có một cành cây nhô ra từ bên bờ vực, chàng rơi thân xuống liền chụp trúng cành cây ấy. Đó là một điều cực nguy hiểm vì chỉ sảy ta một chút tất rơi xuống đáy sâu tan xương nát thịt liền. Bấy giờ vì muốn thoát chết, Trịnh Tây Bắc đành phải mạo hiểm. Sau khi chụp trúng cành cây, thân chàng treo lơ lửng trên không trung, đưa mắt nhìn xuống dưới chân mây mù trắng xóa sâu không thấy đáy.

Trịnh Tây Bắc hít một hơi chân khí, chàng nhìn quanh tìm chỗ nào có thể tạm đứng được trong chốc lát, quả nhiên chàng nhìn thấy cách vài chục trượng có một phiến đá bằng phẳng nhô ra có thể đứng được một người. Chàng buông tay buông thân vọt tới phiến đá ấy. Bấy giờ Trịnh Tây Bắc rất lo lắng về sinh tử của Lôi Ngọc Quỳnh, nếu nàng không may rơi vào trong tay tên áo đen chàng biết làm sao? Nghiêng tai lắng nghe chàng chỉ biết bên trên vực sâu im phăng phắc như chết.

Sau khi đứng yên thân, chàng đưa mắt quét quanh, chợt thấy sau lưng chàng có một kẻ đá nứt, chàng động tâm cố lách thân vào kẻ nứt khá to ấy, chàng lách thân tiếp vào mãi... Kẻ nứt tuy to nhưng một người lọt thân qua cũng khá khó khăn. Lách người lâu lắm Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn tới, chợt thấy một con đường đá không biết dẫn đến nơi nào. Trịnh Tây Bắc men theo con đường đá nhỏ bé ấy cứ đi tới, đi được ước chừng ba mươi trượng chàng dừng lại giữa một vùng đá núi định bụng tìm cách xuống dưới vực sâu.

Đột nhiên... hình như chàng nghe phía dưới thoáng có tiếng người nhưng vì khoảng cách quá xa, thêm phần gió núi thét gào chàng chẳng có cách nào nghe rõ đó là tiếng nói gì và kẻ nói là ai.

Chàng đứng ngẩn một lúc lại lui về đường cũ... thỉnh thoảng chàng bật kêu “Ừ” một tiếng kinh ngạc dừng ngay chân lại. Chàng vừa nhận ra một kẻ đá nứt khá rộng nữa, chàng lách thân vào kẻ đá ấy đi vào... xuyên qua một đoạn, trước mắt chàng chợt thấy đen thui.

Dưới chân chàng hình như là các bậc đá dẫn sâu xuống, chàng lần mò trong bóng đêm bước xuống dần... Trịnh Tây Bắc hết sức kinh ngạc, chàng không thể nào ngờ được giữa núi đá hoang sơn này lại có bậc thang đá thiên nhiên như thế này. Trong vô thức chàng cứ bước xuống từng bậc, từng bậc...

Ước xuống sâu độ ba bốn mươi trượng nữa, Trịnh Tây Bắc vẫn chưa nhìn thấy đáy vực, bất giác chàng cảm thấy sợ vì chàng chẳng hiểu đường này dẫn chàng tới đâu. Lại cứ xuống sâu thêm mươi trượng nữa, cuối cùng Trịnh Tây Bắc nhìn thấy chút ánh sáng le lói, đồng thời phát hiện luôn đang ở giữa một

gian thạch thất rất lớn.

Chàng hoang mang chẳng hiểu gì hết, đây thực sự là nơi nào? Sao lại có đường thông đạo bí mật? Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn quanh cái thạch thất to lớn, chẳng đi một vòng quanh nó, muốn tìm cửa ra mà tìm không thấy. Chung quanh chỉ toàn là vách đá, hoàn toàn không có đường ra nào.

Trịnh Tây Bắc vô cùng kinh ngạc vì cái thạch thất xem ra rất đẹp này lẽ nào lại không có đường thông đạo, có lẽ chỉ vì trong nhất thời, chàng chưa tìm ra đó thôi. Đột nhiên... một tiếng rên cực nhỏ vọng ra từ phía vách đá trái, Trịnh Tây Bắc chấn động toàn thân, tự nghĩ: “Chẳng lẽ trong này lại có người sao?”...

Đúng vậy, có người, vì tiếng rên rí lân này to hơn... Trịnh Tây Bắc bước lại vách đá trái... nhưng trừ vách đá ra chàng chẳng nhìn thấy có cánh cửa nào cả và cũng chẳng thấy có một ô trống nào khác. Chàng ngẩn người, thỉnh thoảng ánh mắt chàng đung vào một bức tranh cổ treo trên vách. Bức tranh này có mặt ở đây thực là kỳ quái vì trong thạch thất này hoàn toàn không có một vật gì sao lại chỉ có một bức tranh cổ?

Trịnh Tây Bắc động tâm, chàng lay động bức tranh, vừa lay động quả nhiên trước mắt chàng lộ ra một cái động, chàng đại hỉ, nhảy tới trước cửa động. Xuyên qua cửa đá bí mật ấy, đưa mắt nhìn vào, chàng giật mình kinh ngạc vì bày ra trước mắt chàng mấy chục cái thạch động. Trịnh Tây Bắc ngẩn người ra nhìn những cái động thiên nhiên này quả quá sức thần kì, chàng thương thức vẻ đẹp lạ lùng ấy và đồng thời cũng suy nghĩ xem đâu là cửa động dẫn ra ngoài.

Đột nhiên... tiếng rên lại vọng dội đến... một âm thanh yếu ớt hoàn toàn kiệt lực hỏi :

- Ai đó?...

Trịnh Tây Bắc giật mình, giữa nơi thâm bí này quả nhiên có người, nhưng nghe thanh âm kiệt sức ấy là của người sắp chết đến nơi rồi. Trịnh Tây Bắc đáp :

- Là ta... ta tên Trịnh Tây Bắc.

- Người đến... nơi này... làm cái gì?

- Ta... chỉ vô ý tiến vào đây thôi!

- Vô... ý à?

- Đúng vậy.

- Người từ nơi đâu... vào đây? Từ trên ư? Hay từ dưới?

- Từ bên trên!

Đối phương im lặng một lúc, Trịnh Tây Bắc không kiên nhẫn nổi đành hỏi trước :

- Xin hỏi người là ai?

- Người muốn biết ta... là ai ư?

- Vâng, đúng vậy.

- Tại... làm sao?

Trịnh Tây Bắc kinh ngạc, chàng đâu biết tại sao cần biết, có lẽ đó chỉ vì chút tính hiếu kỳ mà thôi. Chàng mỉm cười đáp :

- Ta chẳng biết tại làm sao nữa!

- Người đoán được ta là nam... hay nữ không?

- Có lẽ là nữ!

- Mấy chục năm trước... ta cũng đã gặp một người... nói như người... ngờ đâu... ngờ đâu... mấy chục năm sau... lại gặp người thứ hai... vào đây... bất quá chỉ có... hướng vào là khác nhau.

Trịnh Tây Bắc ngạc nhiên :

- Khác nhau chỗ nào?

- Y... từ dưới vào... người... từ trên vào... niên kỷ người... xem ra còn trẻ phải không?

- Tại hạ mới mười chín tuổi.

- Võ công người... cũng khá lắm... xem ra nỗ lực... hình như tám mươi năm... trở lên...

Tbò buột miệng kêu :

- Lão bà vì sao biết nội lực tại hạ từ tám mươi năm trở lên?

- Cái ấy... mà đáng gì... Ta không muốn nói nhiều... hao phí tinh thần, nếu người có thể vào đây... ta tặng cho người hết thấy...

- Tặng tại hạ hết thấy ư?

- Đúng... đó, kể cả võ công...

Trịnh Tây Bắc như chạm phải điện, thân hình run lên, lẽ nào đối phương là người có võ công tuyệt thế? Tâm niệm chuyển động, khí ngạo nhiên bốc lên, chàng đầu phải là người nhất định học võ công nhưng chàng muốn cho đối phương biết chàng có đủ sức vào trong được.

Chàng quan sát các cửa động một lúc, đột nhiên bước vài bước tới miệng động nằm ở giữa trung tâm, chỉ thấy một đường động nằm ngang không biết dẫn tới nơi đâu. Trịnh Tây Bắc đứng phân vân một lúc lâu mới cất bước tiến vào... đi độ mười bước lại gặp một con đường nhỏ cắt ngang. Trịnh Tây Bắc phát hiện ra cái động này các đường xuyên qua xuyên lại, đích xác đường nào dẫn vào nơi có người bí mật nọ chàng suy đoán không ra.

Trịnh Tây Bắc đi tới đi lui một lúc lâu mà vẫn chưa tìm ra đường vào, bất giác chàng liền dừng lại đưa mắt nhìn chung quanh, tất cả đều là những miệng động. Trịnh Tây Bắc đành cứ đi liều đại. Đột nhiên chàng phát hiện ra nơi đây có vẽ hình như là một trận đồ bát quái, nếu không chàng đi lung tung như vậy sao vẫn không tìm ra đường?

Đột nhiên... âm thanh yếu ớt của nữ nhân kia lại cất lên :

- Người... tìm ra đường... chưa vậy?

- Chưa, tại hạ xin hỏi lão bà, tình hình trong động này phải chăng là Bát Quái trận?

- Người đang đứng... ở giữa... thạch động... phải không?

- Vâng.

- Đúng rồi... đây là bát quái động... tám tám sáu mươi tư động... động nào cũng ẩn chứa, vô cùng biến...

- Sao... lão bà biết được?

- Cái chỗ nhỏ như lỗ mũi này... nhưng có tất cả... ba thế trận đó, một là “Bát Quái động trận”, hai là... “Mê Hồn thạch trận”, ba là “Bạch Cốt trận”, ba trận này... phân thành ba góc bày ra ở phía ngoài chỗ người đang đứng.

Trịnh Tây Bắc hỏi :

- Cách phá trận thế nào?

- Trong ba trận ấy, uy lực của “Bát Quái động trận” là yếu nhất vì chẳng có ai biết phía trên có thông đạo, tối lợi hại là “Bạch Cốt trận” và “Mê Hồn thạch trận”. Cứ theo ta biết, muốn phá hai trận này, trong thiên hạ chỉ có một người...

- Là ai?

- “Thiên Nhai Du Thần”!

Trịnh Tây Bắc chấn động toàn thân, buột miệng hỏi nữa :

- Lão bà nói mấy chục năm trước từng có gặp một người ư?

- Đúng vậy!

- Đó là một nữ nhân phải không?

- Đúng.

- Lão bà đã dạy võ công cho nàng ta và yêu cầu nàng đi tìm “Thiên Nhai Du Thần” phải không?

- Làm sao người biết chuyện ấy?

Trịnh Tây Bắc hết sức kinh ngạc đến gần cả ngơ, chàng ngàn lần không thể ngờ, nữ nhân bị giam giữ trong động kia lại là người mà mẫu thân chàng đã từng gặp. Đến nay trong lúc vô ý, chàng lại tiến vào nơi này là nơi xưa kia mẹ chàng đã từng vào, thật là một sự trùng hợp hiếm có! Do đó có thể đoán biết võ công của nữ nhân này thật có hơn người, thế mà bị giam giữ nơi đây tất không phải không có nguyên nhân. Tâm niệm chuyển động, chàng

nói :

- Tại hạ có lần gặp nữ nhân ấy...

Đối phương có vẻ bị kích động quá lên :

- Nó vẫn... chưa chết ư?

- Đúng vậy.

- Nữ nhân ấy đối gạt ta... ta chưa giết nó chưa cam tâm.. tiểu tử kia... ta sẽ bày cho ngươi phương pháp tiến vào đây... và truyền thụ võ công cho ngươi, chỉ cần ngươi phải tìm giết nữ nhân ấy cho ta...

Thanh âm của bà ta trong con kích động đầy sát khí. Trịnh Tây Bắc kinh hoàng, đối phương không hề biết mẫu thân chàng khi rời khỏi nơi này liền đã phát điên cuồng đâu có cách nào tìm được “Thiên Nhai Du Thần”? Nếu có tìm “Thiên Nhai Du Thần” lúc ấy đi nữa, ông cũng đâu còn ở trên Trường Cơ đảo nữa! Âm thanh vọng ra :

- Tiểu tử, chỗ ngươi đứng là thuộc vị trí nào?

- Tại hạ... đâu biết được!

- Thế này, ngươi đứng hướng hữu hoặc hướng tả động bước thẳng tới, đến khi bị chặn lại...

Trịnh Tây Bắc làm theo lời hướng hữu bước tới.. cuối cùng khi bị vách đá chặn lại, chàng lớn tiếng nói :

- Tại hạ đã bị vách đá chặn đường rồi!

- Ngươi đứng hướng tả hay hướng hữu đó?

- Hướng hữu!

- Thế thì ngươi hãy chuyển qua tả đi thẳng.. bên cạnh đó là đường trống, rất dễ vào đó!

Trịnh Tây Bắc chợt hiểu ra, nơi này có ba trận thế khác nhau, đương nhiên bát quái trong mỗi động cũng chưa phải là hoàn chỉnh, bát quái chỉ là một trong ba trận đương nhiên phải có khoảng trống, khoảng trống này tất phải ở bên tả hoặc bên hữu. Chàng xoay qua tả bước đi..

Cuối cùng, chàng nhìn thấy một điều... một điều khiến chàng suýt bật lên tiếng kêu kinh hoàng vì điều cực kỳ kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Mỗi tình thảm khốc

Một mặt người rồi bù tán loạn phủ xuống mặt cơ hồ không cách nào phân biệt được là nam hay nữ khô đét chỉ còn xương và da bị ai đó dùng mấy cái đinh sắt to như ngón tay cái đóng xuyên qua hai bên xương tì bà ghim người cứng trên vách đá.

Trịnh Tây Bắc không nhìn thấy hai chân người ấy vì hai chân lão bà đã mục nát hết, tình trạng thực là kinh người đến cực độ.

Trịnh Tây Bắc rùng mình, chàng không ngờ thiên hạ lại có người nữ tàn khốc đến thế, nữ dùng hình phạt quá tàn khốc đối với người này. Hai hốc mắt sâu hoắm của đối phương ánh lên hai đạo sáng lạnh lùng nhìn Trịnh Tây Bắc, lạnh lẽo lên tiếng :

- Tiểu tử, ngươi sợ lắm phải không?

Trịnh Tây Bắc quả có sợ hãi thật nhưng chàng tỉnh liền chú mục nhìn vào đối phương, chàng đáp :

- Sao... lão bà bị... bị...

- Bị hình phạt tàn khốc như thế này chứ gì?

- Vâng.

- Ngươi muốn biết không?

- Muốn.

Đối phương cười khỏ một tiếng nói :

- Ngươi có bằng lòng ở lại đây một tháng với ta không?

- Một tháng cơ à?

- Đúng, một tháng!

- Để làm chi?

- Có lẽ ta sẽ nói cho ngươi biết khá nhiều chuyện, cũng nhân đó, ta sẽ đem hết võ học đời ta truyền cho ngươi, ngươi có bằng lòng không?

Đây chính là điều Trịnh Tây Bắc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng mà ở đây một tháng là quá dài, trong một tháng nữa giang hồ biến hóa lớn biết chừng nào? Trịnh Tây Bắc nghĩ đến đó bèn đáp :

- Ở lại đây một tháng có lẽ quá lâu...

- Thôi thế này, ngươi ở lại nơi đây học xong hết võ công của ta, chỉ cần ngươi học xong, tùy thời có thể rời bỏ nơi này, ngươi thấy có được không?

Trịnh Tây Bắc gật đầu. Điều ấy đương nhiên có thể được. Võ công của đối phương chàng tin chỉ cần học trong vòng năm ba ngày là có thể học xong. Sau khi gật đầu, chàng hỏi :

- Vì sao tiền bối muốn truyền võ công cho tại hạ?

- Vì ta muốn ngươi thay ta báo thù.

- Tiền bối tin tại hạ có thể thay tiền bối báo thù được ư?

Đối phương nở nụ cười thâm :

- Ta là một người ở đây chờ chết, tin hay không chẳng thành vấn đề...

Bà ta giọng cười nói tiếp :

- Ta tin bất cứ ai, kể cả người hãm hại ta!

- Vì tiền bối tin người nên mới bị hại ư?

- Đúng.

- Tại sao vậy?

- Ngươi có bằng lòng báo thù cho ta không đã?

- Chỉ cần tiền bối nói có lý, dù tiền bối không truyền võ công cho tại hạ, tại hạ cũng có cách báo thù cho tiền bối.

- Vậy thì hay lắm, để ta kể cho ngươi nghe chuyện cũ của ta... Ta tên là Lã Phuong Phuong. Trước khi kể chuyện ta phải đẩy thời gian lùi lại ba mươi năm trước, bấy giờ, ta chỉ có mười bảy tuổi, đó chính là tuổi xuân hoan lạc tình tứ của một đời thiếu nữ. Ta rất hồn nhiên rất thuần khiết, giống như mọi thiếu nữ xuân thì khác, trong lòng ta đầy những hoan lạc và ảo tưởng. Ta thèm khát tình yêu. Thế nhưng cả đời ta coi như bị tình yêu hủy hoại dưới đáy sâu bi thảm...

Nghe đến đây Trịnh Tây Bắc nhìn thấy trong hai hốc mắt sâu hoắm có hai giọt lệ chảy xuống, khuôn mặt chỉ còn da bọc xương ấy co giật liên hồi... Chuyện cũ khiến bà đau thương... Trịnh Tây Bắc ảm đạm nói :

- Sau đó ra sao?

- Bấy giờ ta mới mười bảy tuổi, ta đâu biết người đời độc ác, trong cái đầu ngây thơ của ta chỉ là một màu hồng đẹp đẽ, ta mơ mộng nhiều lắm mà cũng ảo tưởng nhiều lắm. Ta có một người sư huynh tên là Trương Thiên Quân, lúc ấy y cũng mới hai mươi, y yêu ta, rất yêu ta, nhưng trước sau đối với y ta vẫn giữ một khoảng cách rất xa. Ta không biết ta có yêu y không nữa, hoặc là vì lúc ấy ta còn quá trẻ con, không phân biệt được tình yêu là cái gì. Một năm đó ta gặp một người nam mà ta yêu điên cuồng. Ta nhớ có một ngày, có mười võ lâm cao thủ cùng đến “Kim Chủy môn” để tiêu diệt cái bang hội khủng bố này, một người thanh niên...

Trịnh Tây Bắc buột miệng kêu to :

- Ủa, tiền bối lúc ấy là cô nương ra tay cứu mười vị cao thủ võ lâm đấy ư?

- Không sai, người biết chuyện này à?

- Vâng, tại hạ có nghe một lão tiền bối nói qua.

- Đang lúc các vị cao thủ đi rồi, ta yêu y quá đến độ không nỡ giết y, bị y dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa đảo chiếm đoạt thân ta rồi dùng thủ đoạn tàn khốc đối phó với ta. Đối với ta, có lẽ đó là do báo ứng, vì lúc ta yêu Bốc Thiên Lăng - tên chàng thanh niên ấy - ta cũng tàn khốc đối xử với sư huynh ta, ta từng chỉ vào mũi sư huynh ta mà nói: “Trương Thiên Quân, sư huynh không xứng đáng yêu tiểu muội đâu... và cũng không xứng đáng được tiểu muội yêu!”. Ta thấy y phần nộ bỏ ra đi. Bấy giờ ta đâu biết tình yêu rất đáng quý, khi người yêu lừa gạt thân thể ta rồi lại lừa gạt lòng ta, ta mới biết ta đã lầm nhiều. Bốc Thiên Lăng đem ta giam giữ ở nơi đây, chẳng những đóng đinh xuyên qua tim bà cốt của ta khiến ta không thể động đậy, mà còn đóng vào hai chân ta hai mũi đinh cực độc, nếu ta không có võ công kinh người, ta đã chết từ ba mươi năm trước rồi...

Trịnh Tây Bắc nghe đến ngạc nhiên tròn xoe hai mắt, thân chàng run rẩy nghiêng rãng :

- Thực có chuyện ghê gớm ấy sao?

- Chẳng lẽ ta lại dối gạt người?

- Tiền bối, tạ hạ nhất định chặt người ấy ra vạn mảnh báo thù cho tiền bối!

Lã Phương Phương cảm kích mỉm cười :

- Ta cảm động vì người lắm, nếu hắn không đóng hai cái đinh độc vào ta, ta chỉ cần yêu cầu, võ lâm giang hồ đã xảy ra một trận tanh máu rồi! Lúc ấy, hắn cười nham hiểm nói với ta: “Lã Phương Phương, trước khi người chết, ta cho người được yêu cầu một việc, yêu cầu này ta sẽ vì người mà giữ lời!”. “Không hỏi hận chứ?”. “Đương nhiên”. “Thế thì, nếu ta chưa chết người không được xuất hiện giang hồ, cũng không được tự tay giết người! Đó là yêu cầu của ta!”. “Điều ấy?”. “Sao? Hỏi hận rồi sao?”. Hắn không biết sao hơn, đành chấp thuận yêu cầu ấy của ta.

Trịnh Tây Bắc nghe đến đó chợt nhớ lại trước đây từng nghe Cao Ngọc Bình kể rằng Môn chủ “Kim Chủy môn” chưa hề xuất hiện giang hồ, thì ra là bị nữ nhân này ước thúc.

Không ngờ người hãm hại Lã Phương Phương là Bốc Thiên Lăng và cũng không ngờ Môn chủ “Kim Chủy môn” hiện nay cũng là Bốc Thiên Lăng.

Trong lúc vô ý ngờ đâu Trịnh Tây Bắc lại gặp một nữ nhân đáng thương bị lãnh hình thảm khốc thế này. Thực là một chuyện khiến người khó mà nghĩ tới được nếu Bốc Thiên Lăng không cho nữ nhân ấy một yêu cầu, chắc giang hồ gặp đại họa từ lâu rồi! Trịnh Tây Bắc nói :

- Bốc Thiên Lăng quả là người độc ác thái quá!

- Đúng. Hắn quả ác độc, hắn chiếm đoạt của ta tất cả rồi giam giữ ta tại đây, trước đây mười mấy năm ngoài “Mê Hồn thạch trận” có một nữ nhân bị hủy hoại dung mạo chạy vào. Ta cứu chữa nâng ta, truyền võ công cho nó và mong nó đi tìm “Thiên Nhai Du Thần” cho ta nhưng nó ra đi không trở lại...

Trịnh Tây Bắc buột miệng :

- Tiền bối, đó chỉ là hiểu lầm mà thôi?

- Hiểu lầm cái gì?

- Nữ nhân ấy chính là mẫu thân của văn bối...

- Cái gì? Nó là mẫu thân của người ư?

Trong thanh âm ấy có ít nhiều kích động. Trịnh Tây Bắc đáp :

- Đúng đó, bà ấy là mẫu thân của văn bối. Bà cũng là một nữ nhân đầy bất hạnh, đối với chuyện tiền bối nhờ cậy đến nay vẫn chưa quên, chỉ vì...

- Chỉ vì sao?

- Chỉ vì ngay khi ấy bà bị điên!

- Điên ư? Vì sao?

Trịnh Tây Bắc đem chuyện từ mười tám năm nay kể hết cho Lã Phương Phương nghe, sau khi nghe chuyện, Lã Phương Phương hỏi :

- Phụ thân của người cũng bị người của “Kim Chủy môn” giết hết phải không?

- Vâng.

- Còn bây giờ lệnh đường ở đâu?

- Đến “Trường Cơ đảo” tìm “Thiên Nhai Du Thần” rồi! Nhưng trước đây ba mươi năm “Thiên Nhai Du Thần” đã cùng “Huyết nương tử” ẩn chứng võ

công bằng một trận quyết đấu, sau đó họ cùng mất tích... Cứ theo lời đồn “Đổ Vương Chi Vương” và “Bãi Trung Thần” có tìm thi thể hai người mới lưu lại “Thiên Địa huyết bả”.

Lã Phuong Phuong “A” một tiếng :

- Nói như thế ta không nên oán trách gì lệnh đường nữa!
- Chỉ mong tiền bối đừng chấp trách.
- Ta không trách nó nữa đâu!

Đột nhiên nhớ ra một chuyện chàng hỏi :

- Tiền bối, vẫn bối hỏi một việc.
- Việc gì?
- Tiền bối có biết “Kim Chủy môn” nơi nào không?
- Đương nhiên là biết, khi nào nguoi rời khỏi đây, ta sẽ nói cho nguoi biết.
- Võ công Bốc Thiên Lăng so với tiền bối như thế nào?
- Năm xưa võ công hấn kém ta chút ít, nhưng đã qua ba mươi năm khổ luyện, võ công hấn tiến triển tới đâu cứ nghĩ cũng biết.
- Giả như vẫn bối học hết võ công của tiền bối, đối địch với hấn thắng bại ra sao?
- Có thể chưa là địch thủ của hấn đâu, bắt quá chỉ tiếp hấn năm mươi chiêu thì được!

Trịnh Tây Bắc nuốt nước bọt, chàng không ngờ võ công Bốc Thiên Lăng lại cao đến độ kinh người như thế, tâm niệm chuyển động, chàng buột hỏi :

- Còn với võ công hiện tại của vẫn bối thì sao?
- Không tiếp được ba chiêu của hấn!
- Không tiếp được ba chiêu thôi ư?
- Đúng vậy!
- Nếu vậy muốn giết hấn chẳng là thiên nan vạn nan ư?
- Đúng vậy, nếu nguoi đạt được sở học của “Thiên Nhai Du Thần” thì muốn báo thù tất chẳng thành vấn đề nữa!

Trịnh Tây Bắc đáp :

- Vẫn bối xin cố công học... thế sẽ cố công học được!
- Như vậy hay lắm!

Lời Lã Phuong Phuong chưa dứt đột nhiên trong động đá vọng vào tiếng chân người, một tiếng nói thô lỗ nói lớn :

- Com đến đây, hãy nhận lấy!

Trịnh Tây Bắc nhìn theo hướng phát ra tiếng, chẳng thấy bóng người nào, đột nhiên chàng nhìn thấy trên vách đá có một cửa động nhỏ ở bên trái Lã Phuong Phuong. Hai chén com và hai chén nước từ cái cửa động nhỏ ấy bay vọt vào. Lã Phuong Phuong vừa đón lấy vừa nói :

- Đa tạ!

Trịnh Tây Bắc ngh tiếng chân đi xa dần.. chàng hỏi :

- Mỗi ngày chúng đều đem com đến cho tiền bối?
- Đúng vậy, cũng là để xem ta chết chưa đấy!

Trịnh Tây Bắc chợt hiểu ra tự nghĩ: “Thì ra như thế, nếu quả Lã Phuong Phuong không lên tiếng chúng liền cho rằng bà đã chết, Bốc Thiên Lăng của “Kim Chủy môn” sẽ có thể xuất hiện giang hồ”.

Chàng bèn nói :

- Tiền bối không sợ chúng hạ độc trong cơm sao?
- Không sao đâu, chúng đã có ước hẹn với ta, quyết không dám hạ độc đâu!
- Nếu thế mời tiền bối dùng cơm.
- Chúng ta hãy chia nhau cùng ăn cho vui.

Thực sự Trịnh Tây Bắc cũng đã đói, chẳng không chút khách sáo chia làm hai phần cơm, giây phút ăn cơm bên nhau ấy, đối với họ thực là giây phút ấm áp. Cơm xong, Lã Phương Phương nói :

- Bây giờ ta sẽ truyền võ công cho ngươi, võ công cả đời ta là do ta học được của “Thái Hư thượng nhân” lấy “Thần Phong chương” xưng danh tuyệt diệu võ lâm. Hiện tại ngươi hãy học “Thần Phong chương” nhé!

Bắt đầu cùng với nữ nhân đáng thương bất hạnh ấy. Trịnh Tây Bắc được bà dốc hết sở học truyền thụ cho chàng trước khi bà chết. “Thần Phong chương” của Lã Phương Phương ảo diệu không gì so sánh được, biến hóa khó lường, nhất là chiêu “Xuất Vân Thần Long” Trịnh Tây Bắc phải mất hết ba ngày mới tạm thời miễn cưỡng lĩnh hội hết.

Ngày tháng qua như trôi đưa. Dưới cái động đáng sợ thần bí ấy, mỗi ngày Trịnh Tây Bắc chuyên cần luyện tập võ công, chàng đắm mình trong những chiêu thức thần kỳ nên cảm thấy tháng ngày qua đi rất mau...

Ngày hôm ấy, Lã Phương Phương nói :

- Trịnh Tây Bắc, võ công của ta kể cả “Thần Phong chương” và “Thái Hư bộ pháp” ngươi đã học hết toàn bộ, cái ngươi còn thiếu là nội lực chân khí nữa thôi...

Bà ngừng một chút rồi tiếp :

- Ta chẳng còn sống bao lâu trên nhân thế nữa, ta sẽ đem hết nội lực đời ta truyền cho ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Nợ Kim Chủ môn

Trịnh Tây Bắc xiết bao cảm kích. Mắt chàng ửng đỏ đáp :

- Tiền bối, dù cho vãn bối có vào nước sôi lửa bỏng cũng khó báo đáp được một phần ân đức của tiền bối.
- Nói làm gì chuyện ân đức, ngồi xuống bên ta đây!

Trịnh Tây Bắc đành bước đến bên cạnh bà ngoan ngoãn ngồi xuống. Lã Phương Phương nói :

- Trịnh Tây Bắc, ngươi đã ở đây hơn một tháng, ta có một lời chân thành khuyên ngươi...

Trịnh Tây Bắc ngạc nhiên đáp :

- Có việc gì xin tiền bối cứ dạy.
- Phải chăng có lần ta đã nói là Trương Thiên Quân yêu ta?
- Vâng, nhưng tiền bối không yêu y.

Bà cười khò một tiếng :

- Khi ngươi xuất hiện lại giang hồ, nếu có khi nào gặp Trương Thiên Quân, hãy nói cho y biết ngươi có gặp ta và ngươi cũng chuyển lời ta dùm cho y nghe...
- Lời như thế nào?
- Ngươi nói kiếp này Lã Phương Phương rất lấy làm hổ thẹn đối với y, xin hẹn kiếp sau sẽ báo đáp ân tình cũ!

Trịnh Tây Bắc buồn bã :

- Nếu như y chưa chết, văn bói sẽ tìm được y để chuyển lời cho tiền bói.

- Hay lắm!

Bà lại cười khổ, giọng trầm hẳn xuống :

- Nhắm mắt định thần thu nạp lấy công lực của ta và đẩy vào kinh mạch, tôi kỳ phân tâm.

Trịnh Tây Bắc nhắm mắt lại, một luồng khí nóng chọt chạy vào thân thể chàng từ Thiên Linh Cái chạy qua “Thiên địa chi kiều” tẩy rửa hết châu thân. Luồng khí ấy chạy ba mươi sáu vòng chính là khí chân nguyên tụ tập ở “Thất tinh tinh tịch” của chàng... Lã Phương Phương ấn tay lên đầu chàng đè chân khí dồn hết vào nội tạng chàng. Một lúc sau Trịnh Tây Bắc mở mắt đã thấy Lã Phương Phương gục đầu xuống như kiệt hết sức lực, bây giờ bà đã đem hết công lực của bà cấp cho Trịnh Tây Bắc, bà chỉ còn chút hơi thở mỏng manh. Tình trạng ấy khiến chàng rung lên, chàng cất tiếng ai oán gọi :

- Lão tiền bói...

Chàng nhảy lên ôm lấy chân của bà, hai mắt bà nhắm chặt hơi thở tờ mờ nhè thoảng. Trịnh Tây Bắc ôm xác bà bật khóc như ôm xác một người thân... Lã Phương Phương miễn cưỡng thều thào :

- Đi... đi... đi đi.

Âm thanh của bà nghe yếu ớt đến nỗi nghe không còn rõ nữa. Trịnh Tây Bắc cố nhìn bi thương hỏi :

- Lão tiền bói, xin cho văn bói biết “Kim Chùy môn” ở nơi đâu?

- Ở... ở... cốc này... trong cốc có mây mù... vượt qua mây mù ấy... người nhìn thấy... một chùa cổ... hãy di động... đại đình... trên hương án... là vào được... Kim Chùy môn...

Những tiếng sau cùng cơ hồ chàng nghe không còn rõ nữa. Bà lại nói tiếp :

- Đi đi.. đi... nơi này... không nên... ở lâu...

Trịnh Tây Bắc cố nuốt lệ đáp :

- Lão tiền bói ơi, văn bói... xin cáo từ.

- Đi đi!

Trịnh Tây Bắc nuốt lệ quay ra đường cũ. Chàng đến một nơi, đã nhìn thấy một việc quá tàn khốc, chàng rời bỏ nơi này nhưng vĩnh viễn sẽ còn nhớ người nữ nhân ấy... như nhớ một thân nhân của chàng... Bà đã cho chàng võ công, bà cũng cho cả chàng hy vọng.

Bây giờ chàng đã ra khỏi thác thát quay về nơi chỗ đình vực đầu tiên, chàng nhìn xuống vực sâu không thấy đáy chàng nhìn thấy dưới chân chàng độ mười mấy trượng có nhام thạch đột ngột dựng đứng, chàng buông thân rơi xuống đó. Ba lần mơn vạt rơi thân như thê, Trịnh Tây Bắc đã xuống đáy cái thâm cốc ấy, chàng nhìn cảnh vật trong cốc, quả nhiên trước mắt chàng là mây mù tỏa kín. Trịnh Tây Bắc cười gằn một mình, tự nói :

- Ta không tin Bốc Thiên Lăng người có võ công kinh người!

Chàng nở nụ cười sung mãn sát cơ, búng thân hướng phía mây mù quả thật trong sâu kín có một ngôi chùa cổ Trịnh Tây Bắc vọt thân tới ngôi chùa cổ ấy, đưa mắt nhìn quanh, trong ngôi chùa chỉ là một không khí im lìm như chết. Trịnh Tây Bắc nhìn thấy trên bàn thờ có một chiếc đỉnh đồng cực lớn, chàng bước thẳng tới.

Đột nhiên, trong một sát na nháy mắt ấy trong đầu Trịnh Tây Bắc chấn động mấy lần tựa như có diêm gì bất thường, sắc mặt Trịnh Tây Bắc trắng bạch, chàng tự trấn an, dù có táng mạng trong tay Bốc Thiên Lăng chàng cũng phải tiến vào. Nghĩ đến đó, chàng đưa tay di động đại đình. Một loạt tiếng rít nổi lên, bàn thờ từ từ di động, dưới đất hiện ra một cửa động.

Trịnh Tây Bắc hít một hơi chân khí, nhảy xuống. Trong động rất rộng rãi đi ước ba mươi trượng lại dẫn lên mặt đất. Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn xa chỉ thấy cách đó một đoạn có một vách đá hiện ra một cánh cửa, trên cửa viết ba chữ vàng “Kim Chùy Môn”. Cửa đóng im ỉm, Trịnh Tây Bắc bước đến gần, đến trước cửa chàng đưa tay đẩy mạnh, cánh cửa vẫn bất động. Đột nhiên... trong cửa vọng ra một tiếng hỏi :

- Người nào đó?

Trịnh Tây Bắc đáp liền :

- Ta đây.

Cửa bật mở ngay tức khắc, một lão nhân gầy ốm mặt vàng bệch xuất hiện ngay ngưỡng cửa, mục quang lạnh lẽo như hai ánh điện chiếu vào mặt Trịnh Tây Bắc, lão lạnh lẽo hỏi :

- Các hạ đến đây có việc gì?

- Tìm người!

- Tìm ai!

- Môn chủ các người!

- Để làm gì?

Chàng quát lên lạnh lùng :

- Người là Môn chủ “Kim Chủ môn” chăng?

- Không phải.

- Nếu đã không phải người cần gì biết ta tìm hấn làm gì?

Lão nhân mặt vàng nghe câu ấy ngẩn người, liền đỏ biến sắc mặt :

- Thế thì các hạ cũng cho biết danh xưng.

Trịnh Tây Bắc cười ngạo mạn :

- Người cứ nói có Trịnh Tây Bắc đến tìm là được rồi!

- Cái gì? - Lão nhân kinh dị kêu lên - Người là Trịnh Tây Bắc à?

- Có gì không đúng?

- Người chưa chết ư?

- Chết rồi, nhưng lại sống lại, hãy thông báo cho Môn chủ quý môn được chăng?

- Các hạ không xứng đang!

Trịnh Tây Bắc biến sắc :

- Tại hạ có chỗ nào không xứng đáng?

- Vô công... chỉ cần các hạ đủ sức vượt qua cửa của lão phu đây, gặp Môn chủ sẽ không thành vấn đề!

Trịnh Tây Bắc thản nhiên đến lạnh lùng :

- Thế là người muốn ta động thủ chứ gì?

- Đúng vậy!

Sắc mặt chàng thình lình hiện lên sát khí, chàng quát :

- Đã thế người chớ trách ta!

Tiếng “ta” vừa dứt, thân hình chàng lướt tới trước mặt lão nhân mặt vàng ấy, tay hữu vung lên chưởng liền tấn công. Chưởng ấy của Trịnh Tây Bắc xuất ra mau lẹ tuyệt luân, tay tả lão nhân vừa giơ lên định nghênh tiếp chưởng chàng.. Trịnh Tây Bắc quát to :

- Người muốn chết!

Cùng với tiếng quát, chàng đẩy thêm năm thành công lực, một tiếng “hự” trầm uất, máu tươi lão mặt vàng phun ra người ngã xuống đất. Trịnh Tây Bắc cơ hồ không tin nổi vào công lực mình lại cao đến thế, chàng hơi ngẩn người kinh ngạc nhìn lão mặt vàng nằm dưới đất một cái rồi cất bước vào.

Xuyên qua một sơn động, Trịnh Tây Bắc nhìn thấy không xa có một lâu các dựng thẳng lên trời, đang lúc chàng định phi hành đến chỗ ấy đột ngột nghe tiếng quát :

- Dừng lại!

Tiếng dứt là người đã đến, một phu nhân mặt mũi xấu xí mặc áo vàng dẫn đầu, hai lão nhân phi thân chặn ngay trước mặt chàng, Trịnh Tây Bắc lạnh lẽo cười gằn :

- Ba vị muốn gì đây?

Phụ nhân xấu xí toác miệng cười đưa ra hàm răng vàng khè phối hợp với đôi môi đầy đỏ như máu chẳng khác nào mặt ma quỷ khiến Trịnh Tây Bắc muốn ói. Y thị cất tiếng rồn rảng hỏi :

- Tên thiếu niên mặt đẹp kia là ai?

- Ngươi cần gì biết ta là ai?

- Đến nơi này có chuyện gì?

- Tìm Bộc Thiên Lăng.

Lão nhân bên tả gầm lên :

- Tiểu tử, ngươi muốn chết đó hả?

Cùng với tiếng gầm giận dữ, thân hình lão bắn tới Trịnh Tây Bắc đồng thời đánh ra một chưởng, giữa lúc lão nhân ấy xuất chưởng, phụ nhân xấu xí quát lên :

- Lùi lại!

Bị tiếng quát của phụ nhân xấu như ma ấy quả nhiên lão kia thối lui, lão trừng trừng nhìn Trịnh Tây Bắc như có ý đe dọa: “May cho tiểu tử đó!”. Trịnh Tây Bắc cười an nhiên, phụ nhân xấu xí hỏi :

- Các hạ muốn tìm Môn chủ chúng ta vì sao lại dả thương người giữ cửa bản môn làm gì?

- Tại lão nói phải thắng được lão mới được qua cửa, lỗi là do lão chứ chẳng phải do ta?

Phụ nhân cười lạnh lạnh :

- Tên các hạ là gì?

- Tại hạ Trịnh Tây Bắc.

- Cái gì?

Cả ba không hẹn cùng thảng thốt kêu lên. Trong “Kim Chùy môn” đâu có ai mà không nghe tên Trịnh Tây Bắc? Hai đại bang hội trực thuộc “Kim Chùy môn” trên giang hồ là “Võ lâm Đồ thành” và “Tuyệt Sơn ma lâu” đều bị tiêu diệt bởi chàng, ai không biết? Phụ nhân cười lạnh lạnh :

- Giang hồ đồn đãi các hạ chẳng những tuấn tú như Phan An Tổng Ngọc mà còn là một kỳ tài hiếm có trong vòng mấy chục năm nay, hôm nay được gặp quả nhiên không phải là lời đồn... hão...

- Quá khen!

- Các hạ tìm Môn chủ chúng ta có chuyện gì?

- Điều ấy, hình như các ngươi không nên hỏi tới.

- Vì sao?

- Các ngươi vốn không phải là Môn chủ, chuyện ta muốn đây, các ngươi đâu có làm được!

Phụ nhân thân nhiên đáp :

- Sợ rằng các hạ không nói thật. Bất quá Môn chủ chúng ta đã tái xuất môn nhân đi tìm các hạ đấy!

- Tự ta đã tới đây rồi.

- Muốn gặp Môn chủ chúng ta chẳng có gì khó, chỉ cần ngươi làm được một việc.

- Cứ nói!

- Bỏ tay chịu trói, ta sẽ dẫn đến gặp Môn chủ chúng ta liền.

Trịnh Tây Bắc cả cười :

- Điều ấy e rằng Trịnh Tây Bắc không làm được!
- Không làm được chúng ta cũng buộc các hạ làm được!

Vậy thì mời ba vị động thủ!

Khuôn mặt phì nộn của thiếu phụ xấu xí lộ ra sát khí, y thị quát to :

- Hôm nay nếu để ngươi đi đứng tự do, ta không đáng gọi là tên “Huyết Dạ Xoa” nữa!

Tiếng quát vừa dứt, cái thân hình to lớn bắn vọt tới bên Trịnh Tây Bắc, cuồng phong rít gió đánh tới ngang mặt chàng. Giữa lúc Huyết Dạ Xoa xuất thủ, hai lão nhân cũng đồng thời phát động thể công, ba luồng cuồng lực như cuồng phong đập tới người Trịnh Tây Bắc. Chàng quát lớn một tiếng, song thủ phân ra, phong kín cuồng lực hợp thủ của ba người trào trái Huyết Dạ Xoa đột ngột chụp quét ngang mặt chàng.

Võ công Huyết Dạ Xoa rất cao, xuất thủ mau lẹ vượt khỏi dự liệu của Trịnh Tây Bắc, chàng hơi kinh ngạc vội lút thân lui hơn trượng tránh đòn. Dù đã mau như thế mà suýt chút chàng bị chụp trúng. Trịnh Tây Bắc toát mồ hôi, liền dẩy sát cơ. Chỉ trong một nháy mắt Huyết Dạ Xoa xấu xí lại tấn công tới tấp.

Vừa quát to, Trịnh Tây Bắc vừa thi triển “Thần Phong cuồng” thành chiêu thứ nhất “Xuất Vân Thần Long”, chiêu này uy lực vô cùng, chỉ thấy nhân ảnh đảo lộn, Trịnh Tây Bắc đã tấn công liền ba chiêu.

Đột nhiên... tiếng rú thê thảm cất lên, hai lão nhân theo tiếng rú chết liền tại chỗ. Mục quang Trịnh Tây Bắc đầy sát khí nhìn “Huyết Dạ Xoa”, quát to :

- Bây giờ đến lượt ngươi táng mạng rồi!

Tiếng quát điên cuồng dứt, giống như ánh chớp lóe, chàng đánh luôn ba chiêu tấn công rất lợi hại, xuất thủ không chút lưu tình. Một tiếng “hự” trầm uất, thân hình như cái thùng nước của “Huyết Dạ Xoa” bắn ra như con diều đứt dây, cuồng chàng lại đập tới...

Đột nhiên... một luồng cuồng lực đẩy thẳng tới thổi lui cuồng lực của Trịnh Tây Bắc. Đưa mắt nhìn tới chỉ thấy một thân ảnh áo xám to lớn đã đến trước mặt Trịnh Tây Bắc. Chàng đưa mắt quét qua gầm lên dữ dội đầy sát cơ :

- “Vô Thường Khách”! Ta chính đang muốn tìm ngươi đây!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Giận đánh Vô Thường

“Vô Thường Khách” cười lạnh lẽo :

- Các hạ có thể giải được huyết đạo thoát chết, điểm ấy thực ngoài dự liệu của Thạch mã, đến “Kim Chùy môn” lần này, phải chăng các hạ muốn tìm ta chăng?

- Đúng vậy.

- Tìm ta có chuyện gì?

- Đòi người!

- Đòi ai?

- Phải chăng Cao Ngọc Bình bị ngươi bắt về đây?

- Đúng.

- Nàng ở đây? Ta muốn ngươi ngoan ngoãn giao nàng ra đây, nếu không ngươi phải đền mạng hôm nay đó!

“Vô Thường Khách” bật cười lạnh lẽo :

- Trừ chuyện đòi Cao Ngọc Bình ra còn chuyện gì nữa không?

- Cũng muốn ngươi giao cả Tuyết Sơn Ma Tử!

- Còn gì nữa?

- Báo thù người đã điểm huyết ta. Ngoài ra còn tìm Bốc Thiên Lăng đòi nợ!

“Vô Thường Khách” lạnh lùng :

- Té ra ý các hạ đến “Kim Chùy môn” đều bất thiện cả!

- Đúng vậy!

- “Vô Thường Khách” biến sắc mặt nói to :

- Các hạ hãy mau ngoan ngoãn rút khỏi Kim Chùy môn.

- Còn không?

- Chết ngay lập tức!

- Hãy cứ thử xem sao!

“Vô Thường Khách” cười lớn :

- Ta sẽ xem các hạ có tuyệt thế võ công gì mà dám ngông cuồng như thế!

Tiếng cười vừa dứt người đã lướt tới trước mặt Trịnh Tây Bắc. Chàng mở lớn mắt giận dữ nhìn “Vô Thường Khách” lạnh lẽo quát :

- “Vô Thường Khách”, hôm nay xem ra chúng ta không thể làm khác hơn, động thủ đi!

“Vô Thường Khách” gầm lên một tiếng tay phải hất vron trao như những móng quỷ quạt tới, một luồng chưởng lực nội gia cuốn tới Trịnh Tây Bắc. Trong “Kim Chùy môn”, “Vô Thường Khách” là cao thủ hàng đầu, võ công cao tới đâu Trịnh Tây Bắc đã từng biết, vì vậy chàng không mạo hiểm nghênh tiếp chưởng lực ấy của hắn. Chàng bắn thân ngược ra sau tránh chưởng.

“Vô Thường Khách” gầm lên tiếng nữa, đánh ra chưởng thứ hai, giữa lúc chưởng thứ hai của “Vô Thường Khách” chưa phát hết công lực, Trịnh Tây Bắc từ thoai chuyển qua tiến, chiêu đầu tiên “Xuất Vân Thần Long” của “Thần Phong chưởng” đột ngột công xuất.

Chiêu ấy của chàng biến hóa rất mau, chỉ thấy nhân ảnh đảo lộn một vòng “Vô Thường Khách” đã bị chàng bức phải lùi lại. Chuyện ấy xảy ra trong một nháy mắt cực mau. “Vô Thường Khách” bị chưởng Trịnh Tây Bắc bức lùi lại sáu bảy bước, thân hình hắn chưa kịp ổn định Trịnh Tây Bắc đã quát :

- Hãy tiếp thêm chưởng nữa xem sao!

Chưởng thức dữ dội lại tấn công tới. Bấy giờ chàng xuất thủ không còn một chút lưu tình, chiêu thứ nhất thi triển “Xuất Vân Thần Long”, chiêu thứ hai lợi hại hơn là “Phong Quyền Phong Diệp”. Cả hai chiêu đều là tuyệt học tinh ảo nhất của “Thần Phong chưởng”, phát ra từ toàn bộ chân lực chàng sức mạnh như núi dời biển đổ. Đối với võ công Trịnh Tây Bắc, “Vô Thường Khách” bị quá bất ngờ, hắn nhận định trong vòng một thoáng dù chàng có khổ luyện đến đâu đi nữa cũng không thể tiến bộ lon lao đến thế. Nhưng võ công chàng trước mắt rõ ràng cao hơn hắn nghĩ rất nhiều.

“Vô Thường Khách” liên tục bị Trịnh Tây Bắc bức bách thối lui cơ hồ không thể trả đòn được nữa, đồng thời thể công của chàng càng lúc càng lợi hại hơn.

“Vô Thường Khách” trong tình trạng như thế tự biết nếu không liều lĩnh khó mà thoát được sự tấn công của Trịnh Tây Bắc, hắn bèn gầm lớn lên một tiếng, đang lúc cực kỳ nguy hiểm hắn tấn công chớp nhoáng một chưởng mong xoay chuyển tình thế. Quả nhiên chưởng liều mạng ấy của hắn có phần hiệu quả ít nhiều. Chỉ thấy nhân ảnh lướt như ánh chớp và chưởng phong rít gió đan kết vào nhau.

Trận ác đấu ấy càng lúc càng quyết liệt khó phân thắng bại. “Vô Thường Khách” vốn là người có võ công cực cao lại cộng thêm sự liều lĩnh nên dù Trịnh Tây Bắc muốn không chế hắn trong thời gian ngắn là điều không dễ dàng.

Chớp nhoáng hai người đã thi triển hơn mười chiêu. Đột nhiên Trịnh Tây Bắc quát to :

- Ngã xuống!

“Bình” một tiếng tiếp theo là tiếng “hự” trầm uất, thân hình “Vô Thường Khách” bắn tung lên.. Trịnh Tây Bắc tung thân theo như ánh chớp đón lấy thân “Vô Thường Khách”, trong thế đón mau lẹ chàng vron tay hữu chụp lấy huyết “Mệnh Môn” của hắn. Mặt chàng đầy sát cơ quát tiếp :

- “Vô Thường Khách”? Ngươi muốn chết hay muốn sống?

Cùng với tiếng quát, tay tả chàng từ từ đưa lên chỉ đợi đập xuống... “Vô Thường Khách” đưa tay chùi máu rỉ quanh miệng lãnh lẽo hỏi lại :

- Muốn chết thì sao mà muốn sống thì sao?

- Muốn sống thì phải chấp nhận ba điều kiện.
- Ba điều kiện gì?
- Thứ nhất, cho biết nơi ở của Cao Ngọc Bình.
- Còn thứ hai?
- Trao cho ta “Tuyệt Sơn Ma Tử”.
- Còn thứ ba?

Dẫn ta đến gặp Bốc Thiên Lăng.

- Nếu như ta không chấp nhận ba điều kiện ấy?
- Chương lực ta lập tức đập xuống đầu ngươi!

“Vô Thường Khách” vẫn không kém lạnh lẽo :

- Điều kiện thứ nhất và thứ hai chỉ có Môn chủ mới có quyền giải đáp.
- Cao Ngọc Bình chết hay chưa?
- Không biết!
- Ngươi bằng lòng dẫn ta gặp Môn chủ các ngươi chứ?
- Có thể.

Tay tả chàng mau như điện điểm vào năm đại huyệt của “Vô Thường Khách” với một thủ pháp rất đặc biệt, sau đó chàng lạnh lùng ra lệnh :

- Ngươi đã bị ta dùng thủ pháp đặc biệt điểm huyệt làm cho công lực ngươi đã phân tán hết rồi, cả đời ngươi sẽ không dụng võ được nữa trừ khi Môn chủ người có khả năng giải huyệt.

“Vô Thường Khách” thê thảm đáp :

- Quả nhiên các hạ là một người ác độc quá lắm!
- Không dám, chỉ trả nợ ngươi đây thôi!

“Vô Thường Khách” âm trầm không nói. Trịnh Tây Bắc đẩy “Vô Thường Khách” tới :

- Phiên ngươi dẫn đường!
- Mời các hạ!

Trịnh Tây Bắc cất bước mau nhấm hướng mấy gian lâu các, “Vô Thường Khách” bám theo sau... không lâu, hai người đã đến trước cửa tổng đường của “Kim Chủy môn”, mùi lão nhân nam nữ nét mặt đờ đờ sát khí chận giữa đường đi. Trịnh Tây Bắc nhìn lên tòa lâu các chột thấy trên cửa treo cao một chiếc miếng bằng gỗ vì đại được chạm trổ rất công phu, chính giữa viết ba chữ “Kim Chủy môn”.

Cửa lớn mở rộng, bên trong im lặng như chết. Trịnh Tây Bắc nhìn qua mùi lão nhân nam nữ đang hùng hùng hổ hổ chàng âm hiểm cười một tiếng :

- “Vô Thường Khách”, hãy bảo chúng tránh đường cho ta đi!

“Vô Thường Khách” không nửa lời, hần suy nghĩ thoáng qua, nhận ra là mùi môn nhân này dù có hợp lực cũng chưa phải là đối thủ của Trịnh Tây Bắc được. Tâm niệm chuyển động, hần lạnh lùng quát :

- Các vị hãy tránh đường đi!

Mùi môn nhân “Kim Chủy môn” cung kính “ạ” một tiếng lùi lại. Trịnh Tây Bắc cười tươi ngẩng cao đầu bước đến trước cửa, chàng dừng cước bộ lại. “Vô Thường Khách” lạnh lùng :

- Mời các hạ vào!
- Muốn ta tiến vào ư?
- Không phải các hạ muốn gặp chủ môn hay sao?

- Đúng vậy.

- Thế thì mời các hạ vào!

Trịnh Tây Bắc cười ngạo mạn :

- “Vô Thường Khách”, ngươi biết gì về quy củ giang hồ không?

- Có chỗ nào lão phu làm trái quy củ giang hồ đâu?

- Tại hạ muốn gặp Môn chủ ngay tại đây.

- Muốn bản Môn chủ phải ra nghênh đón ư?

- Đó là điều lý đương nhiên, nếu không “Kim Chùy môn” sao đáng gọi là một môn phái lớn trong giang hồ?

“Vô Thường Khách” miễn cưỡng đáp :

- Nếu vậy, xin cho lão phu vào bẩm báo với Môn chủ.

Dứt lời hần đi luôn vào trong nội viện. Trịnh Tây Bắc vẫn đứng ngoài cửa, nét mặt chàng chẳng hề biểu lộ một tình cảm gì, chàng đang suy tính nên làm cách nào gấp cho được Cao Ngọc Bình và “Tuyệt Sơn Ma Tử”. Lần đến “Kim Chùy môn” này lần ít dữ nhiều đó là điều chàng vẫn dự liệu từ trước. Đang lúc chàng trầm tư, thỉnh thoảng... có tiếng chân vọng lại, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy trở ra. Trịnh Tây Bắc hỏi liền :

- Sao rồi?

- Bản Môn chủ nhận định các hạ chưa đáng là khách mà là đến xin gặp mặt báỉ kiến, nếu muốn báỉ kiến tất phải do lão phu dẫn vào gặp Môn chủ!

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng hỏi lại :

- Thế ra hần không chịu nghênh đón ta ư?

- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc cười gằn :

- Chỉ cần ta động thủ đâu lo gì hần không lộ diện?

- Ngươi muốn làm gì đây?

- Giết sạch môn nhân “Kim Chùy môn” sau đó sẽ xin “báỉ kiến”!

- Các hạ muốn động thủ?

- Đúng.

Vừa quát mặt chàng vừa đổi sắc, sát cơ càng dữ. Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc gầm lên một tiếng, tay hữu vung lên một luồng cuồng phong cuốn tới, cái hình vuông gỗ vĩ đại treo trên cao bị chướng chàng đập vỡ vụn, bụi gỗ bay mù mịt... Đó chính là hành động lãng nhục “Kim Chùy môn”. Trịnh Tây Bắc dám ngang nhiên ở trong “Kim Chùy môn” dùng chướng đập vỡ tiêu bản, chẳng khác nào hạ nhục toàn thể môn nhân không thương tiếc.

Mười môn nhân “Kim Chùy môn” đồng thanh quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi muốn chết hả?

Nhân ảnh như những cánh hoa phi thân lại gần Trịnh Tây Bắc. Chàng gầm lớn :

- Muốn chết chính là các ngươi!

Vừa gầm thét tả hữu song chướng của chàng vừa đánh ra. Lần xuất thủ nào mang theo toàn bộ công lực, uy lực cực mãnh liệt hùng hồn. Trận huyết chiến bắt đầu. Tiếng hò hét vang trời chấn động cả một vùng rừng núi. Đột nhiên... tiếng rú thảm thiết dội lên liên tục, trong bóng các nhân ảnh đảo lộn mang theo cả máu xương bay ra tứ tán, ba lão nhân ngã xuống chết liền tức khắc. “Vô Thường Khách” biến sắc mặt. Theo như tình hình hiện nay mười môn hạ cao thủ của “Kim Chùy môn” thế tất chết sạch dưới tay Trịnh Tây Bắc, “Vô Thường Khách” vội vội vàng vàng chuyển thân chạy vào nội điện.

Tiếng hô hoán, tiếng rú ghê rợn vẫn vang lên bất tận. Bấy giờ đã có bảy môn nhân chết dưới tay Trịnh Tây Bắc. Đột nhiên có tiếng quát rất hùng hồn :

- Dừng lại!

Cùng với tiếng quát ấy có thêm hai nam nữ lão nhân chưa kịp thủ thế ngã xuống chết. Tiến quát hùng hồn ấy chẳng khác nào tiếng sấm động bên tai. Trịnh Tây Bắc phiến thân lui lại sau, nhìn lên chợt thấy một người ngoài tứ tuần diện mạo thanh tú mặc áo gấm xuất hiện ngay trên bậc cửa. Theo sau hắn là “Vô Thường Khách” và hai nam nữ diện mạo cực xấu xí.

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Kim Chủy môn chủ

Không hỏi cũng biết đó là Môn chủ “Kim Chủy môn” Bốc Thiên Lăng. Ánh mắt Bốc Thiên Lăng quét một vòng hiện trường, thân nhiên nói :

- Đảm lượng của các hạ quả nhiên khiến người bội phục!

Trịnh Tây Bắc cười ngạo mạn :

- Nhà ngươi là Môn chủ mới của “Kim Chủy môn” phải chăng?

- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng :

- Quý Môn chủ sao lại ra đây? Tại hạ đâu dám phiền Môn chủ nghênh tiếp!

Câu nói như đâm vào tai của chàng khiến cho sắc mặt Môn chủ “Kim Chủy môn” đột biến, tiếp đó hắn cười gượng lạnh lẽo, hỏi lại :

- Các hạ quả không then là võ lâm kỳ tài, bản Môn chủ đối với các hạ ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay được gặp các hạ thật là vạn hạnh.

- Quá khen!

Bốc Thiên Lăng lạnh lùng :

- Năm nay các hạ được bao nhiêu tuổi? Mười chín? Hai mươi?

- Mười chín.

- Niên kỷ quá trẻ mà đã đến đây chịu chết thật là đáng tiếc!

Trịnh Tây Bắc bật cười ha hả :

- Tại hạ đã dám đến “Kim Chủy môn” thì đối với việc sống chết tại hạ chẳng coi vào đâu nữa, dù có chết dưới võ công tuyệt học của quý Môn chủ cũng được an ủi nhiều rồi.

- Các hạ tìm ta ư?

- Đúng.

- Không biết các hạ có gì chỉ giáo?

- Thứ nhất, cần ngươi giao ra “Tuyệt Sơn Ma Từ”.

- Ngoài ra còn gì nữa?

- Tìm ngươi để tính nợ.

- Nợ cái gì?

- Thứ nhất, yêu cầu ngươi giao “Tuyệt Sơn Ma Từ”, thứ hai, thả Cao Ngọc Bình ra...

- Cao Ngọc Bình là liên quan gì tới các hạ?

- Nàng là người yêu của ta!

Bốc Thiên Lăng cười phá lên :

- Người yêu của các hạ ư? Điều ấy thật bất ngờ quá đối với ta, nhưng các hạ đã giết chết mười môn nhân bản phái, như vậy phải đền lại bằng gì chứ?
- Chúng tự tìm cái chết sao lại trách ta?
- Nói vậy các hạ không nhận trách nhiệm giết người?
- Đúng vậy.

Bốc Thiên Lăng vẫn tươi cười, sắc mặt hân hoan trước sau không lộ chút tình cảm nào, Trịnh Tây Bắc lạnh lẽo quát hỏi :

- Bốc Thiên Lăng, ngươi có đồng ý trao người hay không?
- Nếu không?
- Người đang tâm chịu chết ư?

Bốc Thiên Lăng cười lớn :

- Các hạ chó nên quá cuồng ngạo, chưa nói các hạ chưa đáng là địch thủ của ta, dù cho các hạ có là địch thủ đi nữa muốn ra khỏi “Kim Chùy môn” cũng không phải là việc dễ đâu!

Có lẽ đó không phải là lời khoa đại quá đáng, Trịnh Tây Bắc tự biết câu đe dọa của đối phương là sự thật nhưng vì chàng đã coi nhẹ sống chết tựa lông hồng nên chàng vẫn giữ thái độ ngạo nghễ :

- Ngươi cứ chống mắt thử coi.

Bốc Thiên Lăng :

- Đối với đảm lược và võ công của các hạ, bản Môn chủ vốn rất khâm phục, để bày tỏ chút lòng khâm phục, xin mời các hạ vào nội viện uống vài chén rượu kính được chăng?

Trịnh Tây Bắc lạnh lẽo :

- Đa tạ, tại hạ không dám, hôm nay đến đây chỉ muốn đòi lại người...
- Các hạ không nể lòng bản Môn chủ một chút được sao?
- E rằng tại hạ không có phúc phận được như ngươi nói.
- Xin nói ngay, nếu như các hạ bằng lòng, bản Môn chủ sẽ gọi Cao Ngọc Bình ra tiếp rượu!

Trịnh Tây Bắc nghe câu ấy biến liền sắc mặt :

- Thực có vậy chăng?
- Xưa nay bản Môn chủ coi lời nặng như non, xin cứ yên tâm!

Trịnh Tây Bắc không hiểu Bốc Thiên Lăng có mưu đồ gì, chàng đã giết sạch mười môn nhân của hân mà tại sao hân vẫn không hề nổi giận, trái lại còn mời rượu chàng nữa? Đương nhiên không phải là không có nguyên do, chỉ vì trong nhất thời Trịnh Tây Bắc chưa hiểu đối phương có ngầm ý gì với chàng? Có một điều chàng lấy làm yên tâm là Cao Ngọc Bình chưa chết.

Bốc Thiên Lăng thấy Trịnh Tây Bắc đứng ngẩn người xuất thần hân mỉm cười nói tiếp :

- Xin mời các hạ.
- Mời quý Môn chủ trước!

Liền đó Trịnh Tây Bắc ngạo mạn thân nhiên theo Bốc Thiên Lăng bước vào nội điện, trong điện kiến trúc hết sức hùng vĩ tráng lệ. Chàng được dẫn vào phòng khách, Bốc Thiên Lăng ra lệnh dọn đại yến, không lâu rượu thịt được bày đầy lên bàn, Trịnh Tây Bắc lạnh lùng hỏi :

- Vì sao chưa thấy Cao Ngọc Bình đến?

Bốc Thiên Lăng cười ha ha :

- Cái đó các hạ cứ yên tâm, nàng ta đến ngay lập tức.

Vừa nói hân vừa rót đầy mấy chén rượu, hân nhắc cao một chén :

- Trước tiên bản Môn chủ xin kính mời các hạ một chén.

Trịnh Tây Bắc từ chối :

- Trừ phi có Cao Ngọc Bình cô nương đến, nếu không ta đa tạ thịnh tình của chủ nhân xin lui.

Bốc Thiên Lăng có vẻ lúng túng, sự cao ngạo của Trịnh Tây Bắc vượt khỏi tưởng tượng của hắn, hắn đặt lại chén rượu xuống bàn đáp :

- Thôi được, chúng ta hãy có đợi nàng đến vậy.

Hắn vừa dứt lời, ngoài phòng khách có nhiều tiếng chân dồn dập, đưa mắt nhìn đã thấy “Vô Thường Khách” dẫn Cao Ngọc Bình bước vào, Trịnh Tây Bắc kích động kêu lên :

- Cao cô nương!

Nàng chẳng có gì khác trước chỉ hơi gầy hơn một chút, nhưng chính vì gầy hơn mà lại càng thêm phần nhã nhặn. Tiếng của kêu của Trịnh Tây Bắc khiến cho hai má nàng hơi hồng đỏ, nàng thi lễ trước mặt Bốc Thiên Lăng :

- Đệ tử khấu kiến chủ môn.

- Bất tất đa lễ.

- Không biết Môn chủ gọi đến có lệnh dụ gì?

- Không, vị các hạ này có ý muốn gặp cô nương, hãy ngồi xuống cạnh y đi!

- Đa tạ Môn chủ.

Nàng uyển chuyển bước đến bên hữu Trịnh Tây Bắc nhìn chàng tha thiết :

- Đa tạ Trịnh tướng công.

Mấy tiếng đa tạ của nàng, còn hơn cả muôn vạn lời, Trịnh Tây Bắc tự nhiên cảm thấy buồn bã, miễn cưỡng đáp :

- Chúc mừng cô nương đã bình an.

Câu ấy cũng hơn muôn vạn lời an ủi. Cao Ngọc Bình mỉm cười nhưng nụ cười vẫn còn chút âm đạm thâm thiết. Chợt nghe Bốc Thiên Lăng cười rất lớn nói :

- Hãy kính mừng các hạ một chén rượu nhạt!

Dứt lời, hắn ngửa cổ uống cạn chén của mình, Bốc Thiên Lăng rót thêm chén thứ hai, Trịnh Tây Bắc nhắc chén rượu lên :

- Tại hạ xin kính mời đáp lại thịnh tình của Môn chủ.

- Tại hạ xin kính một chén tạ ơn Môn chủ không giết Cao Ngọc Bình.

- Bản Môn chủ mời một chén tỏ lòng hâm mộ thanh danh của các hạ.

Chỉ sau một lúc ngắn, Trịnh Tây Bắc đã uống cạn năm chén rượu, chàng vừa cầm chén thứ sáu lên nhìn Cao Ngọc Bình nói :

- Cao cô nương, mừng sự bình an của cô nương, xin cạn một chén.

Cao Ngọc Bình gật nhẹ đầu đưa chén rượu lên định uống, Trịnh Tây Bắc nhìn trong mắt nàng lần xuống hai giọt lệ rơi vào trong chén rượu. Chàng hơi giật mình không hiểu hai giọt lệ ấy của nàng có ý nghĩa gì? Nàng quá vui mừng mà trào nước mắt chăng? Hay có điều buồn lo gì khác? Trịnh Tây Bắc đặt chén rượu xuống, Bốc Thiên Lăng nhắc hồ rượu rót thêm, chàng đặt tay lên miệng chén ngăn.

- Tại hạ không thể uống thêm được nữa.

- Ồ!

- Tại hạ rất cảm kích vì sự tiếp đãi của Bốc môn chủ, nhưng chúng ta không nên quên vấn đề chính yếu hôm nay.

- Có chuyện gì?

- Thứ nhất, tại hạ muốn đem Cao cô nương đi.

- Thứ hai, đem cả “Tuyệt Sơn Ma Tử” đi nữa phải không?
- Đúng vậy, ngoài ra ta muốn hỏi Môn chủ một việc, mười tám năm trước phải chăng Môn chủ đã phải một kẻ áo tía giết Ngọc Kiếm thư sinh?
- Có việc ấy.
- “Ngọc Kiếm thư sinh” là thân phụ của tại hạ đấy.
- Thế ra các hạ đến đây có ý tìm kẻ áo tía để báo thù?
- Đúng vậy.

Bốc Thiên Lăng cười lạnh :

- Tại hạ cũng có việc này muốn hỏi lại các hạ.
- Xin tự nhiên.
- “Võ lâm Đồ thành” vốn trực thuộc bản môn bị các hạ hủy diệt. Nửa tháng trước bỗng nhiên lại thành lập “Giang hồ Đồ thành” có quan hệ gì tới các hạ không?

Trịnh Tây Bắc nghe lời biến sắc :

- Môn chủ nói sao?
- “Giang hồ Đồ thành”

Trịnh Tây Bắc kinh ngạc, chàng không biết lúc nào trong võ lâm lại thành lập cái gọi là “Giang hồ Đồ thành”? Lẽ nào nửa tháng trước đây đúng là có xuất hiện một cái “Giang hồ Đồ thành”? Trịnh Tây Bắc ngạc nhiên hỏi :

- Môn chủ nói trên giang hồ vừa xuất hiện một cái tên là “Giang hồ Đồ thành” ư?
- Đúng vậy.
- Môn chủ nói rằng cái Đồ thành ấy có quan hệ với ta?
- Đúng vậy.
- Tại sao mới được chứ?
- Cứ theo bản môn biết “Thiên Địa huyết bài” là vật của các hạ...
- Vậy thì sao?
- “Giang hồ Đồ thành” dùng “Thiên Địa huyết bài” chiêu tập quần hùng, phàm có người nào thắng được đồ trường chủ nhân liền được trao cho “Thiên Địa huyết bài”, còn thua thì bỏ mạng.

Trịnh Tây Bắc giật mình hỏi :

- Môn chủ cho rằng “Thiên Địa huyết bài” là vật của ta trao cho vị Đồ thành chủ nhân ấy chứ gì?
- Không, vị đồ thành chủ nhân ấy chính là các hạ!

Trịnh Tây Bắc hết sức kinh ngạc, hồi lâu không nói nên lời, lâu lắm chàng mới bàng hoàng :

- Tên đồ thành chủ nhân ấy là ta ư?
- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc tự biết trong sự việc này phải có duyên cớ gì đó, liền hỏi rằng :

- Ngoài ra còn có gì nữa?

Bốc Thiên Lăng lạnh lùng nói :

- Các hạ đã đến đây để báo thù, bản Môn chủ xin đặc biệt phá lệ dùng tiên lễ hậu binh, đó là vì kính trọng sự tài hoa của các hạ, bây giờ xin nói về vấn đề chính, hiện giờ “Tuyệt Sơn Ma Tử” đã tái xuất giang hồ không có mặt trong bản môn, đến như việc của kẻ áo tía và Cao cô nương, chỉ cần các hạ làm xong một việc, bản Môn chủ đem chúng giao cho các hạ ngay.

Trịnh Tây Bắc hỏi lại :

- Làm xong việc gì?
- Tiếp được ta ba chưởng mà không chết!

Trịnh Tây Bắc cười nhạt :

- Chỉ có vậy thôi ư?
- Đúng vậy. Hoặc là các hạ có thể đấu với ta ba mươi chiêu, hai điều kiện ấy các hạ có quyền chọn một.

Trịnh Tây Bắc cười lạnh.

- Chẳng cần nói ba chưởng hay ba mươi chiêu, dù có ba mươi chưởng hay ba trăm chiêu ta cũng xin tiếp Môn chủ thử một phen!
- Ngoài ra còn việc này nữa...
- Việc gì?
- Nếu ta thua sẽ giao cho mười cho các hạ, còn các hạ thua, buộc phải nhập môn phái ta!
- Cái gì? Thua phải nhập “Kim Chủy môn” ư?
- Đúng.

Trịnh Tây Bắc hơi hoảng vì theo lời Lã Phương Phương, võ công của Bốc Thiên Lăng cực cao, bản thân chàng không rõ có tiếp được ba chưởng hay ba mươi chiêu của hắn hay không? Bốc Thiên Lăng lạnh lùng nói :

- Sao? Các hạ không dám à?

Trịnh Tây Bắc biến đổi sắc mặt, lòng kiêu ngạo nổi dậy, chàng lạnh lẽo đáp :

- Có gì mà không dám?
- Thế các hạ muốn chọn điều kiện thứ nhất hay thứ hai?

Tại hạ xin tiếp thử ba mươi chiêu xem sao!

Trịnh Tây Bắc tự nghĩ với “Thần Phong chưởng” phối hợp “Thái Hư bộ pháp” có lẽ đủ để tiếp ba mươi chiêu của đối phương, vì vậy, chàng chọn điều kiện thứ hai. Bốc Thiên Lăng cười lớn :

- Xong rồi, mời các hạ!

Liền đó hai người ra cửa. Bốc Thiên Lăng tự nghĩ thầm: “Chỉ cần trong vòng mười chiêu hay hai mươi chiêu, ta sẽ bắt y đổ máu mà chết!”. Hai người bước ra đại điện, đứng đối mặt trước cửa cách nhau độ ba thước, không khí hiện trường khàn trương hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Đô Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Long hổ phong vân

Nếu Trịnh Tây Bắc thua Bốc Thiên Lăng coi như sinh mạng chàng kết thúc. Tâm trạng của chàng chưa bao giờ căng thẳng đến thế và cũng chưa bao giờ bị đe dọa bởi sự chết chóc đến thế. Bốc Thiên Lăng vẫn lạnh lùng như băng :

- Nếu các hạ không tiếp nổi ba mươi chiêu...
- Sẽ gia nhập “Kim Chủy môn”, còn tiếp hết ba mươi chiêu...
- Ta sẽ giao cho các hạ hai người là tên áo tía và Cao Ngọc Bình!
- Môn chủ không hỏi hận chứ?

- Quân tử nhất ngôn!

Chàng quát to :

- Xin mời Bốc môn chủ động thủ!

Bốc Thiên Lăng cười gằn :

- Các hạ hãy chú ý tiếp chiêu đây!

Hắn tuy nói vậy nhưng vẫn đứng yên chứ chưa vội xuất thủ. Đột nhiên... hắn gầm to :

- Tiếp chiêu!

Cùng với tiếng gầm, thân hình hắn như điện lướt tới trước mặt Trịnh Tây Bắc, tay hữu quét một vòng, chưởng thế đã đến trước mặt chàng. Võ công Bốc Thiên Lăng quả danh bất hư truyền. Thân hình Trịnh Tây Bắc vượt về sau búng thân tránh chiêu. Thân pháp của Trịnh Tây Bắc không thể nói là không mau lẹ thế mà Bốc Thiên Lăng còn mau hơn, nhân ảnh như chớp giạt chặn đường lui của Trịnh Tây Bắc, chưởng phong tà tà đánh tới.

Chưởng lực như sóng gầm, kinh phong như đao chém. Nhân ảnh hợp lại rồi phân ra trong một chớp mắt, hắn đã tấn công được năm chiêu. Năm chiêu ấy là năm chiêu liên hoàn phối hợp với chưởng lực hùng hậu của hắn buộc Trịnh Tây Bắc cơ hồ không đủ sức chống đỡ. Võ công Bốc Thiên Lăng quả danh bất hư truyền. Trong chớp mắt hắn đã tấn công hết mười chiêu. Trên trán Trịnh Tây Bắc đã rịn mồ hôi, chàng nghiêng chặt răng, sát cơ nổi dậy, chàng bỗng nhiên gầm một tiếng, xuất thủ thi triển chiêu thế “Thần Khốc Quỷ Gào”. Chiêu ấy là chiêu tuyệt học trong “Thần Phong chưởng”, vừa thi triển chiêu ấy, quả nhiên đã buộc Bốc Thiên Lăng phải thu thế. Thành linh, Bốc Thiên Lăng rút thân lùi lại run rẩy quát :

- Dừng tay!

Trịnh Tây Bắc cũng phi thân lùi ba bước, đưa mắt nhìn tới chỉ thấy nét mặt Bốc Thiên Lăng hết sức kinh ngạc, Bốc Thiên Lăng cao giọng hỏi :

- Các hạ... võ công các hạ học ở đâu vậy?

- Trịnh Tây Bắc minh bạch liền, hắn đã phát hiện chàng thi triển “Thần Phong chưởng” nên kinh hoàng, chàng liền cố ý không hiểu gì hỏi lại :

- Võ công nào?

- “Thần Phong chưởng”!

- “Thần Phong chưởng” ư, ta không biết!

Bốc Thiên Lăng gào lên :

- Các hạ đã gặp nàng ư?

- Gặp ai?

- Các hạ cố ý ngớ ngẩn hay thực tình không biết?

Trịnh Tây Bắc mỉm cười :

- Bốc chủ môn, chúng ta hiện giờ đang tỷ thí chiêu thức, chứ đâu phải lúc để hỏi lời thôi, đúng không?

Bốc Thiên Lăng gầm thét :

- Ta muốn biết có phải các hạ đã gặp nàng hay không?

- Ai?

- Lã Phuong Phuong.

- Môn chủ còn nhớ trong thiên hạ còn có tên người nữ nhân ấy tồn tại nữa sao?

- Thế là các hạ đã gặp nàng rồi ư?

- Ngay dù ta gặp nàng cũng có.

- Và chẳng, người quên rằng Lã Phuong Phuong còn có một sư huynh hay sao?

- Các hạ... là truyền nhân của sư huynh nàng à?

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng đáp :

- Hiện tại Môn chủ bắt tất tra vấn lời thôi, tiếp xong ba mươi chiêu của Môn chủ, tự nhiên ta sẽ cho Môn chủ biết. Hiện tại Môn chủ đã đánh mười hai chiêu rồi, chỉ còn mười tám chiêu thôi, xin mời tiếp tục!

Bốc Thiên Lăng cười gần quát to :

- Vậy các hạ hãy cố mà tiếp mười tám chiêu nữa thử xem.

Cùng với tiếng quát điên cuồng hấn lại vọt thân tới gần Trịnh Tây Bắc, song thủ đánh tiếp ba chiêu. Lần xuất thủ này của Bốc Thiên Lăng mãnh liệt phi thường, chưởng lực như sóng gào từng đợt nổi từ đầu. Chỉ thấy nhân ảnh cuốn vào nhau, chưởng lực xuất thế như đao kiếm. Trịnh Tây Bắc lại lùi về sau... Thế tấn công của Bốc Thiên Lăng càng lúc càng lợi hại. Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc quát to :

- Bốc môn chủ, đã qua hết ba mươi chiêu rồi!

Bốc Thiên Lăng nghe tiếng nhất thời không thu thế kịp, Trịnh Tây Bắc lại gầm một tiếng, tay hữu vung lên giải khai chưởng phong đối phương, chàng nổi giận quát :

- Bốc môn chủ, chẳng lẽ Môn chủ là kẻ bội tín ư?

Tiếng “ư” chưa dứt, chàng “hự” một tiếng ỏi ra một bùm máu thân hình lão đảo lui ba bốn bước. Bốc Thiên Lăng tức thì thu thân, Trịnh Tây Bắc lau máu trên miệng, phần nộ lẫn khinh miệt nhìn Bốc Thiên Lăng, cười gần, Bốc Thiên Lăng lạnh lùng nói :

- Võ công các hạ quả nhiên khiến ta bội phục.

- Vì ta đã tiếp ba mươi chiêu của Môn chủ chẳng?

- Vì bản môn trong nhất thời không thể dừng tay, nên... đây là đan dược xin các hạ hãy uống trị liệu thương thế!

Dứt lời hấn đưa mấy viên thuốc đến trước mặt Trịnh Tây Bắc, chàng mỉm cười ngạo mạn :

- Lòng tốt ấy tại hạ xin tâm lãnh chỉ có chút thương thế nhỏ, tại hạ có thể chịu được.

Vừa nói chàng vừa ném mấy viên thuốc trả lại Bốc Thiên Lăng, sau đó chàng nói :

- Bốc môn chủ, tại hạ đã tiếp xong ba mươi chiêu mà không thua, Môn chủ nên thực hiện lời hứa của Môn chủ đi thôi chứ!

Bốc Thiên Lăng ngấm ngấm giận dữ, mình đã tự nhận định chỉ trong vòng hai mươi chiêu có thể giết chết Trịnh Tây Bắc hoặc buộc chàng bị trọng thương thế mà bây giờ chẳng những chàng tiếp ba mươi chiêu không bại mà hấn đã đánh thêm tám chiêu vẫn không giết được chàng. Hấn căm hận nhìn Trịnh Tây Bắc, cười nhạt đáp :

- Đúng vậy, hôm nay coi như bản môn thua các hạ!

- Môn chủ vẫn chưa phục ư?

- Đâu có lý lại không phục, bản Môn chủ sẽ giao cho các hạ hai người ấy!

- Hãy giao tên áo tía và Cao Ngọc Bình!

Bốc Thiên Lăng cất tiếng gọi lạnh lạnh :

- Tổng giám!

“Vô Thường Khách” cung kính thưa.

- Có đệ tử đây!

- Đem “Tứ Y Huyết Thủ” và Cao Ngọc Bình giao cho vị các hạ này!

- Vâng!

Dứt lời hấn chuyển thân đi vào đại môn, Bốc Thiên Lăng vẫn căm hận nhìn Trịnh Tây Bắc, hấn hỏi :

- Có phải các hạ đã gặp Lã Phương Phương không?

- Đúng vậy...

Trịnh Tây Bắc cười nhạt, tiếp lời :

- Ta gặp nàng, nàng truyền dạy võ công cho ta...

- Nàng yêu cầu các hạ thay nàng báo thù?

- Đúng. Trịnh Tây Bắc ta sẽ có một ngày, dẫn Bốc Thiên Lăng ngươi đến trước mặt nàng chặt ngươi ra muôn mảnh. Ngươi hãy nhớ đấy!

- Ta sẵn sàng chờ đợi các hạ. Từ đây, dù các hạ không tìm ta, ta cũng tìm các hạ! Xin nhờ các hạ việc này nữa, khi nào các hạ xuất hiện giang hồ hãy báo rằng tất cả bọn “Thần Bí chủ nhân” ba mươi năm trước hãy đợi ta đến thanh toán nợ nần!

Dứt lời, chuyển thân luôn vào trong đại môn đi mất. Trịnh Tây Bắc quả kinh, quả nhiên, các sự việc mất tích của các võ lâm cao thủ không phải là bị Bốc Thiên Lăng bắt giữ. Cao Ngọc Bình đã đến trước mặt Trịnh Tây Bắc từ bao giờ, nàng tha thiết gọi :

- Trịnh tướng công!

- Cao cô nương, từ nay cô nương thuộc về ta rồi!

- Muội muội... không biết phải cảm kích ca ca thế nào cho xứng đáng.

Trịnh Tây Bắc nhìn vẻ mặt u oán của nàng, chàng âm thầm cười gượng một tiếng đang định đáp lời bỗng có tiếng chân người đến gần. Theo tiếng nhìn tới, đã thấy “Vô Thường Khách” dẫn một lão nhân áo tía đi đến gần, Trịnh Tây Bắc biến đổi sắc mặt, sát khí đã chực nổi dậy, “Vô Thường Khách” bước tới trước mặt Trịnh Tây Bắc, lạnh lẽo nói :

- Các hạ, vị này là “Tứ Y Huyết Thủ” đây!

Trịnh Tây Bắc lừ mắt âm lạnh nói :

- Hay lắm...

“Tứ Y Huyết Thủ” lạnh lùng quát hỏi :

- Không biết các hạ tìm ta có gì chỉ giáo?

- Ta hỏi ngươi, mười tám năm trước đây, phải chăng ngươi đã giết chết “Ngọc Kiếm thư sinh” ở Ngọa Long trang?

- Đúng vậy.

- Vì sao ngươi lại giết người ấy?

- Vì có lời đồn hắc tử “Thiên Địa huyết bài”!

- Gương mặt của “Ngọc Hồ Điệp” cũng là do tay ngươi hủy hoại?

- Cũng đúng, các hạ là ai?

- Con trai của “Ngọc Kiếm thư sinh”.

Sắc mặt “Tứ y Huyết thủ” hơi biến đổi, hắc tử hỏi :

- Thế ra các hạ đến đây báo thù?

- Đúng, tới lúc ngươi nạp mạng rồi đó.

Trịnh Tây Bắc gầm lên một tiếng dự dội tràn thân đến bên “Tứ Y Huyết Thủ”. Chương xuất chớp nhoáng đánh tới. Cừu nhân trước mặt chàng đâu để lỡ dịp? Trịnh Tây Bắc tấn công chương ấy mang toàn bộ công lực của chàng, kinh lực cực mạnh không thể tưởng tượng. Đột nhiên... giữa lúc Trịnh Tây Bắc bùng thân tới, chàng cảm thấy máu huyết trong cơ thể đảo lộn, uy lực của chương thể giảm sút rất nhiều, chàng tự than thầm một tiếng vì chàng vốn đang bị nội thương chưa có thời gian trị liệu dứt hẳn.

Diễn biến ấy khiến Trịnh Tây Bắc hoảng kinh, nếu quả trong lúc nội thương chưa hoàn toàn khỏi hẳn mà chàng động thủ biết đâu lành ít dữ nhiều. Đang lúc tâm niệm chàng chuyển động, chương lực của “Tứ Y Huyết Thủ” đã đánh ngược lại chàng, chương đánh ngược này buộc Trịnh Tây Bắc phải lui về chỗ cũ. Tất cả người có mặt ai nấy đều kinh ngạc, “Tứ Y Huyết Thủ” khinh mạn mỉm cười :

- Võ công các hạ bất tất cũng chỉ đến thế!

Trịnh Tây Bắc đứng yên, ngậm tự vận công trị thương, miệng chàng lạnh lùng nói :

- “Tứ Y Huyết Thủ”, ngươi muốn chết bằng cách nào?...

Trịnh Tây Bắc cố ý kéo dài thời gian, có thể may ra trong thời gian ấy chàng có thể trị liệu được thương thế biết đâu chừng... “Tử Y Huyết Thủ” cười lạnh :

- Chết cách nào ư? Tiểu tử, ngươi có tài cán gì? Xem chừng đây!

Cùng với tiếng quát, bóng đỏ lướt tới gần chàng, một chiêu “Nô Đào Quyền Sa” đã đánh tới. Đối với chưởng thế đột ngột của “Tử Y Huyết Thủ” Trịnh Tây Bắc lấy làm kinh ngạc, “Tử Y Huyết Thủ” bản lãnh ra sao chàng vẫn chưa nhận ra vì đang bận dùng chân khí trị liệu thương thế. Chưởng ấy của “Tử Y Huyết Thủ” đánh tới, Trịnh Tây Bắc vẫn chưa dám mạo hiểm nghênh đón, chàng thi triển liền “Thái Hư bộ pháp” nhẹ nhàng trườn thân tránh chiêu.

Thân pháp chàng vừa bắn đi, thân pháp “Tử Y Huyết Thủ” cũng tiến sát theo như bóng theo hình vọt đến trước mặt Trịnh Tây Bắc, song thủ lại đập tới.

Trịnh Tây Bắc quát to một tiếng, sát cơ nổi dậy, tay hữu chàng phật mạnh, sức nặng ngàn cân quét tới. Tuy chàng biết thân đang có trọng thương dù có tránh né tới đâu cuối cùng cũng bị đối phương đá thương, do đó chàng liều mạng xuất thủ.

Chưởng ấy của Trịnh Tây Bắc quả nhiên buộc “Tử Y Huyết Thủ” phải lùi lại. Hấn lại vọt tới, trong vòng thoáng chốc. “Tử Y Huyết Thủ” đã đánh ra ba chưởng. Nhân ảnh đảo lộn, trận ác đấu đã đến hồi quyết liệt. Nếu như Trịnh Tây Bắc không bị nội thương, “Tử Y Huyết Thủ” có thể đã chết dưới tay chàng rồi. Chớp mắt, hơn mười chiêu đã trải qua.

Đột nhiên... “Oc” một tiếng, một bùm máu từ miệng Trịnh Tây Bắc phun ra, thân ảnh chàng lao đảo loạn choạng thối lui, tựa hồ sắp ngã. “Tử Y Huyết Thủ” cười như điên cuồng :

- Tiểu tử, ngươi hãy xuống Diêm Vương điện mà gặp cha ngươi!

Chưởng lực tuyệt luân đập tới chàng chớp nhoáng. Trịnh Tây Bắc nghiêng rặng, lóc lên gằm một tiếng vọt thân lên, tay xuất chiêu “Thần Long Dương Trảo”.

Trịnh Tây Bắc là người đang mang trọng thương, sức xuất thủ đã suy giảm, nhưng những chiêu thức chậm chạp mà kinh lực rất yếu. Xem ra chàng không thể không chết vì “Tử Y Huyết Thủ”!

Đột nhiên... “Tử Y Huyết Thủ” gằm to. “Bình” một tiếng, Trịnh Tây Bắc lại phun máu tươi, thân hình như con chim trúng tên rơi xuống đất!

Cao Ngọc Bình kinh hoàng rú lên.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Sống sót sau nạn

“Tử Y Huyết Thủ” gằm lớn :

- Tiểu tử, ngươi nạp mạng!

Hấn vọt tới gần Trịnh Tây Bắc chớp nhoáng, đánh chưởng xuống, nếu Trịnh Tây Bắc trúng chưởng này thế tất vỡ óc ngay tại chỗ chết thảm liễn!

Thình lình đang lúc “Tử Y Huyết Thủ” bỏ chưởng xuống, đột nhiên Trịnh Tây Bắc bắn thân lên, chân tả mạnh như chớp ra một cước thật mạnh. Cước ấy cực bất ngờ đối với “Tử Y Huyết Thủ” không ngờ trong lúc hấn tưởng Trịnh Tây Bắc sắp chết, chàng lại có thể bung cước nhanh và mạnh đến thế. Hấn tránh thoát không kịp, “bình” một tiếng dữ dội, cước đá trúng giữa ngực hấn! Miệng hấn phun máu ra như mưa, thân “Tử Y Huyết Thủ” gục xuống liền!

Trịnh Tây Bắc đứng bật dậy, mắt chàng hoa lên tựa hồ nhìn không rõ cảnh vật, chàng lắc lư miễn cưỡng đứng vững. Chàng đưa tay lau máu đọng trên mép, trấn định máu huyết đảo lộn, bước tới “Tử Y Huyết Thủ”... Tay hữu chàng từ từ giờ lên... nhưng toàn thân chàng mềm nhũn vô lực, chỉ muốn đề vận một cổ công lực lên chàng cũng không đủ sức, nội lực chàng đã bị tiêu hao quá nhiều cộng thêm với trọng thương trong người, nhưng đâu còn công lực đâu mà vận chưởng nữa?

Chàng đứng cạnh bên thân “Tử Y Huyết Thủ” cố vận hết chút công lực còn lại trong người đưa lên hữu chưởng, chàng quát :

- Ngươi nạp mạng cho ta!

Chưởng đột ngột đập xuống. Tiếng rú thảm khóc cất lên, máu não vọt bắn ra, cuối cùng “Tử Y Huyết Thủ” cũng chết thê thảm dưới tay Trịnh Tây Bắc, nhưng sau đó chàng đã gục xuống bên cạnh xác “Tử Y Huyết Thủ” bất động cơ hồ như sắp chết...

Sát khí đi qua. Trong hiện trường chỉ thoáng chốc đã trở về với cảnh tĩnh mịch... tĩnh mịch đến độ kinh người!

Không còn một thanh âm nào khác... lâu lắm... rất lâu... Trịnh Tây Bắc mới miễn cưỡng đứng dậy, sắc mặt chàng tái nhợt, cước bộ cơ hồ đứng không vững, chàng nhìn thấy Cao Ngọc Bình vẫn thất thần đứng ở đấy, chàng cố sức nói :

- Chúng ta... ta đi thôi.

Dứt lời chàng lao đảo bước tới trước. Cao Ngọc Bình vội vàng bước theo :

- Trịnh ca ca, hãy để tiểu muội giúp ca ca đi!

Nàng đỡ Trịnh Tây Bắc từ từ đi... Chàng quay lại nhìn nàng vô cùng cảm kích. Có một lúc nào trước đây chàng đã từng lãng nhệch nàng, bây giờ chàng mới phát hiện mình quan tâm đến nàng, có lẽ sự quan tâm này gần với tình yêu chăng? Nàng cười gượng nói :

- Ca ca... tại sao ca ca dám đến nơi này?

- Vì... vì ca ca nhất định phải đến, muội muội ở đây mà...

- Ca ca đặc biệt muốn đến cứu muội ư?

- Đúng, trừ cứu muội ra, ca ca còn thù nhà chưa rửa... Cao muội muội, mừng muội được bình an!

- Ca ca... thực quan tâm đến muội thế ư?

- Tại sao ca ca không quan tâm đến muội cho được?... Từ nay muội đừng quay về “Kim Chùy môn” nữa nhé, chúng ta nên ở với nhau, Trịnh Tây Bắc ta sẽ chuộc lại lỗi lầm trước với muội...

Họ cứ từ từ đỡ nhau đi... ra khỏi “Kim Chùy môn”. Họ giống như đôi tình nhân vừa trải qua kiếp nạn lớn, khi tự do và hạnh phúc chợt đến họ vẫn hoang mang nghi ngại. Ra khỏi ngôi chùa cổ, họ đi ra ngoài cốc... trên đường đi họ không nói gì nữa, mỗi người có một ý nghĩ và hoài ức khác nhau, trừ tiếng chân trầm trọng phá tan không gian tĩnh mịch không còn âm thanh gì khác.

Đột nhiên Trịnh Tây Bắc phát hiện ra Cao Ngọc Bình có nhiều biến đổi, biến thành một người trầm mặc ít nói, có lẽ nàng đã chịu nhiều hình phạt tàn khốc rồi chăng? Trịnh Tây Bắc nhìn nàng một cái đề nghị :

- Cao muội muội, để ta trị thương trước đã, nếu không ta không đủ sức để đi xa được.

Nàng gật đầu, Trịnh Tây Bắc liền ngồi xuống đất, Cao Ngọc Bình dung công lực bản thân trị thương cho chàng.. Một lúc sau Trịnh Tây Bắc thương thế đã hồ phục, chàng nhìn Cao Ngọc Bình xuất thần. Đối với Cao Ngọc Bình, chàng có nhiều ăn năn không nói nên lời, chàng nhẹ thở dài :

- Cao muội muội.

- Ú!

- Muội tha thứ cho lỗi lầm của ta trước đây chứ?

- Không, muội không trách ca ca đâu...

Nàng cười khỏ một tiếng, tiếp :

- Thôi chúng ta đi thôi.

- Đi đâu bây giờ?

- Hãy đi gặp “Thông Thiên Thần Quân” trước!

Hai người bắt đầu phi hành theo hướng Cửu Hoa sơn. Không lâu đã đến khu mộ địa hoang dã. Trịnh Tây Bắc búng thân đã đến trước ngôi mộ vĩ đại, nhìn vào dưới bia có tiểu động chàng gọi lớn :

- Lão tiên bối!

Không có tiếng đáp. Đột nhiên Trịnh Tây Bắc cái bia đã bị di động qua một bên, chàng gọi lớn một tiếng nữa, cũng không có tiếng ai đáp. Trịnh Tây Bắc hết sức kinh ngạc, lẽ nào “Thông Thiên Thần Quân” không còn trong ngôi mộ nữa? Chàng bước sát đến gọi to hơn mười tiếng, vẫn không có tiếng hồi đáp của “Thông Thiên Thần Quân”, theo tình hình này Trịnh Tây Bắc đoán định “Thông Thiên Thần Quân” đã bị người cứu ra hoặc cướp đi.

Đột nhiên... sau lưng chàng vọng đến một âm thanh :

- Trịnh huynh đệ!

Trịnh Tây Bắc hoảng hốt quay người lại đã thấy thư sinh mặt vàng “Bách Độc Khách” đứng sau lưng chàng tự bao giờ. Trịnh Tây Bắc kêu lên vui mừng :

- Là huynh đài đó ư... mẫu thân tại hạ đâu rồi.

“Bách Độc Khách” bước đến trước mặt Trịnh Tây Bắc, trên vẻ mặt y trừ vẻ vàng bệnh chẳng biểu lộ chút tình cảm gì. Trịnh Tây Bắc run giọng :

- Mẫu thân tại hạ đâu rồi?

“Bách Độc Khách” lạnh như băng :

- Ngươi đến đây làm gì?

- Tìm “Thông Thiên Thần Quân” lão tiền bối!

- Tìm lão ư? Ta hỏi ngươi...

Trịnh Tây Bắc nhận ra vẻ mặt lạnh như băng của y chợt nhận ra có việc trọng đại liên kinh ngạc buột miệng :

- Có chuyện gì?

- Ngươi và “Giang hồ đồ trưởng” quan hệ thế nào?

Bị hỏi câu ấy Trịnh Tây Bắc cả kinh buột miệng hỏi lại :

- Huynh đài... huynh nói cái gì?

- Ta hỏi ngươi cái “Giang hồ đồ trưởng” mới thành lập có quan hệ thế nào với ngươi?

Trịnh Tây Bắc như bị lọt vào đám mây mù kinh ngạc tới một lúc mới nói được :

- Câu hỏi ấy từ đâu mà có?

- Ngươi thực sự không biết hay cố ý giả ngốc?

Đột nhiên Trịnh Tây Bắc nhớ lại Bốc Thiên Lăng cũng đã hỏi chàng về chuyện “Giang hồ đồ trưởng”, chàng liền hỏi :

- Huynh đài nói tới “Thiên Địa huyết bài” phải chăng?

- Đó chỉ là một lý do.

- Còn... còn có gì nữa?

- Đồ trưởng chủ nhân chính là ngươi!

- Cái gì?

Trịnh Tây Bắc ngạc nhiên đến độ buột miệng kêu lên, đó thực sự là một điều khó tưởng tượng, vì sao y lại nói chủ nhân Đồ trưởng chính là chàng? Chàng biến sắc :

- Chỉ nói nhảm nhí!

- Huynh đệ sao cho rằng ta nói nhảm?

- Vì căn bản ta không biết gì về “Giang hồ đồ trưởng” mới thành lập.

- Ngươi phủ nhận ư?

- Đúng vậy.

- Chỉ sợ ngươi phủ nhận không được!

- Tại sao?

“Bách Độc Khách” lạnh lùng nói :

- Có rất nhiều sự việc chứng minh ngươi chính là Đồ trưởng chủ nhân.

Trịnh Tây Bắc giật mình :

- Ngươi cứ nói ta nghe xem thử.

- Thứ nhất, trên cửa “Giang hồ đồ trường” có tám biển, lạc khoản là do chính tay người viết và ký tên...

- Có... chuyện ấy ư?

- Đúng vậy người biết Đồ trường phó chủ nhân là ai không?

- Ai?

- Lôi Ngọc Quỳnh!

- Người... nói cái gì?

Trịnh Tây Bắc gần muốn nhảy dựng lên vì kinh ngạc, đúng là chuyện không thể tưởng tượng.

- Sao? Người không tin à?

Trịnh Tây Bắc nhìn bộ mặt vàng khè của “Bách Độc Khách”, chuyện này quả quá sức khiến chàng chấn động và sợ hãi. Lôi Ngọc Quỳnh mà là Phó chủ nhân của “Giang hồ đồ trường” sao. Chàng hoảng hốt đến nửa giờ không nói được lời nào. Cuối cùng đành ú ớ :

- Đó... đó... thật là đúng chứ?

- Chẳng những chỉ có thế mà thôi đâu!

Trịnh Tây Bắc run rẩy hỏi :

- Còn... còn cái gì nữa chứ?

- Người có biết Tổng quản Đồ trường là ai không?

- Ai?

- Nói ra có lẽ người không tin nổi.

- Nhưng là ai chứ?

- “Bạch Mi Tiên Ông”!

- A!

Trịnh Tây Bắc lại kinh dị bật ra tiếng “A” ấy, thực ra là thái quá kinh khủng, chàng run rẩy, không thể tưởng tượng, quá sức không thể tưởng tượng... Lôi Ngọc Quỳnh là Phó chủ nhân của cái đồ trường mới thành lập? Và “Bạch Mi Tiên Ông” lại là Tổng quản của cái đồ trường ấy!

Trịnh Tây Bắc run rẩy vì hai người đều là người thân của chàng sao lại cùng quan hệ tới “Giang hồ đồ trường” mới thành lập ấy? Trịnh Tây Bắc kinh ngạc lâu lắm mới hỏi :

- Vì họ là Phó chủ nhân và Tổng quản của cái “Giang hồ đồ trường” ấy nên người người cho rằng ta có quan hệ?

- Đúng vậy.

- Điều đó sợ rằng quá là vô đoán.

- Vô đoán? Chính từ miệng họ cũng nói người là chủ nhân “Giang hồ đồ trường”.

Trịnh Tây Bắc cả kinh :

- Chính miệng họ nói như vậy ư?

- Đúng.

- Lỡ không đúng thì sao?

“Bách Độc Khách” biến sắc mặt :

- Chẳng lẽ người bảo ta nói láo?

Trịnh Tây Bắc nghiêm mặt :

- Phó chủ nhân và Tổng quản của cái “Giang hồ đồ trường” trường đó có đúng là Lôi Ngọc Quỳnh và “Bạch Mi Tiên Ông” thật hay không, ta chưa nhìn tận mắt nên không dám phủ nhận bất quá Trịnh Tây Bắc ta không có quan hệ gì tới cái “Giang hồ đồ trường” ấy!

“Bách Độc Khách” gằn giọng :

- Ngươi phủ nhận ư?

- Đúng vậy.

- Thế thì trong khoảng thời gian một tháng vừa rồi ngươi ở nơi nào?

- Ta... chỉ vì hơn một tháng không có mặt ta, ngươi bèn cho rằng ta có liên quan đến “Giang hồ đồ trường”?

- Chẳng không có quan hệ à?

- Ngươi cho rằng thực đồ trường ấy có quan hệ tới ta sao?

- Cái ấy... thực khó nói!

- Ngươi muốn biết hành tung trong tháng qua của ta chứ gì?

“Bách Độc Khách” lạnh lùng đáp :

- Nếu không ngại cứ nói thử nghe!

- Được ta sẽ nói cho ngươi biết...

Chàng kể lại mọi chuyện gặp Lã Phương Phương... Sau khi nghe chuyện, “Bách Độc Khách” hỏi :

- Nghĩa là huynh đệ mới từ “Kim Chủy môn” đến đây?

- Đúng vậy, nếu không tin huynh đài có thể hỏi lại Cao cô nương này đây.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Lại đến Đồ trường

Ánh mắt “Bách Độc Khách” quay qua nhìn Cao Ngọc Bình, lạnh lẽo :

- Lời ấy đúng sự thật không?

- Không sai một chút nào.

“Bách Độc Khách” chau hai mày :

- Thế thì chuyện này thế nào đây?

- Ai biết đâu, chỉ biết cái “Giang hồ đồ trường” ấy chẳng có liên quan gì đến tại hạ.

“Bách Độc Khách” trầm giọng :

- Ta cũng có dự cảm huynh đệ không phải là người như thế!

Trịnh Tây Bắc hỏi lại :

- Trong “Giang hồ đồ trường” ấy lấy gì đánh bạc và đã xảy ra những chuyện gì?

“Bách Độc Khách” nở nụ cười lạnh lùng :

- Xảy ra nhiều chuyện kinh người!

- Huynh đài kể thử nghe!

“Bách Độc Khách” nói :

- Thứ nhất, trong “Giang hồ đồ trường” không đánh bạc bằng vàng hay tiền!
- Thế đánh bằng gì?
- Bằng tính mạng!
- A! Đánh bạc bằng tính mạng ư?
- Đúng, “Giang hồ đồ trường” chia làm hai bộ phận, một là “Xuất tô thất” xuất tiền cho các nhân vật giang hồ chơi bạc bằng tiền vàng, hai là “Đại đồ thất” trừ đánh bạc bằng tính mạng, còn đánh bạc bằng địa vị, ái tình, ngoài ba cái ấy ra không đánh bạc bằng bất cứ cái gì nữa!

Trịnh Tây Bắc nói :

- Thế thì có khác với “Võ lâm đồ trường thành”...
- Chỗ khác nhau rất nhiều... cứ đồn đãi thì đã có mười người chết trong cái “Giang hồ đồ trường” đó rồi...
- Tại sao?
- Tại vì đều đánh bạc thua “Bạch Mi Tiên Ông”!
- “Bạch Mi Tiên Ông” giết chết chúng ư?

“Bách Độc Khách” lắc đầu :

- “Bạch Mi Tiên Ông” có giết chúng hay không, điều ấy không biết được, nhưng những tay thua bạc ấy đề là cao thủ võ lâm, toàn bộ mất tích, theo lời suy đoán là bị sát hại!

Trịnh Tây Bắc hỏi :

- “Giang hồ đồ trường” khai mạc từ lúc nào?
- Trước đây nửa tháng lấy danh nghĩa của huynh đệ gửi thiệp mời anh hùng khắp nơi về dự khai mạc!
- Thiệp mời ký tên tại hạ ư?
- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc càng lúc càng thấy sự việc quan trọng hơn. Cái “Giang hồ đồ trường” này đã dám mạo danh chàng, bản thân chàng chàng không thể bỏ qua nữa. Còn giải thích thế nào về sự có mặt của Lôi Ngọc Quỳnh và “Bạch Mi Tiên Ông” trong cái đồ trường ấy? Trịnh Tây Bắc trầm tư một lúc rồi nói :

- Cái “Giang hồ đồ trường” ấy sự thực định làm trò gì, ta tất phải tới nơi tìm cho biết...

Chàng chợt hỏi :

- Còn mẫu thân tại hạ đâu rồi?
- Sau khi khôi phục được diện mạo, bà đã tìm “Trường Cơ đảo”, bà nói muộn nhất một tháng nữa sẽ trở về Trung Nguyên.

Trịnh Tây Bắc gật đầu, lại hỏi :

- Thế còn “Thông Thiên Thần Quân” đâu?
- Không biết!
- Tại sao lão tiên bối ấy không còn ở trong mộ nữa?
- Mấy ngày trước ta cũng từng đến nơi này, có lẽ lúc ấy lão không còn ở trong ấy...
- Phải chăng lão theo “Bạch Mi Tiên Ông”?
- Không có!
- Không có? Thế lão tiên bối đi đâu?

- Đó là điều khó hiểu, có lẽ sẽ có một ngày sáng tỏ chẳng?

Trịnh Tây Bắc hỏi :

- Huynh đài có thể dẫn ta tới “Giang hồ đồ trường” được chẳng?

- Xin chấp thuận.

- Đi ngay bây giờ được chứ?

- Được!

Liền đó “Bách Độc Khách” dẫn Trịnh Tây Bắc và Cao Ngọc Bình đến đồ trường..

Ngày ấy họ đã đến vùng Thanh Thạch trong dãy “Thanh Vân sơn”, là nơi “Giang hồ đồ trường” mới xây dựng nhà cửa dưới chân Thanh Thạch nham.

Một số lầu các dựng đứng sừng sững dưới hông chân núi đá chập chùng, kiến trúc của nó tuy không thể so sánh với sự hùng vĩ của “Võ lâm Đồ thành” nhưng cũng cao lớn không kém gì mấy.

Trong đồ trường ánh đèn vẫn sang rực, nhưng chẳng thấy dấu vết nhân khách đông đúc gì bên trong. Thoáng chốc ba người đã đến cánh cửa lớn của “Giang hồ đồ trường”, trước cửa đứng sẵn hai hắc nhân.

Đột nhiên một loạt tiếng chân dội tới, Trịnh Tây Bắc và “Bách Độc Khách” cùng chuyển thân nhìn tới... một thiếu niên thư sinh áo xanh, diện mạo tuấn tú bước từ từ trong khu rừng ra... thư sinh áo xanh ấy nhìn ba người, sắc mặt gã chẳng biểu hiện tình cảm gì bước thẳng vào trong đồ trường. Trịnh Tây Bắc ngạc nhiên bèn hỏi “Bách Độc Khách” :

- Huynh đài biết thư sinh ấy không?

- Không biết!

Trịnh Tây Bắc :

- Từ động tác và cước bộ của gã có thể thấy võ công của gã không kém, gã vào trong đồ trường ấy biết đâu là môn nhân trong ấy!

“Bách Độc Khách” gật đầu nhẹ :

- Chúng ta vào trong đi!

Trịnh Tây Bắc chính đang định bước vào đại môn, bỗng “Bách Độc Khách” dùng chân bảo :

- Huynh đệ hãy đọc cái biển trên kia mà coi!

Trịnh Tây Bắc ngẩng đầu nhìn lên cao, sắc mặt chàng biến hẳn đi vì cái biển treo cao ấy viết:

“Giang hồ đồ trường, chữ viết của Trịnh Tây Bắc đề”.

Trịnh Tây Bắc biến sắc, tay hữu chàng vung lên, định đập vào cái biển ấy. “Bách Độc Khách” vội vàng níu tay chàng lại lạnh lùng nói :

- Huynh đệ làm gì đó?

- Hùy bỏ cái biển giả tạo kia!

“Bách Độc Khách” :

- Điều ấy bất tất phải làm.

- Đó là ý huynh đài ư?

- Cứ để nó treo trên ấy cũng chẳng có gì ngại.

Trịnh Tây Bắc cố dằn cơn giận nói :

- Cũng được, cứ để nó treo ở đó!

- Đi thôi!

- Mòi!

Trịnh Tây Bắc khinh thân trước chạy vào. Hai hắc y nhân đứng sẵn hai bên đại môn không hẹn cùng chặn đường chàng. Trịnh Tây Bắc biến đổi sắc mặt, lạnh giọng :

- Muốn gì?

Tên áo đen bên hữu mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi ba vị là cao nhân phương nào để tiện tiếp đãi

Trịnh Tây Bắc cười nhạt :

- Muốn hỏi ta tên gì phải không?

- Đúng vậy.

- Xin hỏi chủ nhân đồ trường là ai?

- Lễ nào các hạ không biết?

- Nếu biết cần gì phải hỏi người?

- Chủ nhân bản trường chính là Trịnh Tây Bắc!

Cao Ngọc Bình hét lên lạnh lạnh :

- Người biết Trịnh Tây Bắc ấy là ai không?

Tên hắc y ấy nổi giận :

- Câm mồm. Trịnh Tây Bắc là đồ trường chủ nhân, tại sao chúng ta lại không biết?

Trịnh Tây Bắc thực lấy làm nực cười, chàng liền hỏi :

- Người đã gặp Trịnh Tây Bắc lần nào chưa?

- Cái ấy... thì chưa!

- Thế thì phiền người vào thông báo cho Phó chủ nhân ra đón tiếp ta!

- Đón tiếp ai?

- Ta!

- Tiểu tử, người mà xứng đáng ư?

Trịnh Tây Bắc biến sắc quát to :

- Ta bảo người vào người có nghe không?

- Nghe rõ.

- Có vào thông báo hay không?

- Người không xứng đáng.

- Thế thì nhị vị tránh đường, tự ta vào tìm Phó chủ nhân.

- Xin thông báo tính danh.

- Ta không báo thì sao?

- Nhiệm vụ của ta là bắt buộc tất cả người muốn vào phải thông báo tính danh, nếu không chớ trách chúng ta đắc tội!

Trịnh Tây Bắc sung mãn sát khí quát một tiếng :

- Nếu người dám ngăn cản ta, người chết trước chính là người, không tin cứ thử xem!

Dứt lời chàng cất bước thẳng vào. Đột nhiên... hai tiếng rú cất lên, hai bóng nhân ảnh liền bung tới song song chặn Trịnh Tây Bắc lại, cả hai tên áo đen xuất thủ rất mau chứng tỏ cũng là nhân vật hạng nhất trong giang hồ. Trịnh Tây Bắc gầm lớn :

- Muốn chết hả?

Song chưởng đánh ra một lượt, trong nháy mắt chàng đã xuất chiêu tiếng rú thảm khốc cất lên, hai hắc y chết liền tại chỗ. Điều đó xảy ra trong một nháy mắt, Trịnh Tây Bắc cười lạnh một tiếng đang định cất bước luôn. Đột nhiên... có một tiếng quát lạnh từ trong nội thất vọng ra :

- Bằng hữu nào mà có gan giết người của bản đồ trường!

Thanh âm vừa dứt, một lão nhân tóc bạc mặc áo đen phi thân ra mắt đầy sát khí đang trừng trừng nhìn Trịnh Tây Bắc và hai người kia. Trịnh Tây Bắc cười ngạo, lão nhân áo đen ấy quát hỏi Trịnh Tây Bắc :

- Là vị bằng hữu này giết hai môn nhân của bản đồ trường phải không?

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng đáp :

- Là ta thì đã sao?

- Các hạ tên hiệu là gì?

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng :

- Lão là ai cái đã?

- Phó tổng quản của bản đồ trường.

- Tổng quản đâu?

- Để làm gì?

- Ngươi gọi Tổng quản ra đây cho ta nói chuyện!

- Hãy báo trước tên họ đi đã!

- Bất tất, Tổng quản của các ngươi có quen biết với ta.

- Bất luận Tổng quản quen biết hay không quen biết, đã giết hai môn nhân của bản đồ trường là đã khinh thường bản đồ trường lắm rồi!

Trịnh Tây Bắc nổi giận :

- Ngươi tránh đường hay không?

- Ngươi cứ tiến vào ắt biết.

Trịnh Tây Bắc không thể nhẫn nại được nữa, chàng gầm lên một tiếng đột nhiên lướt tới trước lão nhân áo đen ấy, cùng lúc ấy đối phương đã đánh ra một chưởng về phía chàng. Uy lực chưởng ấy cực mạnh và chiêu pháp xuất thủ biến hóa cũng rất mau, Trịnh Tây Bắc quát to :

- Ngươi muốn chết ư?

Chàng xuất chiêu liền, thủ pháp biến thành ba loại khác nhau quét tới. Lão nhân áo đen chợt thấy hai mắt hoa lên, chưởng thế của Trịnh Tây Bắc đã đến trước mặt lão, lão vội trượt thân lui về phía sau tránh chiêu. Tay tả chàng liền vẽ một vòng, phân thành ảnh chưởng một vòng quát to :

- Nằm xuống!

Tiếng “xuống” chưa dứt thì thình lình có người quát :

- Dừng tay!

Trong vô thức Trịnh Tây Bắc thu tay lại, may mà chàng kịp thu lại, nếu không lão nhân áo đen đã tan thân dưới chưởng của chàng rồi.

Trịnh Tây Bắc nhìn tới hướng phát ra tiếng quát, chỉ thấy trước cửa “Bạch Mi Tiên Ông” đã đứng sừng sững. Trịnh Tây Bắc giật mình. “Bạch Mi Tiên Ông” lạnh lùng hỏi :

- Ba vị bằng hữu phương nào?

Câu hỏi ấy khiến Trịnh Tây Bắc, Cao Ngọc Bình, “Bách Độc Khách” đồng thời giật mình kinh ngạc, tại sao “Bạch Mi Tiên Ông” không nhận ra họ? Ba người đồng thời ngăn người lâu lắm chẳng biết nói gì. Cuối cùng Trịnh Tây Bắc kêu :

- Lão...

Tiếng chàng mới cất lên liền bị “Bách Độc Khách” kéo tay áo ra hiệu vội tiếp :

- Lão tiền bối là người nào?

- Tổng quản bản đồ trường “Bạch Mi Tiên Ông”, ba vị là cao nhân phương nào sao lại đến bản đồ trường giết người?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Động núi tử vong

Âm thanh có gì rất khác lạ khiến Trịnh Tây Bắc thêm ngờ vực, chàng thử găm lên :

- Lão tiền bối thực lòng không biết tại hạ là bằng hữu phương nào ư?

“Bạch Mi Tiên Ông” nét mặt cứng đờ :

- Biết rồi còn hỏi làm chi, người hỏi vậy là có ý gì?

Trịnh Tây Bắc là người cực thông minh, chàng định sẵn bụng thử xem người này là võ công ra sao mà nhận là “Bạch Mi Tiên Ông”, tâm niệm đã định chàng không thể để mất thì giờ đôi co bèn lướt thân tới chưởng thế vẽ một vòng bán nguyệt xuất chiêu đơn giản “Bát Vân Kiến Nhật”. “Bạch Mi Tiên Ông” hoàn toàn bất động như có ý khinh thường chiêu thế của chàng, lão chỉ khẽ vẩy tay, kinh lực từ ống tay áo tuôn ra ào ạt như cuồng phong thổi trên đỉnh núi đẩy chàng lùi lại. Điều này càng khiến chàng tin chắc đây chỉ là “Bạch Mi Tiên Ông” giả mạo vì chàng quen biết khá lâu với lão tiền bối, chưa hề lần nào chàng thấy lão tiền bối phát xuất kinh lực lạ lùng như lần này.

Lùi thân lại một bước Trịnh Tây Bắc hô lớn :

- Muội muội, huynh đài, chúng ta cùng hợp lực mới qua được cửa này, đây chỉ là “Bạch Mi Tiên Ông” giả mạo chứ không phải người thực!

Câu nói của thắng Trịnh Tây Bắc khiến “Bạch Mi Tiên Ông” rung mình, lão không ngờ mình bị lộ quá sớm. Bản tính ngạo mạn, lão gầm to :

- Ba tiểu tử gồm thật, dám thách thức lão phu, cứ hợp lực thử xem đến đâu?

Bây giờ Cao Ngọc Bình đã đứng ở vị trí bên trái, “Bách Độc Khách” lướt mình về vị trí bên phải nhường vị trí trung ương cho Trịnh Tây Bắc, cả ba tự động đứng theo thế chân vạc khép kín không cho lão “Bạch Mi Tiên Ông” giả mạo kia chạy trốn. Trước tiên Trịnh Tây Bắc hít đầy đủ chân khí, “Thần Phong chưởng” vịn lên song thủ, chàng quát to :

- Lão ma! Hãy xem chưởng đây!

Tay hữu chàng vẽ lên không trung phát xuất cuồng phong cuốn tới trước ngực lão nhân đồng thời tay tả ngược ngoặt một chiêu ảo diệu luân kinh lực từ sau đánh tới. Chiêu pháp của chàng phải nói là ảo diệu kỳ lạ hiếm có khiến cho “Bạch Mi Tiên Ông” hơi sững người trong một lúc, nhưng lão chứng tỏ mình là cao thủ đệ nhất, lão trấn tĩnh lại rất mau, thân hình lão xoay ngang mau như cái chong chóng tay tả hóa giải chiêu đánh luân của chàng đồng thời thân hình hơi nghiêng tránh luôn chiêu tấn công trước mặt, chính chiêu pháp thân pháp lão lần này khiến chàng hơi có cảm giác quen thuộc. Tuy là cảm giác quen thuộc nhưng lại là một lối võ công khác hẳn “Bạch Mi Tiên Ông”. Trong nhất thời Trịnh Tây Bắc không nhớ ra cảm giác quen thuộc ấy vì sao lại có!

Trịnh Tây Bắc ra chiêu vô hiệu, đang định xuất thủ tiếp bỗng nghe “Bạch Mi Tiên Ông” rú lên một tiếng “ối” thân hình lão vọt luôn ra cửa như một mũi tên bắn phi hành mất dạng. Trịnh Tây Bắc đang định động thân đuổi theo bỗng thấy tay áo chàng bị “Bách Độc Khách” kéo lại :

- Khỏi cần, huynh đệ, lão ta đã bị trúng độc “Tán Cốt đan” của ta rồi. Vài ngày nữa ắt không sống nổi đâu!

Đồng thời ngay lúc ấy bên trong “Giang hồ đồ trường” phát ra nhiều tiếng rên... Trịnh Tây Bắc là người lo sợ nhất vì chàng nhớ đến “Bạch Mi Tiên Ông” thật và Lôi Ngọc Quỳnh. Không đợi hai người bằng hữu thúc giục chàng phi thân vào luôn nội điện.

Bên trong “Giang hồ đồ trường” là một cảnh hoang tàn dễ sợ, bàn ghế gãy đổ khắp nơi, cả lỵ chén như vừa tàn một bữa yến tiệc, dưới đất ngổn ngang xác người, có người đã chết hẳn, có người nửa sống nửa chết vì trọng thương... Mực quang Trịnh Tây Bắc chạm vào ngay một đại hán nằm sấp giữa một vũng máu, điều đập vào mắt chàng là mấy hàng chữ viết bằng máu nguyệt ngọc ngoạc trên đất, có lẽ do đại hán ấy viết trước khi chết. Đọc mãi Trịnh Tây Bắc mới nhận ra được mấy chữ đứt đoạn: “Nhai chủ Khấp Huyết nhai... Thập Chi... giả dạng...” chỉ có vậy thôi.

“Bách Độc Khách” và Cao Ngọc Bình cũng theo chân chàng vào. Cao cô nương buột miệng nói ngay :

- Cứ theo những chữ này mà suy đoán, đây là do tên Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” giả dạng “Bạch Mi Tiên Ông” thành lập cái “Giang hồ đồ trưởng” này với âm mưu đen tối nào đó và bị đại hán này trước khi chết phát hiện ra.

- Trịnh ca ca nghĩ sao?

Trịnh Tây Bắc thở dài :

- Có lẽ là như thế thật. Và chính vì như thế tại hạ càng thêm lo, vì nếu giả dạng “Bạch Mi Tiên Ông” tắt tên Nhai chủ ...

(Mất 2 trang, từ trang 156 đến 157)

Trịnh Tây Bắc cũng kinh dị ngăn người, chàng biết rõ võ công Lục y điểm phụ môn chủ không phải tầm thường, “Vô Thường Khách” lại càng sợ hãi đến thất sắc. Ba người cùng ngăn ra như tượng gỗ, đứng ngoài cửa động không ai dám vào nữa. Họ cùng bị một sự việc đoạt mất hồn vía vì sự việc ấy quả là khó mà tưởng tượng. Bốn bề tĩnh lặng như chết. Không khí đầy chết chóc từ vong bao trùm xuống những trận gió lạnh giữa núi rừng thối qua càng làm ba người rét run.

Bốc Thiên Lãng mặt mày thất thần nhìn Lục y điểm phụ nằm dưới đất, đột nhiên hần lướt tới điểm huyết cảm máu cho bà. Trịnh Tây Bắc trong vô thức cũng lùi ra ngoài cửa động. Trong nhất thời không khí từ vong càng căng thẳng.

Thiên Lãng đưa mắt nhìn Trịnh Tây Bắc lạnh lẽo hỏi :

- Trong động có ai vậy?

Trong động có ai làm sao chàng biết được? Nhưng Môn chủ “Kim Chủy môn” tưởng chàng biết rõ trong động là nhân vật nào... thậm chí hần còn ngờ nhân vật ấy là bằng hữu của chàng nữa! Trịnh Tây Bắc hoang mang không kém :

- Làm sao tại hạ biết được!

Bốc Thiên Lang hơi hoảng hốt hỏi :

- Các hạ không biết người trong động là ai ư?

- Đúng!

Bốc Thiên Lang không biết người trong động là ai mà đủ nội lực kinh thiên đánh bật thủ hạ của hần trọng thương văng ra ngoài, võ công cao đến thế tất đáng gọi là kinh hãi thế tục. Sau khi trầm tư một chút Bốc Thiên Lang cười gằn :

- Ta phải biết được trong động này có cao nhân nào trú ẩn.

Vừa nói hần vừa bước vào trong động, Trịnh Tây Bắc không ngăn cản cứ mặc hần, chàng cho rằng cứ để Bốc Thiên Lang thử xem cũng là điều hay.

Bốc Thiên Lang mới bước vào vài bước tự nhiên như sức nhớ ra điều gì liền dừng chân cất tiếng hỏi lớn vọng vào :

- Xin hỏi trong động là vị bằng hữu nào thế.

Trong động vẫn im như chết, không nghe âm thanh hồi đáp. Bốc Thiên Lang hơi biến sắc nổi giận :

- Lẽ nào bằng hữu bên trong không dám lộ diện sao?

Vẫn im lặng như cũ. Bốc Thiên Lang giận phát run lên, hần gầm lớn :

- Chẳng lẽ bằng hữu trong động câm chẳng...

Tiếng chẳng chưa kịp dứt một đám đen đen bay vọt tới mắt hần. Bốc Thiên Lang trườn thân tránh, đám đen đen ấy bay lướt qua mặt hần ghim luôn vào vách đá thành những tiếng “soạt soạt” liên hồi. Bốc Thiên Lang quét mắt nhìn, bất giác hần sợ muốn nhảy dựng lên. Đám đen đen vừa ghim vào vách đá chẳng phải là ám khí gì cả, mà chỉ là những cái lá cây. Sử dụng lá cây dễ làm ám khí không phải là điều dễ, huống gì có thể ghim chúng vào vách đá thì võ công cao cường của người ấy đến đâu thực là quá hải nhân. Bốc Thiên Lãng đã sợ lắm, nhất thời hần không dám bước tới nữa. Trịnh Tây Bắc thấy thế, lạnh lùng khiêu khích :

- Bốc môn chủ sao vậy? Không dám vào ư?

Bị câu khiêu khích của chàng, Bốc Thiên Lãng nổi giận, lửa hận bốc cao, hần liền bật ra tiếng cười lớn, cất bước tiến vào. Đột nhiên... ngoài động có tiếng cười nhạt, Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn đã thấy nhân ảnh phi hành như gió lốc tới. Chớp nhoáng ba bóng nhân ảnh đã đến cửa động. Trịnh Tây Bắc giật mình: người ấy chính là Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” và hai môn nhân. Mục quang Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” nhìn Bốc Thiên Lãng ở trong động, hần cười gằn :

- Thật tiếc cho thân Bốc môn chủ đó!

Đột nhiên Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” đến đây chẳng những ngoài dự liệu của Trịnh Tây Bắc mà còn khiến Bốc Thiên Lăng cả kinh vì võ công đối phương không kém gì Môn chủ họ Bốc.

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” trừng trừng nhìn Trịnh Tây Bắc, hần hỏi :

- Trịnh Tây Bắc, phải chăng “Thiên Địa huyết bài” cất ở trong động?

Thực ra “Thiên Địa huyết bài” ở trong người chàng, nhưng chàng vẫn đáp :

- Đúng vậy!

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” cười gằn :

- Mấy ngày trước ngươi đã thoát khỏi tay ta, bây giờ ta hỏi ngươi, võ công của ngươi là do ai truyền dạy?

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng đáp :

- Ta không thích nói!

- Ngươi chó dại rót rượu kính không uống lại đi uống rượu phạt!

Trịnh Tây Bắc động tâm, lạnh lùng đáp :

- Ta muốn hỏi ngươi trước một việc đã!

- Cứ hỏi!

- Sự thực ngươi là ai?

- Nhai chủ “Khấp Huyết nhai”!

- Ta biết ngươi là Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” rồi, nhưng ta muốn biết vì sao ngươi mạo danh ta thành lập “Giang hồ đồ trường”?

- Mục đích là vì “Thiên Địa huyết bài”!

- “Bạch Mi Tiên Ông” và Lôi Ngọc Quỳnh phải chăng là do ngươi bắt giữ?

- Đúng.

- Xin hỏi hai người ấy có cừ hận gì với ngươi không?

- Không.

- Nếu không có cừ hận thì ngươi bắt giữ họ làm chi?

- Vì ngươi!

- Vì ta ư? - Trịnh Tây Bắc biến sắc hỏi lại - Nói vậy là có ý gì?

- Ngươi sẽ vì cứu hai người ấy mà đến “Khấp Huyết nhai”, do đó ta sẽ đoạt “Thiên Địa huyết bài” của ngươi.

- Quý Nhai chủ tâm thật ác độc!

- Không độc sao gọi là trượng phu?

Trịnh Tây Bắc nhìn Bốc Thiên Lăng một cái rồi quay qua tên Nhai chủ hỏi :

- Phải chăng quý Nhai chủ muốn biết võ công của ta là do ai truyền thụ?

- Không sai.

- Điều ấy “Kim Chùy môn” Môn chủ sẽ nói cho ngươi biết!

- Hần cũng biết ư?

- Đúng.

Mục quang Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” liếc nhìn Bốc Thiên Lăng lạnh lẽo hỏi :

- Không biết mấy lời ấy có đúng không?

Bốc Thiên Lăng cười nhạt :

- Không sai, ta biết.

- Do ai truyền thụ?

- Bây giờ ta chưa nói!

- Vì sao vậy?

- Ta phải kiểm bấu vật trong động cái đã.

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” đột nhiên cũng nhớ là trong động còn cất giữ “Thiên Địa huyết bài” dù rằng đó chỉ là hiểu lầm, hấn động tâm cười lớn :

- Thôi được, để sau khi đoạt được vật ấy, ta hỏi ngươi cũng chẳng muộn gì!

Vừa dứt lời hấn liền phi thân vào động nhưng mắt hấn chạm liền vào Lục diễm phụ nằm dưới đất thân hình dính đầy máu, hấn vội dừng chân. Hấn hỏi Bốc Thiên Lăng :

- Không biết quý môn nhân bị ai đã thương vậy?

Bốc Thiên Lăng đáp :

- Người ở trong động!

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” giật mình một cái :

- Người ở trong động à?

- Đúng.

- Nói vậy đã có người vào trước cướp bấu vật ư?

- Có thể.

- Xem như thể người trong động võ công không tầm thường đâu.

- Đại khái như vậy.

- Sự thực là người như thế nào?

- Quý Nhai chủ muốn nhìn thấy lắm ư?

- Cái ấy đương nhiên.

Bốc Thiên Lăng cười gằn :

- Chỉ sợ quý Nhai chủ không dám!

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” cười ha hả :

- Để ta thử nhìn xem sao!

- Mời quý Nhai chủ cứ vào mà xem!

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” gọi to :

- Tà hữu hộ pháp đâu!

Hai lão nhân một cao một lùn đi theo hấn vội thưa :

- Có đệ tử đây!

- Vào trong động xem trong ấy là nhân vật nào!

- Vâng!

Hai lão Hộ pháp cung kính nghe lời, ra mắt nhìn nhau rồi tiến bước vào trong động. Im lặng hoàn toàn tĩnh mịch như chết. Ánh mắt mọi người chăm chú nhìn hai lão nhân đi sâu vào trong động... từ từ mất bóng...

Trừ những tiếng chân rất nhẹ ra, cơ hồ không còn nghe âm thanh nào khác nữa cả... Tất cả mọi người đều nín thở theo dõi. Tiếng chân của hai lão Hộ pháp dần xa ra... không khí từ vong cảnh đè nặng xuống... đột nhiên... hai tiếng rú thảm thiết bật lên phá tan bầu không khí im lặng, hai bóng hắc y nhân ánh bay từ trong động vọt ra, toàn bộ người có mặt cơ hồ kêu rú lên. Hai tiếng “bốp” khô khốc. Hai lão nhân Hộ pháp ẩy miệng ới đầy máu tươi nằm dưới đất. Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” vọt thân đến bên thân hai Hộ pháp môn nhân, thủ pháp cực kỳ mau liền tiếp điểm huyết cầm máu cho chúng rồi nhét vào mồm chúng hai viên đan dược. Nhai chủ xoa bóp cho lão Hộ pháp cao gãy một lúc, tên môn nhân mới dần dần hồi tỉnh lại. Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” lạnh lùng quát hỏi :

- Người nhìn thấy cái gì?

- Đệ... từ... đệ từ...

Lão nhân run bần bật chỉ nói hai tiếng “đệ từ” rồi chẳng nói tiếp được câu nào nữa. Tình hình ấy khiến ai nấy hoảng kinh. Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” quát to :

- Sự thực người đã nhìn thấy gì trong động?

- Đệ từ thấy... thấy...

- Người cứ từ từ mà nói.

Lão Hộ pháp môn nhân ấy cổ trắn tĩnh tĩnh thần cho bớt sợ, một lúc sau mới lấy lại được bình tĩnh :

- Đệ từ chẳng nhìn thấy gì cả...

- Cái gì? Không nhìn thấy người nào cả ư?

- Vâng chỉ nhìn thấy một bóng đen lướt qua, ngực cả hai đệ từ liền như có thiết trụ đánh trúng, sau đó hoàn toàn hôn mê chẳng còn biết gì nữa cả.

- Cái bóng đen ấy rốt ráo là cái gì?

- Giống như bóng người mà cũng giống như bóng con quái thú.

- Quái thú?

Tất cả mọi người buột miệng kinh hoàng hỏi vậy, lão Hộ pháp tội nghiệp vội đáp :

- Sự thực là cái gì chúng đệ từ cũng không nhìn rõ nên cũng không dám chắc.

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” vặn hỏi một lúc nữa nhưng hỏi lẩn quẩn một lúc lâu mà cũng chỉ biết được mơ hồ chẳng có gì rõ ràng. Nhai chủ đứng dậy lạnh lùng buông tiếng :

- Ta không tin trong động có tên ba đầu sáu tay nào ở trong ấy.

Vừa dứt lời hần vừa phi thân vào trong động... Đột nhiên vừa lướt người vào độ một trượng bỗng có một bóng người từ trong động bắn ra, Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” vội trườn thân tránh né.

Bóng trắng ấy bắn tới rất mau, khi đến cửa động nó nhẹ nhàng rơi xuống đất. Tất cả mọi người đứng như ngầy nhìn theo bóng trắng ấy, thì ra chỉ là một tờ giấy. Trên mặt tờ giấy hình như có chữ viết.

Thân pháp ba người Trịnh Tây Bắc, Bốc Thiên Lăng và Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” bất giác cùng lướt tới chụp tờ giấy ấy, nhìn vào mặt tờ giấy cả ba dừng lại, cơ hồ cùng một lúc đều trợn trừng mắt nhìn. Mặt giấy chỉ viết một hàng chữ gọn gàng: “Ai vào trong động ắt chết”. Chẳng có ký tên người viết và chỉ có gọn gàng mấy chữ đủ khiến mọi người kinh hoàng lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tâm địa ác độc

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” lạnh lạnh cười :

- Khẩu khí thật lớn lối!

Miệng hắn tuy cố nói cứng như thường nhưng vẫn đứng một chỗ không dám động thân đi sâu vào trong động nữa. Bốc Thiên Lăng được dịp bật ra tiếng cười châm chọc :

- Quý Nhai chủ còn dám tiến vào nữa không?

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” cười lớn :

- Có gì mà không dám chứ?

- Thế thì xin mời!

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” đã lơ ở thế cười cợt, nếu không vào động thì còn mặt mũi nào nữa mà nếu vào sâu lại lo có thể võ công không bằng đối phương. Nhất thời, hắn cứ đứng ngây ra một chỗ lâu lắm, hắn mới quát lớn vào trong lòng động :

- Ở trong động thực sự có bằng hữu nào đó vậy?

Đột nhiên... trong lòng động vọng ra một âm thanh lạnh lùng mỏng manh sắc nhọn :

- Dừng cô giả ngây giả độn, ai là bằng hữu của ngươi?

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” quát hỏi :

- Thế ngươi là ai?

- Ngươi muốn ta là ai?

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” biến sắc gầm lên :

- Sao không ra đây cho gặp mặt?

- Ngươi không xứng đáng.

- Người nào mới xứng đáng?

- Người nào có võ công cao hơn ta.

- Nói thế các hạ tự nhận võ công không ai cao hơn chứ gì?

- Đúng vậy, ngươi dám vào đây ta sẽ cho tan xác như mấy tên vừa rồi!

Khẩu khí thật lớn lối!

Trọng động vọng ra tiếng cười sắc ngọt :

- Không tin cứ vào thử coi!

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” bật ra tiếng cười lớn :

- Các hạ cho rằng ta không dám tiến vào ư?

Đối phương không đáp. Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” không thể nhẫn nại được nữa, hắn vận công lên song chưởng, thủ thế cẩn mật rồi phi thân vào trong động. Soạt soạt soạt... tiếng bước chân của hắn như tiếng từ thần mời gọi... Đột nhiên tiếng quát tháo gầm rú bật vang lên... tiếp đó bật ra tiếng quát tháo của Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” :

- Xem chưởng đây!

Tiếng lạnh lạnh :

- Cút ra mau!

Ầm một tiếng lớn rồi lại khôi phục tĩnh mịch. Thành linh một bóng nhân ảnh lão đảo loạn choạng lù ra ngoài cửa động. Trịnh Tây Bắc và Bốc Thiên Lăng cơ hồ đồng thời sực kêu lên vì thấy sắc mặt Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” trắng dã, tay trái ôm chặt lấy bụng lù ra, thương thế hắn xem ra không nhẹ. Bốc Thiên Lăng vội vàng thất sắc quát hỏi :

- Quý Nhai chủ nhìn thấy cái gì?

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” lạnh lùng đáp :

- Ngươi cứ vào mà nhìn ắt biết!

Dứt lời, hần vội bước mau ra ngoài. Bốc Thiên Lăng quát :

- Đứng lại!

Bị tiếng quát ấy, Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” không tự chủ dừng cước bộ, bấy giờ Bốc Thiên Lăng đã kịp tung thân chặn ngay lối đi. Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” quát hỏi :

- Không biết Môn chủ muốn chỉ giáo điều gì đây?

- Vừa rồi quý Môn chủ chẳng có hỏi rằng võ công Trịnh Tây Bắc là do ai truyền dạy đó sao?

- Đúng vậy.

- Có cần ta nói cho quý Môn chủ nghe nữa không?

- Xin mời nói!

Bốc Thiên Lăng bật ra tiếng cười âm hiểm :

- Là do Lã Phương Phương đó...

- Cái gì?

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” đại biến sắc, ánh mắt hoảng hốt trừng lên nhìn Trịnh Tây Bắc, quát hỏi :

- Lời ấy có thật chăng?

Trịnh Tây Bắc đáp :

- Đúng là thật.

- Nàng ở đâu?

- Chết rồi!

- Chết ư? Sao lại chết?

Trịnh Tây Bắc đang định đáp. Bốc Thiên Lăng đã cướp lời :

- Chính ta hại chết nàng đó!

- Ngươi hại chết nàng ấy ư?

- Đúng, ta hại chết nàng, ngươi muốn báo thù cho nàng chăng?

- Báo thù ư? Ngươi biết ta là ai?

Bốc Thiên Lăng cười nhạt :

- Khi ngươi hỏi câu người nào truyền thụ võ công cho Trịnh Tây Bắc, ta đã biết ngươi là ai rồi!

Đột nhiên Trịnh Tây Bắc nhớ đến một người, chàng đang định hỏi thì Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” đã hỏi ngược lại Bốc Thiên Lăng :

- Ngươi biết ta là ai?

- Sư huynh Trương Đại Quân của Lã Phương Phương!

- Không sai...

Trịnh Tây Bắc buột miệng kêu rú lên, chàng quát hỏi :

- Ngươi... ngươi là Trương Đại Quân đấy sao?

- Đúng.

Trịnh Tây Bắc cực kỳ bất ngờ, chàng không thể tưởng tượng lại gặp gỡ người sư huynh Trương Đại Quân của Lã Phương Phương trong hoàn cảnh này.

Trong tâm niệm chàng vẫn nhớ như in lời tran trối của Lã Phương Phương, chàng buột miệng nói :

- Khi bà ấy chết...

(Mất một dòng)

Dứt lời, Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” buông ra tiếng cười lớn. Tiếng cười ấy nghe rất chói tai, Trịnh Tây Bắc lấy làm bất bình không biết tại sao nghe đến cái chết của sư muội mà hắn lại cười khó nghe đến thế, đột nhiên, chàng nhớ lại một việc... Lã Phương Phương vì yêu Bốc Thiên Lăng nên đã chỉ vào mũi Trương Đại Quân mà nói: “Sư huynh không xứng đáng được muội yêu...” Bây giờ nàng đã chết, chết vì tay người yêu nàng để lại sự hối hận cho Trương Đại Quân... Trịnh Tây Bắc ấy nhớ đến nữ sư phụ ấy dạn bèn nói :

- Khi Lã Phương Phương chết có yêu cầu ta nói lại với Nhai chủ...

- Nàng nói cái gì?

- Mong rằng kiếp sau sẽ đền bồi lỗi lầm kiếp này đối với người!...

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” cười gằn :

- Nàng thật là một người có lòng với ta nhưng chết cũng là tốt vì nếu không ta tất phải tìm nàng cắt nàng ra từng mảnh...

Trịnh Tây Bắc giật mình :

- Sao? Người... cắt nàng ra từng mảnh ư?

- Đúng.

Trịnh Tây Bắc biến sắc :

- Lẽ nào người không vì nàng mà báo thù cho nàng?

- Báo thù? Vì sao ta phải báo thù cho nàng?

Trịnh Tây Bắc quát to :

- Vì nàng là sư muội của người!

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” bật cười lớn :

- Nàng đùa giỡn với tình ta, rồi cũng bị người khác đùa giỡn lại, nhân quả tuần hoàn, đó chính là mong muốn của ta!

- Người...

Trịnh Tây Bắc nổi giận toàn thân run lên, chàng nói không ra lời.

- Ta làm sao chứ?

- Người đúng không còn là người nữa!

- Đúng vậy. Ta không còn là người, nàng buộc ta hận. Ta chỉ còn thù, như vậy có gì là không đúng?

- Có một ngày nào đó ta sẽ giết chết người!

- Ha ha ha...

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” Trương Đại Quân cười như điên một hồi rồi phóng thân định bỏ đi. Môn chủ “Kim Chủy môn” vội gọi theo :

- Khoan đã.

- Còn gì nữa?

- Các hạ không muốn báo thù sao?

- Đúng.

- Các hạ tuy không muốn báo thù nhưng ta không thể để Trương nhai chủ dễ dàng đi như thế được!

Trương Đại Quân gầm lên :

- Ngươi muốn làm gì?

- Muốn thỉnh giáo mấy chiêu tuyệt học của Trương nhai chủ xem sao!

Trương Đại Quân biến sắc, hẳn không ngờ Bốc Thiên Lăng đang tâm muốn động thủ khi hắn bị trọng thương, đúng là họ Bốc cố tình đẩy hắn vào tử địa. Trịnh Tây Bắc cũng không ngờ Bốc Thiên Lăng lại nói ra câu ấy, rõ ràng dụng tâm rất độc muốn nhân cơ hội Trương Đại Quân đang mang trọng thương loại bỏ hắn luôn. Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” cả cười :

- Bốc môn chủ, hiện tại ngươi muốn khử ta, mục đích là muốn loại bỏ một cường địch chứ gì?

- Đúng.

- Vậy thì động thủ thử xem!

Bấy giờ Bốc Thiên Lăng đã cố ý nhân cơ hội trừ khử đối phương bất kể hành động của hắn đúng hay sai miễn là loại bỏ được cường địch là điều hết sức lợi ích đối với hắn. Hắn phóng thân đến gần Nhai chủ “Khấp Huyết nhai”, thủ đoạn của Môn chủ “Kim Chủy môn” quả là ác độc, trong nhất thời Trịnh Tây Bắc cảm thấy bất bình cho Nhai chủ “Khấp Huyết nhai”, chàng lạnh lẽo kêu lên :

- Bốc môn chủ, chẳng lẽ Môn chủ không biết võ lâm có quy củ không được giết người bị trọng thương hay sao?

- Quy củ mặc quy củ, ta chỉ biết làm theo quy củ của riêng ta. Trương nhai chủ, ngươi nạp mạng đi!

Hắn gầm lên một tiếng bùng sát thân tới bên Trương Đại Quân, tay hữu vung lên chưởng phát cực mau. Trịnh Tây Bắc biến sắc. Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” cả cười :

- Hiện giờ tuy ta đang thụ thương nhưng nếu tiếp ngươi mười chiêu thì cũng chẳng thành vấn đề gì!

Vừa nói hắn cũng vừa xuất chưởng. Võ công của Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” có hơn Môn chủ “Kim Chủy môn” chút ít, bây giờ tuy thân mang trọng thương nhưng thể xuất thủ vẫn mười phần mau lẹ. Chưởng vừa đánh ra, họ Trương liền lùi lại một trượng, Bốc Thiên Lăng cười lớn :

- Võ công Trương nhai chủ quả nhiên đáng nể phục, hãy tiếp thêm mấy chiêu nữa coi chơi!

Chưởng thế lập tức phiến đảo tấn công ba chưởng. Xuất thủ rất độc cộng thêm ba chưởng lực mãnh liệt vì quyết tâm muốn trừ khử Nhai chủ “Khấp Huyết nhai”, dù có ngu ngốc đến đâu, Trương Đại Quân đánh liền một chưởng hư chiêu, thừa cơ hội bùng thân vọt ngược ra ngoài Thập Chi cốc phi hành đi mất. Bốc Thiên Lăng rống lớn :

- Trương nhai chủ, ngươi chạy sao được?

Thân hình như một ánh sao băng, hắn đuổi theo Trương Đại Quân liền... Khi Môn chủ “Kim Chủy môn” vừa định bắn ra xa, Trịnh Tây Bắc đã kịp gọi :

- Bốc Thiên Lăng, ngươi hãy tiếp ta một chưởng nữa đây!

Vừa gọi tay hữu chàng vừa phát chưởng buộc Bốc Thiên Lăng quay về chỗ cũ. Bốc Thiên Lăng lạnh lẽo rống lên :

- Trịnh Tây Bắc, ngươi muốn chết ư?

Chưởng thế như song gào đánh ngược lại Trịnh Tây Bắc. Bấy giờ nhân lúc Trịnh Tây Bắc ngăn cản Bốc Thiên Lăng, Trương Đại Quân thừa cơ hội bùng thân ra mấy chục trượng. Nếu không có Trịnh Tây Bắc hẳn e khó thoát khỏi tay Bốc Thiên Lăng.

Đột nhiên... trong động sâu vọng ra tiếng nói sắc như dao :

- Dừng tay!

Âm thanh như tiếng dao cắt và đầy uy lực, Môn chủ “Kim Chủy môn” Bốc Thiên Lăng và Trịnh Tây Bắc bất giác đều dừng tay. Âm thanh sắc nhọn ấy vẫn vọng ra :

- Các ngươi đến đây không phải vì báu vật hay sao? Chẳng lẽ không cần tranh đoạt báu vật nữa?

Trịnh Tây Bắc ròn ròn người, lạnh lùng nói :

- Bốc Thiên Lăng, lẽ nào ngươi không dám tiến vào trong động?

- Chẳng lẽ ngươi lại dám không mà thách thức?

- Có thể như thế lắm!

- Thế thì xin mời!

Trịnh Tây Bắc cười gằn :

- Chỉ cần ngươi dám vào Trịnh Tây Bắc ta sẽ theo sát sau ngươi liền!

Bốc Thiên Lăng buông tiếng cười gượng :

- Hãy nhìn ta đây!

Dứt lời, quả thật hắn chuẩn bị phi thân vào động. Đột nhiên đứng bên cạnh hắn là “Vô Thường Khách” vội kêu to :

- Khoan đã Môn chủ.

CHương 63: Gặp nhau như mộng

Bốc Thiên Lăng dừng chân ngay lập tức hỏi lại :

- Có chuyện gì?

- Môn chủ là bậc quý trọng của một môn phái, cần gì phải vào trong ấy, xin nhường cho đệ tử vào trong ấy cho!

Tất nhiên ý đồ dòm của “Vô Thường Khách”, Bốc Thiên Lăng hiểu ra ngay, nhưng hắn vì giữ thể diện nên có hơi ngần ngại, Trịnh Tây Bắc khích tướng :

- Với võ công của Bốc môn chủ, ta cho rằng đâu đến nỗi táng mạng!

Bốc Thiên Lăng cười gằn cất bước vào... Âm thanh sắc như dao lại lạnh lùng vọng ra :

- Các hạ thực đi tìm cái chết sao?

- Chưa chắc...

Bốc Thiên Lăng quát lên một tiếng lạnh, thân hình như điện, bắn vọt vào trong động... Tiếp đó là mấy tiếng quát tháo dội ra, “Ầm” một tiếng lớn đã thấy Bốc Thiên Lăng lao đảo thối lui. Thần sắc của hắn giống hệt như thần sắc của Trương Đại Quân khi bị văng ra khỏi động, tay phải hắn cũng ôm chặt lấy bụng, sắc mặt mười phần trắng dã. Hiên nhiên hắn đã thụ thương. Bốc Thiên Lăng liếc mắt Trịnh Tây Bắc :

- Xin mời các hạ vào!

Trịnh Tây Bắc giật mình :

- Bốc môn chủ nhìn thấy gì trong ấy?

- Ngươi cứ vào ắt biết, hà tất hỏi nhiều!

Dứt lời hắn quay sang “Vô Thường Khách” lạnh lẽo ra lệnh :

- Chúng ta đi!

- Còn Phó môn chủ sao?

- Y thị chết chưa?

- Vẫn chưa!

- Mang y về!

- Vâng!

Liền đó “Vô Thường Khách” vác điểm phụ áo lụa sắp sửa bỏ đi, Bốc Thiên Lăng nói với Trịnh Tây Bắc :

- Trịnh Tây Bắc, bảo vật trong động bản Môn chủ tự nhận vô duyên không tranh đoạt nữa!

Dứt lời đưa mắt ra hiệu cho “Vô Thường Khách” phi thân song song ra khỏi “Thập Chỉ cốc”, chớp nhoáng đã mất dạng. Cảnh vật lại khôi phục về bình tĩnh. Bấy giờ ngoài Trịnh Tây Bắc ra chỉ còn hai xác chết của hai lão nhân hộ pháp “Khấp Huyết nha” chứ không còn ai nữa cả.

Trịnh Tây Bắc cảm thấy rờn rợn, nhất thời chàng chưa biết nên làm gì, cứ ngẩn người đứng tại chỗ bất động. Một luồng gió đêm thổi qua mặt chàng khiến chàng rợn da gà, một cảm giác vô cùng sợ hãi vô hình chạy dọc suốt xương sống chàng. Tiến vào trong động ư? Hay là bỏ đi? Giữa tiến và thoái chàng khó quyết định, đương nhiên chàng tự lượng võ công chàng chưa chắc đã là đối thủ của người trong động, và chẳng chàng đâu có ý tranh đoạt và “Thiên Địa huyết bài” cũng không hề có ở trong động ấy? Tự nghĩ giống Bốc môn chủ là người không có duyên, ngần ngại một lúc chàng quyết định bỏ đi là hay hơn cả. Tâm niệm đã định, chàng nhìn vào trong động lần cuối, xoay thân bỏ đi... Đột nhiên trong động lại vọng ra thanh âm sắc nhọn :

- Dừng lại!

Trịnh Tây Bắc chấn động, chàng dừng chân có trấn định nỗi sợ hãi, hỏi lại :

- Có chuyện gì?

- Sao ngươi lại định bỏ đi?

- Trịnh Tây Bắc tự nhận không có duyên phận.

- Do đó bèn bỏ đi ư?

- Đúng vậy.

- Sao ngươi biết là vô duyên?

- Nếu như Trịnh Tây Bắc có duyên đâu để bọn tà ma đến đây quấy phá.

- Ngươi thất vọng lắm ư?

- Không, từ xưa có câu nói: “Kẻ có duyên tất sẽ đạt được tuyệt học”, tại hạ lý nào thất vọng. Nếu không có gì nói nữa, tại hạ xin đi!

- Phiền ngươi chôn cất hai cái xác chết ngoài ấy dùm ta!

- Cái ấy...

- Một chút việc còn con, ngươi không giúp ta được sao?

- Thôi cũng được!

Trịnh Tây Bắc dùng chưởng lực đào lỗ dưới đất ngoài cửa động đẩy hai xác chết xuống đó xong nhìn vào động hỏi :

- Còn việc gì cần đến tại hạ nữa không?

- Không.

- Vậy tại hạ có thể đi được rồi chứ?

- Không.

Trịnh Tây Bắc kinh ngạc :

- Vì sao vậy?

- Vào đây, vào trong động đây.

Trịnh Tây Bắc run bắn lên, người trong động gọi chàng vào làm gì? Giết chàng chăng? Chàng nhận rằng chỉ có như vậy, nếu không gọi chàng vào làm chi? Chàng lạnh lùng nói :

- Đa tạ, tại hạ còn nhiều việc, không muốn vào trong ấy.

- Sao? Ngươi cũng sợ chết nữa ư?

- Sợ chết? Lẽ nào các hạ muốn giết tại hạ?

- Nếu không thế, sao ngươi không dám tiến vào đây?

Trịnh Tây Bắc nổi máu ngạo mạn, chàng đáp liền :

- Muốn vào thì vào!

Dứt lời chàng bước vào thẳng trong động. Trịnh Tây Bắc là một người cực cao ngạo, bất luận đối phương là ai, có ý giết chàng hay không, chàng cứ vào thử xem xảy ra chuyện gì.

Vào sâu độ một trượng, Trịnh Tây Bắc chợt nhân trong bóng tối đen như mực, lật bà tay không nhìn rõ năm ngón, bất giác chàng cũng có phần kinh hoảng. Vào sâu thêm ba trượng nữa, vẫn chưa thấy đâu là tận cùng, Trịnh Tây Bắc không biết cái động này sâu đến đâu, chàng lại tiến vào thêm hai trượng, vẫn không thấy bóng nhân ảnh nào.

Chàng hết sức kinh ngạc, bất giác dừng lại, thanh âm sắc nhọn lại vang lên :

- Tiến vào nữa đi!

Thanh âm từ trong vọng ra tất lòng động còn sâu. Trịnh Tây Bắc thu hết can đảm ngẩng đầu bước tiếp vào, sâu thêm có lẽ mười trượng nữa, thấp thoáng chàng nhìn thấy bên trong có chút ánh sáng le lói.

Chàng tiến sâu vào... đến trước một phiến đá thạch môn, thạch môn mở rộng, chàng tiến luôn vào, phát giác ra đó là một gian thạch thất nhỏ. Trên vách thạch thất khảm vô số ngọc dạ minh châu khiến gian thạch thất rất sáng. Trịnh Tây Bắc quét mắt ngăm kinh hãi thâm.

Chỉ thấy cách chàng độ năm thước có một cái giường đá rữ màn kín mít.

Trịnh Tây Bắc thấy lò mờ trong màn có người nằm.. hình như lại là nữ nhân.

Hình như nữ nhân ấy khóa thân nhưng vì màn che nên Trịnh Tây Bắc không thể nào nhìn rõ. Thanh âm sắc nhọn nói :

- Đến đây!

Trịnh Tây Bắc run rẩy hỏi :

- Cô nương... cô nương... là ai?

- Đến đây nhìn ắt biết ngay chứ gì!

- Không.

- Tại sao không?

Đúng vậy, tại sao không? Trịnh Tây Bắc sợ nàng ta ư? Nhưng nàng ta là ai mà chàng sợ mới được chứ? Vừa lúc đối phương lại nói :

- Người đang suy nghĩ gì đó?

- Nghĩ... nghĩ...

- Nghĩ ta là ai phải không?

- Đúng vậy, thực sự cô nương là ai? Gọi tại hạ vào đây làm gì?

- Người đến đây ta nói cho biết.

Trịnh Tây Bắc thay đổi nét mặt, quát lớn :

- Cô nương không nói tại hạ bỏ ra liền.

- Sao? Đến vén màn lên người cũng không đủ can đảm vén nữa cơ?

Trịnh Tây Bắc nghiêng răng, tự nghĩ, dù là phúc hay họa cũng mặc vì là họa muốn tránh cũng chẳng được nào. Chàng bước tới bên giường, vén màn lên.

Ánh mắt Trịnh Tây Bắc vừa nhìn vào vội hoảng hốt lùi lại một bước. Đúng là một thiếu nữ đang nằm trên giường trừ một mảnh vải nhỏ che hạ thân ngoài ra không còn gì nữa, da thịt trắng như tuyết lồ lộ hiện ra trước mắt Trịnh Tây Bắc.

Chàng hoảng sợ buông màn rữ xuống lạnh lùng nói :

- Cô nương thực sự muốn tại hạ làm gì?

- Người thấy rõ ta là ai chưa?

- Chưa!

Thanh âm đối phương hình như biến đổi, rất uyển chuyển dịu dàng :

- Không nhận ra âm thanh nữa sao?

Trịnh Tây Bắc nghe âm thanh ấy liền kéo mạnh tấm màn xuống bật kêu lên :

- Đinh Hương, là cô nương đấy ư?

- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc cơ hồ muốn kêu bật lên, trước mặt chàng không phải Đinh Hương thì còn là ai nữa? Chuyện bất ngờ ấy khiến chàng ngẩn người hồi lâu không nói nên lời. Đinh Hương mỉm cười :

- Sao? Ca ca không nhận ra ta ư?

Trịnh Tây Bắc nuốt nước bọt :

- Làm sao ngờ được?

Đinh Hương vẫn dịu dàng :

- Làm sao lại không ngờ? Lễ nào ca ca không thích gặp ta?

- Làm sao ta không thích gặp cô nương? Chỉ là quá ư bất ngờ...

Ngoài miệng Trịnh Tây Bắc tuy vẫn nói nhưng trong lòng chàng bây giờ mới hiểu ra tại sao võ công Đinh Hương lại tiến bộ khác thường như thế, thì ra nàng gặp kỳ duyên trong động núi này, Đinh Hương cười hỏi :

- Không ngờ là ta ở nơi đây?

- Đúng.

- Khi trước ta rời bỏ “Võ lâm Đồ thành” vô tình đi vào trong động này và phát hiện ra võ học di bút của “Huyết nương tử”, nếu không làm sao ta có được võ công tuyệt học?

Trịnh Tây Bắc gật đầu :

- Thì ra là thế!

Đinh Hương mỉm cười :

- Trịnh ca ca, có phải ca ca đọc chữ ghi trong “Thiên Địa huyết bài” nên tìm tới đây không?

Chàng chưa đọc “Thiên Địa huyết bài” nhưng cũng cứ trả lời cho vừa lòng nàng :

- Đúng đó.

- Tối nay ca ca ở lại đây với muội được không?

Nàng cười e lệ nhìn Trịnh Tây Bắc, ánh mắt nàng long lanh mê đắm, bất giác khiến Trịnh Tây Bắc không tự chủ ngồi xuống đầu giường, chàng cúi xuống hôn nàng... Rồi đó, giữa hai người trẻ tuổi xuân xanh được bóng tối vây quanh...

Họ qua một đêm ân ái với nhau, ngày thứ hai Trịnh Tây Bắc lưu luyến chia tay Đinh Hương, lúc từ giả Đinh Hương âm thầm nói :

- Trịnh ca ca, chỉ mong ca ca đừng quên tình của muội đêm qua...

- Không bao giờ, đợi ca ca tìm được võ học di bút của “Thiên Nhai Du Thần” rồi ca ca sẽ về tìm muội muội.

- Muội muội sẽ đợi, ca ca đi đi!

- Hương muội, hãy bảo trọng.

Họ chia tay. Trịnh Tây Bắc lìa bỏ nơi đã được một thiếu nữ trao gởi tiết trinh cho chàng, búng thân vượt khỏi “Thập Chi cốc”, đương nhiên, chàng sẽ không quên được nàng.

Trịnh Tây Bắc rời “Thập Chi cốc” về hướng “Bạch Vân nhai” không lâu sau chàng đã đến dưới chân “Bạch Vân nhai”. Búng thân mạnh lên một cái chàng vượt lên trên huyền nhai, trên nhai mây trắng mù tóa. Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn lên chợt thấy trong đám mây trắng hiện ra một gian thạch thất nhỏ bé.

Trước cửa thạch thất mọc một hang dương liễu, Trịnh Tây Bắc rút “Thiên Địa huyết bài” ra xem đồ họa trong ấy, chàng tìm đến cây liễu thứ năm chẳng

nhận ra dưới gốc cây có gì khả nghi cả. Cứ theo “Thiên Địa huyết bả” ghi lại cho biết, võ lâm kỳ học giấu tại dưới gốc cây liễu thứ năm này.

Trịnh Tây Bắc quan sát hết sức cẩn thận lâu lắm, chàng mới phát hiện dưới gốc cây có tảng đá lớn, chàng lấy tay di động tảng đá ấy nhìn thấy dưới đó có một động nhỏ. Chàng thò tay vào kiểm quả đụng vào một vật cứng tựa như hộp sắt. Tim chàng đập loạn, căng thẳng như chưa từng có.

Chàng rút vật ấy ra, quả nhiên là một cái hộp sắt. Căng thẳng hết sức, Trịnh Tây Bắc run run mở nắp hộp ra thấy trong đó có một cuốn sách nhỏ và một phong thư. Thư viết:

“Gửi lại cho người hữu duyên: Thiên Nhai Du Thần”

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Giết chết nghịch tử

Trịnh Tây Bắc hồi hộp giờ thư ra đọc:

Gửi cho người hữu duyên: Ta là “Thiên Nhai Du Thần” suốt một đời nghiên cứu nhiều loại võ học, nhưng do thiên tư có hạn, tuy đạt được phương pháp vẫn còn chỗ chưa hiểu hết, sau khi ẩn cư võ công với “Huyết nương tử” vì cảm thấy mình sắp chết, ta đem hết võ công nghiên cứu cả đời và những chỗ chưa hiểu gởi lại cho người hữu duyên đời sau. Người nào học võ công để lại của ta tất phải dùng nó tạo phúc cho võ lâm để đừng phụ ý chí của ta. Nhớ lấy nhớ lấy: Ngày... tháng... năm... Thiên Nhai Du Thần di bút.

Phụ thêm: Trong hộp này còn có mười viên linh đan, uống một viên tăng hai mươi năm công lực.

Trịnh Tây Bắc đọc xong thư tự nhiên sinh lòng kính trọng, chàng lẩm bẩm tự nói :

- Lão tiên bối, nếu Trịnh Tây Bắc này học được võ công tuyệt học của lão tiên bối xin sẽ tạo phúc cho võ lâm, xin lão tiên bối hãy yên lòng dưới suối vàng.

Nói xong, chàng cất bước vào trong thạch thất... Trong thạch thất, mạng nhện tơ giăng mắc khắp nơi, bụi đóng cả một lớp dày.

Trịnh Tây Bắc bỏ ra một ngày quét dọn rồi ở lại trong thạch thất.

Chàng ở lại nơi ấy nghiên cứu tuyệt học của “Thiên Nhai Du Thần”.

Ngày lại qua ngày... qua như chớp mắt. Mười ngày đã qua, Trịnh Tây Bắc ở trong thạch thất đã học xong ba tuyệt học “Đằng Long thập thất thức” “Thiên Linh Nhất Chỉ thần công” và “Thần Long thân pháp” của “Thiên Nhai Du Thần” để lại, còn đến những chỗ phối hợp tuyệt học khi “Thiên Nhai Du Thần” và “Huyết nương tử” quyết đấu để ẩn chứng võ công chàng tham cứu mãi mà vẫn chưa hiểu, đành phải gác lại.

Thiên Nhai Du Thần và Huyết nương tử đều là kỳ nhân võ lâm một thời, Trịnh Tây Bắc đã học hết ba loại võ công của mỗi người, có thể nói khắp thiên hạ hiện nay không ai hơn được chàng. Trịnh Tây Bắc vốn có ý định muốn thêm thời gian nghiên cứu tuyệt học này nữa nhưng nhớ tới Lôi Ngọc Quỳnh, “Bạch Mi Tiên Ông” đang bị giam giữ, cuối cùng chàng đành dẹp bỏ ý định ấy, vì cứu người là chuyện khẩn cấp.

Ngày thứ mười một, Trịnh Tây Bắc rời bỏ thạch thất, xuất hiện giang hồ.

Chàng đứng trên huyền nhai, muốn trở lại tìm Đinh Hương để rủ nàng tái xuất giang hồ cùng một lúc có lẽ hay hơn cả.

Tâm niệm đã định, chàng trực chỉ “Thập Chi cốc”. Đến ngoài cửa động Trịnh Tây Bắc cất tiếng gọi lớn :

- Đinh Hương... Đinh Hương!

Trong động không có tiếng hồi đáp, Trịnh Tây Bắc tiến vào động, chẳng thấy bóng Đinh Hương đâu, Trịnh Tây Bắc ngờ rằng nàng đã bỏ nơi đây xuất hiện giang hồ rồi.

Nghĩ vậy chàng bèn chuyển thân ra ngoài động, phi hành đi. Vừa mới ra khỏi “Thập Chi cốc” đột nhiên... một bóng nhân ảnh phi thân đến trước mặt chàng, đó là một phụ nhân ước độ ngoài tứ tuần, đôi phương đĩnh chân nhìn chàng hết sức chăm chú, Trịnh Tây Bắc hết sức ngạc nhiên vì chàng chưa hề quen biết gặp gỡ thiếu phụ này bao giờ. Rất lâu, thiếu phụ ấy mới kêu lên :

- Bắc nhi, con không nhận ra mẹ đây ư?

Trịnh Tây Bắc chấn động buột miệng :

- Mẫu thân, là mẹ đây sao?

- Đúng đó.

Trịnh Tây Bắc hết sức kích động không ngờ lại gặp mẫu thân ở nơi đây và dung mạo mẫu thân đã hồi phục lại dung nhan cũ khiến chàng không nhận ra.

Mắt chàng long lanh cay xè như sắp trào lệ, chàng kêu lên :

- Mẹ ơi, con không nhận ra mẹ...

- Con đang nghĩ ngợi gì phải không?

- A! Không đâu, không đâu.

- Ca ca của con đâu rồi?

- Ca ca...

Trịnh Tây Bắc nghẹn lời không biết phải đáp sao. “Ngọc Hồ Điệp” hỏi :

- Bắc nhi, con không gặp ca ca của con ư?

Chàng biết trả lời ra sao với mẹ về hành vi ngang ngược độc ác của “Tuyết Sơn Ma Tử” Hàn Đông Nam? Chàng hết sức lúng túng đáp :

- Ca ca... vắng lâu rồi con không có dịp gặp...

- Sự thực ca ca của con ra sao?

Trịnh Tây Bắc đỏ hoe mắt, đã mấy lần chàng suýt chết dưới tay Hàn Đông Nam, nếu không gặp may chắc chắn hồn chàng đã ở dưới suối vàng từ lâu rồi.

Ngọc Hồ Điệp có vẻ ngạc nhiên :

- Lẽ nào ca ca của con chết rồi?

Trịnh Tây Bắc vội đáp :

- Không đâu...

- Thế sao con lại khóc?

- Chỉ vì con nhớ nhiều chuyện không được như ý thôi.

- Thế ca ca còn sống ư?

- Vâng.

- Ở đâu?

- Ở trong “Kim Chủy môn”.

Ngọc Hồ Điệp tha thiết :

- Bắc nhi, mẹ rất nhớ ca ca con, chúng ta hãy đi tìm y đi.

- Vâng.

- Thôi, chúng ta đi nào.

Trịnh Tây Bắc gạt đầu, hai người phi thân đi, trên đường Trịnh Tây Bắc nói :

- Mẹ ơi, chẳng phải mẹ đến Trường Cơ đảo sao?

- Đúng.

- Sáu mươi năm trước “Thiên Nhai Du Thần” đã chết ở Trung Nguyên...

Chàng đem mọi chuyện kể cho thân mẫu nghe. Ngọc Hồ Điệp nói :

- Thảo nào mẹ không tìm được.
- Còn người nữ nhân mà mẹ gặp và truyền võ công cho mẹ cũng đã chết rồi!
- Sao con biết?
- Con cũng vô tình vào cái động ấy và gặp người mẹ đã gặp năm xưa.
- A!

Ngọc Hồ Điệp bật kêu “A” một tiếng rồi hỏi tiếp :

- Kẻ thù của cha con, con đã tìm được chưa?
- Tìm được rồi, con đã giết chết y báo thù cho cha.

Dứt lời, họ lại im lặng, họ không tìm được chuyện gì để trao đổi nữa vì tâm trạng của hai người rất trầm trọng. Một người thì hoài niệm người chồng đã mất năm xưa. Một người cứ mãi suy nghĩ không biết “Tuyệt Sơn Ma Từ” có đồng ý gặp mẫu thân hay không? Nếu như Hàn Đông Nam không đồng ý gặp mẫu thân chàng sẽ ứng phó ra sao? Hoặc là nói thật hết với mẫu thân?

Giữa trưa, họ đến ngoài cốc nơi “Kim Chủy môn” đóng. Trịnh Tây Bắc dùng chân nói :

- Mẫu thân, mẹ cứ ở đây đợi con tìm ca ca con đến đây nhé?
- Được rồi, con đi đi.

Trịnh Tây Bắc búng thân vọt vào trong cốc, xuyên qua loạn thạch, đến ngôi chùa cổ cũ, di động cổ đỉnh. Nhảy xuống địa đạo bí mật, vượt qua địa đạo đã tới cánh cửa sắt. Trịnh Tây Bắc đẩy cửa chốt có tiếng quát hỏi :

- Ai?
- Ta!
- Có chuyện gì?
- Tìm người.
- Tìm ai?
- “Tuyệt Sơn Ma Từ”!
- Các hạ là ai?
- Đệ đệ của hân.

Cánh cửa mở bật ra chốt một lão nhân áo vàng đứng gác giữa đại môn, đối phương vừa thấy mặt Trịnh Tây Bắc, sắc mặt đã biến bật kêu lên :

- Là người nữa ư?
- Vâng. Bóc môn chủ có nhà không?
- Môn chủ đã đi vắng!
- Còn Hàn Đông Nam?
- Có.
- Phiên lão dẫn đường.
- Cái này...

Trịnh Tây Bắc thay đổi nét mặt, sát cơ nổi lên, lão nhân vội vàng nói :

- Phiên các hạ tự tìm lấy được chăng?
- Cũng được!

Dứt lời, Trịnh Tây Bắc bắn thân vào trong cửa, không lâu chàng đã tới trước mặt một tòa lầu các, đột nhiên mấy bóng nhân ảnh rơi thân xuống chung

quanh chàng Trịnh Tây Bắc quết mắt, mặt chàng biến sắc, kẻ cầm đầu nghiễm nhiên là “Tuyệt Sơn Ma Tử” Hàn Đông Nam, sau lưng hắn là “Huyết Dạ Xoa” và mấy lão nhân nữa. “Tuyệt Sơn Ma Tử” vừa thấy Trịnh Tây Bắc, bất giác biến sắc mặt nhưng lập tức cười lạnh lạnh :

- Ta tưởng ai té ra là Trịnh Tây Bắc, sao ngươi hôm nay lại tới đây nữa? Định tới báo thù chăng?
- Đúng...

Chàng cười gần một tiếng lạnh lùng rồi hỏi :

- Hàn Đông Nam, ta hỏi ngươi một câu, ngươi có bằng lòng đi gặp mẹ hay không?
- Mẹ ư? - “Tuyệt Sơn Ma Tử” cười lớn - Mẹ ở nơi đâu?
- Tại ngoài cốc này.
- Nhưng mẹ của ngươi hay mẹ của ta mới được?
- Của chung chúng ta.

Hàn Đông Nam cười gian xảo :

- Trịnh Tây Bắc, ta đã nói rồi, ta không có mẫu thân.

Trịnh Tây Bắc biến sắc quát to :

- Hàn Đông Nam, ngươi dùng bất cứ thủ đoạn nào đối phó ta, ta cũng tha thứ được, duy ngươi không chịu nhận mẫu thân, ta không thể tha thứ...
- Ngươi định làm gì ta?

Trịnh Tây Bắc lạnh như băng :

- Nếu quả ngươi không chịu đi gặp mẫu thân, ta sẽ giết ngươi.
- Thế thì ngươi cứ xuất thủ xem nào?

Trịnh Tây Bắc giận đến run người, chàng nói :

- Hàn Đông Nam, ngươi thực cố ý mê muội không chịu tỉnh ngộ ư?
- Có thể nói là thế.

Trịnh Tây Bắc gầm lên :

- Đã thế, ta giết chết ngươi.

Vừa dứt tiếng gầm Trịnh Tây Bắc đã búng thân tới, xuất thủ tà tà tấn công một chiêu, một chương, “Tuyệt Sơn Ma Tử” cười ha hả :

- Ta muốn biết Trịnh Tây Bắc ngươi có tuyệt học kinh người gì?

Vừa nói hắn vừa xuất chiêu nghênh tiếp. “Tuyệt Sơn Ma Tử” vốn không coi Trịnh Tây Bắc vào đâu, điều đó cũng chẳng có gì lạ vì hắn không hề hay biết Trịnh Tây Bắc đã luyện thành tuyệt học của “Thiên Nhai Du Thần”.

Nhân ảnh đảo lộn, hai người thi triển hơn ba chiêu, trời xanh thật là trêu ngươi, sắp đặt cho huynh đệ tương tàn! Qua ba chiêu. Hàn Đông Nam bị Trịnh Tây Bắc bức bách liên tiếp phải thối lui hơn mười bước, điều ấy khiến Hàn Đông Nam bất ngờ hoảng sợ, Trịnh Tây Bắc gầm lớn :

- Hàn Đông Nam, ngươi thực sự muốn ta giết chết ngươi nên vẫn cứ mê muội không tỉnh ngộ phải không?
- Câm miệng!

Trịnh Tây Bắc nổi giận :

- Nếu thế, ngươi đừng oán trách ta.

Vừa dứt lời, Trịnh Tây Bắc liền biến chiêu xuất chiêu thứ nhất “Dục Hồ Đằng Long” trong “Đằng Long thập thất thức”, chiêu thể đột ngột xuất công, “Đằng Long thập thất thức” quả nhiên biến hóa vô cùng, chỉ thấy chiêu ảnh ảo diệu liên tục biến hóa thành ba chiêu khác nhau tấn công vào các huyệt đạo trên người Hàn Đông Nam.

“Tuyệt Sơn Ma Tử” cả kinh! Trong một nháy mắt, Trịnh Tây Bắc đã tấn công ba chiêu, nếu không nể tình huynh đệ chàng đã thi triển tiếp “Thiên Linh

Nhất Chi thần công” rồi!

“Thiên Linh Nhất Chi thần công” mà thi triển, uy lực có thể xuyên núi phá đá, nhưng Trịnh Tây Bắc lại không muốn dùng công lực kinh người ấy đối phó với ca ca chàng, vì một khi chàng thi triển ất hẳn Hàn Đông Nam phải chết.

Chớp nhoáng, Trịnh Tây Bắc đã tấn công mười chiêu... Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc quát to :

- Ngã xuống!

“Bình” một tiếng, giữa ngực Hàn Đông Nam bị trúng một chưởng, máu miệng phun như suối, thân bắn ra xa bốn trượng ngã xuống đất... Trịnh Tây Bắc lúng búng đến gần. “Huyết Dạ Xoa” gầm to :

- Hãy tiếp một chưởng của lão nương đây thử coi!

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Máu lệ cùng tuôn

Khi thân hình Trịnh Tây Bắc vừa bung lên, “Huyết Dạ Xoa” hiện thân phía bên trên chàng, xuất một chưởng tấn công. Trịnh Tây Bắc gầm to :

- Muốn chết hả?

Tay tả chàng bắn tới thành chiêu điểm, chiêu này sử dụng “Thiên Linh Nhất Chi thần công” nên chỉ thấy thân thể to lớn của “Huyết Dạ Xoa” bật lên một cái văng dội ngược lại. Máu miệng bà ta phun ra ngã xuống đất hôn mê.

Giữa lúc ấy, một lão nhân vác thân thể Hàn Đông Nam lên, phi thân về hướng “Kim Chủy môn”. Trịnh Tây Bắc gầm to :

- Ngã xuống!

Chi của chàng bắn tới sau lưng lão nhân trúng huyết “Mệnh Môn” như một lưỡi kiếm, lão nhân phun máu miệng ngã xuống kéo theo cả Hàn Đông Nam. Trịnh Tây Bắc vọt tới nhắc thân Hàn Đông Nam lên. “Tuyệt Sơn Ma Tử” Hàn Đông Nam hé mắt nhìn chàng, hân gượng cười một tiếng đưa tay chùi máu trên mặt. Trịnh Tây Bắc lạnh lẽo nói :

- Hàn Đông Nam, ngươi vẫn chưa giác ngộ nữa ư?

Hàn Đông Nam âm hiểm đáp :

- Vì sao ngươi cứ ép buộc ta gặp người ngươi gọi là mẹ?

- Vì mẹ rất muốn gặp ngươi.

- Ngươi nói người ấy đang ở ngoài cốc ư?

- Đúng vậy, ngươi có chịu đi đến đó hay không?

- Không chịu thì sao?

- Ta giết chết ngươi liền!

“Tuyệt Sơn Ma Tử” hết sức lạnh lùng :

- Thôi được, ta đánh đi theo ngươi vậy.

- Thực... không?

- Thực, vì nếu không ngươi sẽ giết chết ta.

Trịnh Tây Bắc vốn là người trung hậu, chàng thở than :

- Không phải ta ép buộc ngươi đâu, mà vì mẫu thân rất muốn gặp ngươi, mẹ là một nữ nhân đã chịu quá nhiều bất hạnh, mẹ muốn gì ta điều chiều mẹ...

- Thôi khỏi dài dòng nữa, chúng ta đi thôi.

Hàn Đông Nam chưa dứt lời, đột ngột nghe Trịnh Tây Bắc quát to :

- Đứng lại!

Hàn Đông Nam giật mình, thì ra có một lão nhân khác, nhân cơ hội không ai chú ý định bỏ chạy, bị tiếng quát của Trịnh Tây Bắc lão đành lúng túng dừng chân, lão nhân ấy nhìn chàng.

Hàn Đông Nam cất tiếng :

- Còn chuyện gì nữa?

- Ta nói lão nhân kia... thật lòng mẹ rất muốn gặp ngươi, ngươi đừng nên giữ bụng bất lương làm gì.

- Ngươi yên tâm

- Như vậy hay lắm

Trịnh Tây Bắc chưa kịp dứt lời, đột nhiên... Hàn Đông Nam gầm lên một tiếng. Tay hữu đảo ngược vận toàn bộ công lực đánh ra một chưởng đột ngột đập vào giữa ngực Trịnh Tây Bắc. Thế đánh cực kỳ bất ngờ không ai tưởng tượng được. Không ngờ Hàn Đông Nam lại vẫn còn lòng độc ác đến thế, lúc nào cũng muốn giết chết Trịnh Tây Bắc, đó là điều vượt khỏi dự liệu của chàng.

Hai người đi song song với nhau và Trịnh Tây Bắc không hề chú ý đến một mây may, chàng không còn cách nào tránh được chưởng thế cực mạnh và đột ngột của Hàn Đông Nam. “Bình” Trịnh Tây Bắc như bị một búa lớn đập chùng vào ngực đẩy chàng loạng choạng thối lui miệng phun máu tươi. Trịnh Tây Bắc hai mắt lóe lên sát cơ, chàng quát :

- Ngươi...

Hàn Đông Nam cười lớn :

- Trịnh Tây Bắc ngươi tưởng ta thích đi gặp mẹ ngươi thật sao?

- Hàn Đông Nam... ngươi....

Chàng giận đến độ tắc nghẹn lời nói cũng không ra. Hàn Đông Nam cười hiểm độc :

- Đó chỉ là kế hoãn binh của ta để chờ dịp động thủ, ngươi hiểu rõ chưa?

Dứt lời, hần cất tiếng cười vang một hồi, Trịnh Tây Bắc giận đến độ run rẩy toàn thân, Hàn Đông Nam âm độc tiếp :

- Chẳng lẽ ngươi quên có lần nói trên đời này nếu có Trịnh Tây Bắc ngươi thì không có Hàn Đông Nam ta hay sao.

- Câm miệng!

Hàn Đông Nam cười ha hả :

- Bây giờ nạp mạng đi.

Hàn Đông Nam quả thật là một người có tâm cơ cực kỳ tàn độc, vừa giả vờ đi theo đệ tử vết thương, vừa đợi cơ hội chàng sơ ý liền xuất thủ, bây giờ Trịnh Tây Bắc đã chùng một chưởng của hần, hần quyết phải giết chết chàng ngay. Tâm địa độc ác đó thực đúng là đáng sợ. Hần gầm lên một tiếng, xuất chưởng tấn công chàng hết sức mau lẹ, Trịnh Tây Bắc vội bản thân sang một bên tránh chưởng ấy, miệng chàng quát to :

- Khoan đã!

Bị tiếng quát của chàng, Hàn Đông Nam vô thức lùi lại một bước, lạnh lùng hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi còn định trần trời gì nữa ư?

Sắc mặt Trịnh Tây Bắc nổi lên sát cơ chưa từng thấy, chàng quát :

- Hàn Đông Nam, ngươi đừng tưởng ta trúng chưởng của ngươi là đành chịu thua ngươi, nói cho ngươi biết hiện tại ta muốn giết ngươi vẫn dễ như trở bàn tay thôi!

Hàn Đông Nam bật cười :

- Vậy ngươi cứ thử ra tay xem!

Vừa quát hần vừa xuất thủ như điên liền tiếp đánh tới ba chưởng. Trịnh Tây Bắc vội gầm lên :

- Hàn Đông Nam, ta giết ngươi...

Đến giờ cơ hồ Trịnh Tây Bắc đã quên hết lý trí, lửa sát khí đốt cháy tâm can chàng, chàng vừa gầm to vừa xuất thủ nhanh như điện chớp. Tay tả Trịnh Tây Bắc vờn ra hư chiêu, để tay hữu vung lên, cuối cùng chàng đã nổi điên thực sự, thi triển “Thiên Linh Nhất Chỉ thần công” điểm tới tới huyết Kỳ Môn của Hàn Đông Nam

“Ồ!” một tiếng thê thảm, Hàn Đông Nam bị chân lực nội gia của Trịnh Tây Bắc điểm chỉ lực trúng đại huyết “Kỳ Môn” máu miệng hắn phun ra như suối ngã vật xuống đất. Trong lúc vận toàn lực điểm huyết cách không, Trịnh Tây Bắc cũng phun ra một bùm máu tươi, mắt chàng hoa lên cơ hồ ngã theo... Chàng bước tới gần Hàn Đông Nam, lúc này sắc mặt Hàn Đông Nam đã trắng bạch như tờ giấy, miệng vẫn tuôn máu như suối liên hồi...

“Kỳ Môn” là một huyết trong mười tứ huyết trong thân nếu Trịnh Tây Bắc đã hạ độc thủ, đâu có lý nào Hàn Đông Nam vẫn sống nổi?

Trịnh Tây Bắc thấy tình hình ấy, chàng như muốn khóc thảm, chàng quỳ xuống bên thân Hàn Đông Nam nước mắt tuôn ra từ lúc nào rơi xuống khuôn mặt trắng dã của hắn, chàng thê thiết gọi :

- Ca ca... tại... ca ca bức bách tiểu đệ phải hạ thủ...

Hàn Đông Nam hé mở cặp mắt vô lực nhìn Trịnh Tây Bắc, sau đó hắn lại chậm chạp nhắm mắt từ từ... đột nhiên một bóng nhân ảnh từ trong chùa cổ vọt phi thân ra phi hành chớp nhoáng đến bên thân Hàn Đông Nam, chớp mắt đã đến nơi, Trịnh Tây Bắc đang buồn thảm chẳng để ý gì cả. Người ấy bật ra tiếng kêu kinh dị :

- Ô... Hàn ca ca!

Nhân ảnh nhảy chồm tới thân Hàn Đông Nam bật tiếng khóc rống... Trịnh Tây Bắc quay nhìn người ấy, chàng thoáng thót kêu lên :

- Tiểu Quyên...

Chàng không ngờ người ấy là Lý Tiểu Quyên vẫn sống sau đột biến bi thảm ở “Tuyết Sơn ma lâu” khi xưa. Trịnh Tây Bắc vẫn đăm lẹ, lòng đau như cắt, chàng đã giết ca ca của chàng cũng là giết chồng của tình nhân cũ, chàng quả là một tội nhân.

Lý Tiểu Quyên khóc ngắt một hồi đột nhiên nàng đứng bật dậy sắc mặt bao phủ một lớp sát khí, mắt lóe hung quang chăm chăm nhìn Trịnh Tây Bắc, nàng nghiêng răng :

- Trịnh Tây Bắc...

- Tiểu Quyên...

- Ngươi cuối cùng cũng đã giết hắn... tại sao vậy? Tại sao vậy chứ?

Âm thanh gào thét của nàng gần như điên cuồng khiến Trịnh Tây Bắc càng hoảng loạn, chàng ú ớ trong miệng :

- Ta...

- Ngươi không thể để cho hắn sống ở trên đời được nữa chứ gì?

- Không.. Tiểu Quyên....

Chàng bị thống không biết nên nói gì bây giờ nữa. Lý Tiểu Quyên nghiêng răng :

- Thế nào? Vì sao ngươi lại thích giết hắn thế?

- Hắn... bức bách ta...

- Bức bách ngươi... Ha ha ha... Trịnh Tây Bắc, thế thì ngươi giết ta luôn đi!

- Tiểu... Quyên...

Chàng đau khổ gọi tên nàng nhưng vẫn không biết nói gì.

- Giết đi! Giết chết ta luôn đi!

- Không! Tiểu Quyên, làm sao ta giết cô nương được...

- Ngươi không giết ta... ta sẽ giết ngươi...

Trịnh Tây Bắc thê thảm rơi lệ :

- Tiểu Quyên, nàng thực không thể tha thứ cho ta được ư?

- Ta chỉ muốn giết chết ngươi.

Vừa nghiêng rặng nói câu ấy, Lý Tiểu Quyên đột ngột phóng lại gần chàng phát chưởng tấn công liền. Bấy giờ Trịnh Tây Bắc đang mang trọng thương nếu quả bị chưởng Lý Tiểu Quyên đánh trúng dù không chết ngay cũng bị trầm trọng hơn. Thành linh... một bóng người phóng thẳng đến Lý Tiểu Quyên, kinh lực đẩy chưởng lực Lý Tiểu Quyên lùi lại. Lý Tiểu Quyên buộc bị lùi ba bước, mục quang long lên quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Người mới đến là Ngọc Hồ Điệp. Bà mỉm cười :

- Tại sao cô nương lại định giết y?

Lý Tiểu Quyên quát to :

- Bà tránh ra, ta cần phải giết chết y.

- Tại sao?

- Y... giết chồng ta chết rồi!

Ngọc Hồ Điệp nhìn Hàn Đông Nam nằm mê man dưới đất, bà hoàn toàn chưa biết đó là con trai của bà, bèn hỏi :

- Đây là chồng của cô nương ư?

- Đúng vậy, cũng đồng thời là ca ca của y.

Ngọc Hồ Điệp kinh hoàng bật kêu lên run rẩy hỏi :

- Hắn... hắn là Hàn Đông Nam ư?

- Đúng.

Sắc mặt Ngọc Hồ Điệp biến đổi thành trắng bạch, mắt tối sầm quát to :

- Bắc nhi, con... giết ca ca con sao?

- Vâng.

Sắc mặt biến đổi, Ngọc Hồ Điệp hiện lên sát cơ quát hỏi :

- Con... tại sao lại giết hắn?

- Mẹ ơi...

Trịnh Tây Bắc đau khổ gào lên gọi mẹ, lệ chàng rơi như mưa...

Bạn đang đọc truyện *Đỗ Bắc Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ăn năn đã muộn

Trịnh Tây Bắc đau đớn đến độ muốn chết ngay, chàng thông khổ nhìn sắc mặt phần nộ của Lý Tiểu Quyên và ánh sát khí của mẹ chàng như hai mũi kiếm đâm thẳng vào tim chàng, hai tiếng “Mẹ ơi” vừa buột ra miệng, chàng liền khóc nức lên... Ngọc Hồ Điệp quát to :

- Tây Bắc! Vì sao con giết chết hắn, nói mau đi!

- Mẹ...

Chàng cứ thế thê thiết gọi mẹ, không biết phải nói ra sao, chàng hoàn toàn thực không muốn hắn chết, nhưng “Kỳ Môn” là một trong những tử huyệt của con người, khi bị đâm khó mà có hy vọng sống được nữa. “Tuyệt Sơn Ma Tử” đã từng nhiều lần dùng thủ đoạn độc ác đối xử với chàng, tính mạng chàng nhiều lần cơ hồ chết vì tay hắn vậy mà chàng chưa hề oán thán, nhưng hôm nay bị ép phải giết hắn, liệu người khác có hiểu cho chàng?

Đúng vậy! Người khác khó mà hiểu cho chàng, kể cả Lý Tiểu Quyên và mẹ chàng nữa! Chàng quý cạnh bên thân Hàn Đông Nam, lẽ cứ ướm đắm...
Giây phút này chàng chỉ muốn chết, chàng bằng lòng chết ngay bây giờ, vì nếu không sự đau khổ trong tâm hồn khiến chàng chịu không nổi...

Lý Tiểu Quyên quát lớn :

- Trịnh Tây Bắc, ngươi đã giết hán tử đã xứng lòng thích ý lắm rồi chứ? Ngươi là loài quỷ, ta cần giết ngươi...

Nàng bước từng bước dần lại bên chàng, “Ngọc Hồ Điệp” cũng giờ cao hữu chương quát hỏi :

- Con vốn không biết Hàn Đông Nam là ca ca của con hay sao?

- Con biết.

- Con đã biết sao còn nhân tâm giết hán tử?

- Mẹ...

Trịnh Tây Bắc thâm nói :

- Mẹ, mẹ muốn con nói gì bây giờ?

- Tại sao con giết ca ca của con?

- Hán tử ép buộc bức bách con phải hạ thủ...

Lý Tiểu Quyên quát mắng :

- Nói bậy!

Trịnh Tây Bắc thống khổ nhìn Lý Tiểu Quyên :

- Ta đã nhiều lần cơ hồ chết vì tay hán tử...

“Ngọc Hồ Điệp” lạnh lùng hỏi tiếp :

- Vì vậy con định báo thù phải không?

- Mẹ ơi, con nào phải loại người như thế đâu.

“Ngọc Hồ Điệp” vẫn lạnh lùng :

- Nếu quả ca ca con chết thật, ta cũng chẳng cần nhận con là con của ta nữa!

Trịnh Tây Bắc run rẩy toàn thân, câu nói ấy đối với chàng đau khổ khó chịu hơn cái chết, chàng ngẩng người nhìn mẫu thân, đột ngột biến sắc đứng bật dậy kêu to :

- Lẽ nào Trịnh Tây Bắc con không phải là con của mẹ ư?

- Con đã chính tay giết ca ca con, ta không nhận con là con ta nữa!

Trịnh Tây Bắc cười nụ cười thâm nói :

- Thừa mẹ... cơ hồ...

Chàng định đem cái lần “Tuyệt Sơn Ma Tử” hãm hại chàng kể cho mẫu thân nghe, nhưng rồi chàng lại nghĩ lại, đứng rồi hà tất chàng phải khiến mẹ chàng đau lòng thêm nữa làm chi?

Tất cả mọi thống khổ và bất hạnh để một mình chàng chịu nhận là được rồi.

“Ngọc Hồ Điệp” quát hỏi :

- Cơ hồ cái gì?

- Không có gì cả, vâng, con đã giết ca ca con, con là một tội nhân. Mẹ ơi, từ nay mẹ đừng nhận đứa con bất hiếu này là được.

Chưa dứt câu ấy cổ họng chàng như bị vật gì chặn nghẹn lại, nước mắt tuôn trào thay cho lời nói. “Ngọc Hồ Điệp” quát to :

- Tây Bắc, ta nhận làm người rồi! Chẳng ngờ người lại là một người lòng dạ lang độc, đến ca ca người mà người cũng nhẫn tâm hạ thủ, ta để người sống làm gì?

Trịnh Tây Bắc kêu lên :

- Mẹ ơi, mẹ muốn hạ thủ giết con, con quyết không dám chống lại mẹ đâu!

Chàng an nhiên đứng thẳng giống như chết chóc đối với chàng chẳng đáng kể gì nữa! “Ngọc Hồ Điệp” đang định quát mắng tiếp thì Lý Tiểu Quyên đã cướp lời trước :

- Trịnh Tây Bắc, ta cũng không thể tha người được!

Tiếng quát của nàng đầy phần nộ nàng nhảy tới gần Trịnh Tây Bắc tay vươn lên đột ngột tấn công một chương, nhìn cách xuất thủ của Lý Tiểu Quyên là có ý dồn chàng vào chỗ chết. Trịnh Tây Bắc vẫn đứng bất động.

Thình lình... đang lúc Lý Tiểu Quyên sắp đập chương vào người chàng, một âm thanh nhẹ nhàng vọng đến :

- Tiểu... Quyên...

Lý Tiểu Quyên nghe âm thanh ấy vội vàng thu chương lực lại, mắt quét một vòng, chợt nhận ra người phát ra tiếng kêu đó lại chính là Hàn Đông Nam.

- Tiểu... Quyên...

- Hàn ca ca ơi...

Nàng nhảy vội đến bên cạnh, phục người xuống đỡ “Tuyết Sơn Ma Tử” Hàn Đông Nam bật khóc nức nở. Tay hữu “Tuyết Sơn Ma Tử” yếu ớt vuốt mái tóc của nàng... nửa giống như thương tiếc, nửa giống như yêu thương. Có lẽ trước lúc chết hẳn hồi tưởng lại quá khứ, hẳn thề thào kêu :

- Tiểu Quyên...

- Hàn ca ca ơi, có em cạnh thân ca ca đây.

- Ta... xin lỗi nàng nhé...

- Không!

Nàng khóc nức lên rất thương tâm. Trong hốc mắt “Tuyết Sơn Ma Tử” đột nhiên lăn xuống hai hàng lệ... hẳn muốn nói gì đó nhưng nhất thời không nói ra được. Có lẽ hẳn cũng hiểu ra, suốt đời này hẳn đã phạm quá nhiều lỗi lầm.

Hai mắt “Ngọc Hồ Điệp” đỏ hoe cúi xuống bên thân Hàn Đông Nam, bà muốn gọi hẳn nhưng chưa biết nên gọi như thế nào. Hàn Đông Nam đưa cặp mắt vô thần nhìn lên “Ngọc Hồ Điệp” hỏi nhẹ :

- Bà?...

“Ngọc Hồ Điệp” tuôn lệ, cuối cùng bà kêu :

- Nam nhi con...

Thân hình “Tuyết Sơn Ma Tử” giống như chạm vào luồng điện, hẳn cố muốn mở miệng kêu nhưng không ra tiếng. Nước mắt hẳn trào ra... cuối cùng nước mắt ănnh hối hận của hẳn cũng đã rơi lăn xuống hai bên tai... “Ngọc Hồ Điệp” thấy tình trạng ấy đau lòng như xé nói :

- Nam con, con... không nhận được...

Cuối cùng “Tuyết Sơn Ma Tử” cũng kêu lên :

- Mẹ ơi...

Hắn kêu lên... kêu lên tiếng mà hẳn mười năm rồi muốn kêu lắm, hai tiếng “Mẹ ơi” ấy phát ra từ cái miệng người có hai tay tanh đầy máu, rất là cảm động.

“Ngọc Hồ Điệp” nắm vội lấy tay hẳn kêu to :

- Nam con!...

- Mẹ.. con có lỗi...

- Con không có lỗi gì cả...

Hàn Đông Nam âm thầm :

- Còn... đệ đệ con đâu rồi?

- Y...

- Con muốn nói... với đệ... đệ con mấy lời...

- Con muốn nói gì với y?

“Tuyết Sơn Ma Tử” đáp :

- Con muốn cho đệ đệ biết, con có lỗi với y, lỗi lầm là ở con, không phải do đệ đệ đâu...

- Không, Nam nhi, lỗi là ở đệ đệ con...

“Tuyết Sơn Ma Tử” cuối cùng đã sám hối, trước khi chết hắn mới sám hối thực sự, mắt hắn đầy lệ ăn năn :

- Không, mẹ ơi, đệ đệ con là người tốt lắm, lỗi là ở con, rất nhiều lần con định hãm hại y...

- Con nói thật chứ?

- Vâng, con hãm hại y... thế mà y không hề giận con, còn lần này, chính con đã bức y hạ thủ...

- Thật thế ư?

- Thưa mẹ, suốt đời con lỡ lầm, con là oán hận y vì con không có tình yêu của mẹ, điều ấy con không nên trách mẹ...

Hắn cố ức chế bi thương nói tiếp :

- Con rất thẹn với đệ đệ con... bây giờ con sắp chết rồi, con không còn oán hận y nữa...

Đúng vậy, hận thù đã kết thúc, bây giờ trong lòng hắn chỉ còn yêu quý và tha thứ, “Ngọc Hồ Điệp” đầm đìa nước mắt :

- Trời ơi những việc ấy đối với mẹ thật là đáng sợ.

Cuối cùng “Tuyết Sơn Ma Tử” gọi to :

- Đệ đệ!

Trịnh Tây Bắc bước đến bên cạnh hắn, nuốt lệ gọi :

- Ca ca...

- Đệ đệ, đời ta thiếu sót quá nhiều với đệ, ta có lỗi với đệ nhiều lắm...

- Không, em... không nên hạ độc thủ với ca ca...

- Ta chết là phải lắm rồi, ta biết ta có lỗi với đệ, ta là một kẻ đại nghịch bất hiếu, ta...

Hắn khóc như mưa bão, không thể nói tiếp được nữa.

- Ca ca ơi... xin hãy tha thứ cho em.

“Tuyết Sơn Ma Tử” cố ức chế bi thương :

- Không, không, kẻ cầu xin tha thứ phải là ta. Đệ đệ, ta biết ta là một người không xứng đáng được tha thứ, ta van xin đệ hãy tha thứ cho ta... đệ bằng lòng chứ?

- Em... tha thứ cho ca ca.

“Tuyết Sơn Ma Tử” gượng nở một nụ cười như vì được lời hứa của Trịnh Tây Bắc hắn đã an tâm, rồi lại nói tiếp :

- Đệ đệ, trước khi ta chết ta có mấy việc muốn nhờ em.

- Ca ca nói đi.

- Ta biết cả đời đệ đệ chỉ yêu có Tiểu Quyên, có đúng không?

Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn, đúng vậy, suốt đời chàng chỉ yêu Tiểu Quyên chàng không thể chối bỏ sự thật. Chàng thản nhiên đáp :

- Vâng, đúng.
- Còn bây giờ thì sao?
- Bây giờ thì..
- Phải, bây giờ đệ vẫn còn yêu nàng chứ?
- Không, giữa chúng em mọi chuyện đã thành quá khứ, nàng là vợ của ca ca.. và là tẩu tẩu của đệ.
- Ta chỉ cần biết đệ còn yêu nàng hay không mà thôi.
- Đệ cũng không biết nữa.

“Tuyết Sơn Ma Tử” quay sang hỏi Lý Tiểu Quyên :

- Tiểu Quyên, em có hận đệ đệ ta không?
- Em.. y giết ca ca, tự nhiên là em hận y.
- Đó là tội ta phải gánh chịu, em không nên hận y, ta hỏi em có phải em có yêu y không?
- Không!
- Thật không còn yêu chứ?

Đột nhiên Lý Tiểu Quyên bật khóc không biết trả lời ra sao.

- Ta biết rõ hai em vẫn còn yêu nhau lắm.

Hắn xoay sang Trịnh Tây Bắc :

- Đệ đệ, ta chết rồi, đệ đệ có bằng lòng chăm sóc cho Tiểu Quyên không?
- Em..

Trịnh Tây Bắc ú ớ không biết đáp lời ra sao.

- Em không bằng lòng ư?
- Em bằng lòng và chiều ý ca ca.
- Vậy thì hay lắm!

Hắn hơi gật đầu lại nói tiếp :

- Ngoài việc này ra, ta còn muốn nhờ cậy đệ.
- Ca ca cứ nói đi.
- Ta là một tên bất hiếu, ta thẹn vì không tròn phận làm con, xin gửi mẹ nhờ đệ săn sóc dùm ta...

“Ngọc Hồ Điệp” lạnh lùng nói :

- Con mà chết ta không nhận y là con nữa.

“Tuyết Sơn Ma Tử” và Trịnh Tây Bắc hoảng sợ thẳm, “Tuyết Sơn Ma Tử” nói :

- Thừa mẹ, tại sao vậy?
- Ta không bao giờ nhìn nhận một người giết chết ca ca mình làm con!

Trịnh Tây Bắc gục đầu xuống nước mắt tuôn rơi, “Tuyết Sơn Ma Tử” tha thiết :

- Mẹ ơi! Điều ấy không phải là lỗi của đệ đệ, chính con đã bức bách y mà...

- Không! Ta không tha thứ cho y.

Khẩu khí “Ngọc Hồ Điệp” rất kiên cường khiến ai nấy đều kinh ngạc.

- Mẹ ơi! Sao mẹ nữ làm cho đệ đệ con thêm đau khổ?

- Dù cho con có lỗi lắm, y cũng không có quyền giết con...

Câu nói của “Ngọc Hồ Điệp” chưa dứt hẳn, bỗng có một tiếng cười gằn xé không khí vọng lại tiếp theo là một âm thanh :

- Phu nhân, phu nhân nói vậy là có điểm sai rồi!

Trịnh Tây Bắc, “Ngọc Hồ Điệp” và Lý Tiểu Quyên đồng thời giật mình, quay đầu nhìn lại đã thấy một thiếu nữ áo xanh đi tới. “Ngọc Hồ Điệp” lạnh lùng quát hỏi :

- Cô nương là ai?

- Đinh Hương, bằng hữu của con trai phu nhân.

- Ta nói có chỗ nào sai?

- Vì Trịnh Tây Bắc giết chết Hàn Đông Nam nên phu nhân không chịu tha thứ cho y, thế thì, ta hỏi phu nhân, nếu đôi là người giết lại là Hàn Đông Nam thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tan giấc mộng tình

“Ngọc Hồ Điệp” lạnh lùng :

- Ta vẫn không tha thứ.

- Phu nhân chấp nhận chết một đứa con và mất một đứa con còn lại ư?

- Đúng vậy!

Đinh Hương lạnh lùng hỏi lại :

- Thí dụ như Hàn Đông Nam không chết thì sao?

- Điều ấy thì lại khác!

Đinh Hương nhún vai :

- Thế thì hãy để ta cứu hắn sống lại thì sao?

“Ngọc Hồ Điệp” và Trịnh Tây Bắc cơ hồ cùng buột miệng :

- Cô nương có thể cứu được sao?

- Chỉ có thể thôi!

Trịnh Tây Bắc vội nói :

- Cô nương hãy cố cứu ca ca ta nhé!

“Tuyết Sơn Ma Tử” kêu to :

- Không, ta không muốn sông nữa đừng cứu ta.

Tất cả mọi người đều hết sức kinh ngạc :

- Tại sao vậy?

- Ta chỉ muốn chết, sống càng thêm đau khổ cho ta mà thôi.

Đó đúng là lời chân thực của hấn, hiện tại nội tâm hấn đang thống khổ và cũng không có ý nghĩa để sống. Trịnh Tây Bắc kêu nài van xin :

- Ca ca ơi, ca ca nên sống thêm đi.

- Không, không, ta quyết không muốn sống nữa...

Hấn gào lên :

- Ta chỉ muốn chết... biết chưa?

Sắc mặt hấn hằn lên vẻ dễ sợ, hấn cứ như sợ hãi đột nhiên phải sống, hấn sợ sự sống, chỉ muốn chết mà thôi. Hình như Đinh Hương bỏ ngoài tai mọi sự, nàng bước đến gần thân Hàn Đông Nam, “Tuyết Sơn Ma Tử” gào lên :

- Không..

Lý Tiểu Quyên tha thiết gọi :

- Tại sao lại không?

- Ta chỉ muốn chết.

Dứt lời hấn nghiêng răng nhắm mắt, sự tình diễn ra trước mắt khiến cho ai nấy đều run rẩy. Đinh Hương đã đến cạnh Hàn Đông Nam, chỉ pháp nàng nhanh nhẹn điểm tới vào ba nơi đại yếu huyệt của hấn. Nhưng chỉ pháp nàng chưa kịp vuron tới chợt thấy hấn ói ra một ngụm máu đàn dụa, tất cả mọi người đều biến sắc.

Đinh Hương đứng dậy nói :

- Tự hấn tìm cái chết, không ai cứu chữa được nữa.

“Ngọc Hồ Điệp” gào to :

- Cô nương... hãy cứu hấn... cứu cho hấn sống đi!

Bà khóc nức lên, khóc đến độ gần chết ngất. Đinh Hương âm thầm :

- Không còn cách nào cứu được hấn nữa... hấn vốn có thể còn cứu được, nhưng bây giờ hấn đã tự bứt hết huyết mạch rồi, dù có Hoa Đà Biển Thước tái sinh cũng đành bó tay thôi.

“Ngọc Hồ Điệp” vẫn gào lên :

- Nam nhi con, con sao lại làm như vậy...

Bà gào khóc lồng lộn hết sức thê thảm.. Đinh Hương nói :

- Đối với hấn, chết là được giải thoát, nếu hấn sống càng thêm đau khổ. Bá mẫu, như vậy bá mẫu không nên oán trách Trịnh Tây Bắc nữa!

“Ngọc Hồ Điệp” che mặt khóc lớn, đúng lúc ấy Hàn Đông Nam cố lấy hết sức còn lại gọi :

- Mẹ...

Âm thanh hết sức yếu ớt, cơ hồ không còn nghe rõ nữa. “Ngọc Hồ Điệp” cố nén đau khổ đáp :

- Mẹ đang ở bên cạnh con đây.

- Mẹ ơi... con van xin... mẹ một việc... xin mẹ hãy chấp thuận.

- Con nói đi!

- Hãy tha thứ cho... đệ đệ của con... y là một... đệ đệ rất tốt...

- Mẹ...

- Mẹ! Lẽ nào... mẹ không bằng lòng..

- Mẹ bằng lòng!

- Như thế... con đã có... thể nhắm mắt dưới suối vàng...

Hắn nở nụ cười, nụ cười hết sức thê lương. Cả đời hắn gây bao tội ác, trước khi hắn biến thành một người khoan hậu cũng đủ để tự an ủi. Hắn cố sức kêu :

- Đệ... đệ...

- Em đang ở đây.

- Chuyện cũ... chúng ta đừng... nhắc nữa... sau khi ta... chết... đệ chăm sóc cho Tiểu Quyên... giống như ta nhé...

Trịnh Tây Bắc đứng ngăn người, chàng không hiểu trong lòng chàng đang nghĩ những gì. Bây giờ Lý Tiểu Quyên đang gào khóc nức nở. Đột nhiên Hàn Đông Nam há miệng định nói gì đó, nhưng mặt hắn co giật mấy cái, hai chân duỗi ra, hắn đã chết.

Lý Tiểu Quyên khóc thét lên...

- Nam ca ca...

“Ngọc Hồ Điệp” ai oán gọi :

- Nam con ơi...

Một bầu không khí âm ảm thê lương bao trùm cả cốc vắng, bất luận là Hàn Đông Nam lúc sống thế nào, khi hắn chết đi rồi đều được tha thứ hết, khắp nơi chỉ còn lại tiếng khóc.

Lý Tiểu Quyên từ từ đưa ánh mắt đắm lệ áp ứng gọi :

- Hàn ca ca hãy đợi em...

Chưa dứt câu, tay nàng đột nhiên chớp nhoáng vung lên đập ngược về phía “Thiên Linh Cái” của mình. Không ai ngờ Lý Tiểu Quyên có thể đập chưởng tự tuyệt. Trịnh Tây Bắc kinh hoàng buột miệng kêu lên. Thành linh một cánh tay chụp trúng ngay tay Lý Tiểu Quyên, người xuất thủ cứu lại tính mệnh của Lý Tiểu Quyên là Đinh Hương.

Đinh Hương lạnh lạnh quát :

- Cô nương định làm gì đó?

- Để cho ta chết...

- Hắn chết là đủ rồi, cô nương không cần phải chết theo...

- Không, hắn là chồng ta... ta phải chết theo.

“Ngọc Hồ Điệp” từ từ đứng dậy nhìn xác Hàn Đông Nam một lát rồi đi về phía trước, nước mắt vẫn tuôn ướt thắm hai bên má, Trịnh Tây Bắc kêu to :

- Mẹ ơi!

“Ngọc Hồ Điệp” dường như không nghe, bà cứ tiến thẳng về phía trước, Trịnh Tây Bắc gào lên :

- Mẹ! Lẽ nào mẹ không thể tha thứ cho con?

- Ta tha thứ cho con!

- Mẹ không nhận con là con nữa sao?

“Ngọc Hồ Điệp” áp ứng :

- Có lẽ... có lẽ qua một thời gian nữa, ta sẽ nhận lại con là con của ta!

Dứt lời ba thi triển khinh công đi khỏi. Trịnh Tây Bắc thảm thiết gọi :

- Mẹ ơi...

Nhưng “Ngọc Hồ Điệp” hoàn toàn không dừng bước, bà đã vượt ra ngoài cốc mất rồi. Trịnh Tây Bắc ngẩn ngơ đứng lại đau khổ muôn phần, chàng bất động toàn thân. Tiếng khóc của Lý Tiểu Quyên vẫn gào lên từng chap, lâu lắm nàng mới ôm xác Hàn Đông Nam lên đi ra ngoài cốc...

Trịnh Tây Bắc vẫn đứng nguyên tại chỗ cũ, Đình Hương kêu lên :

- Trịnh ca ca, chúng ta lên rồi khỏi đi thôi.

Chàng dường như chẳng nghe thấy điều gì, quỳ hẳn hai chân xuống, Đình Hương vỗ nhẹ nhẹ vào vai chàng :

- Trịnh ca ca...

Chàng như si ngốc nhìn Đình Hương một cái thần thờ, sắc mặt chàng hết sức bi thảm, như mắt hồn không còn hiểu Đình Hương nói gì nữa. Đình Hương đỏ hoe mắt nói :

- Trịnh ca ca! Chúng ta đi thôi.

- Không!

- Sao vậy? Chẳng lẽ ca ca định quỳ ở đây mãi sao?

Trịnh Tây Bắc áp ứng hỏi lại :

- Đình muội muội, phải chăng ta là một kẻ tội nhân?

- Không!

- Thế thì sao chẳng ai chịu tha thứ cho ta? Kể cả Lý Tiểu Quyên và mẹ ta?

- Có lẽ sau này họ sẽ tha thứ cho ca ca...

- Đình muội muội, ta đâu muốn giết hấn, hấn là ca ca của ta, ta kính yêu hấn, rất muốn được sống chung với hấn...

- Muội hiểu ca ca...

- Phải rồi, ta là một tội nhân, ta đây giết chết ca ca ta... ta là một tội nhân... không thể tha thứ cho một tội nhân...

Nói chưa dứt câu ấy chàng khóc rống lên. Đình Hương nói :

- Ca ca đâu có lỗi làm gì, tất cả là y Hàn Đông Nam, tuy ca ca không muốn nhưng cũng không thể... rồi sau này ca ca dần dần sẽ biết, ca ca đâu có lỗi. Chúng ta đi thôi!

Trịnh Tây Bắc vẫn ngơ ngẩn :

- Đúng đó, nên đi thôi.

Cuối cùng rồi chàng cũng di động, đi bộ theo Đình Hương ra khỏi cái cốc này. Ngoài đầu cốc đã mọc lên một nắm mộ dĩ nhiên là của Hàn Đông Nam... một kẻ suốt đời đây tội ác cuối cùng cũng nằm dưới ba tấc đất. Tội ác đã theo hấn mất hấn, máu lệ cũng theo hấn vơi dần. Nhưng hấn vẫn để lại nỗi đau khổ cho ba người là “Ngọc Hồ Điệp”, Lý Tiểu Quyên và Trịnh Tây Bắc vì cái chết của hấn mà không dứt được sự bi thống.

Lý Tiểu Quyên đứng trước một cửa Hàn Đông Nam nước mắt dần dụa. Trịnh Tây Bắc nhìn người tình đầu tiên của mình trong lòng cực kỳ đau khổ, chàng bước lại cạnh nàng gọi lên :

- Tiểu Quyên, hãy tha thứ cho ta...

Nàng quay lại nhìn chàng đầy nước mắt không nói gì.

- Ta không hề muốn giết hấn... Tiểu Quyên, ta không hận hấn mà còn kính yêu hấn, nhưng vì hấn bức bách ta quá lắm ta buộc phải hạ thủ... Tiểu Quyên, tha thứ cho ta nhé!

Lý Tiểu Quyên tha thiết :

- Ta tha thứ cho ngươi... phải dù sao hấn cũng đã chết huống hồ gì hấn còn có ý muốn chết.

- Tiểu Quyên...

Chàng chỉ biết kêu tên nàng mà chẳng biết nói gì. Lý Tiểu Quyên tiếp lời :

- Tất cả đều như giấc mộng... giấc mộng đáng sợ... ta đang tự hỏi, trong giấc mộng ấy ta đạt được những gì? Và đã mất những gì...

Chưa dứt câu nói hai hàng lệ rơi xuống nhoe cả má nàng :

- Ta không trách gì người đâu... như trước đây người chẳng gửi chút tin gì cho ta, ta vẫn tha thứ. Hàn oán giữa chúng ta đã quá nhiều rồi..
- Tiểu Quyên, ta... không biết nói gì với cô nương...
- Không nên nói bất cứ gì... tình yêu đã thành quá khứ, oán hận cũng là quá khứ... Tất cả đều là quá khứ... đều như một giấc mộng thôi...

Nàng cố ức chế bi thiết nói tiếp :

- Mất mát, ta cũng chẳng cảm thấy tiếc, còn điều chưa đạt được ta cũng chẳng buồn bã gì, nhưng trong đời ta, ta vẫn nhớ đã từng yêu một người, đã từng nhớ một người...

Nước mắt tuôn như suối ướt đầm vai áo nàng. Trịnh Tây Bắc đau đớn muốn ngất lịm, chàng nói :

- Tiểu Quyên, ta xin lỗi cô nương.

Nàng cười ảm đạm :

- Không, người chẳng có lỗi gì với ta... đó chỉ là số phận, ta đã nói vốn có yêu một người, nhớ một người, tuy ta lấy một người khác nhưng trước sau hình bóng ấy vẫn ghi khắc trong tâm khảm ta không bao giờ phai nhạt. Thủy chung không bao giờ ta quên được ta và người ấy đã thề nguyện sống với nhau đến bạc đầu cho nhau sung sướng và hạnh phúc, nhưng ta đâu cho ý được cái gì đâu?...

- Tiểu Quyên...

Nàng lại xoay nhìn Trịnh Tây Bắc một cái, rồi nói tiếp :

- Đối với việc ấy ta vẫn canh cánh trong lòng, nhưng rồi, làm lẽ cũng chẳng do giữa hai chúng ta chỉ là một trò đùa của số phận mà hai chúng ta chỉ là vai diễn trong một vở kịch... bây giờ bị kịch đã kết thúc, bị thảm cũng kết liễu chúng ta chẳng có gì nên oán hận nhau, người và ta coi như không còn liên hệ gì với nhau nữa...

Trịnh Tây Bắc ngơ ngẩn nhìn nàng không biết nên nói lời gì!

Bạn đang đọc truyện *Đỗ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Máu nhuộm Khấp Huyết nhai

Lý Tiểu Quyên nói hết những gì muốn nói, trong lòng đã có phần thanh thản. Ba năm rồi nàng chưa bao giờ thanh thản như lúc này. Nàng nhìn Trịnh Tây Bắc nói :

- Trịnh Tây Bắc, chúng ta nên từ biệt ở đây!

Trịnh Tây Bắc vội hỏi :

- Cô nương... đi đâu bây giờ?
- Ta đủ dũng khí để tiếp tục cuộc sống xin người hãy yên tâm.
- Không! Ta muốn hỏi cô nương muốn đi đến nơi nào?

Lý Tiểu Quyên thê thiết đáp :

- Thời người quan tâm đến ta đã qua rồi..
- Bây giờ ta không thể quan tâm tới cô nương được nữa ư?
- Ta vô phúc không dám nhận sự quan tâm ấy.
- Cô nương không bằng lòng cho ta biết cô nương đi đâu ư?
- Đúng vậy!

Trịnh Tây Bắc gượng cười :

- Tiểu Quyên... ta quan tâm đến cô cũng giống như xưa nay ta vẫn quan tâm, hy vọng cô nương hiểu cho ta, cũng hy vọng cô nương hiểu...

- Hiện tại chúng ta nên vĩnh biệt. Có thể ta sẽ về quê cũ của ta, nơi ấy có nhất nhiều kỷ niệm, hãy bảo trọng nhé!

Nàng di động cước bộ bỏ đi. Trịnh Tây Bắc thê thiết nói :

- Tiểu Quyên, cô nương cũng nên bảo trọng, mai đây mong rằng còn có cơ hội được gặp lại cô nương.

Nàng không buồn đáp, vì thực ra nàng cũng chẳng biết nói gì với người nàng từng yêu tha thiết. Tất cả nàng đã nói rồi!

Mộng, đã tỉnh rồi, và cũng đã kết thúc. Thù, hận, tình yêu cũng theo quá khứ tiêu tan. Bóng dáng thê thảm yếu đuối của nàng dần mất bóng...

Đinh Hương thò dài :

- Nàng đúng là một nữ nhân bất hạnh!

Trịnh Tây Bắc áp ứng :

- Phải, nàng là một nữ nhân bất hạnh... nàng yêu một nam nhân và cũng được nam nhân ấy yêu, nhưng tình yêu của họ chỉ là một giấc mộng quá ngắn mà thôi...

Chàng nói xong thờ dài, hồn chàng cũng chìm vào cõi hồi ức mơ hồ... Đinh Hương không muốn gọi lại nỗi thương tâm vì quá khứ của chàng liền nói :

- Bây giờ ca ca định đi đâu?

- Ta... không biết nữa!

- Không biết đi đâu nữa ư?

- Phải, ta chỉ muốn có mình ta nhớ về quá khứ, sự thực ta đã làm được những gì hoặc mất những gì...

Chàng nhìn lại Đinh Hương, ôn nhu nói :

- Đinh muội muội, tạm thời bây giờ muội hãy đi đi.

Đinh Hương hơi biến sắc :

- Muội còn có chuyện muốn nói với ca ca.

- Sau này nói cũng được, bây giờ ta không muốn nghe những gì muội nói cả. Muội hãy đi đi.

Đương nhiên Đinh Hương hiểu tâm trạng lúc này của chàng, nàng u oán thờ dài :

- Thôi được, muội muội xin đi.

- Hương muội, xin hãy hiểu cho tâm trạng của ta nhé.

- Muội hiểu.

Đứt lòi nàng đưa mắt nhìn Trịnh Tây Bắc một lúc rồi chuyển thân uyển chuyển đi. Trịnh Tây Bắc nhìn theo bóng nàng, và thấy trong lòng hết sức thương tâm.

Từ biệt, nàng đã thương tâm từ biệt chàng. Cánh rừng vô cùng tĩnh mịch chỉ còn lại một mình Trịnh Tây Bắc một thân một bóng. Chàng đứng ngây người hồi lâu, ngây người trầm tư... Phải, chàng muốn cô độc một mình hồi tưởng lại quá khứ, cuộc đời chàng đã làm những gì, mất mát những gì?...

Mối tình đầu... như đóa hoa mới nở trong thời gian quá ngắn đã vội tàn. Tình cảm của mẹ chàng, chàng tưởng đã được, lại mất. Tình huynh đệ... lại bị chính tay chàng cắt đứt.

Phải, cuộc đời chàng tưởng là đạt được nhiều lắm, nhưng mất mát cũng quá nhiều, bây giờ chàng nên làm gì?

Cuối cùng chàng cũng dịch cước bộ, đi về phía rừng xa tịch mịch.

Tĩnh dương rồi, lá vàng bay là tả, cô độc một mình chàng. Ba hình ảnh ấy: tịch dương, lá vàng bay và chàng như một bức họa thê lương. Lá vàng bay là tả cũng giống cuộc đời chàng, bay xuống đất... không có nơi dựa thân. Tùy gió đưa đi... phiêu lãng... Cuối cùng bóng chàng biến mất giữa rừng lá vàng bay toả tả... Chàng đi về đâu vậy? Về nơi nào?

... “Khấp Huyết nhai” ở lơ lửng giữa một vực sâu một bên là núi cao ngàn trượng một bên là một cánh rừng già tịch mịch hiện ra với một dáng vẻ dễ sợ vì

đầy khí tử vong.

Vài ngày sau, Trịnh Tây Bắc cuối cùng cũng đã đến “Khấp Huyết nhai”. “Bạch Mi Tiên Ông” và Lôi Ngọc Quỳnh đang bị giam giữ ở nơi đây. Lôi Ngọc Quỳnh là mối tình thứ hai của đời chàng, chàng không thể bỏ nó giống như mối tình với Lý Tiểu Quyên, để xảy ra hết sức bi thảm.

Chàng nhìn lên “Khấp Huyết nhai” ở trên cao ba mươi trượng, một con đường bằng phẳng những bậc đá dẫn ngoằn ngoèo lên trên nhai, Trịnh Tây Bắc nhớ đến lúc Trương Đại Quân nghe tin Lã Phương Phương chết, hấn cười lớn và chuyênh hấn mạo nhận tên chàng để mở “Giang hồ đồ trường” bất giác chàng nổi sát khí kinh người. Chàng búng thân lên đến trước bậc đá, đưa mắt nhìn lên thấy bên trên chẳng có chút gì động tĩnh trừ ba chữ “Khấp Huyết nhai” đỏ chói lấp lánh như đe dọa người.

Chàng búng thân lần nữa, nhắm hướng lên thẳng bậc đá, chỉ búng thân một cái, Trịnh Tây Bắc đã vượt hơn mười bậc, đột nhiên... một tiếng quát lạnh lùng xé bầu không khí :

- Đứng lại!

Tiếng quát vừa dứt, hơn mười bóng hắc y đột nhiên xuất hiện chặn đường chàng, mỗi bóng đều mặc áo đen và thêu giữa ngực một bàn tay quỷ xòe móng vuốt.

Lão nhân đứng đầu tay cầm nhuyễn tiên lạnh lùng quát hỏi :

- Người nào đó?

Trịnh Tây Bắc ngạo mạn :

- Ta đây!

- Các hạ là ai?

- Trịnh Tây Bắc!

Bọn áo đen giật mình, lão nhân đứng đầu biến sắc mặt quát hỏi :

- Ngươi là Trịnh Tây Bắc?

- Phải!

Lão nhân cổ gượng nở nụ cười :

- Ngươi là Trịnh Tây Bắc cũng mặc đến đây làm gì?

- Tìm Trương Đại Quân!

Lão nhân áo đen lại biến sắc mặt, Trịnh Tây Bắc không gọi là “Trương nhai chủ” mà lại gọi thẳng tên tục khiến lão nổi giận. Lão đảo lộn nhuyễn tiên quát to :

- Tìm Trương nhai chủ có chuyện gì?

Trịnh Tây Bắc cười lạnh một tiếng :

- Đương nhiên là có việc.

Lão nhân ấy hùng hổ :

- Tìm chết?

Trịnh Tây Bắc cười sung mãn sát khí :

- Có thể như thế.

- Nếu đã tìm chết hà tất phải tìm Nhai chủ chúng ta, tìm ta cũng được rồi.

- Lão làm được không?

- Đương nhiên.

Trịnh Tây Bắc cười lớn ngạo mạn quát to :

- Tránh đường!

Cùng với tiếng quát, Trịnh Tây Bắc vọt lên trước mặt lão nhân, lão nhân quát nhuyển tiên một vòng tròn từ trên cao đánh xuống thấp, âm lạnh gầm lên :

- Các hạ nên ngoan ngoãn xuống khỏi đây...

- Các ngươi không tránh đường phải chăng?

Tiếng quát ấy của chàng sung mãn sát khí hai mắt tóe lửa hung quang nhìn lão nhân áo đen, chuẩn bị xuất thủ. Lão nhân ấy hùng hổ không kém :

- Ngươi xuống hay không xuống?

Trịnh Tây Bắc không còn nhẫn nại được nữa, chàng gầm to :

- Muốn chết hả?

Giữa tiếng gầm ấy “Bình” một chưởng đánh tới người lão nhân áo đen. Giữa lúc ấy lão nhân cũng xuất thủ, nhuyển tiên của lão cũng kịp thời vọt ra từ trên quét xuống dưới, song phương phát động thế tấn công đầu tiên đều cực nhanh, cực kỳ hung hiểm. Chưởng lực của Trịnh Tây Bắc và nhuyển tiên của lão nhân song song tấn công vào mặt đối phương.

Trịnh Tây Bắc vẩy mạnh tay trái lại đánh thêm một chưởng nữa. Lão nhân áo đen chiếm được vị trí đứng trên cao, nhuyển tiên đảo lộn tay tả cũng đánh thêm một chưởng. Dù thế lão cũng vẫn bị chưởng lực của Trịnh Tây Bắc đẩy lùi lại ba bước.

Mười lão nhân khác thấy thế ai cũng đều chấn động, cùng quát lên một tiếng đồng xuất thủ tấn công Trịnh Tây Bắc. Mười luồng chưởng phong như núi đổ đè ép xuống người chàng. Dưới mười chưởng lực này dù có mình đồng da sắt cũng có thể tan tành thành mảnh vụn.

Trịnh Tây Bắc thấy thế trườn theo lùi lại mười trượng... lùi xuống bậc thang đá. Lão nhân áo đen đắc ý cười :

- Trịnh Tây Bắc, lên đây nữa đi!

Trịnh Tây Bắc nổi giận nghiêng răng thành tiếng canh cách. Lão nhân đắc ý bồi thêm :

- Sao? Sợ rồi ư?

Trịnh Tây Bắc cười gằn, chàng không thèm đáp, bước lên luôn mấy bậc đá... năm bậc... mười bậc.... mười năm bậc... khi Trịnh Tây Bắc bước lên tới bậc thứ hai mươi, lão nhân rống lên :

- Tìm chết ư?

Nhuyển tiên quét vùn vụt tới, nhưng chưa kịp chạm vào người chàng, tay hữu Trịnh Tây Bắc đã bắn ra một chỉ “Thiên Linh Nhất Chỉ thần công” điểm tới, một tiếng rú thê thảm, thân hình lão nhân đột nhiên đảo lộn rơi xuống đất.

Trịnh Tây Bắc vươn tay đỡ chụp lấy thân lão, đang lúc đó... tiếng quát rống lại nổi lên, mười luồng chưởng lực lại cuốn đến bên chàng, sức mạnh như sóng gầm. Trong lúc hoảng hốt, Trịnh Tây Bắc tung thân lão nhân trong tay lên làm bia đỡ chưởng lực. Lại có tiếng rú thảm khốc... bọn lão nhân áo đen giết mình, không ngờ Trịnh Tây Bắc lại đem thân lão nhân áo đen làm bia đỡ, bị mười luồng chưởng đánh trúng, người lão đã nát bấy.

Mười lão nhân kia ngậy người! Đột nhiên... một tiếng gầm dễ sợ cất lên, thân hình Trịnh Tây Bắc như một luồng chớp vọt lên trên mang theo công lực toàn thân. Chưởng phong chàng điên cuồng đảo lộn. Tiếng rú thảm khốc liên tiếp âm thanh đàn xen thành bản nhạc kỳ quái khiến người ta rùng mình.

Nhân ảnh đảo lộn, máu thịt tung rơi. Từng xác người thi nhau ngã xuống, cuộc thảm sát diễn ra tại “Khấp Huyết nhai”. Máu đỏ loang chảy xuống những bậc đá, rất lâu những tiếng rú thảm khốc và rên xiết mới dứt. Bậc thang ngổn ngang thi thể, vừa chết vừa trọng thương cực kỳ thảm khốc.

Trịnh Tây Bắc bung thân vọt lên bậc thang, khi chàng chuẩn bị bắn thân lên “Khấp Huyết nhai”, bỗng một tiếng cười lạnh như chưởng vọng lại. Trên nhai đứng sừng sững một trung niên thư sinh ước độ bốn mươi tuổi, hai bên cạnh tả hữu gã có bốn mỹ nhân áo đen. Trung niên thư sinh lạnh lùng cười nói :

- Các hạ có phải là Trịnh Tây Bắc không?

- Phải!

Trung niên thư sinh phe phẩy cán quạt :

- Không biết các hạ đến đây làm gì?

- Tìm người!

- Ủa, tìm người ư?

Bạn đang đọc truyện *Đô Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Yêu nữ và ma khúc

- Đúng vậy.

- Nếu thực là tìm người tại sao các hạ lại xuống tay giết nhiều người đến thế, việc ấy các hạ giải thích thế nào?

Trịnh Tây Bắc cười ngao mạn :

- Chúng tự tìm cái chết, sao lại trách ta?

- Các hạ đừng cố cãi lý!

- Tại hạ việc gì phải cãi lý?

- Các hạ nói thử xem tại sao chúng lại tìm chết?

- Chúng ngăn cản ta lên nhai, ta đã nói tới đây tìm người, theo quy củ giang hồ, chúng phải lập tức dẫn ta đi gặp người chứ sao lại cứ đòi thắng ta?

- Các hạ đến đây tìm ai?

- Trương Đại Quân, xin hỏi các hạ là ai?

- Phó nhai chủ bản nhai!

- Ta tìm Trương Đại Quân.

- Nhai chủ không có mặt ở đây.

- Thực không có mặt hay giả vờ không có mặt?

- Đương nhiên là thực không có mặt, có việc gì nói với ta cũng được.

- Ngươi liệu có đảm đương nổi không?

- Ta không tin có chuyện gì mà ta không đảm đương nổi.

- Thế thì cực hay, xin hỏi “Bạch Mi Tiên Ông” và Lôi cô nương...

- Hai người đó có mặt trong nhai.

- Hôm nay ta đến đây là chỉ để nói các ngươi hãy thả hai người đó.

- Không thả thì sao?

- Bọn môn nhân chết nằm dưới đó chính là tấm gương đấy!

- Thế thì xin mời các hạ động thủ!

Trung niên thư sinh áo đen lạnh lùng nói câu ấy nhưng sắc mặt trước sau không hề thay đổi, chẳng lộ mảy may tình cảm gì, chiếc quạt cứ phát nhè nhẹ. Trịnh Tây Bắc từ từ bước lên... Trung niên thư sinh và bốn nữ nhân điểm lệ cực kỳ cũng từ từ lùi bước...

Trịnh Tây Bắc đã gần lên tới “Khấp Huyết nhai”, chàng quét mắt nhìn quanh, núi đá chập chùng và một cánh cửa động không có nhà cửa gì nữa. Trịnh Tây Bắc lạnh lùng hỏi :

- Ngươi thực không chịu thả người?

- Đúng!

Trịnh Tây Bắc bật cười lớn :

- Các ngươi việc gì phải bức ta ra tay xuất thủ?

Trịnh Tây Bắc chưa dứt lời, bốn mỹ nhân áo đen đã vây chàng vào giữa, nhưng chàng vẫn an nhiên cười lạnh...

Trung niên thư sinh lay động thanh quạt trầm giọng :

- Các hạ đã đủ sức giết mười một lão nhân tất võ công rất cao, ta rất kính phục...
- Các ngươi thực có muốn lãnh giáo nữa không?
- Đúng đó.

Trung niên thư sinh vừa dứt lời, cánh quạt xòe tới, một chiêu chớp nhoáng xuất ra tấn công, chỉ thấy bóng quạt lay động, liên tục ba chiêu biến ảo khác nhau tấn công Trịnh Tây Bắc. Chàng nổi giận gầm to :

- Muốn chết hả?

Tay tả phát ngang tay hữu chàng đánh liền ba chưởng. Thế xuất thủ của Trịnh Tây Bắc cực kỳ mau lẹ đến kinh người, hình như trung niên thư sinh bị bắt ngờ và không định liệu được võ công chàng lại cao siêu xuất kỳ đến thế, bị bức bách lùi liên tục.

Thình lình... nhiều tiếng quát lạnh lạnh, bốn mỹ nhân áo đen phân thành bốn phương vị rồi ở bốn phương vị khác nhau cả bốn đồng loạt xuất thủ tấn công Trịnh Tây Bắc, thế xuất thủ của bốn nàng hết sức lợi hại.

Chưởng thế vừa phát bỗng nhiên bốn điệu nhạc kỳ dị cũng phát ra từ miệng bốn mỹ nhân... Bốn bóng mỹ nhân chuyển động cực nhanh quay quanh Trịnh Tây Bắc khiến chàng hoa mắt có cảm giác là hàng trăm nhân ảnh chuyển động không có chỗ nào để tránh né nữa. Tiếng âm điệu ấy vẫn riu rít như có một ma lực quyến rũ. Trịnh Tây Bắc như bị âm điệu ấy mê hoặc đầu óc, hình như công lực giảm đi rất nhiều. Trung niên thư sinh cười tự mãn :

- Trịnh Tây Bắc, đó là “Ma khúc yêu nữ trận”... kẻ nào bị vây khốn ắt chẳng toàn mạng, ha ha ha...

Chuỗi cười như điên cuồng của trung niên thư sinh nghe ra có vẻ ghê rợn lắm. Trịnh Tây Bắc liên tục xuất thủ mang theo toàn bộ công lực, thế nhưng chẳng những không đánh trúng mục tiêu mà đến một chéo áo đối phương chàng cũng không sao chạm tới được. Chàng nhớ đến “Thiên Linh Nhất Chỉ thần công” nhưng bóng người chuyển động có hàng trăm nhân ảnh không biết bóng nào là người thật, bóng nào là ảnh ảo. Chàng không có cách nào xuất thủ thi triển “Thiên Linh Nhất Chỉ thần công”.

Bốn điệu nhạc lại biến đổi thành sắc nhọn... nghe lọt vào tai khiến tâm thần Trịnh Tây Bắc lao đảo... cơ hồ không có sức lực đâu để tấn công nữa. Nếu không chân lực hơn người của chàng đã bị khống chế lâu rồi. Khúc nhạc lại biến tựa như mưa rên... tựa như quỷ khóc khiến người nghe chỉ muốn rã rời. Trịnh Tây Bắc cố kháng cự... Chưởng ảnh lẫn lộn với bóng ma âm xáo lộng khiến Trịnh Tây Bắc xuất hạn toàn thân, chân nguyên bị tiêu hao gần hết, chiêu thế tấn công của bốn mỹ nhân chậm dần.

Kỳ thực, bốn mỹ nhân thi triển “Ma khúc yêu nữ trận” cũng rất hao tổn chân nguyên, thiết tưởng nếu bốn nàng không có công lực kinh người đâu đủ khả năng tấu lên khúc nhạc nhiếp hồn ấy mà vẫn xuất thủ tấn công?

Trận thế này xưa nay chưa có ai chịu nổi ba chiêu. Vậy mà nhờ có võ công tuyệt thế của mình Trịnh Tây Bắc đã chịu đựng được hết khúc nhạc... sau khi khúc nhạc chấm dứt, bốn mỹ nhân tiêu hao hết chân lực ngã rạp xuống. Quả nhiên... ma điệu ngừng hẳn! Hàng trăm nhân ảnh biến mất... chỉ còn bốn mỹ nhân nằm dưới đất. Trịnh Tây Bắc lao đảo, trong lúc cực lẹ thoáng chốc ấy, trung niên thư sinh đã xòe quạt quét tới vô cùng lợi hại. Một tiếng hự trầm uất. Trịnh Tây Bắc đã bị chiếc quạt đánh trúng, thân chàng loạng choạng lui lại mười bước máu huyết đảo lộn cơ hồ muốn phun ra khỏi miệng. Trung niên thư sinh vừa đánh trúng một chiêu, chiêu thứ hai đã như sấm sét đánh tới.

“Bình!” Cuối cùng Trịnh Tây Bắc đánh ngã xuống... thiết tưởng thân mình Trịnh Tây Bắc đâu phải mình đồng da sắt, làm sao có thể gượng nổi trong một thời gian dài bị tiêu hao chân nguyên, trong lúc đang hoang mang lại trúng liền hai chiêu tận công lực như thế? Không biết qua đã bao lâu chàng mới hồi tỉnh lại, chàng dụi mắt nhìn bốn bề đều là màu hắc ám, chỗ chàng nằm là một nhà lao bằng sắt. Trịnh Tây Bắc vội đứng dậy, chợt cảm thấy toàn thân đau đớn, chàng liền ngồi xếp bằng xuống điều tiết, hơi thở và trị liệu thương thế, nửa giờ sau mới phục hồi công lực.

Lao ngục này dường như không chỉ có một phòng giam giữ chàng mà còn nhiều phòng giam khác nữa vì Trịnh Tây Bắc mơ hồ nghe xa xa có tiếng rên rỉ của ai đó... Đang lúc ấy có tiếng bước chân từ ngoài lao vọng lại. Trịnh Tây Bắc chuyển thân nhìn ra chân sông, một người mặc áo đen tay bụng mâm com đã tiến đến trước phòng giam chàng dứt com vào, hẩn nhìn Trịnh Tây Bắc cười lạnh lẽo :

- Mời các hạ ăn chút lương thực này!
- Đa tạ!
- Không ngờ võ công cái thế mà các hạ lại bị thành tù nhân ở đây, đó là chuyện bất ngờ.
- Thắng bại là lẽ thường, đâu có lạ.

Tên áo đen chuyển thân đột nhiên Trịnh Tây Bắc gọi :

- Khoan đã!

Bị tiếng kêu ấy tên áo đen dừng chân xoay lại hỏi :

- Không biết các hạ có gì dặn bảo?
- Không dám dặn bảo, là tại hạ có mấy việc muốn hỏi.
- Cứ hỏi.
- Nơi đây là nơi nào?
- “Tử Lao”
- “Bạch Mi Tiên Ông” và Lôi Ngọc Quỳnh cũng bị giam ở đây sao?
- Không.

Trịnh Tây Bắc kinh ngạc :

- Nếu không họ bị giam giữ ở đâu?
- Ta không biết.
- Làm cách nào mới biết?
- Trong bản nhai đây ngoài “Tử Lao” và “Thiên Lao” còn có một bí lao nhưng bí lao này chỗ nào, trừ Nhai chủ bản nhai bọn thuộc hạ cũng không mấy ai được biết.
- Nhai chủ các vị đi đâu vậy?
- Không biết.
- Phó nhai chủ là ai thế?
- “Nhiếp Hồn vũ sĩ”.

Trịnh Tây Bắc gật đầu, lại hỏi thêm :

- Các hạ là Tổng quản ở lao này ư?
- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc định nói gì đó nhưng chàng lại thôi, tên áo đen ấy hỏi lại :

- Các hạ còn muốn hỏi gì nữa không?
- Thừa không.

Hắn mỉm cười chuyển thân đi về hướng lao thất khác, đến một cửa lao hắn thò đầu vào nhìn một lúc thấy bên trong không có động tĩnh gì hắn mới rút một xương chìa khóa trong lưng lách cách mở cửa bước vào. Không lâu, hắn kéo ra một thân người áo đen gầy ốm khô khốc như một que củi. Hắn gài cửa ngược lại cài xương chìa khóa vào người vác cái xác vừa kéo ra về phía ngoài lao. Trịnh Tây Bắc sức nghĩ ra một kế, chàng kêu :

- Bằng hữu, khoan đã.

Tên áo đen dừng chân lại hỏi :

- Có chuyện gì?
- Người ấy là ai vậy?
- Môn nhân bản nhai, hắn bị phạm môn quy bị giam giữ cho đến chết.

Trịnh Tây Bắc cười hỏi :

- Bằng hữu thả ta ra có được không?

Tên áo đen biến sắc :

- Thả ngươi ra ư?

- Vâng.
- Ngươi không đùa đấy chứ?
- Sao lại đùa giỡn?
- Đây, ta chỉ có một cái đầu, ta còn muốn sống ít ra vài năm nữa!
- Bằng hữu không đồng ý sao?
- Ngươi cho rằng ta dám đem sinh mệnh ta ra đùa giỡn à?

Trịnh Tây Bắc cười nhạt lạnh lùng :

- Không đồng ý cũng phải đồng ý.
- Ngươi định dùng cách nào?

Trịnh Tây Bắc quát lên lạnh lùng :

- Cách này, ta cần phải hạ thủ!

Tên áo đen cười lên ha hả :

- Ngươi dùng cách nào hạ thủ..

Câu nói của hắn chưa dứt, chỉ phong tay hữu Trịnh Tây Bắc búng một chỉ, một tiếng rú lên, tên áo đen ngã vật xuống đất. Trịnh Tây Bắc vươn tay ra chỉ thấy thân hình tên áo đen bị hút vào nhà lao, tay tả Trịnh Tây Bắc thò ra lấy xâu chìa khóa trong người hắn.

Xâu chìa khóa này còn đến hơn mười chiếc khác nhau, Trịnh Tây Bắc phải thử hết mọi chìa mới mở được cánh cửa. Trịnh Tây Bắc vọt ra vắt xâu chìa khóa lại trên thân tên áo đen, cất bước ra luôn lao môn. Tiến nhập một đường thông đạo, chuyển vào một thạch thất, đột nhiên..

Chàng nghe trước mặt có âm thanh nữ nhân vọng lại :

- Bẩm báo Phó nhai chủ, Trịnh Tây Bắc ra sao?
- Đã nhốt y vào “Tử Lao”.
- Đợi Nhai chủ về xử trí chăng?
- Không cần đợi gì hết, y đã giết mười môn hạ của ta, ta có quyền xử tử y.
- Bao giờ xử tử y?
- Ta đã sai thủ hạ đem cơm nước cho y, đợi y ăn no rồi sẽ tính sau.

Trịnh Tây Bắc lạnh lẽo quát ta :

- Trịnh Tây Bắc đâu có thể dễ chết thế được?

Vừa quát chàng vừa phi thân vào đại sảnh, chợt thấy trong đại sảnh đứng nghiêm hơn mười tên áo đen, giữa sảnh “Nhiếp Hồn vũ sĩ” ngồi chễm chệ, bốn nữ nhân áo đen cung kính đứng sau lưng.

Tất cả mọi người có mặt vì sự xuất hiện đột ngột của Trịnh Tây Bắc đều thất kinh.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Song hùng tranh đoạt

“Nhiếp Hồn vũ sĩ” biến sắc mặt đứng dậy, Trịnh Tây Bắc cười lạnh lùng nói :

- “Nhiếp Hồn vũ sĩ” và “Ma khúc yêu nữ trận” quả nhiên lợi hại!

“Nhiếp Hồn vũ sĩ” run giọng :

- Ngươi.... làm sao ra được đây?

Trịnh Tây Bắc cười lớn :

- Đương nhiên là từ “Tù lao” ra đây.

Sự xuất hiện của Trịnh Tây Bắc đích xác đã làm mọi người hoảng sợ vì đây là điều không thể xảy ra, Trịnh Tây Bắc đã bị giam ở trong “Tù lao” làm sao có thể ra đây được? Đang lúc ấy... Trịnh Tây Bắc từ từ tiến lại phía “Nhiếp Hồn vũ sĩ”. Bốn nhân ảnh áo đen chuyển động, bốn mỹ nhân áo đen thân pháp cực mau đã chặn trước mặt chàng... đột nhiên... không đợi bốn người đứng vào phương vị, Trịnh Tây Bắc tức thì xuất thủ, một chưởng tung ra, thân hình chàng như ánh chớp xẹt tới cạnh “Nhiếp Hồn vũ sĩ” đánh luôn một chưởng nữa.

Trịnh Tây Bắc đã có kinh nghiệm đối địch, ở lần trước lên không dễ bị “Ma khúc yêu nữ trận” khống chế. Chưởng Trịnh Tây Bắc vừa đánh tới, “Nhiếp Hồn vũ sĩ” liền xuất chiêu người gã liền lùi lại. Tay hữu Trịnh Tây Bắc búng một chỉ quất to :

- Ngã xuống!

“Bình”! Thân hình “Nhiếp Hồn vũ sĩ” lơ lửng trên không rơi xuống đất “Bình” một tiếng. Thân ảnh Trịnh Tây Bắc chớp nhoáng tiến đến tóm lấy “Nhiếp Hồn vũ sĩ”.

Giữa lúc ấy, bốn thân ảnh của bốn mỹ nhân áo đen như bốn chiếc bóng lướt tới Trịnh Tây Bắc, tay ngọc cũng giơ lên tấn công, trận thế liền bày ra. Trịnh Tây Bắc gầm lên :

- Các ngươi không cần mạng của “Nhiếp Hồn vũ sĩ” ư?

Bốn mỹ nhân cùng giật mình chiêu thức đánh miễn cưỡng thu lại bốn cặp mắt tóe lửa nhìn Trịnh Tây Bắc lóe lên sát khí :

- Các ngươi nếu dám xuất thủ ta sẽ giết tên Phó nhai chủ này trước.

Tất cả mọi người đều trừng mắt kinh dị. Trịnh Tây Bắc giơ cao cái thân “Nhiếp Hồn vũ sĩ” trên tay, chàng vỗ vào hay huyệt “Phản Hồn” và “Mệnh Môn” của gã “Nhiếp Hồn vũ sĩ” khiến gã ói ra một cục máu, từ từ tỉnh dậy. Trịnh Tây Bắc cười gần :

- Phó nhai chủ, không ngờ ngươi lại rơi vào tay ta nhỉ?

“Nhiếp Hồn vũ sĩ” đưa cặp mắt căm hờn nhìn Trịnh Tây Bắc, gã cười sắc lạnh :

- Ngươi muốn gì bây giờ?

- Có thể giết ngươi, có thể không giết ngươi... bất quá, tùy theo ngươi trả lời những câu hỏi của ta...

- Hỏi gì?

- “Bạch Mi Tiên Ông” và Lôi cô nương đâu?

- Không biết!

- Ngươi không chịu nói ư?

- Ta không biết họ bị giam giữ ở chỗ nào.

- Bí lao ở chỗ nào?

- Không biết.

- Ngươi thực không chịu nói ư?

- Ta không biết ngươi bảo ta nói sao?

Trịnh Tây Bắc nghĩ thầm: “Bí lao có Trương Đại Quân là biết ở đâu, có lẽ điều đó là đúng thật...” Suy nghĩ xong, chàng lạnh lùng hỏi thêm :

- Bao giờ thì Trương Đại Quân trở về?

- Không biết.

- Sao cái gì ngươi cũng không biết thế?

- Đúng vậy.

Trịnh Tây Bắc từ từ đưa tay hữu ra, tất cả môn nhân “Khấp Huyết nhai” đã biến sắc, chỉ cần chàng đập một chương “Nhiếp Hồn vũ sĩ” làm sao còn sống nữa.

Đột nhiên Trịnh Tây Bắc lại bỏ xuống, chàng nhắc thân “Nhiếp Hồn vũ sĩ” lên quay vào đường thông đạo phi thaam chớp nhoáng. Chàng quay trở lại chỗ “Địa lao” nơi chàng bị giam giữ, lấy xâu chìa khóa trên thân tên áo đen, sau đó quăng “Nhiếp Hồn vũ sĩ” vào phòng lao. Khóa trái cửa lại, chàng lạnh lùng nói :

- “Nhiếp Hồn vũ sĩ” ngươi chịu khó nằm trong này ít ngày nhé!

Chàng lấy cái chìa khóa phòng giam ấy, còn xâu chìa khóa cũ chàng vất lại. Liền ra khỏi thông đạo. Đột nhiên bên ngoài thạch thất vọng lại nhiều tiếng hò hét. Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn ra chợt thấy trong đại điện mấy chục tên hắc y biến đi đâu mất.

Trịnh Tây Bắc lấy làm kinh ngạc! Chàng búng thân lên ra khỏi thạch động, đưa mắt nhìn xa lại thấy bốn mỹ nhân áo đen đang vây tấn công một thiếu nữ áo xanh. cuộc ác đấu khó phân thắng bại. Thiếu nữ áo xanh ấy là Đinh Hương. Nàng bị vây khốn trong trận, nhất thời không thể thoát thân, hơn mười hắc y nhân vây thêm một vòng vây đen đặc bên ngoài.

Sự xuất hiện của Đinh Hương khiến Trịnh Tây Bắc càng thêm kinh ngạc. Chàng gầm lên một tiếng :

- Dừng tay!

Cùng với tiếng gầm, thân hình chàng bay vút tới, một chương đánh ra. “Bình” một tiếng mang theo toàn bộ công lực chàng phát ra. Bốn mỹ nhân áo đen vội bắn thân tạt hết ra ngoài. Trịnh Tây Bắc quét mắt quát:

- Các người thực muốn tìm chết ư?

Đinh Hương vội vàng kêu :

- Trịnh ca ca không sao chứ?

Trịnh Tây Bắc gật đầu, chàng nhìn bốn mỹ nữ áo đen :

- Các người như muốn chết, hãy lại đây thử xem!

Bốn mỹ nữ ấy không ai dám mạo hiểm xuất thủ. Trịnh Tây Bắc quay sang Đinh Hương, Đinh Hương nói :

- Trịnh ca ca, chúng ta đi thôi!

- Đi đâu chứ?

- Không phải ca ca cần tìm “Khấp Huyết nhai chủ” đấy sao?

Trịnh Tây Bắc chấn động vội hỏi :

- Muội muội biết hắn ở đâu ư?

- Đúng vậy!

- Hắn ở đâu?

- Cứ đi theo muội muội.

- Được

Liền đó hai người song song bắn thân xuống “Khấp Huyết nhai”, Đinh Hương cùng Trịnh Tây Bắc phi hành về phía cánh rừng...

Trịnh Tây Bắc vội hỏi :

- Hương muội, sao muội muội biết ở nơi đây?

- Muội đi theo ca ca đấy.

- Để làm gì?

- Muội... sợ ca ca... sợ lỡ ca ca xảy ra biến cố gì!

Trịnh Tây Bắc mỉm cười, Đinh Hương hơi liếc chàng, nói tiếp :

- Muội muội nhìn thấy ca ca vào “Khấp Huyết nhai”, nếu trong vòng một giờ mà ca ca không trở ra, muội muội sẽ giết sạch môn hạ “Khấp Huyết nhai” không ngờ ca ca lại bình yên vô sự.

Trịnh Tây Bắc gượng cười :

- Không ngờ muội muội lại quan tâm đến ta như thế.
- Muội muội không quan tâm đến ca ca thì quan tâm ai?

Trịnh Tây Bắc mỉm cười :

- Hương muội, chuyện xảy ra mấy hôm trước, Hương muội bỏ qua cho ta!
- Muội muội nào có trách gì ca ca đâu?

Hương muội rời khỏi “Thập Chi cốc” mấy hôm rồi?

Ba hôm, thế nhưng, ca ca có biết trong mười ngày qua đã xảy ra những chuyện gì không?

- Hương muội cứ nói nghe thử.
- Ca ca có biết “Kim Chủy môn” và “Khấp Huyết nhai” đã gây thành một kiếp sát giang hồ chưa?
- Kiếp sát?
- Đúng vậy, bốn phái Hoa Sơn, Chung Nam, Điểm Thương và Côn Luân đã bị “Kim Chủy môn” và “Khấp Huyết nhai” tiêu diệt rồi!
- A!
- Trước đây mười ngày, cả bốn môn phái ấy đều xảy ra huyết máu chảy thành sông đấy!
- Thực... thực có chuyện ấy ư?
- thực có!
- Quả là... dễ sợ quá!
- Hôm qua, Môn chủ “Kim Chủy môn” và Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” và muốn tranh đoạt chức Minh chủ võ lâm nên có ước hẹn quyết đấu, kẻ nào bại phải gia nhập làm môn hạ đối phương!
- Thế hai phái ấy định hợp nhất ư?
- Đúng.

Trịnh Tây Bắc chau mày nói :

- Hôm nay chính là ngày quyết đấu của chúng phải không?
- Đúng, ngoài ra còn có một người tìm ca ca.
- Ai?
- Đồ đệ của “Thần Bí chủ nhân” “Bách Độc Khách”.

Trịnh Tây Bắc chấn động, vội hỏi :

- Họ tìm ta làm chi?
- không biết!
- Họ đang ở đâu?
- Ba ngày trước muội muội gặp họ, nhưng bây giờ họ đi đâu, muội muội hoàn toàn không biết.

Vừa phi hành vừa nói chuyện hai người đã vượt qua mấy dặm đường. Bấy giờ họ đã tới một vùng núi chập chùng, Đỉnh Hương chợt dừng chân, Trịnh Tây Bắc ngạc nhiên cũng dừng chân theo nàng.

Đinh Hương nói :

- Đã tới rồi đấy!
- Chúng hẹn ở nơi đây ư?

Đinh Hương chỉ xuống một khoảng đất trống rộng nằm dưới một chân núi nàng nói :

- Ca ca hãy nhìn xuống xem?

Trịnh Tây Bắc nhìn theo hướng của nàng, dưới khoảng đất trống ấy Môn chủ “Kim Chùy môn” Bốc Thiên Lăng đang đứng dựa gốc cây, sau lưng hắn là Phó môn chủ lục y điểm phụ và “Vô Thường Khách”. Chàng buộc miệng :

- Thì ra là hắn...

Chàng chưa kêu hết câu, bỗng một tiếng hú dài vọng đến, tiếp theo đó là một bóng nhân ảnh như bay chạy đến.

Kẻ ấy chính là Trương Đại Quân, sau họ Trương còn có một lão nhân thấp bé và một thiếu phụ dung mạo cực kỳ xấu xí. Bốc Thiên Lăng cười ha hả :

- Trương nhai chủ quả là đúng hẹn!

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” cười gằn đáp :

- Để Bốc môn chủ đợi lâu, bản nhân lấy làm có lỗi!

Bốc Thiên Lăng nghiêm nét mặt lạnh lùng nói :

- Trương nhai chủ, hôm nay chúng ta quyết đấu không được cho môn nhân tham dự, ngươi có đồng ý không?
- Được!
- Kẻ nào bại tất phải gia nhập làm môn hạ kẻ thắng được chăng?
- Đúng vậy.
- Thế thì mời Nhai chủ đề nghị cách quyết đấu.

Trương Đại Quân lạnh như băng :

- Chúng ta sẽ dùng khinh công, chưởng lực, ám khí phân làm ba cuộc đấu được chăng?
- Được lắm!
- Cuộc đấu thứ nhất là gì?
- Chưởng lực!
- Cách đấu như thế nào?
- Chúng ta trực diện đỡ ba chưởng xem ai lùi lại xa hay gần, kẻ lùi xa là thua.
- Như thế thì hay lắm.

Hai người nhảy tới ba bước, Trương Đại Quân lạnh lẽo nói :

- Mời Bốc môn chủ!
- Mời Trương nhai chủ!

Trương Đại Quân cười nhạt :

- Bốc môn chủ cứ xuất thủ trước.
- Xin tiếp quyền!

Vừa dứt tiếng, tay hữu Bốc Thiên Lăng đánh liền một chưởng, Trương Đại Quân quát lên một tiếng, chưởng vung liền ra đỡ. “Bình”! Song chưởng chạm vào nhau, cả hai đều thi triển hết công lực, chột cuồng phong nổi lên, hai người cuốc bộ đều không ổn, song song lùi một bước. Cả hai người đều biến sắc, vã mồ hôi.

Chương đầu tiên ấy có thể nhận thấy công lực của cả hai bên đều bất phân thắng bại. Trương Đại Quân cười gằn một tiếng :

- Nội công Bốc môn chủ thật tinh thuần!

Bốc Thiên Lăng lạnh lẽo nói :

- Không dám, không dám! nội lực của Trương nhai chủ khiến Bốc mỗ tâm phục.

Vừa nói hai người lại lướt tới ba bước! Bốc Thiên Lăng lạnh lẽo nói :

- Mời Trương nhai chủ!

- Mời!

Bốc Thiên Lăng gầm lên, chương thứ hai lại đập ra. Trương Đại Quân cũng gầm lên, vận toàn bộ công lực phát xuất.

“Bình”! Chương lần này hai người đều vận hết công lực bình sinh hùng hãn hơn trước rất nhiều. Hai bóng nhân tách ra.

Mắt Trịnh Tây Bắc và Đinh Hương nhìn chăm chú, bất giác buộc miệng kêu lên. Một người lùi lại mười bước, một người lùi lại bảy tám bước, chương thứ hai trực đối ấy đã phân thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Đô Bá Chi Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Song hùng tranh chủ

Người thối lui mười bước mới gượng ổn định cước bộ. Nhai chủ “Kháp Huyết nhai” Trương Đại Quân chỉ lùi có bảy tám bước. Thắng bại đã phân... coi như Bốc Thiên Lăng thua cuộc thứ nhất. Trịnh Tây Bắc nói vào tai Đinh Hương :

- Bốc Thiên Lăng thua rồi!

- Đúng vậy, hần thua cuộc thứ nhất rồi!

Nàng chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng Trương Đại Quân dội đến :

- Bốc môn chủ, rất hân hạnh được Môn chủ nhường lần này.

Sắc mặt Bốc Thiên Lăng lúc xanh lúc đỏ, trông đã cực kỳ khó coi, hần cổ gượng cười :

- Nội lực kinh nhân của Trương nhai chủ, Bốc mỗ cam chịu thua!

Trương Đại Quân lạnh lẽo :

- Thế thì chúng ta đấu cuộc thứ hai chứ?

- Được!

- Đấu loại nào?

- Khinh công!

- Thì thí cách nào?

Môn chủ “Kim Chủy môn” đáp :

- Chúng ta cùng đứng trên vạch, thi triển khinh công tung người, người nào nhảy xa hơn là thắng cuộc.

- Được đấy!

Liền đó cả hai vận khí khôi phục chân nguyên. Trịnh Tây Bắc nhìn Đinh Hương một cái bất giác nàng đã tha thiết say đắm nhìn chàng, sắc mặt nàng ửng đỏ ra nét tình tứ. Đột nhiên... một loạt tiếng chân từ xa vọng đến, chỉ thấy hai bóng nhân ảnh phi thân tới nơi, Trịnh Tây Bắc đưa mắt nhìn tới, hai bóng nhân ảnh đã đến khu rừng, Trịnh Tây Bắc buộc miệng :

- Là ai đó?

Đinh Hương lắc đầu :

- Chưa nhìn rõ, để muội muội xem thử...

Câu nói của nàng chưa hết, đã thấy một nhân ảnh lao đến chỗ Trương Thiên Lăng đang ngồi điều tức, đột nhiên xuất chưởng đánh ập tới. Nhân ảnh ấy thân pháp cực mau, thêm phần Trương Thiên Lăng đang tập trung điều tức không chú ý đến ngoại cảnh, thình lình... một tiếng quát to :

- Muốn chết ư?

Thiếu phụ xấu xí đứng cạnh Trương Đại Quân, vội phi thân vọt tới chặn đường quạt một chưởng đỡ chưởng của bóng người nọ. Chưởng đó buộc nhân ảnh áo đen lùi lại. Trịnh Tây Bắc quét mắt buộc miệng :

- Uả! Là Giáo chủ bịt mặt đó!

Đúng vậy, người đánh chưởng tới Trương Đại Quân chính là Giáo chủ bịt mặt mà chàng đã cách xa hơn mười ngày.

Trịnh Tây Bắc chợt minh bạch, hôm nay Giáo chủ bịt mặt xuất hiện ở đây tất là vì tra xét đã tìm ra hung thủ tiêu diệt giáo phái của hắn chính là Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” Trương Đại Quân. Hắn liền chẳng cần biết lợi hại, xuất chưởng đánh Nhai chủ “Khấp Huyết nhai”.

Thiếu phụ xấu xí sung mãn sát cơ gầm lên :

- Người làm gì đó?

Giáo chủ bịt mặt rống lên :

- Hắn phải là Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” không?

- Đúng vậy!

- Sai người đến diệt bản giáo có phải là hắn không?

- Người thuộc môn phái nào?

- Giáo phái bịt mặt.

- Vậy thì đúng, người đến báo thù?

- Đúng.

Thiếu phụ xấu xí cười gằn :

- Hay là đến tìm cái chết?

Giáo chủ bịt mặt biến sắc quát to :

- Tránh đường!

- Người đến đó thử xem!

Giáo chủ bịt mặt lướt thân tới. Trịnh Tây Bắc thấy tình hình như thế bất giác biến sắc, buộc miệng :

- Nguy rồi...

- Có gì mà mà nguy?

- Giáo chủ bịt mặt vì báo thù không phân biệt lợi hại chỉ sợ táng mạng trong tay đối phương.

Chưa dứt lời, thình lình... một loạt tiếng áo bay phản phật vọng tới, năm sáu bóng áo đen mau lẹ như sao băng đã phi thân vào đấu trường.

Kẻ cầm đầu là một lão nhân áo đen tuổi độ năm mươi, ánh mắt thiếu phụ xấu xí quét lại, quát hỏi :

- Lý Từ Mưu có chuyện gì mà hốt hoảng thế?

- Bẩm báo Đường chủ Hình đường.

- Có chuyện gì?

- Nguy tới nơi rồi!

- Có chuyện gì nói cho mau!

- Ma Quỷ Đồ Đồ Trịnh Tây Bắc đã đến bản nhai...

- Cái gì?...

Sắc mặt thiếu phụ xấu xí biến đổi buộc miêng kêu lên :

- Ngươi nói cái gì?

- Trịnh Tây Bắc đã đến bản nhai, giết chết vô số môn nhân...

Bèn thuận lại đầu đuôi chuyện xảy ra. thiếu phụ xấu xí biến sắc run giọng hỏi :

- Thực có chuyện ấy sao?

- Đệ tử không dám nói sai một lời!

Đang lúc ấy... Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” Trương Đại Quân đã đứng dậy, đối với chuyện xảy xa hần đã nghe một nửa, bất giác hần hỏi lại :

- Có chuyện gì?

Lão áo đen thuận lại một lần nữa, sau khi nghe hết, Trương Đại Quân gầm lên một tiếng :

- Chuyện ấy có thật?

- Đệ tử không dám nói dối Nhai chủ.

- Còn tên Thiếu nữ áo xanh ấy là ai?

- Đệ tử không biết!

- Hai đứa bọn chúng đâu rồi?

- Đi rồi!

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” nghiêng răng :

- Phó nhai chủ bị y giam trong lao phòng?

- Chính thị!

Hần gầm rú :

- Trịnh Tây Bắc, sẽ có một ngày ta chặt ngươi ra là vạn phúc...

Câu nói của Trương Đại Quân chưa hết, Trịnh Tây Bắc quát to :

- Trương Đại Quân, Trịnh Tây Bắc đến đây.

Cùng với tiếng gầm, thân hình chàng nhanh như ánh sao băng, như con dơi ăn đêm buông xuống hiện trường. Tất cả mọi người giật mình kinh hoàng, Trương Đại Quân quát mắt gầm lên :

- Là ngươi đó à?

- Phải!

Nhai chủ “Khấp Huyết nhai” Trương Đại Quân cất một chuỗi cười dài, đột nhiên hần khinh thân đến gần Trịnh Tây Bắc, hần nghiêng răng :

- Trịnh Tây Bắc, hôm nay ta phải chế ngươi thành vạn mảnh.

Trịnh Tây Bắc quát lớn :

- Trương Đại Quân ta hỏi ngươi “Bạch Mi Tiên Ông” và Lôi...

- Chính ta giam họ.
- Hôm nay ngươi ngoan ngoãn thả họ ra, nếu không đừng trách ta hạ thủ chẳng lưu tình.
- Ngươi tiếp ta vài chương xem!

Kẻ thù trước mắt, Trương Đại Quân đỏ ngầu hai mắt, hấn gầm lên một tiếng dữ dội đánh ra một chương quét tới ngực Trịnh Tây Bắc. Chương này mang theo hết công lực bình sinh chỉ hận không giết được ngay Trịnh Tây Bắc mới người hận.

Trịnh Tây Bắc cười gằn :

- Lùi lại...

Tay hữu chàng phát lên, chương phong gào thét xuất thủ liền. “Bình”! Trương Đại Quân chấn động toàn thân không ổn định được cước bộ phải lùi lại liên tiếp bảy bước mới đứng vững. Hậu quả ấy khiến hấn biến sắc. Trịnh Tây Bắc nổi giận :

- Trương Đại Quân, ngươi thật mê muội chưa tỉnh ngộ ư?

Ngay lúc ấy... tiếng cười lạnh nổi lên, Môn chủ “Kim Chùy môn” lướt thân đến bên Trịnh Tây Bắc, buông tiếng :

- Không ngờ Trịnh Tây Bắc cũng đến nơi đây, thực là may mắn!

Trịnh Tây Bắc nổi sát cơ, chàng cười nhạt :

- Hôm nay cũng là ngày chết của Bốc Thiên Lăng ngươi đấy!

Bốc Thiên Lăng bật cười ha hả :

- Trương nhai chủ, bây giờ địch nhân chung của chúng ta đã tới, xem cuộc tỉ thí của chúng ta nên gác lại ngày khác đi thôi.
- Đúng vậy, đúng vậy...

Trịnh Tây Bắc mỉm cười :

- Hai người các ngươi muốn tiến lên một lúc cho gọn chứ gì?

Bốc Thiên Lăng biến sắc rống to :

- Ngươi mà xứng đáng cho chúng ta cùng tấn công ư? Ta hãy đập chết ngươi trước!

Vừa rống hấn vừa nhào tới, Giáo chủ bịt mắt vội gầm lên :

- Trương Đại Quân, ngươi hãy tiếp ta vài chương!

Giáo chủ bịt mắt vừa gầm dứt đột nhiên xuất thủ liền, nhắm vào mặt Trương Đại Quân. Tay họ Trương phát mạnh đồng rống lên :

- Ngươi tìm chết ư?

“Bình” một tiếng, thân hình Giáo chủ bịt mắt bất giác không tự chủ lùi xa một trượng. Một bóng áo xanh phi thân xuống. Trương Đại Quân ngẩng đầu giận dữ nhìn người mới đến, lạnh lùng hỏi :

- Cô nương là ai?
- Đinh Hương!
- Có chuyện gì?
- Muốn lãnh giáo Trương nhai chủ vài chiêu tuyệt học!
- Cô nương sao đáng?

Sự xuất hiện của Đinh Hương khiến Môn chủ “Kim Chùy môn” cả kinh, vốn đã từng biết nàng, nay vừa thấy nàng xuất hiện, bất giác sợ thềm trong bụng, hấn lạnh lùng nói :

- Trương nhai chủ, cô nương này có lẽ đã cùng Trịnh Tây Bắc giết chết môn nhân quý nhai đó...

Trương Đại Quân tròn trừng hai mắt, hung quang tóe lửa gầm lên :

- Lòi ấy thực chẳng?

Đinh Hương cười nhạt :

- Trương nhai chủ, chẳng sai chút nào đâu!

- Ta sẽ giết chết con tiện tì ngươi!

Trong tiếng gầm, hấn đánh liền một chương hướng về Đinh Hương. Cùng lúc Trương Đại Quân xuất thủ, Bốc Thiên Lăng cũng nhất tề gầm to :

- Trịnh Tây Bắc, ngươi cũng tiếp ta một chương cho biết!

Chương theo lời phát liền tấn công. Trịnh Tây Bắc quật mạnh tay hữu, người đã lui lại một bước, trong chớp mắt thoáng qua. Bốc Thiên Lăng đã tấn công liền hai chiêu vào hai phương vị khác nhau. Trịnh Tây Bắc quát lạnh :

- Bốc Thiên Lăng, ta cũng cần giết ngươi!

Vừa quát xong, chàng đã thi triển chiêu “Long Ngâm Hồ Khiếu” trong “Đằng Long thập thất thức”. Chương này là tuyệt học của “Thiên Nhai Du Thần” nên tinh ảo tuyệt luân, chương ảnh đồng thời phân ra đánh tới, Bốc Thiên Lăng bị bức bách lui lại.

Trịnh Tây Bắc quát to :

- Bốc Thiên Lăng, nợ máu của ngươi với Lã Phương Phương phải trả bằng máu...

- Đừng khoa trương, tiếp một chương nữa đây!

Bốc Thiên Lăng đối với võ công của Trịnh Tây Bắc tuy có phần kinh sợ nhưng hấn ở thế buộc phải quyết sinh tử bèn liều mạng với chàng. Tiếng quát vừa dứt hấn lướt thân tới đánh liền hai chương.

Xuất thủ như điện, chương lực như sóng gào cuộn cuộn. Trịnh Tây Bắc gầm lớn, chương quật ra, hai người triển khai ác đấu sinh tử. động thủ cực mau khiến Trịnh Tây Bắc định thi triển “Thiên Linh Nhất Chỉ thần công” mà chưa có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Máu trả bằng máu

Ở bên kia Đinh Hương và Trương Đại Quân cũng chưa phân thắng bại. Chỉ thấy Trương Đại Quân luôn bị Đinh Hương dồn liên tiếp lùi lại sau cơ hồ không thể hoàn trả, điều này khiến mọi người ngoài cuộc đều ngán người.

Trịnh Tây Bắc và Bốc Thiên Lăng đấu với nhau đã đến lúc sinh tử. Năm chiêu, mười chiêu. chớp nhoáng đã gần hai mươi chiêu. Bây giờ mồ hôi Bốc Thiên Lăng đã tuôn ướt đầm lưng áo, hấn không còn sức trả đòn nữa. Trịnh Tây Bắc vươn chỉ pháp hữu thủ vận hết công lực chuẩn bị thi triển “Thiên Linh Nhất Chỉ thần công”.

Đột nhiên... Trịnh Tây Bắc gầm một tiếng :

- Bốc Thiên Lăng, ngã xuống!

Tay tả chàng đánh ra hư chiêu, Bốc Thiên Lăng đưa tay hữu lên đỡ, miệng hô :

- Chưa chắc!

Tiếng “chắc” chưa dứt, Trịnh Tây Bắc rống lên, “Thiên Linh Nhất Chỉ thần công” từ tay hữu chàng bắn ra, chỉ nghe Bốc Thiên Lăng “ô!” một tiếng lớn, miệng hấn phun máu, người ngã liền xuống. Trịnh Tây Bắc nhanh như chớp đảo người bắn vọt tới đỡ lấy thân Bốc Thiên Lăng, ngay khi ấy một tiếng quát to :

- Trịnh Tây Bắc thả người!

“Vô Thường Khách” và Phó môn chủ “Kim Chủy môn” diễm phụ áo lục cùng phiên thân tới Trịnh Tây Bắc, mỗi người tự xuất thủ tấn công chàng.

“Vô Thường Khách” và diễm phụ áo lục đột ngột phát động thê công mười phần mau lẹ, bất giác Trịnh Tây Bắc bị bức lùi lại bảy tám bước. Chàng liền quát :

- Các ngươi muốn tìm chết ư?

Bị tiếng quát ấy của chàng, diễm phụ áo lục và “Vô Thường Khách” bất giác lui lại, diễm phụ Phó môn chủ gằm lên lạnh lạnh :

- Trịnh Tây Bắc ngươi bỏ Môn chủ bốn môn xuống hay không?

- Không bỏ thì sao?

- Chúng ta liều mạng với ngươi!

Trịnh Tây Bắc bật cười ngạo nghễ :

- Xin hỏi võ công của nhị vị sao với Bốc Thiên Lăng ra sao?

Hai người bị câu hỏi ấy làm cho ngẩn người không đáp, ánh mắt Trịnh Tây Bắc sung mãn sát cơ nhìn vào mặt Bốc Thiên Lăng, lạnh lùng nói :

- Bốc Thiên Lăng, ngươi lại có ngày vào tay ta!

Bốc Thiên Lăng gằm gừ :

- Muốn giết cứ việc giết há nhiều lời!

Trịnh Tây Bắc giơ tay hữu lên :

- Đúng vậy... ta cần phải giết ngươi...

- Thì hạ thủ đi!

- Ngươi hãy xuống suối vàng mà chịu tội với Lã Phương Phương!

Vừa dứt lời chàng đập xuống, “Bình”! Tiếng rú thảm khóc bật lên, tên ma đầu tuyệt thế cuối cùng chết thảm thiết dưới tay Trịnh Tây Bắc. Chàng im lặng mặc niệm: “Lã tiên bối, vãn bối đã báo thù cho ngươi, xin ngươi hãy ngậm cười nơi chín suối...” Tâm niệm chưa dứt, diễm phụ áo lục hét lên lạnh lạnh :

- Trịnh Tây Bắc ta liều mạng với ngươi!

Cùng với tiếng hét quái dị ấy bà ta đã quăng mình tới sát Trịnh Tây Bắc xuất thủ đánh liền ba chiêu, “Vô Thường Khách” cũng đồng thời phát động thế công.

Hai bóng nhân ảnh phân ra làm hai hướng tả hữu cùng phóng tới chàng.

Trịnh Tây Bắc gằm lên :

- Lui lại..

Song thủ chàng đảo lộn, “Vô Thường Khách” và diễm phụ áo lục bị bức lui lại thật. Chàng quát to :

- Nhị vị chớ tìm vào tử lộ, ta muốn giết nhị vị dễ như trở bàn tay nhưng ta không muốn điều ấy, chỉ vì nể nhị vị chưa đến nỗi là người cực ác và cũng không muốn tạo nên sát nghiệp. Nhị vị quay về đi, thiện và ác chỉ trong một khoảnh khắc mà thôi. Mong rằng từ nay nhị vị cai quản “Kim Chùy môn” hướng nó về đường ngày, biến nó thành danh môn chính phái.

Dứt lời chàng không hề nhìn hai người lẳng lặng phi thân đến bên cạnh Đinh Hương và Trương Đại Quân.

Sau một lúc ngẩn người, “Vô Thường Khách” bần thần nói :

- Trịnh thiếu hiệp hãy khoan!

- Còn chuyện gì nữa?

“Vô Thường Khách” nở nụ cười lúng túng :

- Hôm nay được Trịnh thiếu hiệp tha thứ, lão phu xin hứa bề môn tự tu, sau khi về môn phái sẽ tự sửa đổi môn quy để báo chút ân lưu tình của Trịnh thiếu hiệp.

- Được như vậy thì hay. Nhị vị về đi!

“Vô Thường Khách” và diễm phụ áo lục song song phi thân đi mất. Đột nhiên... một tiếng “hự” trầm trọng, Trịnh Tây Bắc xoay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy

Trương Đại Quân phun máu như suối, người đã bắn ra xa ngoài một trượng.

Đinh Hương quát lên thánh thót phóng tới, một chưởng sắp sửa đánh tiếp. Chàng vội kêu to :

- Hương muội muội, hạ thủ lưu tình.

Bị tiếng kêu ấy, Đinh Hương bất giác thu chưởng lại, trong lúc Trịnh Tây Bắc nhảy tới bên Trương Đại Quân. Thình lình... tiếng rống rùng rợn nổi lên, thiếu phụ xấu xí và lão nhân thấp bé đồng thời kinh thân bắn tới Trịnh Tây Bắc. Đinh Hương quạt tay ngọc :

- Các người muốn tìm chết sao?

Vừa quát nàng vừa xuất hai chưởng buộc thiếu phụ xấu xí và lão nhân thấp bé lùi lại mười bước mới ổn định được thân mình. Đinh Hương lạnh lùng cười nói :

- Các người như muốn tìm chết thì cứ tiến tới thử coi!

Hai môn nhân biến sắc run rẩy không đáp, ánh mắt Trịnh Tây Bắc dán vào mặt Trương Đại Quân, chàng lạnh lẽo nói :

- Trương nhai chủ, võ công của người cũng đáng kinh phục lắm!

- Muốn giết hay không tùy người nói nhiều làm làm chi?

Trịnh Tây Bắc thay đổi nét mặt :

- Trương Đại Quân vì sư muội Lã Phương Phương của người từng có lỗi với người, nhưng người lại bạo hành bạo ngược, làm những điều nguy hại giang hồ.

- Im miệng người nói những cái gì thế?

- Trương Đại Quân, hiện tại ta muốn giết người dễ như trở bàn tay...

- Thì người cứ hạ thủ đi.

Đang lúc ấy Giáo chủ bật mặt xen vào :

- Xin Trịnh thiếu hiệp giao tên đó cho tại hạ

- Để làm chi?

- Tại hạ muốn giết hắn.

- Báo mối thù diệt môn khi xưa.

- Đúng vậy!

- Không, ta còn cần hắn.

- Các hạ cũng muốn giết hắn sao?

- Có lẽ...

Chàng chuyển sang Trương Đại Quân hỏi :

- Trương nhai chủ, “Bạch Mi Tiên Ông” và Lô Ngọc Quỳnh cô nương, người có chịu trao cho ta không?

- Không trao thì sao?

- Dù thân người có bằng sắt thép. Ta cũng làm cho người biết thế nào là đau đớn!

Trương Đại Quân biến sắc :

- Người định làm gì?

- Chỉ cần người trao cho ta hai người ấy, ta bảo chúng không động gì đến người.

- Không được!

- Người thực muốn chết ư?

- Đúng vậy, chỉ cần người đủ can đảm.

Trịnh Tây Bắc nổi giận, tay hữu vung chóp nhoáng điểm huyết theo thủ pháp “Phân Thân Thố Cốt” điểm trúng mấy huyết trên thân Trương Địa Quân. Trán hắn bắt đầu toát mồ hôi, rệu nhỏ. Sắc mặt hắn dần dần hiện lên vẻ đau đớn cực điểm, hắn run lên bần bật, loại thủ pháp điểm huyết này làm cho gân cốt hắn như bị muôn vàn côn trùng cắn xé mà không sao chết được, bình thường không ai chịu nổi đau đớn bên trong như vậy. Trịnh Tây Bắc quát :

- Người trao hay không trao?

- Không... trao

Hắn nghiền chặt hai hàm răng chịu đựng sự đau đớn càng lúc càng tăng. Trịnh Tây Bắc vẫn lạnh lùng :

- Ta thử xem người đủ sức chịu đựng được bao lâu...

Chàng chưa kịp dứt câu, thiếu phụ xấu xí bỗng run giọng nói :

- Trịnh Tây Bắc, giải huyết cho Môn chủ đi!

Trịnh Tây Bắc quay đầu nhìn :

- Vì sao?

- Ta có thể mang hai người ấy trao cho các hạ!

- Thật... chứ?

- Thật vậy!

Tay hữu Trịnh Tây Bắc chớp nhoáng giải huyết cho Trương Đại Quân, sau khi được giải huyết Trương Đại Quân ói liền một bùm máu. Trịnh Tây Bắc vội nói với Diễm phụ :

- Thực bà có thể trao “Bạch Mi Tiên Ông” và Lôi Ngọc Quỳnh ư?

- Đúng

- Bà biết họ bị nhốt ở nơi nào?

- Bí káo!

- Bà biết chỗ ấy?

- Đúng, ngoài ta và Nhai chủ không ai là người biết nữa!

- Thế bà hãy mau dẫn họ đến trao đổi với tên Nhai chủ này!

- Vâng!

Dứt lời thiếu phụ xấu xí chuyển hướng phi hành về hướng “Khấp Huyết nhai”. Trịnh Tây Bắc xoay qua nhìn Đinh Hương :

- Hương muội, đa tạ muội muội có tình giúp đỡ.

Đinh Hương cười đáp :

- Cần gì ca ca nói thế.

Đột nhiên Giáo chủ bật mặt lên tiếng :

- Trịnh Tây Bắc, có người đến tìm các hạ.

- Ai?

- Cao Ngọc Bình!

- Cái gì?

Trịnh Tây Bắc vừa kinh ngạc vừa vui mừng vì không ngờ Cao Ngọc Bình lại tới tìm chàng trong lúc chàng đang nóng lòng muốn biết tin nàng ở “Giang hồ đồ tước”. Vừa lúc ấy đã thấy một thiếu nữ áo vàng từ từ đi đến, chính là Cao Ngọc Bình.

Trịnh Tây Bắc hớn hờ reo lên :

- Cao muối muối...

- Trình ca ca...

Nàng bắn thân lao về phía Trịnh Tây Bắc, chàng vẫn nắm giữ Trương Đại Quân tay trái còn tay phải ôm lấy vai nàng. Họ chẳng khác nào đôi tình nhân lâu ngày xa cách. Nàng khóc... gục mặt xuống vai Trịnh Tây Bắc mà khóc, chàng cũng đột nhiên cảm thấy buồn bã. Đinh Hương rất đau lòng khi nhìn thấy Trịnh Tây Bắc ôm một nữ nhân khác.

Lâu lắm, Trịnh Tây Bắc mới vỗ nhẹ nhẹ vào vai nàng :

- Cao muối muối, mọi bất hạnh đã chấm dứt rồi!

- Trình ca ca... muối muối...

- Bất tất phải nói nữa, ta biết muối muối đã đau khổ nhiều rồi...

- Biết muối muối ư... ca ca biết muối muối...

Đột nhiên nàng đổi giọng khác hẳn :

- Trình ca ca, muối muối cần phải đi.

- Tại sao vậy?

- Chẳng tại sao cả!

- Sao muối muối lại muốn rời xa ta!

- Chúng ta chỉ là huynh đệ kết nghĩa với nhau mà thôi, có gì đâu lại không thể xa?

Trịnh Tây Bắc thẳng thốt bàng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Cao Ngọc Bình bi thiết gượng cười nói :

- Trình ca ca ơi, chúng ta nên từ biệt ở đây.

- Muối muối... muốn đi tới đâu?

Bị Trịnh Tây Bắc hỏi câu ấy, bất giác nàng rơi lệ. Nàng vốn là một người tứ cố vô thân đâu còn nơi nào cho nàng trở về nữa? “Kim Chủy môn” ư? Nhất định không thể được. Rất lâu, nàng mới đáp :

- Thiên hạ rộng lớn, đâu có lo không có chốn dung thân, sau này nếu có cơ hội mong ca ca cho muối muối được đến ca ca với nhé!

Dứt lời nàng vội vã ra đi. Nàng yêu chàng biết đến ngần nào? Nhưng cuối cùng nàng cũng dứt áo ra đi vì nàng nhận ra rằng xưa Trịnh Tây Bắc có lần lãng nhệch hiện nay nếu có yêu nàng chút nào thì đó chỉ là thương xót mà thôi. Nàng không thể không ra đi. Nàng vui khi hy sinh thân nàng nhường hạnh phúc cho người khác. Đinh Hương thấy Cao Ngọc Bình bỏ đi thật, bất giác gọi to :

- Trình ca ca gọi nàng lại đi.

Trịnh Tây Bắc buồn bã lắc đầu.

- Tại sao không? Ca ca chẳng phải yêu nàng ư?

- Nàng không thích trở lại đâu.

Đinh Hương đột nhiên lướt thân đuổi theo Cao Ngọc Bình. Trịnh Tây Bắc buông tiếng thở dài, tiếng thở dài ấy vừa dứt, đột nhiên... mấy bóng nhân ảnh đã phi thân tới.

Người đi đầu chính là Hình đường chủ của “Khấp Huyết nhai” thiếu phụ xấu xí, sau lưng rõ ràng là “Bạch Mi Tiên Ông” và Lôi Ngọc Quỳnh. Gặp nhau mà như xa mấy kiếp, cả ba đều ngơ ngẩn. Thiếu phụ xấu xí lạnh lùng nói :

- Trịnh Tây Bắc, ngươi đã có thể thả Nhai chủ được chưa?

Trịnh Tây Bắc chợt tỉnh, chàng vươn tay vỗ vào sáu đại huyệt trên thân Trương Đại Quân rồi nói :

- Này hãy nhận lấy người!

Chàng ném Trương Đại Quân tới.

- Hắn đã bị ta điểm huyệt phế bỏ võ công, suốt đời hắn vĩnh viễn không sử dụng võ công được nữa!

Lôi Ngọc Quỳnh chợt tỉnh kêu lên :

- Trịnh ca ca!

- Lôi muội muội, cuối cùng muội cũng bình an.

Chàng xoay lại hỏi “Bạch Mi Tiên Ông” :

- Lão tiên bối an khang chứ?

- Vẫn tốt, may nhờ người đến cứu chúng ta, sao người biết chúng ta bị giam cầm ở “Khấp Huyết nhai”?

- Cũng là nghe lời đồn đại trên giang hồ vậy thôi.

Liền đó Giáo chủ bật mặt làm lễ ra mắt là “Bạch Mi Tiên Ông” và Lôi Ngọc Quỳnh. Nàng vẫn u oán thở dài :

- Ta cứ tưởng kiếp này không còn gặp được các vị nữa!

- Lôi muội muội sao lại nói vậy?

Lôi Ngọc Quỳnh vẫn u uất buồn bã, nàng gượng cười như định nói xong rồi không nói nữa. Bây giờ thiếu phụ xấu xí nói với Trịnh Tây Bắc :

- Trịnh các hạ, chúng ta xin từ biệt hậu hội hữu kỳ.

- Khoan đã - Chàng vội kêu lớn tiếp lời - Nếu như sau này các người có làm điều bất nghĩa lọt vào tay Trịnh Tây Bắc ta lần nữa thì chớ trách ta không lưu tình, xin hãy suy xét cho kỹ!

Hai người ấy không đáp bắt thân vội vàng đi mất.

“Bạch Mi Tiên Ông” hỏi :

- Bấy lâu tiểu tử ngươi lưu lạc những đâu?

Trịnh Tây Bắc liền đem mọi chuyện kể lại, sau đó chàng hỏi Lôi Ngọc Quỳnh :

- Lôi muội muội, bệnh chứng của muội muội ra sao?

Lôi Ngọc Quỳnh nghe hỏi càng thương tâm, bất giác mắt nàng long lanh như có lệ đáp :

- Muội muội chẳng có chút hy vọng nào.

- Có đấy, ta sẽ dẫn muội muội đi chữa trị.

- Chỉ e không chữa nổi thôi.

- Được, chúng ta cần phải có niềm tin chứ!

Bỗng nhiên... lại thấy Đinh Hương dẫn Cao Ngọc Bình quay trở về, vừa nhìn thấy Lôi Ngọc Quỳnh và “Bạch Mi Tiên Ông” bất giác nàng ngẩn người.

Lôi Ngọc Quỳnh không biết Đinh Hương nhưng biết Cao Ngọc Bình nên vội hỏi :

- Các cô nương, không ngờ cô nương cũng có ở đây.

- Lôi tí tí, an khang chứ?
- Vị này là...
- Ta tên gọi Đinh Hương.
- A! Là cô nương đây ư... trước đây ta vẫn nghe Trịnh ca ca nhắc đến cô nương.

Đinh Hương mỉm cười :

- Lôi cô nương, hình như trong thân cô nương đang bị tuyết chứng có đúng không?
- Đúng vậy.

Tiếp đó Lôi Ngọc Quỳnh phản vấn :

- Tại sao cô nương biết được?
- Ta vừa nhìn là nhận ra liền.
- A!
- Hình như đó là Hôn quyết chứng!
- Không sai không sai!
- Ta có thể trị liệu chứng bệnh này được!

Tất cả mọi người đều chấn động vì câu nói ấy của Đinh Hương, ai nấy đều buột miệng kêu :

- Thật thế ư?
- Đúng thế, trong võ học để lại của “Huyết nương tử” có ghi chép cách chữa trị chứng bệnh này, chỉ cần ta dùng lửa chân nguyên tẩy sạch não Lôi tí tí là trong vòng mười ngày có thể chữa xong.

Trịnh Tây Bắc nói :

- Hương muội, thế thì muội hãy mau cứu chữa cho nàng.
- Yên tâm, nàng là người yêu của ca ca, muội muội nhất định sẽ cứu chữa.

Lôi Ngọc Quỳnh e thẹn mỉm cười, “Bạch Mi Tiên Ông” cũng cười ha hả :

- Trịnh Tây Bắc, người thật là có điểm phúc, được tới ba tình nhân đẹp như hoa như ngọc, xem ra ta không chỉ được uống một chén rượu mừng mà được uống đến nhiều chén đó!

Đinh Hương, Cao Ngọc Bình, Lôi Ngọc Quỳnh đều đỏ ửng mặt.

Trịnh Tây Bắc bước đến cạnh Đinh Hương, hạ giọng hỏi :

- Hương muội, sao Cao cô nương lại đồng ý quay về thế?
- Vì nàng yêu ca ca, chỉ sợ ca ca không yêu nàng thôi.

Trịnh Tây Bắc xoay lại nhìn Cao Ngọc Bình, chàng cười gượng :

- Cao muội muội.
- Hử!
- Đa tạ muội muội đã ở lại, kỳ thực ta...

Chàng ấp úng mãi chẳng biết nói sao nên lời. Cao Ngọc Bình u oán tha thiết nhìn chàng không rời. Bỗng nhiên “Bạch Mi Tiên Ông” nhìn Giáo chủ bịt mắt :

- Còn người nữa thì sao?

- Ta ấy ư? Sao là sao?
- Người ta đã có tình nhân, người làm sao?
- Ta... vô duyên.
- Ta giới thiệu cho người người khác được không?
- Duyên phận đâu thể cố cưỡng được. Đa tạ!

Trịnh Tây Bắc lấy làm lạ buộc miệng :

- Cái gì? Giáo chủ bịt mắt là nữ nhân ư?

“Bạch Mi Tiên Ông” cười lớn :

- Đúng vậy, là nữ nhân!

Trịnh Tây Bắc chợt mình bạch, thảo nào lần đầu khi chàng và “Bạch Mi Tiên Ông” đến giáo đường, Giáo chủ bịt mắt muốn lưu giữ hai người, “Bạch Mi Tiên Ông” có nói một câu: “Lão phu đã thành người gỗ lâu rồi giữ lại ích gì, Trịnh Tây Bắc trẻ tuổi, xin cứ giữ lại...” Thì ra “Bạch Mi Tiên Ông” đã biết Giáo chủ bịt mắt ấy là nữ nhân.

Lôi Ngọc Quỳnh cũng cười :

- Lúc trước ở “Thủy Tinh cung” nàng cho cho ta biết nàng là nữ nhân và còn là nữ nhân tuyệt sắc nữa!

Trịnh Tây Bắc đành cười theo :

- Chỉ trách ta có mắt cũng như mù!

“Bạch Mi Tiên Ông” cười bảo :

- Thế sao người làm cho nàng lụy vì người?
- Tại hạ không dám!

Trịnh Tây Bắc vừa dứt lời, đột nhiên... có nhiều tiếng áo bay vọng lại. Đưa mắt nhìn lên chợt thấy hai bóng nhân ảnh phi hành như bay đến. Thoáng chốc hai người rơi thân xuống hiện trường. Trịnh Tây Bắc quét mắt reo lên :

- A! là nhị vị đấy ư?

Hai người ấy chính là đệ tử của “Thần Bí chủ nhân” thiếu niên áo trắng và “Bách Độc Khách”, “Bách Độc Khách” ứng tiếng :

- Đúng là chúng ta đây, không ngờ toàn bộ các người có ở nơi này.

Trịnh Tây Bắc hỏi :

- Nhị vị tìm tại hạ đó ư?
- Đúng vậy.
- Có việc gì?
- Sự phụ chúng ta mất tích ở đâu biết rồi!
- Thế ư? Chúng ta mau đi cứu chứ?

Thiếu niên áo trắng vọt thân lên trước :

- Xin mời Trịnh huynh đài!
- Mời, xin huynh dẫn đường.
- Trịnh huynh đài đã biết nơi rồi, các cao thủ mất tích đều bị giam giữ nơi tháp mà huynh đài có lần tìm đến.
- Cổ tháp giữa “Tứ Huyền nhai” ấy.
- Chính thị, họ bị giam giữ trong cổ tháp vùng “Tứ Huyền nhai”, chúng ta đến cứu họ đi thôi!

“Bách Độc Khách” buộc miệng :

- Cả sư phụ ta cũng bị giam giữ ở đó nữa sao?
- Đúng vậy!

Nhân ảnh chuyển động, tất cả mọi người đều thi triển khinh công tuyệt đỉnh lên đường... tám bóng nhân ảnh mau như những ánh sao băng nhắm hướng “Tứ Huyền nhai”, vượt qua bốn sợi dây sắt, đột nhập vào khu cổ tháp.

“Bạch Mi Tiên Ông” hỏi :

- Chính là nơi này ư?
- Đúng vậy.

Chàng vừa đáp xong, đột nhiên... một tiếng quát lạnh lùng :

- Là người nào đấy?

Chộp thấy một bóng nhân ảnh phi thân tới. Đó chính là quái nhân một mắt từng có lần gặp Trịnh Tây Bắc. Một mắt lão đảo lộn lạnh lùng quát tháo :

- Tiểu tử, ngươi đến đây làm gì?
- Gặp chủ nhân Thần tháp của lão!
- Có chuyện gì?
- Cái ấy ngươi không xứng đáng hỏi.
- Thế thì cửa này không để ngươi vượt qua được!

Trịnh Tây Bắc biến sắc gầm to :

- Ngươi muốn chết sao?
- Ngươi cứ thử xem sao?

Tiếng quát vừa dứt, lão đã vượt thân tới, xuất thủ tấn công một chương.

Trịnh Tây Bắc không ngần ngại xuất chương nghênh tiếp. Quái nhân một mắt không ngờ võ công của chàng cao đến thế, lão bị đẩy lùi lại mười bước. Lão điên cuồng gào lên :

- Tiểu tử, ta giết chết ngươi!

Lão lại xuất thủ chớp nhoáng tấn công chàng, Trịnh Tây Bắc cười gằn :

- A! Lão muốn tìm chết có khó gì.

Chàng xuất thủ liên tiếp ba chương, ba chương này là tuyệt học “Đằng Long thập thất thức” chương phát ra biến hóa vô cùng, sau ba chương ấy, chàng quát tháo :

- Ngã xuống!

“Bình”! Thân hình quái nhân đột nhiên theo tiếng quát chàng ngã vật xuống xăng ra xa hơn một trượng miệng ối máu tươi không ngớt.

Trịnh Tây Bắc chụp lấy đầu lão quát hỏi :

- Ta hỏi lão, Thần tháp nương nương có ở đây không?
- Không nói!
- Ta xem lão không đến nỗi là kẻ ác nên không muốn giết lão, lão chớ tự chuốc lấy đau khổ, lão có nói hay không nói?
- Không nói!
- Muốn chết thật sao?

Tay hữu Trịnh Tây Bắc đột ngột đập xuống!

Bạn đang đọc truyện *Đổ Bức Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Trận đấu sinh tử

Tay Trịnh Tây Bắc chưa đập xuống tới mục đích bỗng nhiên một giọng quát lạnh lùng vọng tới :

- Dừng tay!

Một bóng nhân ảnh phi thân như điện tới. Ngẩng đầu nhìn lên, thì ra đó là một thiếu nữ toàn thân mặc y phục đen. Nàng lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người rồi buông từng tiếng :

- Sứ giả của Thần tháp nương nương là ta, có việc gì các người cứ nói với ta chứ sao lại đi giết kẻ thuộc hạ? Các người kéo tới đây có việc gì?

- Tìm thù!

Nàng lạnh lẽo gần từng tiếng :

- Trịnh Tây Bắc, lần trước nương nương ta đã tha không giết người, không ngờ hôm nay người lại dẫn đồng bọn tới mạo phạm thánh địa “Thần tháp” của chúng ta, điều đó không thể tha thứ được!

Trịnh Tây Bắc cũng lạnh lùng không kém :

- Trịnh Tây Bắc ta đã nói là ta sẽ trở lại đây nữa!

- Tìm chết ư?

- Cái đó chưa nhất định, ta đến đòi người!

- Bọn “Huyết tri chủ nhân” ấy ư?

- Đúng vậy!

- Sợ rằng người không đủ sức đây thôi!

- Phiền cô nương sứ giả thông báo cho nương nương biết.

- Được rồi, người hãy buông thuộc hạ ta ra mau!

Trịnh Tây Bắc cười nhạt tay phải vỗ chóp nhoáng vào người lão quái nhân rồi đẩy tới, lão đảo ngã chúi xuống vì đã bị chàng phé bỏ võ công. Thiếu nữ hắc y lạnh lùng bảo :

- Các người hãy ở đây chờ đợi chốc lát!

- Vâng!

Thiếu nữ hắc y vác lão quái nhân một mắt lên, phi thân đi ngược vào trong. Sau khi sứ giả ấy đi rồi, “Bạch Mi Tiên Ông” mới hỏi :

- Không biết bọn này có hãm hại các bạn của ta chưa?

Trịnh Tây Bắc lo lắng :

- Điều này... chưa thể biết trước được.

- Nếu chúng hại gì các bạn, chúng ta phải biết làm sao?

- Ta sẽ hủy diệt cái “Thần tháp” này!

Không lâu sau hai bóng nhân ảnh phi thân như bay đến nơi, trên tay hai người ấy đều có ôm cái xác người chết khi cả hai đến gần, mọi người đều thất sắc suýt bật kêu lên thành tiếng.

Thì ra hai bóng người ấy đều là nữ sứ giả áo đen vừa rồi và một lão bà.

Trên tay của họ chính là xác của “Huyết tri chủ nhân” và các cao thủ khác. Nữ sứ giả áo đen lạnh lùng nói :

- Trịnh Tây Bắc, đây là thi thể của “Huyết Ma Tử”, đây là thi thể của “Âm Hồn Ma Quân”, đây là thi thể của “Huyết Thần Tử”, đây là thi thể của “Độc Ma”, mời ngươi thu nhận lấy!

Nàng ta vừa đặt từng xác chết xuống đất vừa điểm tên từng người một như đếm cho chàng nghe từng tên. Lôi Ngọc Quỳnh, Giáo chủ bịt mắt, “Bách Độc Khách” gào to lên nhảy tới xác các phụ thân, sư phụ của người, cả ba bật khóc nức nở. Trịnh Tây Bắc gầm to :

- Thủ đoạn thực là độc ác!

Nữ sứ giả cũng quát :

- Trịnh Tây Bắc, nương nương ta có nhờ ta nói...

- Lệnh gì?

- Nương nương không muốn gặp các ngươi, cũng không muốn giết hết các ngươi, các ngươi hãy mang những xác chết đi đi!

- Đồ độc nữ!

- Nương nương ta đã luyện xong “Ngũ Linh ma công”...

- Ta quyết giết bà ta!

Đột nhiên... Lôi Ngọc Quỳnh đang ôm xác phụ thân là “Huyết tri chủ nhân”, nức nở khóc bỗng buông ra phi thân tới nữ sứ giả áo đen, nàng quát thánh thót :

- Đền mạng cho cha ta...

Vừa quát nàng vừa phát ra hai chiêu. Cùng một lúc, Giáo chủ bịt mắt và “Bách Độc Khách” cũng gầm to tấn công lão bà đi theo nữ sứ giả nọ. Đinh Hương vội kêu to :

- Lôi ti ti, hãy để đối thủ ấy cho ta!

Nàng phi thân tới, một chiêu quạt tới nữ sứ giả liền.

Nhân ảnh đảo lộn, nữ sứ giả bị ép lùi lại mười bước.

Đinh Hương quát to :

- Lôi ti ti, ti ti không nên động thủ, để ta giết bọn ấy cho!

Lôi Ngọc Quỳnh vẫn nức nở khóc lùi lại phía sau. Đúng lúc Đinh Hương xuất thủ tấn công đối phương. Nữ sứ giả áo đen đâu phải là đối thủ của nàng, vừa qua ba chiêu, nàng sứ giả ấy đã lâm vào thế thập tử nhất sinh sắp táng mạng dưới tay Đinh Hương.

Đột nhiên... một tiếng gầm vọng đến :

- Dừng tay!

Một bóng nhân ảnh như bóng ma đột ngột đã xuất hiện tại đấu trường. tất cả người đang động thủ đều dạt ra. Đó là một thiếu nữ nhan sắc vẫn còn đẹp tuyệt trần, khí phách oai vệ quét mắt nhìn mọi người. Đinh Hương lạnh lẽo hỏi :

- Trịnh ca ca, người đó này phải chăng là “Thần tháp chủ nhân”.

- Đúng vậy, đó là “Thần tháp nương nương” thủ đoạn ác độc...

Chàng quay sang “Thần tháp nương nương” gần giọng hỏi :

- Phu nhân, tại sao lại nỡ giết chết các cao thủ Trung Nguyên?

“Thần tháp nương nương” lạnh lùng buông mấy tiếng :

- Vì ta cần tinh khí của họ để luyện Ma công.

- Còn “Thần Bí chủ nhân” đâu rồi?

- Ở trong tháp!

Trịnh Tây Bắc đã nổi sát cơ, chàng gầm lên :

- Ta... phải giết ngươi!

Lôi Ngọc Quỳnh cũng gào to :

- Yêu phụ, trả mạng cho phụ thân ta đây!

Thân hình Lôi Ngọc Quỳnh đã lướt tới thiếu phụ ấy. Thiếu phụ “Thần tháp nương nương” vẫn nở nụ cười mà quái, bà quát lạnh lùng :

- Lui lại cho ta!

Tay hữu bà phát mạnh, một luồng chưởng lực âm hàn phát ra bức Lôi Ngọc Quỳnh lùi lại, chiêu phát ấy khiến mọi người kinh dị. Thiếu phụ bật cười lạnh lẽo :

- Vị cô nương này hà tất phải gấp gáp như thế?

- Yêu phụ, ta hận chưa ăn thịt được ngươi ngay đó thôi!

Thiếu phụ buông một chuỗi cười dài :

- Chỉ sợ ngươi không đủ sức làm..

Trịnh Tây Bắc không nhẫn nại được nữa, chàng phi thân lên trước gầm to :

- Ta muốn giết chết yêu phụ!

- Để làm gì?

- Để trừ hại cho võ lâm.

Thiếu phụ mỉm cười :

- Trịnh Tây Bắc, việc gì ngươi phải tìm cái chết?

- Cứ thử xem ai chết hôm nay?

Vừa dứt lời, đánh ra một chưởng. Tay hữu thiếu phụ phát qua, vừa đẩy chưởng lực của chàng vừa nói :

- Trịnh Tây Bắc, muốn động thủ cũng không nên quá gấp.

Trịnh Tây Bắc nổi giận :

- Yêu phụ còn muốn nói gì nữa nói mau đi!

- Nên nhớ, ta còn muốn gấp ba vị bằng hữu của các ngươi nữa. Họ có mặt ở đây chứ?

- Có đủ!

- Ba vị đều là tuyệt sắc giai nhân, ngươi điểm phúc lắm đó.

- Yêu phụ nói nhăng nói cuội gì thế?

- Đó là lời khen thật của ta, ngươi không cao hứng ư?

- Ta chỉ cao hứng khi giết được yêu phụ mà thôi!

- Tại sao vậy? Ngươi oán hận ta?

- Đúng vậy!

Thiếu phụ gượng cười một tiếng :

- Trịnh Tây Bắc ngươi nhất định phải động thủ với ta sao?

- Đúng!

- Thôi được, hãy ra điều lệ giao đấu.
- Tùy ngươi, Trịnh Tây Bắc ta xin chiều ý.
- Hay lắm, các ngươi muốn tất cả cùng tấn công ta hay độc đấu từng người một?
- Chỉ một mình Trịnh Tây Bắc ta là đủ rồi!
- Ngươi khác không xuất thủ ư?
- Đúng vậy!

Thiếu phụ chau mày :

- Thế cũng được, chúng ta sẽ quyết đấu sinh tử với nhau nhé!
- Đấu pháp thế nào yêu phụ nói đi!
- Chỉ có hai chúng ta động thủ, không ai được can thiệp!
- Được lắm!
- Tất cả mọi người không ai được xuất thủ, bất kể ai sông hay chết.
- Ta đồng ý.
- Hay lắm!

Thiếu phụ quay lại nữ sứ giả và lão bà dặn dò :

- Tiểu Thanh, ta và Trịnh Tây Bắc động thủ bất kể sông hay chết ra sao, các ngươi không được xen vào, nghe rõ chưa?
- Nghe rõ.
- Nếu quả ta bất hạnh chết vì tay Trịnh Tây Bắc hãy đem “Thần Bí chủ nhân” trả cho bọn họ và đem xác ta mai táng cẩn thận, hiểu chưa?
- Chúng đệ tử xin tuân lệnh.

Cùng lúc ấy Trịnh Tây Bắc cũng quay sang dặn Đinh Hương và mọi người :

- Hương muội ta và yêu phụ ấy động thủ, không cần biết ai sông ai chết, các người đều không được xuất thủ, các người có đồng ý không?
- Điều ấy...
- Vô luận thế nào các ngươi cũng nên đồng ý, đừng để Trịnh Tây Bắc ta mang tiếng chê cười của võ lâm.
- Chúng tôi đồng ý.
- Nếu như ta chết hãy mang xác ta khỏi đây an táng, rõ chưa?

Đinh Hương rơm rớm lệ đáp :

- Xin hiểu.

Trịnh Tây Bắc gập đầu xoay lại phía “Thần tháp nương nương” :

- Chúng ta có thể động thủ được rồi đó!
- Mời!

Hai người đồng thời khinh thân tiến tới đối phương... Đấu trường hết sức căng thẳng... Trận đấu sinh tử sắp bắt đầu. Khi còn cách nhau độ năm thước, cả hai dừng thân.

Trịnh Tây Bắc lạnh lùng :

- Xin mời xuất thủ!
- Mời ngươi trước!

- Khách không thể lẩn chủ, xin mời phu nhân!

- Xin mạn phép.

Thiếu phụ quát một tiếng, thân hình mềm mại cuốn tới, xuất thủ tấn công một chiêu. Cùng lúc ấy Trịnh Tây Bắc vội vàng đánh ra một cước. Hai người xuất thủ cơ hồ cùng một thời gian, chỉ thấy thân hình lướt qua, mỗi người tự lùi lại ba bốn bước, chỉ trong nháy mắt ấy mỗi người đã giao thủ hai chiêu.

“Thần tháp nương nương” có hơi run giọng :

- Trịnh Tây Bắc, võ công của ngươi vượt quá dự liệu của ta đấy!

- Phu nhân cũng vậy.

- Đó đúng với câu “người thiện không đến”... tiếp chiêu!

Tiếng “chưởng” chưa dứt tay ngọc phu nhân quật ra chưởng lực lợi hại âm hàn cuốn tới Trịnh Tây Bắc, thế xuất vạn phần mau lẹ. Tay hữu Trịnh Tây Bắc phát ra, tay tả đập liền một chưởng.

hân ảnh chuyển động chớp nhoáng, chỉ thấy thoáng chốc đã qua mười chiêu. tất cả mọi người đứng ngoài cơ hồ không nhìn rõ chiêu thức xuất thủ của cả hai, trừ Đinh Hương là ngoại lệ, nàng phát giác Trịnh Tây Bắc cơ hồ không dám chạm vào chưởng lực của thiếu phụ.

Nào ai biết “Ngũ Linh ma công” âm hàn tuyệt luân, nếu bị nó quét trúng toàn thân sẽ băng giá, máu huyết đóng thành băng mà chết. Trịnh Tây Bắc vì vậy không dám chạm vào chưởng lực của thiếu phụ. Trong vài chớp mắt hai người đã đấu gần một trăm chiêu vẫn chưa có dấu hiệu ai thắng ai thua.

“Bạch Mi Tiên Ông” biến sắc mặt ngó Đinh Hương :

- Đinh cô nương...

- Vâng!

- Cô nương... xem thắng bại ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Khúc Chung Nhân Tán

Đinh Hương trầm giọng :

- Thiếu phụ nương nương, có hơi chiếm ưu thế... chưởng lực bà ta rất lợi hại...

- Như thế... như thế biết làm sao bây giờ?

Câu hỏi lo lắng của “Bạch Mi Tiên Ông” vừa dứt. Đột nhiên... trong trận đấu, thân hình thiếu phụ chuyển mau, song chưởng cơ hồ đồng thời đánh ra, Trịnh Tây Bắc vội lui lại bảy tám bước. Thiếu phụ bắn thân tới tấn công liên hoàn ba chưởng. Thành linh “bình” một tiếng dữ dội, chỉ thấy hai bóng người tách rời ra, Trịnh Tây Bắc đưa tay ôm ngực “Oe” một tiếng lớn miệng phun ra một bùm máu, ngã vật xuống.

Còn sắc mặt “Thần tháp nương nương” tái nhợt lão đảo đứng không vững. Thiếu phụ cố cường loạn choạng kèm giữ thân mình sắp ngã, tay hữu bà cất cao lên tiến tới chỗ Trịnh Tây Bắc... Tất cả mọi người kể cả Đinh Hương biến sắc sợ hãi...

Đột nhiên nghe thiếu phụ quát to :

- Trịnh Tây Bắc mau nạp mạng!

Bà ta thu hết công lực phóng tới chỗ Trịnh Tây Bắc đập xuống một chưởng. Tất cả mọi người rú lên bất giác nhắm mắt lại không dám nhìn.

“Bình” một tiếng tiếp theo là tiếng rú thảm khốc, không khí lại trở về tĩnh mịch, mở mắt nhìn ra. Cảnh tượng khiến mọi người đều ngẩn người.

Thì ra khi thiếu phụ “Thần tháp nương nương” phóng thân tới. Trịnh Tây Bắc cũng đã chuẩn bị hết công lực bình sinh đã bật lên một cước sấm sét trúng ngay giữa ngực thiếu phụ. Máu vọt bắn tung tóe, “Thần tháp nương nương” thảm tử. Trịnh Tây Bắc gượng dậy rung mình lão đảo mấy cái. Đinh Hương mừng đến chảy nước mắt kêu lớn :

- Trịnh ca ca ơi!

Nàng bán thân tới đỡ lấy chàng. Trịnh Tây Bắc cố thu hết sức nói :

- Hương muội... hãy giúp ta... trị thương..

- Ca ca hãy mau ngồi yên!

Trịnh Tây Bắc lão đảo ngồi xuống. Ngón chỉ pháp của Đinh Hương điểm huyết bế các mạch máu không cho chảy ra ngoài nữa, sau đó nàng vận nội gia chân lực trị liệu thương thể cho Trịnh Tây Bắc.

Tất cả mọi người như trút được gánh nặng đưa tay lau mồ hôi, “Bạch Mi Tiên Ông” quát nữ sử giả Tiểu Thanh :

- Cô nương kia, sao chưa mau giao “Thần Bí chủ nhân” ra đây?

Tiểu Thanh ngân ngân nước mắt chuyển thân chạy nhanh vào “Thần tháp”. Chẳng bao lâu sau thương thể đã giảm, Trịnh Tây Bắc đứng dậy quét mắt nhìn “Thần tháp nung nung” nằm dưới đất. Bất giác chàng cảm thấy thể lương vô hạn. Chàng và thiếu phụ ấy thật ra đâu có thù oán gì sâu nặng mà nay thiếu phụ phải chết dưới tay chàng khiến chàng hết sức cảm khái!

Lôi Ngọc Quỳnh chạy đến, nghiêng răng giận dữ :

- Ta muốn chém xác con yêu phụ này ra làm vạn mảnh!

Trịnh Tây Bắc buộc miệng :

- Thôi Lôi muội à, bà ta đã chết rồi, nói cho cùng bà ta chỉ là một nữ nhân bất hạnh thôi, cứ theo lời đồn thì bà ta mười lăm tuổi lấy chồng, mười bảy tuổi đã chôn xác chồng, bà ta chỉ vì một niệm lỡ sai nên lún sâu vào tội ác. Chúng ta nên để xác bà được vẹn toàn.

- Thôi được!

Ngay lúc ấy Tiểu Thanh đã dẫn “Thần Bí chủ nhân” đến nơi, thiếu niên áo trắng chạy vội đến gọi lớn :

- Sư phụ, đồ nhi là Bạch Kiếm Kiệt xin khấu kiến sư phụ.

- Được rồi, đứng lên!

“Bạch Mi Tiên Ông” cười ha hả :

- “Thần Bí chủ nhân”, số mạng ngươi vẫn còn may mắn đó!

- Là ngươi đó ư lão tiên ông?

- Đúng.

Trịnh Tây Bắc vội vàng thi lễ :

- Văn bối đến chậm trễ lão tiên bối kính sợ, xin chịu tội!

- May mà có ngươi cứu ta...

Lão đưa mắt nhìn xác “Huyết trì chủ nhân” nước mắt ứa ra áp ứng tiếp :

- Mấy bằng hữu kia chết thật là thảm!

Trịnh Tây Bắc nói :

- Chúng ta hãy đem thi thể của các vị tiền bối này ra khỏi đây an táng.

“Bạch Mi Tiên Ông” tán thành :

- Thế thì hay lắm!

Tất cả lực đực kéo nhau ra khỏi khu cổ tháp, trong một khu rừng, họ an táng cẩn thận năm thi thể. Tất cả đứng trước phần mộ tưởng niệm một hồi giữa cảnh lá rụng bay lá tả và nước mắt đầm đìa, cảnh vật hết sức thê lương...

Lâu lắm “Thần Bí chủ nhân” mới lên tiếng :

- Giang hồ đã tạm yên, ta cũng cần trở về, lão tiên ông này, ngươi có theo ta trở về không? “Thông Thiên Thần Quân” cũng đang ở nhà ta đó!

- Cũng được...

Lão nhân Bạch Mi chuyển thân nhìn Giáo chủ bật mặt :

- Còn người?

- Ta ư?

- Sao chưa tháo bỏ khăn che mặt? Chuyện giang hồ coi như đã xong rồi.

Giáo chủ bật mặt đưa tay tháo luôn tấm khăn che trên mặt hiện ra một khuôn mặt thiếu nữ mới độ hai mươi quả là thiên kiều bá mị.

- Cô nương tên gì?

- Ta tên là Hạ Yến!

“Bạch Mi Tiên Ông” nói với “Thần Bí chủ nhân” :

- Dịch lão này, đồ đệ của lão có hứa hôn với ai chưa?

- Chưa có ai.

“Bạch Mi Tiên Ông” mỉm cười :

- Thế thì hãy để ta làm ông mai giúp lão.

“Thần Bí chủ nhân” quay lại đồ đệ :

- Bạch Kiếm Kiệt, sao chưa lạy tạ tiên ông đi?

Bạch Kiếm Kiệt đỏ gay mặt vội quỳ xuống :

- Đa tạ lão tiên bối yêu quý!

- Ha ha ha... đứng dậy, đứng dậy!

“Bạch Mi Tiên Ông” vừa cười vừa quay lại Hạ Yến :

- Hạ cô nương có ý kiến gì không?

Hạ Yến đỏ bừng hai má, cúi đầu e thẹn :

- Tiểu nữ không biết nữa?

- Thế thì hãy theo ta đi thôi!

Liền đó “Thần Bí chủ nhân”, “Bạch Mi Tiên Ông”, Bạch Kiếm Kiệt, Hạ Yến cáo từ, “Thần Bí chủ nhân” nói :

- Nhà ta ở “Phong Sa cốc” núi Mông Sơn, khi nào thuận tiện mời chư vị ghé chơi!

Dứt lời bốn bóng nhân ảnh phi hành đi mất. Tiếp đó “Bách Độc Khách” cũng nói với Trịnh Tây Bắc :

- Trịnh huynh đệ, ta cũng xin cáo từ.

- Các hạ... cũng đi nữa sao?

- Chính thị, từ nay giang hồ đã yên tĩnh, việc riêng chúng ta cũng đã hoàn tất rồi, tại hạ xin cáo từ.

Dứt lời, y chuyển thân đi liền. Bấy giờ còn lại Đinh Hương, Lôi Ngọc Quỳnh, Cao Ngọc Bình và Trịnh Tây Bắc, bốn người đứng ngẩn ra hồi lâu, Đinh Hương mới hỏi :

- Trịnh ca ca, bây giờ chúng ta nên đi đến một nơi.

- Đi đâu?

- Tìm Tiểu Quyên!

Trịnh Tây Bắc chấn động buộc miệng :

- Tìm nàng ư?

- Đúng vậy, ca ca nên tìm nàng, ca ca yêu nàng và cùng nên tha thứ cho nàng, sau khi tìm được nàng rồi sẽ tìm mẫu thân ca ca.

- Thôi cũng được, chỉ sợ nàng không chịu gặp ta.

- Muốn chứ... chúng ta đến nơi nàng ở.

Mấy ngày sau cả bốn người đã đến Văn Tĩnh trang nằm trên một sườn núi, trong thoáng chốc gian nhà cỏ nơi ở của Lý Tiểu Quyên đã thấy trước mắt. Trịnh Tây Bắc bước đến bên cửa, cửa chỉ khép hờ, tìm chàng đập thình thịch liên hồi, bất giác chàng cứ đứng ngây người trước cửa, Đinh Hương phải thúc giục :

- Ca ca vào đi chứ.

Trịnh Tây Bắc cố trấn tĩnh tinh thần đẩy cửa bước vào. Trong nhà đột ngột có âm thanh của Tiểu Quyên vọng ra :

- Ai đó?

- Là ta đây Tiểu Quyên ơi!

Chàng bước mau chân vào sân nhà. Lý Tiểu Quyên vừa nhìn thấy Trịnh Tây Bắc liền áp ứng :

- Là Trịnh Tây Bắc đấy ư?

- Đúng vậy... Tiểu Quyên...

Chàng kích động nắm lấy vai nàng. Tiểu Quyên vẫn đứng ngẩn người như quá kinh ngạc, đột nhiên nàng phục vào lòng Trịnh Tây Bắc nức nở khóc, Trịnh Tây Bắc an ủi :

- Tiểu Quyên... chẳng cần khóc làm chi...

Chàng nâng cằm Tiểu Quyên lên, hôn vào mắt nàng, hôn lên đôi môi anh đào của nàng, chàng vẫn còn yêu xiết bao người người tình đầu tiên. Những nụ hôn khiến chàng tạm thời quên vô số bất hạnh của quá khứ.

- Không... Trịnh ca ca... không được đâu...

- Tiểu Quyên, ta yêu muội muội mà.

Tiểu Quyên đột nhiên trấn tĩnh đáp :

- Giữa chúng ta đã là quá khứ rồi!

- Không, chúng ta có thể sống một cuộc sống mới.

- Khó lắm... Trịnh Tây Bắc, quên muội muội đi, muội muội không còn là Tiểu Quyên ngày xưa nữa, giữa chúng ta chỉ là giấc mộng tàn khốc, ca ca đi đi!

- Tiểu Quyên...

Chàng muốn rơi lệ.

- Đa tạ ca ca tới thăm muội muội. Vâng kiếp này muội muội đã lỡ lầm. Lỡ lầm ấy sâu nặng lắm, không thể sửa đổi được nữa, muội muội xin vĩnh viễn ghi nhớ mối tình của ca ca.

- Tiểu Quyên...

- Xin hãy để cho muội muội sống hết kiếp này ở đây, mong kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại nhau...

- ...

Trịnh Tây Bắc ảm đạm gần sắp khóc.

- Trịnh Tây Bắc ca ca quên rằng mẫu thân ca ca cũng có ở đây sao?

- Thực sao?

Chưa dứt lời chợt nghe sau nhà có tiếng chân đi ra, chàng chuyển thân vào quả thấy mẫu thân chàng bước ra. Trịnh Tây Bắc hết sức kích động chạy

đến quỳ xuống trước mặt mẹ thì thiết gọi :

- Mẹ ơi...

“Ngọc Hồ Điệp” rơm rớm nước mắt :

- Bắc nhi, hãy đứng đây, mẹ đã biết rồi, ca ca con tội đáng chết lắm, ta tha thứ cho con.

- Mẹ...

Trịnh Tây Bắc bật khóc, không biết phải nói gì. “Ngọc Hồ Điệp” gượng cười :

- Nữ bằng hữu của con nói đúng đây, ta không nên để chết một đứa con và lại để mất một đứa con khác.

- Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ!

- Ủ, con có lỗi gì đâu, đó chẳng qua là ý trời, con có vui lòng ở lại đây không?

- Không, con phải đi, mẹ theo con nhé!

- Không, mẹ muốn sống ở đây... sống với Tiểu Quyên tại đây, chỉ cần sau này thỉnh thoảng con về thăm mẹ là được.

Trịnh Tây Bắc đứng đây thôn thức :

- Thừa mẹ, con đi nhé!

- Ủ con đi.

Trịnh Tây Bắc bước ra, chàng nhìn tha thiết Tiểu Quyên không nhận được khê kêu :

- Tiểu Quyên ơi...

Lý Tiểu Quyên rũ rượi đầm đìa nước mắt thì lương nói :

- Đi đi, muối muối sẽ nhớ ca ca đã yêu muối muối, nếu thuận tiện xin hãy ghé thăm muối muối.

- Ta... hiểu rồi.

- Ca ca bảo trọng!

- Tái kiến.

- Tái kiến...

Dứt hai tiếng “Tái kiến” ấy, họ thê thảm từ biệt, từ đó, tình yêu giữa hai người chỉ còn là cái bóng trong hồi ức mà thôi. Tình yêu của họ tàn khốc quá và vô hạn hận oán. Trịnh Tây Bắc bước ra ngoài cửa. Đinh Hương và hai nữ nhân kia chờ chàng ở mấy trượng xa. Chàng vội chạy lại, Đinh Hương vội hỏi :

- Trịnh ca ca, nàng đâu rồi?

Trịnh Tây Bắc cười gượng lắc đầu. Lôi Ngọc Quỳnh hỏi :

- Nàng không đi ư?

- Không.

- Tại sao?

Trịnh Tây Bắc thở dài :

- Giữa chúng ta chỉ là quá khứ, nàng không bằng lòng. Đúng vậy, dù chúng ta có sống với nhau đi nữa cũng không giống khi xưa được nữa, đương nhiên cũng chẳng có hạnh phúc gì, cuộc sống chỉ cho ta và nàng một giấc mộng tàn khốc mà thôi. Tất cả quá khứ chúng ta nên quên đi.

- Thế thôi, chúng ta đi vậy. Hãy về “Thủy Tinh cung”, muối muối sẽ trị bệnh cho Lôi ti ti, sau này chúng ta cũng cần sống bình an bên nhau chứ!

- Đúng vậy, vô lâm tạm thời đã yên tĩnh, bi kịch đã kết thúc rồi!

Bốn bóng người cùng phi hành về hướng “Thủy Tinh cung”...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bác Chi Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.